DEAN KOONTZ

CURSA

Traducere din limba engleză şi note
LIVIU RADU

Editura **RAO International Publishing Company**
Bucureşti, 2009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KOONTZ, DEAN R.
Cursa

DEAN KOONTZ
Velocity
2005

Această carte îi este dedicată lui Donna şi Steve Dunio, lui Vito şi Linn Cerra, lui Ross şi Rosemary Cerra. N-o să pricep niciodată de ce Gerda mi-a spus da. Dar acum familia ta are o ramură nebună.

Un om poate fi zdrobit, dar nu înfrânt.
Ernest Hemingway, *Bătrânul şi marea*

Şi-acum trăiţi împrăştiaţi pe panglici de drumuri,
Şi nimeni nu ştie, nici nu-i pasă cine-i e vecin
Decât dacă vecinul face tărăboi,
Umblând de colo-colo, iute, în automobile,
Obişnuiţi cu drumurile şi fără a vă aşeza vreunde.
T.S. Eliot, refrenul din *Stânca*

PRIMA PARTE

ALEGEREA ÎŢI APARŢINE

Capitolul 1

Cu o halbă cu bere în mână şi cu un zâmbet pe faţă, Ned Pearsall închină în amintirea răposatului său vecin, Henry Friddle, a cărui moarte îi făcuse mare plăcere.

Henry fusese ucis de un pitic de grădină. Căzuse de pe acoperişul casei sale cu două nivele, drept pe silueta aceea cu înfăţişare veselă. Piticul era făcut din ciment. Nu şi Henry.

Gâtul rupt, craniul plesnit: Henry pierise în urma impactului.

Moartea cauzată de pitic avusese loc cu patru ani în urmă. Ned Pearsall închina încă în amintirea decesului lui Henry cel puţin o dată pe săptămână.

Singurul client în afară de Ted, un individ care nu era din oraş, şi care stătea pe un scaun lângă curbura barului de mahon lustruit, îşi exprima mirarea provocată de durata animozităţii lui Ned.

— Cât de rău poate să fi fost ca vecin amărâtul ăla, de mai eşti pornit şi acum împotriva lui?

De obicei, Ned ar fi ignorat întrebarea. Nu se sinchisea de turişti mai mult decât s-ar fi sinchisit de un covrigel.

Cârciuma oferea castroane gratuite cu covrigei, pentru că aceştia erau ieftini. Ned prefera să-şi întreţină setea cu alune sărate zdravăn.

Billy Wiles, barmanul, îi dădea din când în când lui Ned o pungă de Planters, ca bacşiş.

În majoritatea cazurilor, Ned trebuia să-şi plătească alunele. Asta îl scotea din sărite, fie pentru că nu era în stare să priceapă situaţia economică a cârciumii, fie pentru că îi plăcea să se enerveze. Probabil că a doua variantă era cea reală.

Deşi avea o căpăţână care amintea de o minge de squash şi umeri puternic rotunjiţi, ca ai unui luptător de

sumo, Ned era un atlet doar dacă trăncăneala prin baruri şi ranchiuna puteau fi considerate sporturi. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, atunci ar fi fost participant la olimpiadă.

În legătură cu Henry Friddle, Ned putea să fie la fel de guraliv cu un străin ca şi cu unul care locuise întreaga viaţă în Vineyard Hills. Când în tavernă se afla doar un client în afară de el, iar acela era un străin, ca în cazul respectiv, Ned găsea că tăcerea era mai puţin convenabilă decât conversaţia cu un „diavol străin”.

Billy nu fusese niciodată vorbăreţ, şi niciun barman care considera barul o scenă. El era un ascultător.

Ned îi declara străinului:

— Henry Friddle a fost un porc.

Străinul avea părul negru precum cărbunele, cu urme de cenuşă la tâmple, ochi cenuşii lucind de amuzament, şi o voce destul de răsunătoare.

— „Porc” e un cuvânt cam tare.

— Ştii ce făcea perversul ăla pe acoperiş? încerca să se pişe pe ferestrele sufrageriei mele.

Billy Wiles ştergea barul, fără să arunce măcar o privire spre turist. Auzise povestea de atâtea ori, încât ştia toate reacţiile pe care le putea provoca.

— Porcul de Friddle îşi închipuia că altitudinea avea să facă şuvoiul său să ajungă la distanţă mai mare, explică Ned.

— Ce era individul – inginer de aeronave? întrebă străinul.

— Era profesor de colegiu. Preda literatură contemporană.

— Poate faptul că a citit asemenea chestii l-a împins la sinucidere, zise turistul, ceea ce îl făcu să fie mai interesant decât crezuse Billy la început.

— Nu, nu, spuse Ned, nerăbdător. Căderea a fost accidentală.

— Era beat?

— De ce crezi că era beat? se minună Ned. Străinul ridică din umeri.

— S-a urcat pe acoperiş ca să urineze pe ferestrele tale. Billy spuse, în timp ce trăgea Budweiser de la doză:

— Henry Friddle era mânat de răzbunare.

După ce se împărtăşi în tăcere din băutura sa, turistul îl întrebă pe Ned Pearsall:

— Răzbunare? Deci mai întâi ai urinat tu pe ferestrele lui Friddle?

— N-a fost acelaşi lucru, îl avertiză Ned cu un ton dur, care-l sfătuia pe străin să evite să mai emită judecăţi.

— Ned n-a făcut-o de pe acoperiş, zise Billy.

— Adevărat. M-am dus la casa lui, ca un bărbat, am stat pe peluza lui şi am ţintit în ferestrele sufrageriei lui.

— Henry şi nevasta lui cinau, în momentul ăla, explica Billy. Înainte ca turistul să apuce să-şi exprime dezgustul faţă de momentul atacului său, Ned spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, mâncau prepeliţă!

— Le-ai stropit ferestrele pentru că mâncau prepeliţă? Ned fierbea de exasperare.

— Nu, bineînţeles că nu! Ţi se pare că-s nebun?

Şi-şi dădu ochii peste cap, către Billy. Billy ridică din sprâncene, ca şi cum ar fi spus „Ce te aştepţi de la un turist?”

— Încerc doar să explic cât de pretenţioşi erau, îl lămuri Ned. Mâncau întotdeauna prepeliţe, melci sau sfeclă elveţiană.

— Nişte ticăloşi ţicniţi, zise turistul cu o uşoară nuanţă de batjocură, pe care Ned Pearsall n-o detectă, deşi Billy o simţi.

— Exact, confirmă Ned. Henry Friddle avea un Jaguar, iar nevastă-sa o maşină – n-o să crezi – o maşină fabricată în *Suedia.*

— Detroit era prea comun pentru ei, zise turistul.

— Exact. Cât de snob trebuie să fii ca să-ţi aduci o maşină tocmai din Suedia?

— Pun pariu că se pricepeau la vinuri, spuse turistul.

— Nemaipomenit! îi cunoşteai?

— Cunosc genul. Indivizii aveau o mulţime de cărţi.

— Te-ai prins, declară Ned. Stăteau pe veranda din faţa casei, *mirosindu-şi* vinul şi citind cărţi.

— Şi făceau asta în public. Îmi imaginez. Dar dacă nu te-ai pişat pe ferestrele sufrageriei lor pentru că erau snobi, atunci de ce ai făcut-o?

— Am avut o mie de motive, îl asigură Ned. Incidentul cu sconcsul. Incidentul cu îngrăşămintele pentru peluză. Petuniile moarte.

— Şi piticul de grădină, adăugă Billy, în timp ce clătea paharele în chiuveta barului.

— Piticul de grădină a fost ultima picătură, fu de acord Ned.

— Pot să înţeleg că te-a apucat o urinare agresivă văzând flamingo roz de plastic, spuse turistul, dar, sincer vorbind, nu văzând un pitic.

Ned se încruntă, amintindu-şi afrontul.

— Ariadne l-a făcut cu figura mea.

— Care Ariadne?

— Nevasta lui Henry Friddle. Ai auzit vreodată un nume mai pretenţios?

— Cei ca Friddle l-au adus pe pământ.

— Ea era profesor de arte la acelaşi colegiu. A sculptat piticul, a făcut forma, a turnat cimentul şi l-a vopsit ea însăşi.

— Păi poate să fie o onoare să fii model pentru o sculptură.

Spuma de bere de pe buza superioară a lui Ned îi dădu acestuia o înfăţişare de individ lovit de turbare, atunci

când protesta:

— Amice, era *un pitic.* Un pitic *beat.* Avea nasul roşu ca un măr. Ţinea câte o sticlă de bere în fiecare mână.

— Şi era descheiat la prohab, adăugă Billy.

— Mulţumesc foarte mult că mi-ai amintit, mârâi Ned. Mai rău, din nădragi îi atârna capul şi gâtul unei gâşte moarte.

— Ce imaginaţie creatoare, zise turistul.

— La început n-am ştiut ce naiba înseamnă asta...

— Simbolism. Metaforă.

— Da, da, mi-am imaginat. Toţi cei care treceau pe lângă locuinţa lor vedeau piticul şi râdeau de mine.

— Nu era nevoie să vadă piticul ca să facă asta, zise turistul.

Înţelegându-l greşit, Ned fu de acord cu el:

— Exact. Numai când *auzeau* de pitic, oamenii începeau să râdă. Aşa că am făcut praf piticul, cu un baros.

— Şi te-au dat în judecată.

— Mai rău. Au făcut alt pitic. Ariadne, care-şi imaginase că eu îl distrusesem pe primul, a turnat şi a vopsit un al doilea pitic.

— Credeam că aici, în districtul vinului, viaţa e potolită.

— Şi mi-au zis, continuă Ned, că dacă-l fac praf şi pe al doilea, atunci o să pună pe peluză un al treilea pitic, *plus* că o să fabrice o grămadă şi o să-i vândă oricui o să vrea un pitic Ned Pearsall.

— Mie mi se pare o ameninţare fără conţinut, zise turistul. Chiar există oameni care să vrea să aibă aşa ceva?

— Zeci, îl asigură Billy.

— Oraşul ăsta a devenit un loc josnic de când au început să se mute aici hoardele din San Francisco de mâncători de paté şi brânză Brie, zise mohorât Ned.

— Deci, având în vedere că n-ai îndrăznit să pui barosul pe al doilea pitic, nu ţi-a rămas altceva decât să te pişi pe ferestrele lor.

— Exact. Numai că nu m-am repezit aşa, nepregătit. M-am gândit la situaţia în care mă aflam timp de-o săptămână. *Apoi* am pus furtunul pe ei.

— După care, Henry Friddle s-a căţărat pe acoperişul casei sale, cu băşica plină, căutând să-şi facă dreptate.

— Mda. Dar a aşteptat până am organizat cina de ziua de naştere a mămicii mele.

— Un lucru de neiertat, îşi dădu cu părerea Billy.

— Mafioţii atacă membrii nevinovaţi ai familiei cuiva? întrebă Ned, indignat.

Deşi întrebarea fusese retorică, Billy încercă să-şi merite bacşişul:

— Nu. Mafia are *clasă.*

— Ăsta-i un cuvânt pe care categoria asta de profesori nu ştie nici măcar să-l scrie, spuse Ned. Mămica avea şaptezeci şi şase de ani. Putea să facă un atac de cord.

— Deci, zise turistul, în timp ce încerca să urineze pe ferestrele sufrageriei tale, Friddle a căzut de pe acoperiş şi şi-a rupt gâtul, lovindu-se de piticul Ned Pearsall. Ce ironie a sorţii!

— Nu ştiu dacă a fost o ironie, îi replică Ned, dar cu siguranţă a fost ceva *agreabil.*

— Spune-i ce a zis mămica ta, îl îndemnă Billy.

După o duşcă de bere, Ned se supuse:

— Mămica mea a zis „Scumpule, lăudat fie Domnul, asta dovedeşte că există Dumnezeu”.

După un moment de tăcere, necesar ca să absoarbă aceste cuvinte, turistul spuse:

— Mămica ta pare o femeie religioasă.

— N-a fost întotdeauna. Dar la şaptezeci şi doi de ani s-a îmbolnăvit de pneumonie.

— E bine să-l ai pe Dumnezeu alături într-un asemenea moment.

— Şi-a imaginat că, dacă există Dumnezeu, s-ar putea ca El s-o salveze. Dacă El nu există, atunci ea nu avea să piardă nimic, decât nişte timp irosit pentru rugăciuni.

— Timpul este lucrul nostru cel mai de preţ, îşi dădu cu părerea turistul.

— E adevărat, fu de acord Ned. Dar mămica nu ar fi irosit mult timp, pentru că s-ar fi rugat în timp ce se uita la televizor.

— Ce poveste însufleţitoare, zise turistul şi comandă o bere.

Billy deschise o sticlă pretenţioasă de Heineken, aduse un pahar curat, rece, şi şopti:

— Asta e din partea casei.

— Drăguţ din partea ta. Mulţumesc. Mă gândeam că eşti liniştit şi tăcut pentru un barman, dar acum înţeleg de ce.

Din avanpostul său izolat de lângă bar, Ned Pearsall ridică paharul, închinând:

— Pentru Ariadne. Odihnească-se în pace.

Deşi părea că-i împotriva dorinţei sale, turistul fu atras din nou în discuţie. Îl întrebă pe Ned:

— O altă tragedie cu pitici?

— Cancer. La doi ani după ce Henry a căzut de pe acoperiş. Îmi doresc să nu se fi întâmplat asta.

În timp ce turna bere proaspătă Heineken în paharul său înclinat, străinul zise:

— Moartea are calitatea de a da altă perspectivă gâlcevilor noastre.

— Îi simt lipsa, spuse Ned. Avea cele mai spectaculoase ţâţe şi nu purta întotdeauna sutien.

Turistul se crispă.

— Când lucra în grădină, îşi aminti Ned, aproape

visător, sau când plimba câinele, perechea aia minunată se zbătea şi se legăna atât de plăcut, că-ţi tăia răsuflarea.

Turistul îşi privi faţa în oglinda din spatele barului, poate ca să vadă dacă arăta atât de îngrozit pe cât se simţea.

— Billy, întrebă Ned, nu avea cele mai grozave mamele pe care poţi spera să le vezi?

— Aşa e, fu de acord Billy.

Ned se dădu jos de pe scaun, se îndreptă spre toaleta bărbaţilor şi se opri lângă turist.

— Chiar şi când cancerul o ofilise, mamelele alea nu se micşoraseră. Cu cât ea devenea mai slabă, cu atât mai mari deveneau ele, proporţional. Când se apropiase de sfârşit, Ariadne arăta *excitantă.* Ce risipă, nu-i aşa, Billy?

— Ce risipă, îi ţinu isonul Billy, în timp ce Ned îşi continuă drumul către toaletă.

După o tăcere în comun, turistul zise:

— Eşti un tip interesant, Billy Barmanule.

— *Eu?* Eu n-am stropit ferestrele cuiva.

— Cred că eşti ca un burete. Absorbi totul.

Billy luă o cârpă şi lustrui nişte pahare pentru bere, care fuseseră anterior spălate şi uscate.

— Dar eşti şi piatră, spuse turistul, pentru că, dacă eşti stors, nu dai nimic înapoi.

Billy continua să lustruiască paharele.

Ochii cenuşii, ce luceau de amuzament, luciră şi mai tare.

— Eşti un om care are o filosofie a sa, lucru neobişnuit în zilele astea, când majoritatea oamenilor nu ştiu cine sunt, sau în ce cred, sau de ce.

Şi asta era genul de pălăvrăgeală de bar cu care Billy era obişnuit, deşi n-o auzea prea des. În comparaţie cu trăncănitul lui Ned Pearsall, asemenea observaţii de beţiv puteau părea erudite, dar era doar psihanaliză bazată pe

bere.

Era dezamăgit. Pentru scurt timp, turistul i se păruse diferit de scandalagii obişnuiţi care încălzeau vinilinul de pe scaunele de la barul său.

Billy zâmbi, clătină din cap şi zise:

— Filosofie. Îmi acordaţi prea mult credit.

Turistul sorbi din Heineken.

Cu toate că Billy nu intenţionase să spună mai mult, se auzi continuând:

— Stai nebăgat în seamă, stai liniştit, simplifică lucrurile, nu te aştepta la mare lucru, bucură-te de ce ai.

Străinul zâmbi.

— Descurcă-te singur, nu te implica, lasă lumea să se ducă dracului, dacă aşa vrea.

— Poate, acceptă Billy.

— Recunosc că nu-i Platon, spuse turistul, dar e filosofie.

— Aveţi şi dumneavoastră una proprie? întrebă Billy.

— În momentul ăsta cred că voi avea o viaţă mai bună şi mai plină de sens dacă o să pot evita o continuare a conversaţiei cu Ned.

— Asta nu-i filosofie, îi spuse Billy, asta e realitate.

Ivy Elgin ajunse la serviciu la ora patru şi zece minute. Era o chelneriţă la fel de bună ca oricare alta şi un obiect al dorinţelor fără egal.

Billy o plăcea, dar nu tânjea după ea. Lipsa sa de pofte îl făcea unic printre bărbaţii care lucrau sau beau în cârciuma aceea.

Ivy avea păr ca mahonul, ochi limpezi, de culoarea coniacului, şi trupul pe care îl căutase Hugh Hefner toată viaţa.

Deşi avea douăzeci şi patru de ani, Ivy părea să nu-şi dea cu adevărat seama că era întruchiparea principalei

fantezii masculine. Nu era niciodată seducătoare. Din când în când flirta, dar într-un mod fermecător.

Frumuseţea sa şi comportarea de fată din corul bisericii reprezentau o combinaţie atât de erotică, încât doar un zâmbet al ei putea să topească iute ceara din urechile bărbatului obişnuit.

— Salut, Billy, zise Ivy, venind direct la bar. Am văzut un oposum mort pe Old Mill Road, cam la o jumătate de kilometru de Kornell Lane.

— Moarte naturală sau ucis de o maşină pe drum? întrebă el.

— Era, evident, călcat de o maşină.

— Ce crezi că înseamnă asta?

— Încă nimic aparte, spuse ea, dându-i poşeta ca s-o pună în spatele barului. E prima făptură moartă pe care am văzut-o de o săptămână, aşa că depinde de ceea ce vor arăta alte cadavre, dacă vor exista altele.

Ivy credea că ea e o *haruspex,* făcând parte dintre acei preoţi din Roma antică obişnuiţi să ghicească viitorul în măruntaiele animalelor ucise ca sacrificii.

Erau respectaţi, chiar veneraţi de către ceilalţi romani, dar probabil că nu erau invitaţi deseori la petreceri.

Ivy nu era morbidă. Hieroscopia nu reprezenta punctul central al vieţii sale. Vorbea deseori cu clienţii despre preocuparea ei.

Nu avea tăria să scotocească prin măruntaie. Pentru o *haruspex,* i se făcea scârbă prea uşor.

Ca urmare, găsea înţelesuri în specia cadavrului, în circumstanţele în care îl descoperise, în poziţia acestuia în raport cu punctele cardinale şi în alte aspecte tainice ale stării acestuia.

Prezicerile ei se îndeplineau rareori, dar Ivy insista.

— Dacă va avea vreun înţeles, îi spuse ea lui Billy în timp ce-şi lua carnetul pentru comenzi şi un pix, atunci e

un semn rău. Un oposum mort n-a indicat niciodată noroc.

— Am remarcat şi eu asta.

— Mai ales când are nasul îndreptat spre nord şi coada spre est. La scurt timp după Ivy năvăleau pe uşă o grămadă de bărbaţi însetaţi, de parcă ea ar fi fost mirajul unei oaze pe care-l urmăriseră toată ziua. Doar puţini se aşezau la bar, ceilalţi o urmăreau cum merge de la o masă la alta.

Deşi clientela de clasă mijlocie a cârciumii nu cheltuia prea mult, venitul din bacşişuri al lui Ivy depăşea ce ar fi câştigat dacă ar fi avut un doctorat în ştiinţe economice.

După o oră, la cinci, veni la datorie şi Shirley Trueblood, a doua chelneriţă din tura de seară. De cincizeci şi şase de ani, solidă, cu parfum de iasomie, Shirley avea admiratorii ei. Unii bărbaţi care veneau în baruri voiau persoane mămoase. Şi unele femei.

Bucătarul de minuturi din schimbul de zi, Ben Vernon, se duse acasă. Veni bucătarul din tura de seară, Ramon Padillo. Taverna oferea doar mâncare de bar: cheeseburgeri, cartofi prăjiţi, aripi de pui Buffalo, quesadilla[1], nacho-uri[2]...

Ramon observase că în serile în care lucra Ivy Elgin, mâncărurile condimentate se vindeau în cantitate mai mare decât în cele în care ea nu era prezentă. Indivizii comandau mai multe mâncăruri cu sos de tomatillo[3], consumau mai multe sticluţe de Tabasco[4] şi cereau felii de

---

[1] Un preparat mexican cu brânză (n.tr.).

[2] Nacho – bucăţi de tortilla cu brânză şi ardei iute (n.tr.).

[3] Tomatillo sau tomată cu coajă, o legumă din America Latină din care se face celebrul sos verde.

[4] Sosul Tabasco e făcut din ardei iute, oţet şi sare; e foarte iute.

jalapenos[5] în burgerii lor.

— Cred că, fără să-şi dea seama, strâng căldură în testicule, să fie gata dacă ea îi s-ar oferi, îi spusese odată Ramon lui Billy.

— Nimeni din crâşma asta n-are vreo şansă la Ivy, îl asigurase Billy.

— Nu se ştie niciodată, răspunsese timid Ramon.

— Să nu-mi spui că şi tu te îndopi cu ardei iuţi.

— Atât de mulţi, că am arsuri în unele nopţi, îi spusese Ramon. Dar sunt *gata.*

Odată cu Ramon veni şi barmanul de seară, Steve Zillis, a cărui tură se suprapunea o oră cu cea a lui Billy. Zillis, care avea douăzeci şi patru de ani, era cu zece ani mai tânăr decât Billy şi cu douăzeci de ani mai puţin matur.

Pentru Steve, culmea umorului inteligent era orice poezioară suficient de obscenă ca să-i facă să roşească pe bărbaţii adulţi.

Putea să înnoade o codiţă de cireaşă cu limba, să-şi încarce nara dreaptă cu alune şi să le arunce cu precizie într-un pahar ales drept ţintă şi să scoată fum de ţigară prin urechea dreaptă.

De obicei, Steve sărea peste uşa de la capătul barului, în loc s-o împingă.

— Ce-i pe aici?

— Mai am o oră şi revin la viaţă, zise Billy.

— *Asta* e viaţă, protestă Steve. Aici e centrul activităţii.

Tragedia lui Steve Zillis era că şi credea ceea ce spunea. Pentru el, taverna aceea obişnuită era un cabaret elegant.

După ce-şi legă şorţul, înhăţă trei măsline dintr-un castron, jonglă cu ele cu o viteză uluitoare, apoi le prinse una câte una cu gura.

---

[5] Ardei iuţi mari.

Când doi beţivani de la bar aplaudară zgomotos, Steve făcu o plecăciune, de parcă ar fi fost tenorul vedeta de la Metropolitan Opera şi cucerise admiraţia unui auditoriu rafinat şi cunoscător.

În ciuda chinului produs de compania lui Steve Zillis, ora de sfârşit a turei lui Billy trecu iute. Cârciuma era suficient de plină ca amândoi barmanii să fie ocupaţi, pentru că pilangii veniţi spre sfârşitul după-amiezii amânau să plece acasă, iar băutorii de seară tocmai veneau.

Lui Billy îi plăcea localul în timpul acestei perioade de tranziţie. Clienţii erau ceva mai coerenţi şi mai fericiţi decât aveau să fie mai târziu, când alcoolul aveau să-i împingă spre melancolie.

Din cauză că ferestrele erau îndreptate spre est şi soarele cobora la vest, lumina blânda a zilei colora geamurile. Corpurile de iluminat din tavan aruncau o strălucire arămie peste lambriurile şi separeurile de mahon de-un roşu ars.

Aerul parfumat era aromat de mirosul podelei de lemn condimentat cu bere la halbă, ceară de lumânare, cheesburgeri şi inele de ceapă prăjită.

Însă lui Billy nu-i plăcea localul chiar atât de mult încât să zăbovească acolo după ce i se termina tura. Aşa că plecă iute la ora şapte.

Dacă ar fi fost Steve Zillis, ar fi transformat plecarea sa într-un spectacol. În loc să facă asta, plecă în tăcere, ca o fantomă care se dematerializează în timp ce bântuie.

Afară rămăseseră mai puţin de două ore de lumină de zi de vară. Cerul era spre est de-un albastru sclipitor, ca în picturile lui Maxfield Parrish, dar de-un albastru mai deschis spre vest, unde soarele îl mai decolora încă.

Când se apropie de Ford Explorerul său, Billy remarcă un dreptunghi de hârtie albă prins sub ştergătorul din

partea stângă.

Stând la volan, cu uşa încă deschisă, despături hârtia, aşteptându-se să găsească un anunţ oarecare, o reclamă pentru o spălătorie auto sau pentru servitoare. Descoperi un mesaj dactilografiat cu grijă.

Dacă nu duci acest bilet la poliţie şi nu-i implici pe poliţişti, voi ucide o profesoară blondă, drăguţă, undeva, în districtul Napa.

Dacă duci biletul la poliţie, voi ucide în schimb o femeie în vârstă, care se ocupă cu acţiuni de caritate.

Ai şase ore să te decizi. Alegerea îţi aparţine.

Billy nu simţi nicio clipă lumea legănându-se sub el, dar lumea se clătina. Zguduitura nu începuse încă, dar avea să înceapă. Curând.

Capitolul 2

Mickey Mouse se alese cu un glonţ în gât. Pistolul de 9 mm pocni de încă trei ori, într-o succesiune rapidă, zdrobind faţa lui Donald Duck.

Lanny Olsen, trăgătorul, locuia la capătul unei alei de asfalt fisurat, lângă o coastă de deal pietroasă, unde nu avea să crească niciodată viţă-de-vie. Nu avea vedere spre fabuloasa vale Napa.

Ca o compensaţie pentru faptul că adresa sa nu era în zona mondenă, proprietatea era umbrită de pruni minunaţi şi de ulmi înalţi, luminaţi de azalee sălbatice. Şi era izolată.

Vecinul cel mai apropiat se afla la o asemenea distanţă, încât Lanny ar fi putut să organizeze petreceri non-stop, fără să deranjeze pe nimeni. Asta nu-i oferea niciun avantaj lui Lanny, pentru că el se culca de obicei la nouă şi jumătate. Ideea lui de petrecere era o ladă de bere, o pungă de sărăţele şi un joc de pocher.

Dar amplasarea casei era favorabilă trasului la ţintă. Lanny era trăgătorul care exersa cel mai mult din Departamentul Şerifului.

Când fusese copil îşi dorise să facă desene animate. Avea talent. Portretele care semănau perfect cu cele făcute de Disney ale lui Mickey Mouse şi Donald Duck, fixate pe baloturi de fân, erau opera lui Lanny.

În timp ce scotea încărcătorul gol din pistol, Lanny zise:

— Ar fi trebuit să fii aici ieri. Am împuşcat în cap douăzeci de Road Runneri la rând, fără să ratez vreun glonţ.

— Wile E. Coyote ar fi fost încântat. Ai tras vreodată în ţinte obişnuite? întrebă Billy.

— Ce-ar fi fost amuzant în asta?

— Ai împuşcat vreodată familia Simpson?

— Pe Homer, pe Bart – pe toţi, cu excepţia lui Marge, răspunse Lanny. N-am împuşcat-o niciodată pe Marge.

Lanny ar fi putut să urmeze şcoala de artă, dacă Ansei, tatăl său cel tiranic, n-ar fi decis că fiul său îl va urma în activitatea de sprijinire a legii, aşa cum Ansei îl urmase pe tatăl *lui.*

Pearl, mama lui Lanny, îl susţinuse pe cât îi permisese boala. Pe când Lanny avea şaisprezece ani, Pearl fusese diagnosticată ca având limfom non-Hodgkin.

Terapia cu radiaţii şi medicamentele o dăduseră gata. Chiar şi în perioadele în care limfomul era sub control, Pearl nu-şi recăpătase pe deplin puterile.

Dându-şi seama că tatăl său n-ar fi fost un infirmier priceput, Lanny nu se mai dusese la şcoala de artă. Rămăsese acasă, urmase o carieră în poliţie şi avusese grijă de mama lui.

Deşi nimeni nu se aşteptase la aşa ceva, primul care muri fu Ansei. Oprise un motociclist pentru depăşirea vitezei legale, iar motociclistul îl oprise pe *el* cu un glonţ de calibrul 38, tras de la mică distanţă.

Deoarece se îmbolnăvise de limfom la o vârstă neobişnuit de tânără, Pearl supravieţuise un timp surprinzător de îndelungat. Murise cu zece ani în urmă, pe când Lanny avea treizeci şi şase de ani.

Acesta era destul de tânăr ca să-şi schimbe meseria şi să urmeze şcoala de artă. Dar inerţia se dovedi mai puternică decât dorinţa de a avea o viaţă nouă.

Larry moştenise casa, o locuinţă victoriană arătoasă, cu lemnărie lucrată cu grijă şi cu verandă de jur-împrejur, locuinţă pe care o menţinuse în condiţii bune. Urmând o carieră care însemna o slujbă, nu o pasiune, şi neavând familie, Lanny avea destul timp pentru casă.

În timp ce Lanny vâra un încărcător nou în pistol, Billy scoase mesajul dactilografiat dintr-un buzunar.

— Ce crezi despre asta?

Lanny citi cele două paragrafe. Profitând de acalmia focurilor de armă, mierlele se întorseseră pe crengile superioare ale ulmilor din apropiere.

Mesajul nu-i provocă lui Lanny vreun zâmbet sau vreo încruntare, deşi Billy se aşteptase la una din cele două.

— De unde ai asta?

— Cineva l-a pus sub ştergătorul meu de parbriz.

— Unde aveai parcată maşina?

— La tavernă.

— Plic?

— Nu avea.

— Ai văzut pe cineva care te privea? Adică atunci când ai luat biletul de sub ştergător şi l-ai citit.

— N-am văzut pe nimeni.

— Ce crezi despre chestia asta?

— Asta te-am întrebat eu, îi reaminti Billy.

— O festă. Un banc prost.

Billy spuse, uitându-se la rândurile dactilografiate, rău prevestitoare:

— Asta a fost prima mea reacţie, dar apoi...

Lanny făcu un pas într-o parte, aşezându-se în faţa altor baloturi de fân, pe care erau desenate figurile lui Elmer Fudd şi Bugs Bunny.

— Dar te-ai întrebat „şi dacă...?”

— Tu nu te-ai fi întrebat?

— Bineînţeles că da. Fiecare poliţist face asta, altfel ar muri mai devreme decât ar fi cazul. Sau ar trage când n-ar trebui s-o facă.

Cu puţin timp în urmă, Lanny rănise un beţiv scandalagiu, despre care crezuse că-i înarmat. Tipul avea un telefon celular, nu un pistol.

— Dar nu poţi să te întrebi veşnic „şi dacă”, zise el. Trebuie să te bazezi pe intuiţie. Iar intuiţia ta spune acelaşi

lucru ca şi a mea. E o farsă. Şi bănuieşti cine a făcut-o.

— Steve Zillis, spuse Billy.

— Exact.

Lanny luă poziţia isoscelică de tir, cu piciorul drept tras înapoi, pentru păstrarea echilibrului, cu genunchiul stâng îndoit, cu ambele mâini pe pistol. Trase aer adânc în piept şi-l împuşcă pe Elmer de cinci ori, în timp ce un şrapnel de păsări negre explodă dinspre ulmi şi se risipi în cer.

După ce numără patru lovituri mortale şi o rană, Billy spuse:

— Chestia e... că treaba asta nu seamănă cu ce-ar face Steve – sau ar putea să facă.

— De ce nu?

— El e tipul de om care are în buzunar o sferă de cauciuc care scoate un pârţâit când o apeşi, şi face chestia asta când i se pare amuzant.

— Adică?

Billy împături mesajul dactrilografiat şi-l vârî în buzunarul cămăşii.

— Mi se pare o chestie prea complicată pentru Steve... prea subtilă.

— Tânărul Steve e subtil ca o crampă de stomac provocată de mere verzi, fu de acord Lanny.

Îşi reluă poziţia, consumă a doua jumătate a încărcătorului trăgând în Bugs şi realizând cinci lovituri mortale.

— Şi dacă-i ceva adevărat? întrebă Billy.

— Nu e.

— Dar dacă e?

— Ţicniţii ucigaşi se ţin de jocuri de felul ăsta doar în filme. În viaţa adevărată, ucigaşii doar omoară. Pentru ei contează doar puterea, puterea şi, uneori, sex cu violenţă – nu să te chinuie pe tine cu ghicitori şi şarade.

Cartuşele goale aruncate din pistol se împrăştiaseră pe

iarbă. Soarele care se îndrepta spre apus colorase tuburile de alamă într-un auriu sângeriu.

Larry continua, conştient că nu potolise îndoielile lui Billy:

— Chiar dacă ar fi ceva adevărat – dar nu e –, ce-ai putea să faci, ţinând seama de bilet?

— Profesoară blondă, femeie în vârstă.

— Undeva, în districtul Napa?

— Mda.

— Districtul Napa nu-i San Francisco, zise Lanny, dar nu-i nicio zonă pustie, nepopulată. Există o mulţime de oameni, într-o mulţime de oraşe. Departamentul Şerifului, plus toate forţele de poliţie din district, n-au suficienţi oameni ca să ocupe tot acest teren de joc.

— Nu-i nevoie să acoperim tot terenul. Individul şi-a stabilit ţintele – o profesoară blondă, *drăguţă.*

— Asta-i o opinie, obiectă Lanny. O profesoară blondă pe care tu o consideri drăguţă s-ar putea să fie o cotoroanţă, din punctul meu de vedere.

— Nu mi-am dat seama că ai standarde atât de înalte în privinţa femeilor.

— Sunt mofturos, zâmbi Lanny.

— Şi mai există o femeie în vârstă „care se ocupă cu acţiuni de caritate”.

Lanny vârî un al treilea încărcător în pistol şi zise:

— O grămadă de femei în vârstă se ocupă cu acţiuni de caritate. Provin dintr-o generaţie căreia îi pasă de vecini.

— Deci n-o să faci nimic?

— Ce-ai vrea să fac?

Billy nu avea nicio sugestie, doar o observaţie:

— Cred că ar trebui să facem ceva.

— Prin natura sa, poliţia reacţionează, nu acţionează înaintea evenimentelor.

— Deci tipul trebuie ca mai întâi să omoare pe cineva?

— N-o să omoare pe nimeni.

— A spus că o să omoare, protestă Billy.

— E o farsă. Steve Zillis a absolvit în cele din urmă şcoala de umor flori-care-stropesc-şi-vomă-de-plastic.

— Poate că ai dreptate, zise Billy, dând din cap.

— Sunt convins, spuse Lanny şi arătă spre siluetele colorate, fixate de peretele alcătuit din trei rânduri de baloturi de fân. Vreau ca, înainte ca asfinţitul să nu-mi mai permită să ţintesc, să omor distribuţia din *Shrek.*

— Credeam că-s filme bune...

— Nu-s critic de film, zise nerăbdător Lanny. Sunt doar un tip care se distrează şi-şi exersează îndemânarea profesională.

— Bine, bine, plec. Ne vedem vineri, la pocher.

— Adu ceva, spuse Lanny.

— Ce?

— José aduce mâncare de porc cu orez, Leroy aduce cinci feluri de salsa şi o grămadă de sărăţele de porumb. De ce nu faci tamale[6]?

Billy tresări, în timp ce Lanny vorbea.

— Părem un grup de fete bătrâne care organizează o petrecere cu lucru de mână.

— Suntem patetici, dar n-am murit încă, spuse Lanny.

— De unde ştim că nu-i aşa?

— Dacă am fi murit şi am fi ajuns în iad, cei de acolo nu m-ar fi lăsat să mă bucur de plăcerea de a desena personaje din desene animate. Şi sunt sigur că nu suntem în rai.

Când Billy ajunse la Explorerul său de pe alee, Lanny Olsen începuse să-i lichideze pe Sherk, pe prinţesa Fiona, pe măgăruş şi pe prietenii acestora.

Cerul dinspre răsărit era de safir. Pe bolta dinspre apus,

---

[6] Mâncare din America Centrală, din cocă de porumb cu diferite umpluturi, dulci sau picante (n.tr.).

albastrul începuse să se retragă, lăsând să se vadă auriul de dedesubt şi urma de ghips roşu de sub poleiala aurie.

În timp ce stătea lângă maşina sa de teren, în umbrele ce se lungeau, Billy se uită un moment cum îşi îmbunătăţea Lanny îndemânarea de ţintaş şi încerca – pentru a mia oară – să-şi ucidă visul neîndeplinit de a fi creator de desene animate.

Capitolul 3

O prinţesă fermecată, odihnindu-se într-un turn de castel şi visând ani în şir până va fi trezită de un sărut, nu ar fi fost mai drăguţă decât Barbara Mandel, care dormea la Whispering Pines.

Sub mângâierea luminii lămpii, părul ei auriu, răsfirat pe pernă, arăta lucitor ca aurul lichid, turnat din cazanul topitorului.

Stând lângă patul ei, Billy Wiles îşi spuse că nu văzuse niciodată o păpuşă de porţelan cu tenul mai alb şi mai fără cusur ca al Barbarei. Pielea ei părea transparentă, de parcă lumina penetra suprafaţa acesteia şi apoi îi lumina faţa dinăuntru.

Dacă ar fi tras la o parte pătura subţire şi cearşaful, Billy ar fi scos la iveală o grozăvie de neînchipuit la o prinţesă fermecată. În stomacul ei fusese înserat, în urma unei intervenţii chirurgicale, un tub pentru nutriţie.

Doctorul recomandase o hrănire lentă şi continuă. Picurătorul torcea încet, în timp ce oferea o masă perpetuă.

Barbara era în comă de aproape patru ani.

Coma ei nu era una dintre cele mai severe. Uneori Barbara căsca, ofta, îşi ducea mâna dreaptă la faţă, la gât, la piept.

Ocazional vorbea, doar câteva cuvinte criptice, care nu erau adresate cuiva din încăpere, ci unor fantome din mintea sa.

Chiar când vorbea sau îşi mişca mâna, rămânea neştiutoare de tot ce era în jurul ei. Era inconştientă şi nu răspundea la stimulii exteriori.

În momentul acela stătea liniştită, cu fruntea netedă ca laptele în căldare, cu ochii nemişcaţi în spatele pleoapelor, cu buzele uşor desfăcute. Nicio fantomă n-ar fi respirat

scoţând un sunet mai slab.

Billy scoase din buzunarul hainei un carnet legat cu sârmă. De el era prins un stilou cu bilă, având doar jumătate din dimensiunea obişnuită. Puse carnetul pe noptieră.

Încăperea era mobilată simplu: un pat de spital, o noptieră, un scaun. Cu mult timp în urmă, Billy adăugase un scaun de bar, care-i permitea să stea suficient de sus ca s-o vegheze pe Barbara.

Căminul pentru Convalescenţi Whispering Pines oferea îngrijire bună, dar un mediu auster. Jumătate dintre pacienţi erau în convalescenţă. Cealaltă jumătate erau doar depozitaţi acolo.

În timp ce stătea cocoţat pe scaunul de lângă pat, Billy îi povesti cum fusese ziua aceea. Începu cu o descriere a răsăritului de soare şi sfârşi cu împuşcarea de către Lanny a galeriei de celebrităţi din desenele animate.

Deşi Barbara nu-i răspunsese niciodată la ceea ce-i spunea el, Billy bănuia că, în adâncurile redutei ei, Barbara îl auzea. Avea nevoie să creadă că prezenţa sa, vocea sa, afecţiunea sa, o sprijinea.

Când nu mai avu ce să-i spună, continua să se uite la ea. N-o vedea întotdeauna aşa cum era acum. O vedea aşa cum fusese cândva – plină de viaţă şi de energie – şi cum ar fi fost şi acum, dacă soarta ar fi fost mai blândă.

După un timp, scoase mesajul împăturit din buzunarul cămăşii şi îl citi din nou.

Tocmai terminase, când Barbara spuse, într-un murmurat în care înţelesul se topea mai iute decât putea să-l audă urechea:

— Aş vrea să ştiu ce spune...

Billy se ridică de pe scaun, de parcă ar fi suferit un şoc electric. Se aplecă peste balustrada patului, ca să fie mai aproape de ea.

Nimic din ceea ce spusese ea înainte, în coma ei, nu păruse să fie legat de ceea ce spusese sau făcuse *el,* în timp ce-o vizitase.

— Barbara?

Ea rămase nemişcată, cu ochii închişi, cu buzele despărţite, părând să nu fie mai vie decât obiectul jelaniei de pe un catafalc.

— Mă auzi?

Îi atinse faţa, cu degete care tremurau. Ea nu-i răspunse. Billy îi spusese deja ce scria în mesajul cel ciudat, dar i-l mai citi o dată, pentru cazul în care cuvintele murmurate de ea se referiseră la bilet.

Când termină, Barbara nu reacţionă în niciun fel. El îi rosti numele, fără niciun efect.

Billy se aşeză din nou pe scaun şi luă carneţelul de pe noptieră. Notă cu stiloul cel mic cele şase cuvinte şi data la care le rostise.

Avea câte un carnet pentru fiecare an al somnului ei nenatural. Deşi fiecare conţinea doar o sută de pagini de şapte pe zece centimetri, niciunul dintre carnete nu fusese umplut, pentru că ea nu vorbea la fiecare vizită a sa, nici măcar în timpul majorităţii acestora.

„Aş vrea să ştiu ce spune”.

După ce scrise data acestei propoziţii neobişnuite, Billy răsfoi paginile, uitându-se prin carnet, citind nu data, ci doar unele dintre cuvintele ei.

„Mieii nu pot ierta” „băieţi cu figuri bovine” „limba mea de prunc” „autoritatea mormântului său” „Papă, pătată, pui, prune, prismă” „anotimpul întunericului” „se umflă spre înainte” „o legănare grea” „toate sclipirile au plecat” „douăzeci şi trei, douăzeci şi trei”.

Billy nu găsi în cuvintele ei nici coerenţă, nici vreo indicaţie. Din timp în timp, după săptămâni sau luni, Barbara zâmbea slab. Din câte ştia Billy, râsese uşor de

două ori.

Dar, în unele ocazii, cuvintele şoptite de ea îl tulburaseră, uneori îl înfioraseră.

„Sfâşiat, învineţit, gâfâind, sângerând” „sânge şi foc”.

„Securi, cuţite, baionete”.

„Roşu în ochii lor, în ochii lor frenetici”.

Aceste expresii tulburătoare nu fuseseră spuse pe un ton îndurerat. Fuseseră rostite cu acelaşi murmurat inexpresiv cu care rostea cuvintele cel mai puţin tulburătoare.

Cu toate acestea, vorbele îl preocupau pe Billy. Era îngrijorat că în adâncul comei sale, Barbara se afla într-un loc întunecat şi îngrozitor, că Barbara se simţea prinsă în capcană, ameninţată, singură.

Apoi Barbara se încruntă şi vorbi din nou:

— Marea...

Când Billy notă spusa ei, Barbara adăugă:

— Ce e...

Tăcerea din încăpere deveni mai profundă, de parcă tone nenumărate de atmosferă densă apăsau toţi curenţii de aer, astfel încât vocea ei uşoară să ajungă la Billy.

Mâna ei dreaptă se ridică la buzele sale, ca şi cum ar fi vrut să simtă textura cuvintelor.

— Ce tot spune.

Fusese lucrul cel mai coerent pe care îl spusese în comă şi rareori vorbise atât de mult în timpul unei singure vizite.

— Barbara?

— Vreau să ştiu ce spune... marea.

Barbara îşi coborî mâna la piept. Încruntarea îi dispăru de pe frunte. Ochii, care se mişcaseră în spatele pleoapelor cât timp vorbise, deveniră din nou ficşi.

Billy aşteptă, cu stiloul pe hârtie, dar Barbara se alătură tăcerii din încăpere. Şi tăcerea deveni mai profundă, ca şi

nemişcarea ei, până când Billy simţi că trebuie să plece sau va avea o soartă similară cu a unei muşte preistorice închise în chihlimbar.

Barbara avea să zacă în tăcerea aceea ore sau zile. Sau veşnic.

O sărută, dar nu pe gură. Asta ar fi fost ca un viol. Simţi cu buzele că obrazul ei era moale şi rece.

Barbara fusese în comă trei ani, zece luni şi patru zile, comă în care căzuse la doar o lună după ce acceptase inelul de logodnă oferit de Billy.

Capitolul 4

Billy nu avea parte de izolarea de care se bucura Lanny, dar locuia pe un pogon de teren umbrit de arini negri şi cedri de Himalaya, de-a lungul unui drumeag pe care se aflau câteva case.

Nu-şi cunoştea vecinii. Nu i-ar fi cunoscut nici dacă ar fi locuit mai aproape. El le era recunoscător pentru dezinteresul lor.

Proprietarul iniţial al casei şi arhitectul se înţeleseseră între ei şi făcuseră o clădire hibridă, jumătate bungalow, jumătate cabană la scară mare. Aspectul era cel de bungalow. Placajul exterior de cedru, argintat de vreme, aparţinea unei cabane, ca şi veranda din faţă, cu stâlpi ciopliţi grosolan, care sprijineau acoperişul.

Spre deosebire de multe case cu două stiluri, aceasta părea elegantă. Ferestre în formă de romb, geamuri cu muchii oblice – chestii evident de bungalow – păreau nişte bijuterii când luminile erau aprinse. În timpul zilei, girueta – care avea forma unei căprioare care sărea – se rotea cu o graţie leneşă chiar şi în cele mai turbulente rafale de vânt.

Garajul separat, care conţinea şi atelierul de tâmplărie, se afla în spatele casei.

După ce Billy parcă Explorerul şi închise uşa grea în urma sa, traversă curtea din spate, îndreptându-se spre casă, iar o bufniţă ţipă din locul în care stătea cocoţată, pe creasta acoperişului garajului.

Nu-i răspunse altă bufniţă. Dar Billy avu impresia că auzise chiţăit de şoareci şi aproape că-i simţi tremurând în tufărişuri, tânjind după iarba înaltă de dincolo de curte.

Îşi simţea mintea mocirloasă, gândurile noroioase. Se opri şi inspiră adânc, savurând aerul îmbătător, plin de aroma cojii şi a acelor cedrilor. Mirosul astringent îi limpezi

mintea.

Limpezimea se dovedi nedorită. Billy nu era un băutor, dar acum avea chef de o bere şi de o tărie.

Stelele păreau dure. Erau şi luminoase, pe cerul fără nori, dar simţământul pe care i-l transmiteau era cel de neîndurare.

Nici treptele din spate, nici podeaua verandei nu scârţâi. Billy avea destul timp ca să menţină locuinţa în condiţii bune.

După ce golise bucătăria, îşi făcuse singur dulapurile. Erau din lemn de cireş, vopsite într-o culoare închisă.

Tot el pusese plăcile de pe podea, pătrate negre, de granit. Blaturile de granit de la mesele din bucătărie se potriveau cu podeaua.

Curat şi simplu. Intenţionase să facă întreaga casă în acelaşi stil, dar apoi se rătăcise.

Turnă o sticlă rece de Guiness într-o halbă şi o condimentă cu bourbon. Când bea, voia să simtă zdravăn atât textura, cât şi gustul.

Îşi făcea un sandviş cu pastramă, când sună telefonul.

— Alo?

Cel care sunase nu răspunse, chiar după ce Billy spuse din nou „alo”.

În mod obişnuit, Billy şi-ar fi spus că linia e defectă. Nu şi în seara aceea.

În timp ce asculta, Billy scoase mesajul dactilografiat din buzunar. Îl despături şi-l întinse pe tăblia neagră ca granitul.

Goală ca un clopot, dar un clopot fără limbă, linia deschisă nu avea zgomot de fond. Billy nu-l auzea pe cel care-l sunase inspirând sau expirând, de parcă individul ar fi fost mort şi ar fi terminat-o cu respiratul.

Indiferent dacă era un farsor sau un ucigaş, scopul tipului era să-şi bată joc, să intimideze. Billy nu-i oferi

satisfacţia să spună „alo” pentru a treia oară.

Îşi ascultară unul altuia tăcerea, de parcă se putea afla ceva din nimic.

După circa un minut, Billy începu să se întrebe dacă nu-şi imaginase că există o prezenţă la capătul firului.

Dacă era ureche-la-ureche cu autorul biletului, ar fi fost o greşeală să pună primul receptorul în furcă. Întreruperea convorbirii ar fi fost considerată un semn de teamă sau măcar de slăbiciune.

Viaţa îl învăţase să aibă răbdare. Iar imaginea sa despre sine includea şi posibilitatea să fie prost, aşa că nu-i păsa dacă pare tâmpit. Aştepta.

Când individul care îl sunase închise, sunetul distinct al deconectării dovedi că fusese acolo. După aceea se auzi tonul.

Înainte să continue să-şi facă sandvişul, Billy se duse în cele patru camere şi în baie. Coborî jaluzelele la toate ferestrele.

Se aşeză la masa din bucătărie, mâncă sandvişul şi două murături. Bău a doua bere, de data asta fără să adauge bourbon.

Nu avea televizor. Emisiunile de divertisment îl plictiseau şi nu avea nevoie de ştiri.

Gândurile îi fură singurul tovarăş în timpul cinei. Nu pierdu prea mult timp cu sandvişul cu pastramă.

Cărţile se înşirau pe un perete al camerei de zi, din podea până-n tavan. Billy fusese în cea mai mare parte a vieţii sale un cititor lacom.

Îşi pierduse interesul de a citi în urmă cu trei ani, zece luni şi patru zile. Dragostea mutuală pentru cărţi, pentru ficţiuni de toate genurile, îi apropiase pe el şi pe Barbara.

Pe un raft se aflau operele lui Dickens, legate în acelaşi fel, pe care i le dăruise Barbara de Crăciun. Ea avusese o pasiune pentru Dickens.

În zilele astea avea nevoie să fie ocupat cu ceva. Statul pe scaun cu o carte îl făcea să nu-şi găsească liniştea. Se simţea, cumva, vulnerabil.

În afară de asta, unele cărţi conţineau idei tulburătoare. Te făceau să te gândeşti la lucruri pe care voiai să le uiţi, iar gândurile deveniseră intolerabile, nu puteai să le faci să stea liniştite.

Plafonul ornat al camerei de zi era o consecinţă a nevoii sale de a fi ocupat. Fiecare placă era înconjurată de ornamente zimţate. Centrul fiecăreia găzduia un mănunchi de frunze de acanta, sculptate manual în stejar alb şi vopsite astfel încât să se potrivească mahonului din jur.

Stilul tavanului nu se potrivea nici cu o cabană, nici cu un bungalow. Lui Billy nu-i păsa. Proiectul îl ţinea ocupat de luni de zile.

În camera sa de lucru, tavanul era şi mai împodobit decât cel din camera de zi.

Nu se duse la birou, unde calculatorul nefolosit îşi bătea joc de el. În loc de asta, se aşeză la masa de lucru, plină de scule de cioplit.

Tot acolo mai erau şi bucăţi de stejar alb. Acestea aveau un miros dulce de lemn. Blocurile acelea de lemn erau materia primă pentru ornamentele care aveau să decoreze tavanul dormitorului, care în acel moment era din ipsos simplu.

Pe masă se afla un CD-player şi două difuzoare mici. Pe platanul discului se afla muzică zydeco[7]. Billy porni aparatul.

Sculptă până când începură să-l doară mâinile şi i se împăienjeni privirea. Atunci opri muzica şi se duse în pat.

În timp ce stătea întins pe spate în beznă, privind la tavanul pe care nu putea să-l vadă, aştepta să i se închidă

[7] Muzică din New Orleans, care îmbină elemente de origine franceză cu cele din Caraibi (n.tr.).

ochii. Aştepta.

Auzi ceva pe acoperiş. Ceva care zgrepţâna pe şindrila de cedru. Bufniţa, fără îndoială.

Bufniţa nu ţipa. Poate era un raton. Sau altceva.

Se uită la ceasul digital de pe noptieră. Ora douăsprezece noaptea şi douăzeci de minute.

„Ai şase ore să te decizi. Alegerea îţi aparţine”.

Totul avea să fie bine dimineaţa. Întotdeauna a fost. Ei, nu chiar bine, dar suficient de bine ca să încurajeze perseverenţa.

„Vreau să ştiu ce spune marea. Ce tot continua să spună”.

Închise ochii de câteva ori, dar nu folosi la nimic. Ochii lui aveau un mod propriu de a se închide ca să urmeze somnul.

Se uita la ceas cum se schimba din 12.59 în 1.00.

Biletul fusese sub ştergătorul de parbriz când ieşise din tavernă, la ora şapte. Trecuseră şase ore.

Cineva fusese ucis. Sau nu fusese. Cu siguranţă că nu fusese.

Adormi, sub ghearele care zgrepţânau ale bufniţei, dacă era o bufniţă.

Capitolul 5

Taverna nu avea nume. Sau, mai degrabă, funcţia ei era şi numele său. Pe firma din vârful unui stâlp, aflată în locul unde ieşeai din autostrada statală ca să intri în parcarea înconjurată de ulmi, scria doar TAVERNĂ.

Localul îi aparţinea lui Jackie O'Hara. Gras, pistruiat şi amabil, O'Hara era prietenul său unchiul onorific al tuturor.

Nu avea niciun chef să-şi vadă numele pe firmă.

Când fusese mic, Jackie dorise să fie preot. Dorise să ajute oamenii. Dorise să-i îndrume spre Dumnezeu.

Timpul îl învăţase că s-ar putea să nu fie în stare să-şi stăpânească poftele. Pe când era încă tânăr, ajunsese la concluzia că avea să fie un preot rău, ceea ce nu corespundea cu visul său.

Îşi găsise respectul de sine conducând un bar curat şi prietenos, dar avea impresia că această satisfacţie simplă provocată de realizările sale ar degenera în trufie dacă ar fi botezat taverna cu numele său.

După părerea lui Billy Wiles, Jackie ar fi fost un preot bun. Fiecare om are pofte greu de stăpânit, dar foarte puţini au umilinţă, blândeţe şi conştiinţa propriilor slăbiciuni.

Taverna Vineyard Hills. Taverna Ulmii Umbroşi. Taverna Luminată de Lumânări. Taverna de pe Drumul Lăturalnic.

Clienţii îi propuneau deseori nume pentru local. Jackie găsea sugestiile lor sau nepotrivite, sau prosteşti, sau amândouă în acelaşi timp.

Când Billy sosi marţi dimineaţa la ora zece şi patruzeci şi cinci de minute, cu cincisprezece minute înainte să se deschidă taverna, singurele maşini din parcare erau cea a lui Jackie şi a lui Ben Vernon. Ben era bucătarul din schimbul de zi.

În timp ce stătea lângă Explorerul său, Billy privi

colinele joase, lipite una de cealaltă, aflate în depărtare, de cealaltă parte a şoselei. Erau de-un cafeniu-închis acolo unde fuseseră scalpate de buldozere şi de-un cafeniu-deschis acolo unde iarba sălbatică îşi decolorase verdele din cauza căldurii verii aride.

Peerless Properties, o corporaţie internaţională, construia o zonă de agrement de nivel mondial, care urma să se numească Vineland, pe o suprafaţă de nouă sute de acri. Pe lângă un hotel cu teren de golf, trei bazine de înot, un club de tenis şi alte amenajări, proiectul includea 190 de case de vacanţă, în valoare de mai multe milioane de dolari, care urmau să fie vândute celor care îşi luau în serios plăcerile.

Fundaţiile fuseseră turnate la începutul primăverii. Zidurile se înălţau.

Mult mai aproape decât construcţiile ca nişte palate de pe colinele mai înalte – adică la mai puţin de vreo treizeci de metri de şosea –, pe pajişte, se afla o pictură murală, aproape terminată. Fresca avea o înălţime de vreo douăzeci şi trei de metri şi o lăţime de cincizeci de metri, era pictată pe lemn, în cenuşiu, cu umbre în negru.

În tradiţia Art Deco, pictura murală prezenta imaginea stilizată a unei maşinării puternice, inclusiv roţile motoare şi levierele de conectare ale unei locomotive. Mai existau angrenaje uriaşe, armături bizare şi forme mecanice tainice, care nu aveau nimic de-a face cu un tren.

Silueta gigantică, stilizată, a unui bărbat în haine de lucru era desenată în secţiunea care sugera o locomotivă. Trupul lui era îndoit de la stânga la dreapta, ca şi cum ar fi fost împins de un vânt puternic, iar omul părea că împinge una dintre roţile motoare uriaşe, de parcă ar fi fost prins în maşinărie şi împingea atât cu panică, dar şi cu hotărâre, de parcă dacă s-ar fi odihnit o clipă ar fi ieşit din ritm şi ar fi fost făcut bucăţi.

Niciuna dintre părţile mobile ale tabloului nu era încă operaţională. Cu toate acestea, tabloul provoca o iluzie convingătoare de mişcare, de viteză.

Un artist celebru cu un singur nume – Valis – proiectase la comandă chestia asta şi o construise cu ajutorul unei echipe alcătuită din şaisprezece oameni.

Pictura murală voia să simbolizeze ritmul febril al vieţii moderne, individul hărţuit şi copleşit de forţele societăţii.

Într-o zi, când hotelul avea să se deschidă, Valis însuşi avea să dea foc operei şi s-o lase să ardă până în temelie, ca să simbolizeze eliberarea de ritmul nebunesc al vieţii, pe care o reprezenta noul centru de vilegiatură.

Majoritatea localnicilor din Vineyard şi din teritoriul înconjurător îşi băteau joc de frescă şi când îi spuneau *artă,* pronunţau cuvântul între ghilimele.

Lui Billy îi plăcea chestia aia imensă, dar nu pricepea de ce trebuia incendiată.

Acelaşi artist legase odată douăzeci de mii de baloane roşii, umplute cu heliu, de un pod din Australia, astfel încât podul păruse susţinut de acestea. Apoi, cu o telecomandă, le făcuse să explodeze pe toate cele douăzeci de mii, în acelaşi timp.

În acest caz, Billy nu înţelesese nici „arta”, nici rostul explodării baloanelor.

Fără să fie critic, simţea că pictura murală era fie artă inferioară, fie meşteşugărie de înaltă clasă. Arderea ei nu i se părea mai logică decât gestul unui muzeu de a arunca picturi de Rembrandt pe un rug.

Atât de multe lucruri din societatea contemporană îl îngrozeau, încât nu intenţiona să-şi piardă somnul din cauza acestui lucru de mică importanţă. Dar în noaptea incendierii nu avea de gând să privească focul.

Intră în tavernă.

Aerul avea un miros atât de puternic, încât părea să

aibă o aromă a sa. Ben Vernon gătea o oală de chili.

În spatele barului, Jackie O'Hara făcea inventarul băuturilor alcoolice.

— Billy, ai văzut azi-noapte programul special de pe Channel Six?

— Nu.

— N-ai văzut programul special despre OZN-uri, despre răpirile făcute de extratereştri?

— Am sculptat şi am ascultat zydeco.

— Tipul ăla spunea că a fost dus pe o navă-mamă care orbita în jurul Pământului.

— Şi ce-i nou în asta? auzi chestia asta tot timpul.

— Spunea că i s-a făcut un examen proctologic de o ceată de extratereştri.

Billy împinse poarta barului.

— Asta spun toţi.

— Ştiu. Ai dreptate. Dar nu pricep, zise Jackie, încruntându-se. De ce ar veni o rasă extraterestră superioară – una care e de o mie de ori mai inteligentă decât suntem noi – şi ar parcurge trilioane de kilometri prin univers, numai ca să se uite în fundul nostru? Ce sunt ei, nişte perverşi?

— Extratereştrii nu s-au uitat niciodată în fundul meu, îl asigură Billy. Şi mă îndoiesc că s-au uitat în fundul tipului ăluia.

— Individul se bucură de multă credibilitate. E autor de cărţi. Adică înainte de cartea asta a publicat multe altele.

În timp ce-şi lua şorţul din sertar şi şi-l punea, Billy spuse:

— Faptul că ai publicat o carte nu-ţi dă credibilitate. Şi Hitler a publicat cărţi.

— A publicat? întrebă Jachie.

— Da.

— Hitler ăla?

— Păi nu vorbesc de *Bob* Hitler.
— Râzi de mine.
— Poţi să verifici.
— Şi ce-a scris – poveşti cu spioni sau altceva?
— Altceva, zise Billy.
— Tipul ăla scria science fiction.
— Ce surpriză!
— *Science* fiction, sublinie Jackie. Emisiunea a fost cu adevărat tulburătoare, adăugă el, apoi luă o farfurioară albă din bar şi scoase un sunet de nerăbdare şi dezgust. Ce naiba, trebuie să încep să-i reduc condimentele lui Steve?

În farfurie erau vreo cincisprezece-douăzeci de cozi de cireşe din maraschino. Toate fuseseră înnodate.

— Clienţii găsesc asta amuzant, spuse Billy.
— Pentru că sunt pe jumătate piliţi. Oricum, Steve crede că-i un tip amuzant, dar nu este.
— Fiecare are propria părere despre ce-i amuzant.
— Nu, voiam să spun că pretinde că-i bine dispus şi fericit, dar nu este.
— Păi asta-i singura stare în care l-am văzut, zise Billy.
— Întreab-o pe Celia Reynolds.
— Cine-i tipa?
— Locuieşte chiar lângă Steve.
— Vecinii pot să fie ranchiunoşi, sugeră Billy. Nu trebuie să crezi întotdeauna ce spun.
— Celia spune că-l apucă furiile în curtea din spate.
— Cum adică – îl apucă furiile?
— Se poartă de parcă ar fi nebun. Aşa zice ea. Ciopârţeşte diferite lucruri.
— Ce fel de lucruri?
— De exemplu, un scaun din sufragerie.
— Al cui?
— Al lui. L-a ciopârţit până n-au rămas din el decât

aşchii.

— De ce?

— Înjură şi-i furios, când îl apucă. Se pare că-şi scoate furia din el.

— Şi se descarcă pe un scaun.

— Da. Şi spintecă pepeni cu o secure.

— Poate că îi plac pepenii.

— Nu-i *mănâncă.* Îi ciopârţeşte până rămâne din ei doar un terci.

— Înjurând tot timpul.

— Exact. Înjurând, mormăind, mârâind ca un animal. Toţi pepenii. De două ori a făcut praf păpuşi.

— Ce fel de păpuşi?

— Ştii, din alea din vitrinele magazinelor pentru femei.

— Manechine?

— Da. S-a repezit la ele cu o secure şi cu un baros.

— De unde a luat manechinele?

— Habar n-am.

— Nu mi se pare în regulă.

— Vorbeşte cu Celia. O să-ţi spună ea.

— L-a întrebat pe Steve de ce face asta?

— Nu. Îi e frică să-l întrebe.

— O crezi?

— Celia nu minte.

— Crezi că Steve e periculos? întrebă Billy.

— Probabil că nu, dar cine ştie?

— Poate că ar trebui să-l concediezi. Jackie ridică din sprânceană.

— Şi dacă după aia se transformă în unul din tipii ăia pe care îi vezi la televizor, la ştiri? Dacă vine *aici* cu o secure?

— Nu mi se pare în regulă, spuse Billy. Nici tu nu crezi altfel.

— Ba da. Celia se duce la biserică trei dimineţi pe săptămână.

— Jackie, tu glumeşti cu Steve. Eşti relaxat cu el.

— Sunt întotdeauna atent, măcar un pic.

— N-am remarcat asta.

— Dar sunt. Însă nu vreau să fiu incorect cu el.

— Incorect?

— E un barman bun, îşi face treaba, spuse Jackie O'Hara, cu o expresie ruşinată, iar obrajii săi dolofani se înroşiră. N-ar fi trebuit să vorbesc astfel despre el. A fost din cauza cozilor alea de cireşe. M-au enervat un pic.

— Douăzeci de cireşe, zise Billy. Cât pot să coste?

— Nu-i vorba de bani. Trucul ăla cu limba... e semiobscen.

— N-am auzit să se plângă cineva de trucul ăla. Multor cliente le place să se uite la el când îl face.

— Şi homosexualilor, zise Jackie. Nu vreau ca acesta să fie un bar pentru persoane singure, fie ele homo sau hetero. Vreau să fie un bar pentru *familie.*

— *Există* baruri pentru familie?

— Evident, spuse Jackie, părând jignit; în ciuda numelui, barul nu era o speluncă. Oferim copiilor cartofi prăjiţi şi inele de ceapă, nu-i aşa?

Înainte ca Billy să apuce să-i răspundă, primul client al zilei intră pe uşă. Era ora unsprezece şi patru minute. Tipul voia micul dejun: un Bloody Mary cu o tijă de ţelină.

Jackie şi Billy avură grijă de bar împreună în timpul înghesuielii de la prânz, iar Jackie servi mâncarea la mese în timp ce Billy o aranja pe farfurii, la grătar.

Fură mai ocupaţi ca de obicei, pentru că marţi era o zi friguroasă, dar nu aveau încă nevoie de o chelneriţă în primul schimb. O treime dintre clienţi îşi luau prânzul în pahar, iar o altă treime se mulţumea cu alune sau cu cârnaţi din borcanul cu saramură de la bar. Sau cu covrigeii gratuiţi.

În timp ce amesteca băuturi sau turna bere, Billy Wiles

era tulburat de o imagine care-i rămăsese în minte: Steve Zillis ciopârţind în bucăţi un manechin, ciopârţind, ciopârţind...

În timp ce vremea trecea şi nimeni nu pomenea de o profesoară împuşcată sau de o filantroapă în vârstă ciomăgită, nervii lui Billy se liniştiră. În somnoroasa localitate Vineyard Hills, din paşnica vale Napa, ştirea unei crime brutale ar fi călătorit iute. Biletul trebuia să fi fost o farsă.

După o după-amiază potolită, Ivy Elgin sosi la muncă la ora patru, iar în urma ei apărură bărbaţi însetaţi, într-o asemenea stare că ar fi dat din coadă, dacă ar fi avut aşa ceva.

— Ai găsit ceva mort astăzi? o întrebă Billy, pomenindu-se că se crispează în timp ce-o întrebă.

— O insectă, o călugăriţă, pe veranda din spatele casei mele, chiar în faţa uşii, zise Ivy.

— Ce crezi că înseamnă?

— Că a murit cine se roagă.

— Nu pricep.

— Mă străduiesc încă să-mi imaginez despre ce-i vorba. Shirley Trueblood apăru la ora cinci, mămoasă, într-o uniformă de-un galben-deschis, cu revere şi manşete albe.

După ea sosi Ramon Padillo, care adulmecă mirosul de chili şi mormăi:

— Are nevoie de un pic de chimion.

Când Steve Zillis năvăli la ora şase, mirosind a aftershave cu aromă de verbină şi a apă de gură cu mentă, zise:

— Cum merge treaba, Kemosabe[8]?

— M-ai sunat azi-noapte? îl întrebă Billy.

— Eu? De ce te-aş fi sunat?

---

[8] Kemosabe – expresie de salut din serialul radio şi tv Călăreţul singuratic (n.tr.).

— Nu ştiu. Am avut un apel, o legătură proastă, dar m-am gândit că s-ar putea să fi fost tu.

— M-ai sunat şi tu, la rândul tău?

— Nu. Abia am reuşit să aud vocea. Am avut însă impresia că erai tu.

În timp ce alegea trei măsline dolofane din tava cu condimente, Steve zise:

— Oricum, azi-noapte am fost plecat, cu un prieten.

— Ai terminat treaba la două noaptea şi după aia *ai plecat de acasă?*

Steve rânji şi-i făcu cu ochiul.

— Era lună plină, iar eu sunt *un câine.*

Pronunţa cuvântul *cââine.*

— Când termin treaba la două dimineaţa, mă duc drept în pat.

— Nu vreau să te jignesc, pelerinule, dar eşti un pic sărit de pe fix.

— Ce vrei să spui?

Steve ridică din umeri, apoi începu să jongleze cu măslinele alunecoase, cu o dexteritate impresionantă.

— Oamenii se întreabă de ce un tip arătos ca tine trăieşte ca o fată bătrână.

— Care oameni? întrebă Billy, privind consumatorii.

— O grămadă de oameni.

Steve prinse prima măslină în gură, apoi pe a doua şi pe a treia, şi le mesteca zdravăn în aplauzele galeriei din bar.

În timpul ultimei ore a schimbului său, Billy îl urmări pe Steve Zillis mult mai mult decât de obicei. Dar nu văzu nimic care să-i dea de bănuit.

Fie tipul nu era farsorul, fie era mult mai deştept şi mai şiret decât părea să fie.

Dar nu mai conta. Nu fusese omorât nimeni. Biletul fusese o glumă. Mai devreme sau mai târziu, avea să afle

care era poanta.

Când Billy părăsi cârciuma la ora şapte, Ivy Elgin veni la el, cu o emoţie stăpânită în ochii ei de culoarea coniacului.

— Cineva o să moară într-o biserică.

— Cum de te-ai gândit la asta?

— Călugăriţa. A murit cine se roagă.

— Ce biserică? întrebă el.

— Să aşteptăm şi o să aflăm.

— Poate n-o să fie într-o biserică. Poate că o să moară un predicator sau un preot local.

Privirea ei ameţitoare rămase aţintită în ochii lui.

— Nu m-am gândit la asta. S-ar putea să ai dreptate. Dar cum se potriveşte oposumul în treaba asta?

— N-am niciun indiciu. Eu n-am talent pentru hieroscopie, ca tine.

— Ştiu, dar eşti amabil. Eşti totdeauna plin de interes şi nu ţi-ai bătut niciodată joc de mine.

Deşi lucra cu Ivy cinci zile pe săptămână, impactul frumuseţii şi sexualităţii ei extraordinare puteau să-l facă uneori să uite că Ivy era, într-un fel, mai mult fetiţă decât femeie, dulce şi inocentă, virtuoasă, dacă nu chiar pură.

— O să mă gândesc la oposum, spuse Billy. Poate că există în mine un pic de vizionar, despre care nu ştiam.

Zâmbetul ei putea să te dea cu roţile în sus.

— Mulţumesc, Billy. Uneori darul ăsta... e o povară. Mi-ar fi de folos o mână de ajutor.

Afară, aerul serii de vară era galben ca lămâia, cu raze oblice de soare, iar umbrele care se târau spre est ale ulmilor aveau doar o nuanţă de purpuriu care le diferenţia de negru.

Când se apropie de Ford Explorerul său, Billy văzu un bilet sub ştergătorul de parbriz.

Capitolul 6

Deşi nu se găsise nicio blondă moartă, niciun cadavru de bătrână, Billy se opri lângă Explorer, ezitând să înainteze, nedorind să citească acest al doilea mesaj.

Nu voia decât să stea cu Barbara un timp, apoi să se ducă acasă. N-o vedea de şapte ori pe săptămână, dar zilele în care o vizita erau mai multe decât cele în care nu se ducea la ea.

Opririle sale la Whispering Pines reprezentau unul dintre blocurile din care fusese clădită fundaţia vieţii sale simple. Le aştepta aşa cum aştepta salariul sau sculptura.

Nu era un om prost, dar nici deştept. Ştia că viaţa retrasă putea să se deterioreze uşor într-una de singurătate.

O linie subţire separa viaţa retrasă de cea de sihastru plin de teamă. Şi mai subţire e linia dintre sihastru şi mizantropul plin de amărăciune.

Luarea biletului de sub ştergător, mototolirea lui în pumn şi aruncarea lui fără să-l citească ar fi însemnat cu siguranţă traversarea primei dintre aceste linii. Şi poate că nu ar mai fi existat posibilitatea întoarcerii.

Billy nu avea multe din ce-şi dorise în viaţă. Dar prin firea sa era suficient de prudent ca să recunoască faptul că, dacă arunca biletul, arunca şi tot ce-l susţinea acum. Viaţa sa nu ar fi fost doar altfel, ci mai rea.

În această transă a deciziei, nu auzi maşina poliţiei intrând în parcare. Când smulse biletul de sub ştergător, fu surprins de apariţia bruscă a lui Lanny Olsen lângă el, în uniformă.

— Altul, declară Lanny, de parcă s-ar fi aşteptat la al doilea bilet. Vocea sa era tristă. Pe figură avea riduri provocate de spaimă.

Ochii îi erau ferestre spre locuri bântuite.

Soarta lui Billy era să trăiască într-o vreme care nega existenţa grozăveniilor şi care dădea numele de mai mică importanţă, de *oroare,* fiecărei grozăvenii, ceea ce redefinea fiecare oroare ca un delict, fiecare delict ca un ultraj, fiecare ultraj ca o simplă neplăcere. Cu toate acestea, Billy fu cuprins de aversiune înainte să ştie ce anume îl adusese pe Lanny Olsen acolo.

— Billy, Doamne, Dumnezeule...

— Ce s-a întâmplat?

— Am transpirat. Uită-te la mine ce-am transpirat.

— Poftim? Ce-i asta?

— Nu mă pot împiedica să nu transpir. Şi nu-i chiar atât de cald. Brusc, Billy se simţi soios. Îşi trecu mâna peste faţă şi îşi privi palma, aşteptându-se s-o vadă murdară. În ochii săi, palma părea curată.

— Am nevoie de o bere, zise Lanny. De două beri. Am nevoie să stau jos. Am nevoie să gândesc.

— Uită-te la mine.

Lanny nu voia să-l privească în ochi. Atenţia sa era îndreptată asupra biletului din mâna lui Billy.

Hârtia rămăsese împăturită, dar ceva se despături în măruntaiele lui Billy, îmboboci ca o floare lubrică, unsuroasă şi cu multe petale. Greaţa produsă de intuiţie.

Întrebarea corectă nu era *ce.* Întrebarea corectă era *cine,* iar Billy o puse.

Lanny îşi linse buzele.

— Giselle Winslow.

— N-o cunosc.

— Nici eu.

— Unde?

— Preda engleza în Napa.

— Blondă?

— Da.

— Şi frumoasă, ghici Billy.

— A fost. Cineva a bătut-o până aproape a murit. A fost zdrobită groaznic de cineva care se pricepea la asta, se pricepea cum să prelungească treaba.

— *Aproape* până a murit.

— Individul a dat-o gata strangulând-o cu o pereche de dresuri de-ale ei.

Lui Billy i se muiară picioarele. Se rezemă de Explorer. Nu putea să vorbească.

— Sora ei a găsit-o abia cu două ore în urmă.

Privirea lui Lanny rămăsese aţintită asupra foii de hârtie împăturite din mâna lui Billy.

— Departamentul Şerifului nu are jurisdicţie aici, continuă Lanny. Deci treaba e în curtea poliţiei din Napa. Oricum, înseamnă ceva. Asta îmi lasă un spaţiu de respirat.

Billy îşi regăsi glasul, dar acesta era răguşit şi nu suna cum îl ştia el.

— Biletul spunea că o să ucidă o profesoară dacă nu mă duc la poliţie, dar eu am venit la tine.

— Individul a spus că o s-o omoare dacă nu te duci la poliţie *şi o să-i faci pe poliţişti să se implice.*

— Dar eu am fost la tine şi am încercat. Pentru numele lui Dumnezeu, am încercat, nu-i aşa?

În cele din urmă, Lanny îl privi în ochi.

— Ai venit neoficial. Nu te-ai dus la poliţie. Te-ai dus la un prieten care s-a nimerit să fie poliţist.

— Dar *am venit* la tine, protestă Billy, cu glas plin de negare şi de autojustificare.

Greaţa se căţăra pe pereţii stomacului său, dar Billy strânse din dinţi şi se strădui să se stăpânească.

— Nimic nu sugera că ar fi ceva adevărat, zise Lanny.

— În legătură cu ce?

— Cu primul bilet. A fost o glumă. O glumă proastă. Nu există vreun poliţist în viaţă cu un asemenea instinct încât

să simtă ceva adevărat în chestia aia.

— Era căsătorită? întrebă Billy.

O Toyota intra în parcare şi se opri la vreo douăzeci şi cinci de metri de Explorer.

Cei doi priviră în tăcere şoferul care ieşi din maşină şi intră în tavernă. La distanţa aceea, conversaţia lor n-ar fi fost auzită. Cu toate acestea, erau circumspecţi.

Din tavernă se auzi muzica country, atunci când se deschise uşa. Alan Jackson cânta la tonomat despre inimi zdrobite.

— Era căsătorită? întrebă Billy din nou.

— Cine?

— Femeia. Profesoara. Gisele Winslow.

— Nu, nu cred. Cel puţin pentru moment nu ştiu de niciun soţ. Lasă-mă să văd biletul.

Billy spuse, în timp ce despăturea hârtia:

— Avea copii?

— Contează?

— Contează, zise Billy.

Îşi dădu seama că mâna lui goală se strânsese într-un pumn. Cel care stătea în faţa sa era un prieten, unul dintre aceia pe care şi-i permitea ca prieteni. Dar îşi desfăcu pumnul doar cu mare efort.

— Lanny, pentru mine contează.

— Copii? Nu ştiu. Probabil că nu. Din câte am auzit, locuia singură.

Două rafale de trafic trecură pe autostrada statală: răpăituri de motoare, uşoara agitaţie a aerului deplasat.

În tăcerea care urma, Lanny întrebă, jalnic:

— Ascultă, Billy, s-ar putea să am necazuri.

— S-ar putea? zise Billy, care găsea caraghioasă alegerea aceea a cuvintelor, dar de-un caraghioslâc care nu-l făcea să râdă.

— Nimeni din departament n-ar fi luat biletul ăla afurisit

în serios. Dar o să spună că ar fi trebuit să-l iau.

— Poate *că eu* ar fi trebuit să-l iau în serios, zise Billy.

Lanny îl contrazise, agitat:

— Asta-i lipsă de prevedere. Rahat! Nu vorbi aşa. Trebuie să ne apărăm reciproc.

— De cine să ne apărăm?

— De oricine ar fi. Billy, ascultă-mă, eu n-am un dosar perfect.

— Ce dosar?

— Dosarul meu din poliţie, dosarul meu profesional. Am două rapoarte negative.

— Ce-ai făcut?

Ochii lui Lanny se mijiră, se simţea jignit.

— La naiba, nu-s un poliţist corupt!

— N-am spus că eşti.

— Am patruzeci şi şase de ani şi n-am primit un bănuţ necinstit. Nici n-o să primesc vreodată.

— Bine, bine.

— N-am făcut nimic.

Supărarea lui Lanny putea să fie prefăcută, nu putea s-o justifice. Sau poate că-l speria vreo imagine din mintea sa, pentru că ochii să-i mijiţi se măriră. Îşi mesteca buza de jos de parcă ar fi mestecat un gând tulburător pe care ar fi vrut să-l muşte, să-l scuipe şi să nu-l mai aibă niciodată.

Billy aştepta, deşi aruncase o privire la ceasul de la mână.

— Adevărul e că sunt uneori un poliţist leneş, zise Lanny. Ştii, de plictiseală. Sau poate... pentru că nu mi-am dorit niciodată cu adevărat viaţa asta.

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii, îl asigură Billy.

— Ştiu. Problema e că... indiferent dacă am vrut sau nu viaţa asta, acum o am. E tot ce am. Vreau o şansă s-o păstrez. O să citesc biletul cel nou, Billy. Te rog să-mi dai

hârtia.

Billy îl înţelegea, dar nu avea niciun chef să-i dea hârtia, care acum era udă de transpiraţia lui. Despături biletul şi-l citi.

Dacă nu te duci la poliţie şi nu-i implici pe poliţişti, voi ucide un bărbat necăsătorit, a cărui lipsă n-o să fie simţită de nimeni.

Dacă te duci la poliţie, o să omor o mamă tânără cu doi copii. Ai cinci ore să te hotărăşti. Decizia îţi aparţine.

Deşi înţelesese de la prima citire fiecare amănunt teribil al biletului, Billy îl mai citi o dată. Apoi cedă hârtia.

Anxietatea, rugina vieţii, coroda figura lui Lanny Olsen, în timp ce acesta privea rândurile.

— Ticălosul ăsta e bolnav!

— O să mă duc la Napa.

— De ce?

— Ca să dau amândouă biletele poliţiei.

— Aşteaptă, aşteaptă, zise Lanny. Nu ştii dacă a doua victimă va fi din Napa. Poate să fie din St. Helena sau din Rutherford...

— Sau din Angwin, sau din Caligosta, îl întrerupse Billy. Dornic să profite de ocazie, Lanny zise:

— Sau din Yountville sau din Circle Oaks sau din Oakville. Nu ştii din ce loc. Nu ştii nimic.

— Ştiu anumite lucruri, spuse Billy. Ştiu ce e drept.

Lanny spuse, holbându-se la bilet, în timp ce transpiraţia i se scurgea de pe gene:

— Criminalii adevăraţi nu joacă asemenea jocuri.

— Ăsta joacă.

În timp ce împăturea biletul şi-l vâra în buzunarul de la piept al cămăşii de uniformă, Lanny îl imploră:

— Lasă-mă să mă gândesc un minut.

Billy recuperă imediat hârtia din buzunarul lui Lanny şi spuse:

— Gândeşte-te cât vrei. Eu mă duc în Napa.

— Oh, omule, greşeşti. E rău ce faci. Nu fi prost.

— E sfârşitul jocului, dacă n-o să-l joc.

— Deci o să omori o mamă cu doi copii. O să faci treaba asta aşa, pur şi simplu?

— O să mă fac că n-ai spus nimic.

— Atunci o să mai spun o dată. O să omori o mamă cu doi copii.

Billy clătină din cap.

— N-o să omor pe nimeni.

— „Decizia îţi aparţine”, cită Lanny. Şi vei alege să laşi doi copii orfani?

Ceea ce vedea acum Billy pe figura prietenului său, în ochii acestuia, nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse la masa de pocher sau în alte împrejurări. Părea că se confruntă cu un străin.

— Decizia îţi aparţine, repetă Lanny.

Billy nu voia ca între ei să apară o gâlceavă. Trăia în partea mai sociabilă a demarcaţiei dintre un om retras şi sihastru, şi nu voia să se pomenească trecând de linia aceea.

Lanny, simţind probabil îngrijorarea prietenului său, o lăsă mai moale:

— Îţi cer doar să-mi arunci o funie. Acum sunt pe nisipuri mişcătoare.

— Lanny, pentru Dumnezeu!

— Ştiu. Mă suge. N-are cum să n-o facă.

— Să nu mai încerci niciodată să mă manipulezi astfel. Nu mă hărţui.

— N-o s-o mai fac. Îmi pare rău. Numai că şeriful e un tip dur. Ştii cum e. Cu dosarul meu, n-are nevoie decât de asta ca să-mi ia insigna, şi mai am şase ani până o să am dreptul la pensia întreagă.

Cât timp privea în ochii lui Lanny şi vedea disperarea

din ei – vedea ceva mai rău decât disperarea şi nu voia să numească acel ceva – Billy nu putea să ajungă la un compromis cu el. Trebuia să se uite într-o parte şi să pretindă că vorbea cu Lanny cel pe care îl cunoscuse înainte de întâlnirea aceea.

— Ce-mi ceri să fac?

Dându-şi seama că întrebarea însemna o capitulare, Lanny spuse, cu glas mai împăciuitor:

— Billy, n-o să regreţi asta. Totul o să fie bine.

— N-am spus că o să fac ceea ce vrei. Vreau doar să ştiu despre ce-i vorba.

— Înţeleg. Îţi sunt recunoscător. Eşti un prieten adevărat. Tot ce-ţi cer e o oră, o oră ca să *gândesc.*

Billy îşi mută privirea de la tavernă la asfaltul crăpat de la picioarele sale şi zise:

— Nu dispun de atât de mult timp. Primul mesaj îmi lăsa şase ore. Acum sunt doar cinci.

— Îţi cer doar *una.* O oră.

— Probabil că ştie că ies de la slujbă la ora şapte, deci probabil că în momentul acela a început ceasul să ticăie. Deci termenul e miezul nopţii. Apoi, până în zori, o să ucidă una sau alta din victime şi eu voi alege, prin acţiune sau prin inactivitate. O să facă desigur ce-o să facă, dar nu vreau să cred că am decis pentru el.

— O oră, promise Lanny, apoi o să mă duc la şeriful Palmer. Trebuie să-mi imaginez modul de abordare care o să-mi salveze curul.

Un ţipăt familiar, dar auzit rar în zona aceea, îl făcu pe Billy să-şi mute privirea de la asfalt la cer.

Trei pescăruşi, albi pe fondul de safir, se îndreptau către partea de răsărit a cerului. Se aventurau rareori atât de departe, în nord, de golful San Pablo.

— Billy, am nevoie de biletele acelea pentru şeriful Palmer.

Billy spuse, privind pescăruşii:

— Prefer să le păstrez.

— Biletele sunt dovezi, zise jalnic Lanny. Ticălosul ăla de Palmer o să mă facă praf dacă nu iau dovezile în grijă şi n-o să le protejez.

Deoarece seara de vară se decolora către întunericul care făcea întotdeauna pescăruşii să se îndrepte către cuibarele lor de pe malul mării, păsările acelea păreau atât de nelalocul lor, încât păreau a fi un semn rău prevestitor. Ţipetele lor stridente îi provocară un fior lui Billy.

— Am doar biletul pe care tocmai l-am găsit, zise el.

— Unde-i primul? întrebă Lanny.

— L-am lăsat în bucătărie, lângă telefon.

Billy se gândi să se întoarcă în tavernă şi s-o întrebe pe Ivy Elgin ce însemnau păsările.

— Bine, spuse Lanny. Dă-mi-l pe cel pe care-l ai. Palmer o să vrea să vină să discute cu tine. Poţi să-i dai primul bilet atunci.

Problema era că Ivy susţinea că-i în stare să citească viitorul numai în amănunte legate de făpturi *moarte.*

Văzând că Billy ezită, Lanny deveni insistent:

— Pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la mine! Ce-i cu păsările alea?

— Nu ştiu, îi răspunse Billy.

— Ce nu ştii?

— Nu ştiu ce-i cu păsările, spuse Billy şi apoi, fără niciun chef, pescui biletul din buzunarul său şi i-l dădu lui Lanny. O oră.

— Asta-i tot ce am nevoie. O să te sun.

În timp ce Lanny se întorcea să plece, Billy îi puse mâna pe umăr şi-l opri.

— Cum adică o să mă suni? Ai spus că o să-l aduci pe Palmer.

— O să te sun mai întâi, de îndată ce o să-mi imaginez

cum să aranjez povestea astfel încât să mă pot apăra.

— Să aranjezi... zise Billy, fiindu-i silă de cuvânt.

Pescăruşii care se roteau deveniră tăcuţi şi cotiră către soarele dinspre apus.

— Când o să te sun, spuse Lanny, o să-ţi spun ce am de gând să-i spun lui Palmer, ca să fim pe aceeaşi lungime de undă. *Apoi* o să mă duc la el.

Billy îşi dori să nu-i fi dat biletul. Dar *era* o dovadă, iar logica îi dictase că trebuia să i-o dea lui Lanny.

— Unde o să fii peste o oră? La Whispering Pines?

Billy clătină din cap.

— O să mă opresc acolo, dar numai pentru cincisprezece minute. Apoi o să mă duc acasă. Sună-mă acolo. Dar mai e ceva.

Nerăbdător, Lanny zise:

— Billy, până la miezul nopţii. Îţi aminteşti?

— De unde o să ştie psihopatul ăla ce alegere o să fac? De unde o să ştie dacă am fost sau nu la poliţie? De unde o să ştie ce-o să fac în următoarele patru ore şi jumătate?

Lanny nu dădu niciun răspuns, se încruntă doar.

— Doar dacă mă urmăreşte, spuse Billy.

Lanny privi vehiculele din parcare, taverna şi arcul de cerc al ulmilor care-i înconjurau, apoi zise:

— Totul mergea atât de lin...

— Oare?

— Ca un râu. Şi acum a apărut stânca asta.

— Întotdeauna apare o stâncă.

— Asta-i adevărat, zise Lanny şi se duse spre maşina sa de poliţie.

Singurul copil al mamei Olsen arăta învins, cu umerii pleoştiţi şi cu fundul căzut.

Billy ar fi vrut să-l întrebe dacă lucrurile erau în regulă în privinţa relaţiei dintre ei doi, dar ar fi fost o întrebare prea directă. Şi nu-i venea în minte o altă formulare a

întrebării.

Apoi se auzi spunând:

— E ceva ce nu ţi-am spus niciodată şi ar fi trebuit să-ţi spun.

Lanny se opri şi se uită înapoi, privindu-l fără vlagă.

— Toţi anii ăştia în care mama ta a fost bolnavă şi tu ai avut grijă de ea, renunţând la tot ce ţi-ai dorit... asta necesită mai multă putere decât cere munca de poliţist.

Lanny se uită din nou la copaci, ca şi cum ar fi fost stânjenit, apoi zise, oarecum tulburat:

— Mulţumesc, Billy.

Părea sincer emoţionat de faptul că-i fusese recunoscut sacrificiul.

Apoi, de parcă un sentiment pervers de ruşine îl împingea să-şi nesocotească virtuţile, dacă nu chiar să-şi bată joc de ele, Lanny adăugă:

— Dar toate astea nu-mi dau pensie.

Billy îl privi cum se urcă în maşină şi pleacă.

În tăcerea lăsată de pescăruşii dispăruţi, ziua aflată la capătul puterilor îşi pierdu culoarea, în timp ce colinele, pajiştile şi copacii deveniră treptat umbre ale lor înşişi.

În cealaltă parte a şoselei, omul de lemn, înalt de peste zece metri, se străduia să se salveze de roţile mari, strivitoare, ale industriei, sau ale ideologiei brutale, sau ale artei moderne.

Capitolul 7

Figura Barbarei, pe fondul încreţit al pernei, reprezenta disperarea şi speranţa lui Billy, impasul şi speranţa sa.

Ea era o ancoră în două privinţe, prima fiind benefică. Vederea ei îl menţinea pe Billy puternic şi stabil în curenţii zilei.

Mai nemiloase, amintirile despre ea de pe vremea când Barbara era nu numai în viaţă, ci şi plină de viaţă, era un lanţ care-l încătuşa. Iar dacă ea s-ar fi cufundat din comă în nefiinţă, lanţul l-ar fi tras zdravăn, iar Billy s-ar fi cufundat împreună cu ea în apele cele mai întunecate.

Venise aici nu numai să-i ţină tovărăşie în speranţa că ea îi va recunoaşte prezenţa chiar şi din închisoarea ei interioară, dar şi pentru a învăţa de ce să-i pese şi de ce să nu-i pese, cum să stea calm şi, poate, pentru a găsi o pace relativă.

În seara aceea, pacea era mai relativă decât de obicei. Atenţia sa părăsea deseori faţa Barbarei şi se îndrepta către ceasul său, către fereastra dincolo de care ziua de-un galben strident se acrea încet într-un crepuscul amar.

Se uită în carneţelul său. Îl răsfoi, citind cuvintele misterioase pe care le rostise Barbara.

Când găsea o secvenţă care îl intriga în mod deosebit, o citea cu voce tare:

„... burniţă neagră, uşoară...” „... moartea soarelui...”

„... sperietoarea unui costum...”

„... ficaţii de gâşte grase...”

„... strada îngustă, case înalte...”

„... o cisternă pentru păstrat ceaţa...”

„... forme ciudate... mişcări fantomatice...”

„... clopote cu sunet limpede...”

Spera că dacă Barbara avea să audă spusele ei enigmatice din timpul comei citite de el, avea să fie

îmboldită să vorbească, poate pentru a extinde acele declaraţii şi a le face mai inteligibile.

În alte seri, efortul său provocase uneori o replică din partea ei. Dar Barbara nu lămurise niciodată ceea ce spusese anterior. În loc de asta, exprima noi şi diferite secvenţe de cuvinte la fel de nelămurite.

În seara aceea Barbara răspunse cu tăcere şi, uneori, cu un oftat necolorat de emoţie, de parcă ar fi fost o maşină care respira într-un ritm slab cu expiraţii mai puternice provocate de variaţii aleatorii ale curentului electric.

După ce citi cu voce tare două secvenţe, Billy puse carnetul în buzunar.

Fiind agitat, citise cuvintele ei cu prea multă forţă, cu prea mare grabă. La un moment dat se auzise şi avusese impresia că pare furios, lucru care nu i-ar fi făcut bine Barbarei.

Se plimba prin încăpere. Fereastra îl atrase spre ea. Whispering Pines se afla alături de o vie de pe o pantă uşoară. Dincolo de fereastră se aflau viţe plasate în şiruri, cu frunze de-un verde smarald care urmau să devină stacojii când avea să vină toamna, cu struguri mici şi tari, care mai aveau multe săptămâni până la maturitate.

Cărările de lucru dintre şirurile de viţe erau pătate cu negru de umbrele ultimelor ore ale zilei şi cu purpuriu de la boştina de struguri care fusese împrăştiată ca îngrăşământ.

Un bărbat singur stătea pe una dintre cărările acelea, la vreo douăzeci şi cinci de metri de fereastră. Stătea locului, cu picioarele depărtate, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

Părea că priveşte cu atenţie căminul pentru convalescenţi.

De la distanţa aceea, în lumina slabă, nu se puteau zări

amănunte ale înfăţişării bărbatului. Individul stătea pe cărarea dintre viţe cu spatele către soarele care cobora şi care îl contura doar ca o siluetă.

Ascultând zgomotul răsunător de picioare care alergau pe trepte pustii – care era de fapt bubuitul inimii sale –, Billy îşi atrase singur atenţia să se ferească de paranoia. Indiferent de necazurile care ar fi putut să vină, avea nevoie de nervi potoliţi şi de minte limpede, ca să le facă faţă.

Se îndepărtă de fereastră. Se duse lângă pat.

Ochii Barbarei se mişcară sub pleoape. Specialiştii spuneau că asta indică o stare de vis.

Având în vedere că orice comă e un somn mult mai profund decât un simplu somn, Billy se întrebă dacă visele ei erau mai intense decât visele obişnuite – plină de acţiune febrilă, înţesate cu zgomote de furtună, împănate de culori.

Se întrebă dacă visele ei erau coşmaruri, pline de viaţă şi permanente.

Când o sărută pe frunte, Barbara murmură:

— Vântul e înspre est...

Billy aşteptă, dar ea nu mai spuse altceva, cu toate că ochii ei se aţinteau când spre o fantomă, când spre alta, sub pleoapele-i închise.

Din cauză că aceste cuvinte nu conţineau nicio ameninţare şi din cauză că vocea nu-i era întunecată de simţământul că o pândea vreun pericol, Billy preferă să creadă că visul ei – cel puţin cel din acel moment – era unul blând.

Deşi nu voia să facă asta, luă de pe noptieră un plic pătrat, de culoare crem, pe care fusese scris curgător numele său. Îl vârî în buzunar, fără să-l citească, pentru că ştia că fusese lăsat de Jordan Ferrier, doctorul Barbarei.

Medicul folosea întotdeauna telefonul, când era nevoie

să discute probleme medicale. Recurgea la mesaje scrise doar când trecea de la medicină la activitatea diavolului.

Ducându-se din nou la fereastră, Billy descoperi că individul care privea din vie plecase.

După câteva momente, când părăsi Whispering Pines, Billy se aştepta oarecum să găsească un al treilea bilet sub ştergătorul de parbriz. Fu scutit de o asemenea descoperire.

Probabil că bărbatul din vie era un om obişnuit, care făcea o treabă cinstită. Nici mai mult, nici mai puţin.

Billy se duse direct acasă, parcă în garajul separat de locuinţă, urcă treptele verandei din spate şi descoperi uşa bucătăriei descuiată şi întredeschisă.

Capitolul 8

Billy nu fusese ameninţat în niciunul din bilete. Pericolul cu care se confrunta nu era unul referitor la viaţa sau la trupul său. Ar fi *preferat* un pericol fizic primejdiei morale pe care o înfrunta.

Cu toate acestea, când descoperi uşa din spatele casei deschisă, se gândi să aştepte în curte până când avea să sosească Lanny împreună cu şeriful Palmer.

Luă în consideraţie această opţiune doar o clipă. Nu-i păsa că Lanny şi Palmer aveau să-l creadă lipsit de curaj, dar nu voia să creadă el acest lucru despre sine însuşi.

Intră în casă. Nu-l aştepta nimeni în bucătărie.

Lumina seacă a zilei mai degrabă burniţa prin fereastră, decât pătrundea prin aceasta. Billy aprinse precaut luminile, în timp ce umbla prin casă.

Nu găsi niciun intrus în vreo încăpere sau în vreun dulap. Ciudat, dar nu văzu nici vreun semn de pătrundere nedorită.

Când se întoarse în bucătărie, începuse să se întrebe dacă nu uitase să închidă şi să încuie uşa atunci când părăsise casa mai devreme, în cursul zilei.

Această posibilitate fu înlăturată atunci când descoperi cheia de rezervă pe masa din bucătărie, lângă telefon. Cheia ar fi trebuit să fie lipită cu bandă adezivă pe fundul unuia dintre cele douăzeci de bidoane cu baiţ pentru lemn şi vopsea, depozitate pe un raft din garaj.

Billy folosise cheia de rezervă cu cinci sau şase luni în urmă. Nu era posibil să fi fost supravegheat atât de mult timp.

Probabil că, bănuind existenţa unei chei de rezervă, asasinul intuise că garajul era locul cel mai potrivit în care aceasta putea fi ascunsă.

Atelierul de tâmplărie al lui Billy, cu utilaje de

profesionist, ocupa două treimi din spaţiul acela şi oferea numeroase sertare, dulapuri şi rafturi în care putea fi ascuns un obiect atât de mic. Căutarea cheii durase, probabil, ore în şir.

Dacă asasinul intenţionase – după ce vizitase casa – să-şi anunţe pătrunderea în locuinţa lui lăsând cheia de rezervă în bucătărie, logica susţinea că ar fi putut să economisească timpul şi efortul de căutare a cheii. De ce nu spărsese unul dintre cele patru ochiuri de geam ale uşii din spate?

În timp ce Billy încerca să rezolve această şaradă, îşi dădu brusc seama că cheia se afla chiar în locul de pe tăblia de granit negru în care lăsase primul mesaj dactilografiat primit de la asasin. Mesajul dispăruse.

Se răsuci, dar nu văzu biletul nici pe podea, nici pe altă masă. Deschise sertarele mai apropiate, dar nu era în niciunul dintre ele...

Brusc, îşi dădu seama că acolo nu fusese ucigaşul lui Giselle Winslow. Intrusul fusese Lanny Olsen.

Lanny ştia unde era pusă cheia de rezervă. Când îi ceruse primul bilet, ca dovadă, Billy îi spusese unde se găsea: în bucătărie.

Lanny îl mai întrebase unde avea să-l găsească peste o oră, dacă avea să se ducă direct acasă sau la Whispering Pines.

Billy fu cuprins de o nelinişte profundă, de o tulburare şi o îndoială generală, care începu să-i distrugă încrederea.

Dacă Lanny intenţionase de la început să vină aici şi să ia biletul ca dovadă esenţială, să-l ia imediat şi să nu mai aştepte până când avea să vină cu şeriful Palmer, ar fi trebuit să-i spună. Faptul că-l înşelase sugera că nu slujea şi proteja cetăţenii, nici nu-şi ajuta un prieten, ci era preocupat în primul rând să-şi scape pielea.

Billy nu voia să creadă un asemenea lucru. Căuta scuze

pentru Lanny.

Poate că, după ce plecase de la tavernă cu maşina sa de poliţie, decisese că, la urma urmei, trebuia să aibă amândouă biletele înainte să-l abordeze pe şeriful Palmer. Şi poate că nu voise să sune la Whispering Pines pentru că ştia cât de importante erau vizitele acelea pentru Billy.

Dar într-un asemenea caz ar fi scris o scurtă explicaţie pe care ar fi lăsat-o în locul biletului ucigaşului, când îl luase.

Dacă nu cumva... Dacă intenţia sa fusese să distrugă ambele bilete în loc să se ducă la Palmer şi să susţină ulterior că Billy nu fusese niciodată la el înainte de uciderea lui Giselle Winslow, un asemenea bilet ar fi fost dovada care să-l acuze.

Dar Lanny Olsen păruse un om bun, nu fără greşeală, dar cu fond bun, corect şi decent. Îşi sacrificase visele ca să rămână şi să-şi îngrijească mama, timp de mulţi ani.

Billy puse cheia de rezervă în buzunarul de la pantaloni. Nu intenţiona s-o mai lipească pe fundul vreunul bidon din atelierul său.

Se întrebă câte rapoarte negative se aflau la dosarul lui Lanny, cât de leneş fusese acesta.

Retrospectiv, Billy auzi o disperare substanţial mai mare în glasul prietenului său decât o auzise în momentul discuţiei:

„Nu mi-am dorit niciodată cu adevărat viaţa asta... problema e că... indiferent dacă am vrut sau nu viaţa asta, acum o am. E tot ce am. Vreau o şansă s-o păstrez”.

Chiar şi oamenii cei mai buni au un punct în care cedează. Probabil că Lanny se aflase mai aproape de punctul acela decât crezuse Billy.

Ceasul de pe perete arăta opt şi nouă minute.

În mai puţin de patru ore, indiferent de alegerea pe care avea s-o facă Billy, cineva avea să moară. Iar Billy

voia să i se ia de pe umeri o asemenea responsabilitate.

Lanny trebuia să-l sune pe la opt şi jumătate.

Billy nu intenţiona să aştepte. Smulse receptorul telefonului de pe perete şi formă numărul mobilului personal al lui Lanny.

După cinci ţârâituri, fu comutat pe mesageria vocală. Zise:

— Aici Billy. Sunt acasă. Ce naiba ai făcut? Sună-mă *acum.*

Intuiţia îi spuse să nu încerce să-l găsească pe Lanny prin intermediul dispeceratului de la Departamentul şerifului. Ar fi lăsat urme care ar fi putut avea consecinţe pe care nu le putea prevedea.

Trădarea prietenului său – dacă asta fusese – îl obliga pe Billy să facă socoteli prudente de om vinovat, deşi nu făcuse nimic rău.

O pişcătură trecătoare a unui amestec de durere şi furie ar fi fost ceva de înţeles. Dar în loc de asta îl năpădi un resentiment atât de dens, atât de rapid, că îi înţepeni pieptul şi avu dificultăţi să înghită.

Distrugerea biletelor şi minţitul în privinţa acestora ar fi înlăturat demiterea lui Lanny din poliţie, dar făcea situaţia lui Billy mai rea. Fără dovezi, i-ar fi fost mai dificil să convingă autorităţile că povestea sa era adevărată şi să facă lumină în privinţa psihologiei asasinului.

Dacă s-ar fi dus acum la poliţie, risca să pară un tip care căuta publicitate sau un barman care gustase prea mult din preparatele sale. Sau s-ar fi comportat ca un tip suspect.

Cuprins de un asemenea gând, rămase locului un timp, întorcându-l pe toate feţele. *Suspect.*

I se uscă gura. Limba i se lipea de cerul gurii.

Se duse la chiuveta din bucătărie şi-şi turnă un pahar cu apă rece de la robinet. La început abia reuşi să bea o

gură, apoi goli tot paharul din trei înghiţituri.

Prea rece şi băută prea iute, apa îi provocă în piept o durere ascuţită, de scurtă durată, şi-i împrăştie greaţa prin măruntaie. Puse paharul pe picurător. Se aplecă deasupra chiuvetei până îi trecu senzaţia aceea.

Îşi stropi faţa transpirată cu apă rece, îşi spălă mâinile cu apă fierbinte.

Se plimbă prin bucătărie. Stătu un pic la masă, apoi se plimbă din nou.

La opt şi jumătate rămase lângă telefon, uitându-se la el, deşi avea toate motivele să creadă că n-o să sune.

La opt şi patruzeci de minute îşi folosi telefonul celular ca să apeleze din nou mobilul lui Lanny, lăsând liber telefonul fix. I se făcu din nou legătura cu mesageria vocală.

Avea impresia că în bucătărie era prea cald. Simţea că se sufocă.

La opt şi patruzeci şi cinci de minute, Billy ieşi afară, pe veranda din spate. Avea nevoie de aer curat.

Lăsă uşa larg deschisă în urma sa, ca să audă telefonul dacă sună.

Cerul, indigo spre est, tremura slab deasupra capului său şi spre vest în vibraţiile luminoase ale apusului portocaliu-verzui.

Pădurile înconjurătoare se zburleau negre, deveneau şi mai negre. Dacă un privitor ostil s-ar fi plasat printre copaci, ghemuit printre ferigi şi filodendroni, doar un câine cu miros pătrunzător ar fi ştiut că-i acolo.

O sută de broaşte râioase, toate nevăzute, începură să cânte în întunericul care se lasă, dar în bucătărie, dincolo de uşa deschisă, era linişte deplină.

Poate că Lanny avea nevoie de ceva mai mult timp ca să găsească o cale de a aranja adevărul.

Cu siguranţă că nu-i păsa numai de el însuşi. Nu putea

fi redus atât de deplin, atât de iute, la un egoism primitiv.

Era încă poliţist, leneş sau nu, disperat sau nu. Mai devreme sau mai târziu avea să-şi dea seama că nu avea să se mai suporte el însuşi dacă urma să contribuie la alte morţi prin obstrucţionarea investigaţiilor.

Pata de tuş dinspre est umplu curând cerul de deasupra capului lui Billy, în timp ce spre vest firmamentul era numai foc şi sânge.

Capitolul 9

La ora nouă, Billy părăsi veranda din spate şi intră în casă. Închise uşa şi o încuie.

Peste trei ore, soarta cuiva va fi hotărâtă, o moarte va fi stabilită şi, dacă asasinul urma un model, cineva va fi ucis înainte de ivirea zorilor.

Cheia automobilului de teren zăcea pe masa din bucătărie. Billy o luă.

Se gândi să plece în căutarea lui Lanny Olsen. Ceea ce crezuse mai devreme că-i resentiment fusese o simplă exasperare. Acum ştia ce-i un adevărat resentiment, o posomoreală sumbră şi amară, îşi dorea din tot sufletul o confruntare.

„Apără-mă de duşmanul care are ceva de câştigat şi de prietenul care are ceva de pierdut”.

Lanny fusese în schimbul de zi. Acum era în timpul său liber.

Probabil că se ascunsese acasă. Dacă nu era acasă, atunci exista doar o mână de restaurante, baruri şi case ale prietenilor, unde putea fi găsit.

Un simţământ de responsabilitate şi un soi bizar de speranţă a disperării îl ţinea pe Billy prizonier în bucătăria sa, lângă telefon. Nu se mai aştepta să-l sune Lanny, dar ar fi putut să-l sune asasinul.

Ascultătorul mut de la capătul liniei din noaptea trecută fusese ucigaşul lui Giselle Winslow. Billy nu avea nicio dovadă, dar nu se îndoia că acesta era adevărul.

Poate că avea să sune şi în seara aceea. Dacă Billy reuşea să-i vorbească, putea realiza ceva, putea afla ceva.

Billy nu-şi făcea iluzii că un asemenea monstru putea fi convins să stea la taclale. Un sociopat ucigaş nu stătea la discuţii, nici nu putea fi lămurit să cruţe o viaţă.

Dar faptul că-l auzea pe individ rostind câteva cuvinte

putea să fie un lucru preţios. Originea etnică, regiunea din care provenea, gradul de cultură, vârsta aproximativă, plus altele, puteau fi deduse dintr-un glas.

Cu un pic de noroc, criminalul ar fi putut să dezvăluie, fără să vrea, ceva ce ieşea în evidenţă despre el însuşi. Un indice, un mugur mărunt de informaţie care să înflorească sub o analiză decisă, putea să-i dea lui Billy posibilitatea să ofere ceva credibil poliţiei.

Înfruntarea cu Larry Olsen putea fi satisfăcătoare din punct de vedere emoţional, dar nu avea să-l scoată pe Billy din boxa în care îl vârâse asasinul.

Atârnă cheile de la maşina de teren într-un cui.

Seara trecută, într-un moment în care fusese nervos, coborâse jaluzelele la toate ferestrele. Dimineaţa, înainte de micul dejun, le ridicase pe cele din bucătărie. Acum le coborî din nou.

Rămase în centrul bucătăriei.

Se uita la telefon.

Intenţionând să se aşeze la masă, puse mâna dreaptă pe speteaza unui scaun, dar nu-l mişcă din loc.

Rămase acolo, privind podeaua din plăci de granit negru lustruite, de la picioarele sale.

Ţinea casa imaculată. Granitul era lucios, fără pată.

Negreala de sub picioarele sale părea să nu aibă substanţă, de parcă el ar fi stat suspendat în aer, sus, în noaptea însăşi, fără aripi, cu şapte kilometri de atmosferă întinzându-se sub el.

Trase scaunul de sub masă. Se aşează. Trecu mai puţin de un minut înainte să se ridice în picioare.

În circumstanţele acelea, Billy Wiles nu ştia cum să acţioneze, ce să *facă.* Simpla sarcină de a pierde timpul îl învingea, deşi de ani de zile nu făcea altceva.

Pentru că nu cinase, se duse la frigider. Nu avea poftă de mâncare. Nimic de pe rafturile reci nu-l atrăgea.

Se uita la cheile maşinii de teren care atârnau în cui.

Se duse la telefon şi rămase holbându-se la el.

Se aşeză la masă.

„Învaţă-ne să ne pese şi să nu ne pese. Învaţă-ne să stăm liniştiţi”.

După un timp, se duse în camera de lucru, unde petrecuse atâtea seri sculptând ornamente arhitecturale într-un colţ al bancului de lucru.

Luă mai multe unelte şi o bucată de stejar alb la care terminase doar pe jumătate frunza de acantă pe care o sculpta. Se întoarse cu ele în bucătărie.

Camera de lucru avea telefon, dar în seara aceea Billy prefera bucătăria. Camera de lucru avea şi o canapea confortabilă şi Billy se temea că va fi tentat să se întindă, că va adormi şi nu va fi trezit de apelul asasinului sau de altceva.

Indiferent dacă îngrijorarea sa avea sau nu avea un motiv real, se aşeză la masa din bucătărie, cu lemnul şi cu sculele.

Fără menghina de sculptat, putea să lucreze doar detaliile cele mai fine ale frunzei, care era o muncă de gravare asemănătoare sculpturii în fildeş. Lama scotea un sunet găunos din stejar, de parcă ar fi fost os, nu lemn.

La zece şi zece minute, cu mai puţin de două ore înainte de termenul final, decise că trebuie să se ducă la şerif.

Locuinţa sa nu era în niciun oraş, jurisdicţia de aici era a şerifului. Taverna era în Vineyard Hills, dar oraşul era prea mic ca să aibă propriul departament de poliţie. Şi acolo, tot şeriful Palmer reprezenta legea.

Billy înhăţă cheile din cui, deschise uşa, făcu un pas pe veranda din spate – şi se opri.

„Dacă te duci la poliţie, o să omor o mamă tânără cu doi copii”.

Qqq Nu voia să aleagă. Nu voia să moară *cineva.*

În tot districtul Napa puteau să fie zeci de mame tinere cu doi copii. Poate o sută, două sute, poate mai multe.

Chiar dacă ar fi dispus de cinci ore, poliţia n-ar fi identificat şi alarmat posibille ţinte. Trebuia să folosească mijloacele de informare în masă ca să avertizeze publicul. Asta ar fi necesitat zile întregi.

Acum, când mai rămăseseră mai puţin de două ore, nu se putea face nimic substanţial. Poliţia ar fi pierdut mai mult de două ore doar interogându-l pe Billy.

Tânăra mamă – evident aleasă dinainte de asasin – ar fi fost omorâtă.

Şi dacă se trezeau copiii? Fiind martori, trebuiau eliminaţi.

Nebunul nu promisese s-o omoare *doar* pe mamă.

În aerul umed al nopţii, un miros de mosc se ridica din stratul gros de ghinde de pe solul pădurilor şi rătăci dinspre copaci către verandă.

Billy se întoarse în bucătărie şi închise uşa.

Mai târziu, cioplină detaliile frunzei, se tăie la un deget. Nu-şi puse niciun bandaj. Tăietura era mică, avea să se închidă iute.

Când se crestă la încheietura unui deget, era prea adânc implicat în sculptat ca să se deranjeze să se îngrijească. Lucră mai iute şi nu observă când se alese cu o a treia tăietură măruntă.

Un privitor – dacă ar fi existat unul – ar fi putut să creadă că Billy *voia* să sângereze.

Din cauză că mâinile îi erau ocupate, rănile continuau să sângereze. Lemnul era scăldat în sânge.

După un timp, Billy îşi dădu seama că stejarul era colorat în totalitate. Scăpă sculptura şi puse unealta de-o parte.

Rămase un timp, uitându-se la mâinile sale, respirând

greu fără niciun motiv. Cu timpul, sângerarea se opri şi nu mai reîncepu atunci când Billy îşi spălă mâinile în chiuvetă.

La ora unsprezece şi patruzeci şi cinci de minute, după ce se şterse pe mâini cu o cârpă de vase, îşi luă o bere Guinness rece şi bău direct din sticlă. O termină prea iute.

La cinci minute după prima bere o deschise pe a doua. Turnă într-un pahar, ca să se forţeze să soarbă din ea şi s-o facă să dureze mai mult.

Rămase cu berea în faţa ceasului de pe perete.

Unsprezece şi cincisprezece minute. Numărătoare inversă.

Oricât ar fi vrut Billy să se mintă, nu putea să se înşele singur. Bine, făcuse o alegere. „Decizia îţi aparţine”. Chiar şi inactivitatea este o alegere.

Mama cu doi copii nu avea să moară în noaptea aceea. Dacă ţicnitul ucigaş se ţinea de promisiune, mama va dormi în noaptea aceea şi va vedea zorii.

Billy făcea acum parte din treaba aceea. Putea să nege, putea să fugă, putea să-şi coboare jaluzelele la ferestre pentru tot restul vieţii şi să treacă linia de la om retras la sihastru, dar nu putea să fugă de faptul fundamental că făcea parte din treaba aceea.

Ucigaşul îi oferise un parteneriat. El nu dorise să participe. Dar acum se dovedea că era ca în unele afaceri, ca în una dintre acele oferte agresive de acţiuni pe care autorii de articole din paginile financiare le numesc *preluare ostilă.*

Termină a doua Guinness când sosi miezul nopţii. Dorea o a treia bere. Şi o a patra.

Îşi spuse că trebuia să aibă capul limpede. Se întrebă pentru ce şi nu avu un răspuns credibil.

Îşi făcuse partea sa de treabă pentru noaptea aceea. Făcuse o alegere. Ţicnitul avea să facă fapta.

Nu avea să se mai întâmple nimic în noaptea aceea, cu

excepţia faptului că Billy nu avea să adoarmă fără bere. Putea să se apuce din nou de sculptat.

Mâinile îl dureau. Nu de la cele trei răni insignifiante. Ci pentru că strânsese uneltele prea puternic. Pentru că ţinuse bucata de stejar într-o strânsoare de moarte.

Fără somn nu avea să fie pregătit pentru ziua care-l aştepta. Odată cu dimineaţa avea să sosească ştirea despre un alt cadavru. Avea să afle pe cine alesese pentru moarte.

Billy îşi puse paharul în chiuvetă. Nu mai avea nevoie de pahar, pentru că nu mai avea nevoie să facă berea să dureze mai mult. Fiecare bere era un pumn şi Billy nu dorea altceva decât să fie făcut KO.

Luă a treia bere în camera de zi şi se aşeză pe scaunul cu spetează rabatabilă. Bău în întuneric.

Oboseala emoţională poate să provoace slăbiciune la fel de mult ca şi epuizarea fizică. Nu mai avea pic de vlagă.

Telefonul îl trezi la ora unu şi patruzeci şi patru de minute. Billy ţâşni din scaun ca aruncat de o catapultă. Sticla goală de bere se rostogoli pe podea.

Sperând să-l audă pe Lanny, Billy înhăţă receptorul telefonului din bucătărie la al patrulea ţârâit.

— Alo.

Niciun răspuns.

Individul care asculta. Ţicnitul.

Billy ştia din experienţă că strategia tăcerii nu ducea nicăieri.

— Ce vrei de la mine? De ce eu?

Individul care-l apelase nu răspunse.

— N-o să particip la jocul tău, zise Billy, dar afirmaţia era jalnică, pentru că ştiau amândoi că fusese deja cooptat în joc.

Billy ar fi fost încântat dacă asasinul i-ar fi răspuns

măcar cu un râs batjocoritor, dar nu obţinu nimic.

— Eşti bolnav, eşti ţicnit!

Pentru că nici asta nu provocă un răspuns, Billy adăugă:

— Eşti un gunoi omenesc!

Îşi spuse că părea slab şi lipsit de eficienţă, iar pentru vremurile în care trăiau insultele nu erau deloc enervante. Probabil că exista o formaţie de rock heavy metal care îşi spunea Bolnavi şi Ţicniţi, şi mai mult ca sigur că exista una numită Gunoi Omenesc.

Ţicnitul nu se lăsă momit. Închise telefonul.

Billy puse receptorul în furcă şi-şi dădu seama că-i tremurau mâinile. Şi avea palmele umede. Le şterse de cămaşă.

Îi trecu prin minte un gând pe care nu-l avusese când asasinul îl sunase, în noaptea trecută. Se întoarse la telefon, ridică receptorul, ascultă tonul un moment, apoi apăsă tastele *69, provocând un apel automat la numărul de la care fusese sunat.

La celălalt capăt al liniei telefonul sună, sună, sună, dar nimeni nu răspunse.

Recunoscu numărul care apăruse pe afişajul digital al telefonului. Era numărul lui Lanny.

Capitolul 10

Zveltă în lumina stelelor de deasupra stejarilor, biserica se afla pe şoseaua principală, la o jumătate de kilometru de cotitura spre locuinţa lui Lanny Olsen.

Billy merse spre colţul de sud-vest al parcării. Se opri sub mantia întunecată a unui stejar de California masiv, stinse farurile şi opri motorul.

Pereţii pitoreşti din stucatură albă ca varul cu contraforturi decorative se înălţau către acoperişul de olane de-un portocaliu-cafeniu. Într-o nişa a clopotniţei se afla o statuie a Sfintei Fecioare, cu braţele deschise, ca să primească omenirea în suferinţă.

Aici, orice copil botezat părea a fi un potenţial sfânt. Aici, orice căsătorie părea să beneficieze de fericire pe întreaga viaţă, indiferent de firea miresei şi a mirelui.

Bineînţeles, Billy avea o armă.

Deşi era o armă veche, nu una de model recent, rămăsese funcţională. O curăţase şi o păstrase aşa cum se cuvine.

În pachetul cu revolverul fusese şi o cutie cu cartuşe de calibrul 38. Acestea nu arătau în vreun fel că ar fi fost corodate.

Când luase arma din cutia în care fusese păstrată, i se păruse mai grea decât îşi amintea că este. Acum, când o lua de pe scaunul din dreapta sa, i se păru încă grea.

Acel Smith & Wesson depăşea greutatea normală cu doar aproximativ o sută de grame, dar poate că greutatea suplimentară Pe care o simţea el era istoria armei.

Billy ieşi din Explorer şi încuie uşile.

O maşină izolată trecu pe autostradă. Lumina farurilor acesteia nu se apropie la mai mult de treizeci de metri de Billy.

Prezbiteriul se afla în cealaltă parte a bisericii. Chiar

dacă preotul suferea de insomnie, tot n-ar fi putut să audă maşina de teren.

Billy trecu pe sub stejar, ieşi de sub adăpostul acestuia şi pătrunse pe o pajişte. Iarba sălbatică îi ajungea până la genunchi.

Primăvara, cascade de maci curseseră pe câmpul acela în pantă, portocalii-roşcaţi ca un torent de lavă. Acum macii erau morţi, dispăruseră.

Billy se opri, ca să i se obişnuiască ochii cu întunericul fără lună.

Asculta, nemişcat. Aerul era liniştit. Pe autostrada îndepărtată, nici urmă de trafic. Prezenţa sa făcuse greierii şi broaştele să amuţească. Mai că putea să audă stelele.

Având încredere în vederea sa, adaptată la beznă, Billy o luă peste pajiştea ce urca uşor, îndreptându-se către aleea acoperită cu asfalt crăpat şi plin de gropi ce ducea către locuinţa lui Lanny Ol sen.

Era îngrijorat din cauza şerpilor cu clopoţei. Într-o noapte de vară călduroasă ca aceea, şerpii vânau şoareci şi pui de iepuri. Ajunse fără să fie muşcat pe alee şi o luă spre coline, trecând pe lângă două case, ambele întunecate şi tăcute.

La a doua casă, un câine alergă liber prin curtea înconjurată de gard. Nu lătra, alergă doar de-a lungul parilor înalţi, scâncind ca să-i atragă atenţia lui Billy.

Locuinţa lui Lanny se afla la vreo jumătate de kilometru de casa cu câinele. La fiecare fereastră, o lumină de orice fel făcea geamul să scânteieze sau aurea perdelele.

Când ajunse în curte, Billy se ghemui în spatele unui prun. Putea să vadă faţada dinspre vest a casei – adică partea din faţă a acesteia – şi latura dinspre nord.

Exista posibilitatea ca toată chestia să fie de fapt o farsă, iar farsorul să fie Lanny.

Billy nu ştia cu certitudine că în oraşul Napa fusese

ucisă o profesoară blondă. Luase de bune spusele lui Lanny.

Nu văzuse în ziare vreo ştire despre omucidere. Probabil că uciderea fusese descoperită prea târziu în cursul zilei ca să apară în ultima ediţie. În plus, Billy citea rareori vreun ziar.

Tot aşa, nu se uita niciodată la televizor. Uneori asculta buletinul meteorologic la radio, în timp ce şofa, dar în majoritatea cazurilor asculta CD-uri cu muzica zydeco sau swing western.

Te aştepţi ca un creator de desene animate să fie un farsor. Dar înclinaţia spre umor a lui Lanny fusese reprimată atât de mult timp, încât nu mai era o înclinaţie, ci doar un firicel. Lanny era o companie rezonabil de bună, însă nu râdea des.

Billy nu intenţiona să parieze pe viaţa sa – sau pe un bănuţ – că Lanny Olsen îi jucase o festă.

Îşi aminti cât de transpirat, de îngrozit şi de dezolat fusese prietenul său în parcarea cârciumii, în seara anterioară. La Lanny, ce vedeai era adevărat. Dacă ar fi vrut să fie actor, nu creator de desene animate, dacă mama sa nu s-ar fi îmbolnăvit de cancer, Lanny s-ar fi comportat tot ca un poliţist cu un dosar cu probleme.

După ce privi atent împrejurimile şi se asigură că nu-l privea nimeni pe vreo fereastră, Billy traversă peluza, trecu de veranda din faţă şi aruncă o privire spre latura dinspre sud a casei. Şi acolo toate ferestrele luceau uşor.

Billy dădu ocol clădirii, prin spate, rămânând la distanţă, şi văzu că uşa din spate era deschisă. Un triunghi de lumină se întindea ca un covor pe podeaua întunecată a verandei, invitând vizitatorii să treacă pragul bucătăriei.

O invitaţie de felul acela părea să sugereze o capcană.

Billy se aştepta să-l găsească înăuntru pe Lanny Olsen, mort.

„Dacă nu te duci la poliţie şi nu-i implici pe poliţişti, voi ucide un bărbat necăsătorit, a cărui lipsă n-o să fie simţită de nimeni”.

La înmormântarea lui Lanny nu aveau să fie mii de oameni care să-l jelească, poate că nu aveau să fie nici măcar o sută, deşi unii aveau să-i simtă lipsa. Nu întreaga lume, dar unii aveau să-i simtă lipsa.

Când Billy alesese să salveze mama cu doi copii, nu-şi dăduse seama că-l osândise pe Lanny.

Poate că, dacă ar fi ştiut, ar fi făcut o altă alegere. Condamnarea la moarte a unui prieten ar fi fost mai grea decât să faci acelaşi lucru cu un străin fără nume. Chiar dacă străinul e o mamă cu doi copii.

Nu voia să se mai gândească la asta.

Către capătul curţii se afla ciotul unui stejar bolnav, care fusese tăiat cu mult timp în urmă. Lat de vreun metru, ceva mai înalt de-o jumătate de metru.

În partea de est a buturugii se găsea o gaură provocată de vreme şi de putregai. În gaură fusese vârâtă o pungă de plastic cu fermoar. Punga conţinea cheia de rezervă a casei.

După ce găsi cheia, Billy ocoli cu grijă clădirea, îndreptându-se spre partea din faţă a casei. Reveni la adăpostul prunului.

Nimeni nu stinsese vreo lumină. Nicio figură nu se vedea la vreo fereastră. Nicio perdea nu se mişcase într-un mod care să dea de bănuit.

O parte a lui voia să telefoneze la 911, să aducă repede ajutoare şi să dezvăluie toată povestea. Bănuia că ar fi fost un gest necugetat.

Nu înţelegea regulile acelui joc bizar şi nu ştia cum definea ucigaşul *victoria.* Poate că ţicnitul ăla considera că-i amuzant să facă astfel încât un barman nevinovat să fie acuzat de ambele crime.

Billy trăise o dată experienţa de a fi considerat suspect. Experienţa aceea îl remodelase. Profund.

Avea să se opună să fie remodelat din nou. Prima dată pierduse prea mult din sine însuşi.

Părăsi adăpostul prunului. Urcă liniştit treptele verandei din faţă şi se duse direct la uşă.

Cheia se potrivi. Broasca nu zăngăni, balamalele nu scârţâiră, iar uşa se deschise în tăcere.

Capitolul 11

Casa victoriană avea un foaier victorian cu podea din lemn de culoare închisă. Un hol cu lambriuri de lemn ducea către partea din spate a casei, iar o scară ducea la etaj.

Pe un perete fusese lipită cu banda adezivă o foaie de hârtie pe care fusese desenată o mână. Semăna cu mâna lui Mickey Mouse: un deget mare, dolofan, trei degete şi o umflătură la încheietură, ce sugera o mănuşă.

Două degete fuseseră strânse în palmă. Degetul mare şi cel arătător formau un pistol îndreptat spre scară.

Billy pricepu mesajul, dar alese să-l ignore pentru moment.

Lăsă uşa casei deschisă, pentru cazul în care ar fi trebuit să plece în viteză.

Pătrunse printr-o arcadă către partea din stânga a foaierului, ţinând revolverul cu ţeava spre tavan. Camera de zi arăta aşa cum fusese pe când trăia doamna Olsen, cu zece ani în urmă. Lanny n-o folosea prea mult.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru sufragerie. Lanny mânca de cele mai multe ori în bucătărie sau în camera de lucru, uitându-se la televizor.

Pe hol, lipită de perete, o altă mână de desen animat arăta către foaier şi către scări, în direcţie opusă celei în care mergea Billy.

Deşi în camera de zi televizorul era stins, în căminul cu gaze fâlfâiau flăcări, iar în stratul de cenuşă falsă lucea jăratic fals, ca şi cum ar fi fost adevărat.

Pe masa din bucătărie se afla o sticlă de Bacardi, una de plastic de doi litri cu coca-cola şi o găletuşă cu gheaţă. Pe o farfurie de lângă coca-cola lucea un cuţitaş cu lamă zimţată şi o lămâie din care fuseseră tăiate câteva felii.

Lângă farfurie se afla un pahar înalt, îmbrobonat, plin

pe jumătate cu un decoct negru. În pahar pluteau o felie de lămâie şi câteva fâşii subţiri de gheaţă care se topea.

După ce furase primul bilet al asasinului din bucătăria lui Billy şi îl distrusese împreună cu al doilea, ca să-şi salveze slujba şi speranţa la pensie, Lanny încercase să-şi înece vina cu un şir de romuri cu coca-cola.

Dacă sticla de coca-cola şi cea de Bacardi fuseseră pline atunci când Lanny se apucase de treabă, atunci avansase considerabil către starea de beţie suficientă pentru ştergerea amintirilor şi ameţirea conştiinţei până a doua zi, de dimineaţă.

Uşa de la cămară era închisă. Deşi Billy se îndoia că ţicnitul pândea acolo, printre conserve, nu s-ar fi simţit în largul său stând cu spatele spre uşa aceea până nu avea să cerceteze ce-i cu ea.

Cu braţul drept lipit de trup şi cu revolverul îndreptat în faţa sa, Billy apăsă iute pe clanţă cu mâna stângă şi trase uşa spre el. Nu-l aştepta nimeni în cămară.

Billy luă o cârpă curată de vase, dintr-un sertar al bucătăriei. După ce şterse mânerul de metal al sertarului şi clanţa cămării, vârî un capăt al cârpei sub centură şi o lăsă să atârne, ca o cârpă de la bar.

Pe o tăblie de lângă masa de bucătărie zăceau portofelul lui Lanny, cheile maşinii, nişte mărunţiş şi telefonul celular. Tot acolo se afla pistolul de 9 mm de serviciu, împreună cu tocul Wilson Combat, în care îl purta Lanny.

Billy luă telefonul celular, îl porni şi cercetă mesageria vocală. Singurul mesaj înregistrat era cel pe care i-l lăsase chiar el lui Lanny în cursul aceleiaşi seri, ceva mai devreme.

„Aici Billy. Sunt acasă. Ce naiba ai făcut? Sună-mă acum”.

După ce-şi ascultă propria voce, Billy şterse mesajul.

Poate era o greşeală, dar nu vedea nicio cale de a-şi dovedi nevinovăţia. Dimpotrivă, mesajul ar fi arătat că se aşteptase să-l întâlnească pe Lanny în cursul serii care trecuse şi că era furios pe acesta.

Ceea ce ar fi făcut să fie suspect.

Se gândise la mesageria vocală în timp ce se dusese spre parcarea bisericii şi în timpul mersului pe pajişte. I se păruse lucrul cel mai înţelept, în cazul în care găsea ceea ce se aştepta să găsească la etajul al doilea.

Opri telefonul celular şi folosi cârpa ca să şteargă amprentele. Apoi îl puse pe masa pe care îl găsise.

Dacă l-ar fi privit cineva atunci, şi-ar fi imaginat că Billy e un tip calm şi reţinut. De fapt, Billy era aproape gata să vomite de groază şi de îngrijorare.

Un observator ar mai fi crezut – judecând după atenţia meticuloasă acordată detaliilor – că Billy mai ascunsese şi înainte crime. Nu era cazul, dar o experienţă brutală îi ascuţise imaginaţia şi-l învăţase care erau pericolele dovezilor de circumstanţă.

La ora unu şi patruzeci şi patru de minute – cu o oră în urmă – asasinul îl sunase pe Billy din casa aceea. Compania de telefoane avea o înregistrare a acelui scurt apel.

Poate că poliţia avea să creadă că acest lucru dovedea că Billy nu fusese aici în momentul crimei.

Mai probabil era că poliţiştii aveau să bănuiască că Billy făcuse apelul, către un complice aflat la el acasă, cu scopul de a stabili că era prezent în altă parte în momentul asasinatului.

Poliţiştii bănuiesc întotdeauna ce-i mai rău în legătură cu oricine. Experienţa îi învăţase să facă asta.

Pentru moment, Billy nu avea nicio idee în legătură cu înregistrările companiei de telefoane. Aşa că îşi scoase lucrul acela din minte.

Probleme mult mai urgente necesitau întreaga sa atenţie. Cum ar fi găsirea cadavrului, dacă exista vreunul.

Nu se gândi că are rost să piardă timpul căutând cele două bilete ale criminalului. Dacă acestea ar fi fost încă intacte, le-ar fi găsit pe masa la care băuse Lanny sau pe tăblie, împreună cu portofelul, mărunţişul şi telefonul celular.

Flăcările din cămin, în vara aceea caldă de vară, duceau la o singură concluzie logică în legătură cu biletele.

Pe o latura a dulapului din bucătărie era prinsă cu bandă adezivă o mână de desene animate care arăta către uşa batantă şi holul scărilor.

În cele din urmă, Billy se hotărî să meargă în direcţia aceea, dar fu imobilizat de o groază care-l făcu să dea înapoi.

Posesia unei arme de foc şi dorinţa de a o folosi nu-i dădură suficient curaj de a porni imediat. Nu se aştepta să-l întâlnească pe ţicnit. Într-un fel, asasinul era mai puţin impresionant decât ceea ce se aştepta să găsească.

Sticla de rom îl ispiti. Nu simţise niciun efect în urma celor trei sticle de Guinness. Inima îi bătea nebuneşte de mai bine de o oră, metabolismul i-o luase razna.

Pentru un om care nu era băutor, asta sugera că în interiorul său se afla un beţivan potenţial, care tânjea să fie eliberat.

Curajul de a acţiona fu provocat de teama de *a nu reuş*i să acţioneze şi de faptul că era perfect conştient de consecinţele abandonării jocului în mâna ţicnitului.

Părăsi bucătăria şi urmă holul, către foiaier. Măcar scările nu erau în întuneric, era lumină şi jos, şi pe palier, şi deasupra.

În timp ce urca nu se osteni să strige numele lui Lanny. Ştia că nu avea să primească niciun răspuns şi se îndoia că ar putea să scoată vreo vorbă.

Capitolul 12

Din holul de la etaj se ajungea în trei dormitoare, o baie şi o debara. Patru dintre cele cinci uşi erau închise.

De ambele părţi ale intrării în dormitorul principal erau mâini de desene animate care arătau spre acea uşă deschisă.

Nedorind să fie mânat din urmă şi gândindu-se la animalele conduse pe o rampă către abator, Billy lăsă dormitorul principal la urmă. Verifică mai întâi baia de pe hol. Apoi debaraua şi celelalte două dormitoare; în unul din ele Lanny avea o masă de desenat.

Billy folosi cârpa de vase ca să şteargă toate clanţele, după ce le atinsese.

Când îi rămase doar o încăpere de cercetat, rămase pe hol, aşteptând. Nu se auzea nici măcar un ac căzând.

Ceva i se pusese în gât, ceva ce nu putea înghiţi. Nu putea să înghită pentru că acel ceva nu era mai real decât bucata de gheaţă pe care o simţea alunecându-i de-a lungul şirei spinării.

Intră în dormitorul principal, unde ardeau două veioze.

Tapetul cu trandafiri, ales de mama lui Lanny, nu fusese înlăturat după moartea ei, nici după ce Lanny se mutase, după câţiva ani, din vechea sa cameră în aceasta. Vremea întunecase fondul într-o nuanţă plăcută ce amintea de petele deschise de ceai.

Cuvertura de pat fusese una dintre favoritele lui Pearl Olsen: trandafirie, cu flori brodate pe margine.

Billy stătuse cu doamna Olsen deseori în această cameră, în timpul bolii acesteia, după şedinţele de chimioterapie şi după tratamentele cu raze care o epuizau. Uneori îi vorbise, alteori o privise dormind. Deseori îi citise.

Femeii îi plăceau poveşti cu aventurieri îndrăzneţi. Poveşti cu rajahi din India. Poveşti cu gheişe şi samurai, cu

seniori războinici chinezi sau cu piraţi din Caraibe.

Pearl murise, acum murise şi Lanny. Acesta stătea pe un fotoliu, îmbrăcat în uniformă, cu picioarele pe un scăunel, dar era mort.

Fusese împuşcat în frunte.

Billy nu voia să vadă aşa ceva. Se temea că imaginea avea să-i rămână în minte. Voia să plece.

Dar fuga nu reprezenta o opţiune. Nu reprezentase niciodată una, nici cu douăzeci de ani în urmă, nici acum, nici vreodată între cele două momente. Dacă fugea, avea să fie hăituit şi distrus.

Vânătoarea fusese declanşată şi, din motive pe care nu le înţelegea, era vânatul final. Viteza cu care fugea nu l-ar fi salvat. Viteza nu salvase niciodată vulpea. Ca să scape de câini şi de vânători, vulpea avea nevoie de şiretenie şi trebuia să rişte.

Billy nu se simţea vulpe. Se simţea iepure, dar nu avea să fugă ca un iepure.

Lipsa de sânge de pe faţa lui Lanny, lipsa scurgerii din rană sugerau două lucruri: moartea fusese instantanee şi partea din spate a craniului fusese făcută praf.

Tapetul din spatele fotoliului nu era murdărit de pete de sânge sau de creier. Lanny nu fusese lichidat în timp ce stătea acolo, nici nu fusese împuşcat în altă parte a încăperii.

Din moment ce Billy nu găsise sânge nicăieri în casă, presupuse că uciderea avusese loc în afara clădirii.

Poate că Larry se ridicase de la masa din bucătărie, de la romul şi coca-cola lui, beat sau pe jumătate beat, având nevoie de aer curat, şi ieşise afară. Poate că îşi dăduse seama că nu avea să se descurce bine în baie şi se dusese în curtea din spate, să se uşureze.

Ţicnitul folosise un sac de plastic sau ceva asemănător ca să transporte cadavrul prin casă fără să facă mizerie.

Chiar dacă ucigaşul fusese un om puternic, căratul mortului din curtea din spate până în dormitorul principal fusese o treabă grea, dacă ţinem seama de scări. O treabă grea şi aparent inutilă.

Deci, ca s-o facă, trebuie să fi avut un motiv pe care îl considerase important.

Ochii lui Lanny erau deschişi. Ambii ieşeau uşor în afara orbitelor. Cel stâng stătea pieziş, de parcă ar fi fost saşiu în timpul vieţii.

Presiunea. În timpul scurt în care glonţul trecuse prin creier, presiunea în interiorul craniului crescuse, înainte să fie eliberată.

Un roman al unui club de lectură zăcea în poala lui Lanny, un volum mai mic şi realizat mai ieftin decât ediţia arătoasă a aceluiaşi titlu care se găsise în librării. Cel puţin două sute de volume similare se aflau pe rafturile din capătul dormitorului.

Billy putu să vadă titlul, numele autorului şi ilustraţia de pe supracopertă. Povestea era despre căutarea unei comori şi a dragostei adevărate, în Pacificul de Sud.

Cu mult timp în urmă, Billy îi citise romanul acela lui Pearl Olsen. Femeii îi plăcuse, dar ei îi plăcuseră atunci toate.

Mâna dreaptă, fără vlagă, a lui Lanny, se odihnea pe carte. Părea să-şi fi pus ca semn de carte o fotografie, o parte mică a acesteia ieşind dintre pagini.

Psihopatul *aranjase* toate astea. Tabloul îl satisfăcuse şi avea un înţeles emoţional pentru el, sau fusese un mesaj – o ghicitoare, o şaradă.

Înainte să deranjeze scena, Billy o privi cu atenţie. Nimic din ea nu i se părea interesant sau deştept, nimic care să-l fi emoţionat suficient de mult pe criminal încât să-l motiveze să depună un asemenea efort.

Billy îl jelea pe Lanny, dar, mai mult decât atât, *ura*

faptul că lui Lanny nu i se lăsase pic de demnitate în moarte. Ţicnitul îl târâse şi-l aranjase, de parcă ar fi fost un manechin, o păpuşă, de parcă ar fi existat doar pentru amuzamentul şi manevrele jigodiei.

Lanny îl trădase pe Billy, dar asta nu mai conta. La marginea Beznei, pe muchia Vidului, puţine jigniri meritau ţinute minte.

Singurele lucruri care meritau să fie amintite erau momentele de prietenie şi râsetele.

Dacă nu fuseseră în relaţii bune în ultima zi a lui Lanny, acum erau în aceeaşi tabără, cu acelaşi adversar deosebit.

Billy avu impresia că aude un zgomot pe hol.

Fără să ezite, ţinând revolverul cu ambele mâini, părăsi dormitorul principal, ieşind iute pe uşă, îndreptând arma de calibrul 38 de la stânga la dreapta, căutând o ţintă. Nu era niciuna.

Uşile de la baie, debara şi celelalte dormitoare erau închise, aşa cum le lăsase.

Nu simţi nevoia presantă să cerceteze din nou încăperile acelea. Poate că nu auzise nimic, doar un zgomot obişnuit de lăsare, de parcă locuinţa veche protesta împotriva greutăţii timpului, dar Billy era aproape sigur că nu fusese sunetul unei uşi care se deschidea sau se închidea.

Îşi şterse palma umedă a mâinii stângi pe cămaşă, trecu arma în mâna aceea, îşi şterse mâna dreaptă, luă din nou arma cu dreapta, apoi se duse în capul scărilor.

De la nivelul inferior, din veranda de dincolo de uşa deschisă din faţa casei, nu se auzi nimic, doar tăcerea unei nopţi de vară, o linişte de tot de noapte.

Capitolul 13

În timp ce stătea în capul scărilor, ascultând, durerea începu să bubuie în tâmplele lui Billy. Îşi dădu seama că strângea din dinţi mai puternic decât fălcile unei menghine.

Încercă să se relaxeze şi să respire pe gură. Îşi aplecă apoi capul când într-o parte, când în alta, încercând să destindă muşchii încordaţi ai cefei.

Tensiunea poate fi benefică, dacă o foloseşti ca să rămâi concentrat şi alert. Teama te poate paraliza, dar poate şi să ascută instinctul de supravieţuire.

Billy se întoarse în dormitorul principal.

Când se apropie de uşă, îi trecu deodată prin minte că s-ar putea ca trupul şi cartea să fi dispărut. Dar Lanny continua să stea în fotoliu.

Billy luă două şerveţele dintr-o cutie de pe o noptieră. Le folosi ca pe o mănuşă improvizată şi mută mâna mortului de pe carte.

Lăsă volumul în poala cadavrului şi îl deschise în locul care fusese însemnat de fotografie.

Se aştepta să găsească fraze sau paragrafe subliniate în vreun fel: un alt mesaj. Dar textul era cel de altă dată.

Folosind în continuare şerveţelul, luă fotografia. Un instantaneu.

Femeia era tânără, blondă şi frumoasă. Nimic din fotografie nu sugera ce profesie avea, dar Billy ştia că fusese profesoară.

Probabil că ucigaşul găsise instantaneul în casa ei, în Napa. Înainte sau după ce găsise fotografia, zdrobise cu brutalitate frumuseţea din femeie.

Nu era nicio îndoială că ţicnitul lăsase fotografia în carte ca să confirme autorităţilor că cele două crime fuseseră opera aceluiaşi om. Individul se lăuda. Voia să fie

apreciat conform meritelor sale.

„Singura înţelepciune pe care putem spera s-o câştigăm este înţelepciunea umilinţei…”

Ţicnitul nu învăţase această lecţie. Poate că incapacitatea sa de a învăţa va duce la căderea sa.

Fotografia tinerei femei ar fi reuşit să-l facă pe Billy să se simtă cu adevărat îndurerat de soarta acelei tinere – presupunând că poţi să simţi aşa ceva pentru un străin – dacă Billy ar fi privit-o suficient de mult. Billy o puse în carte şi o închise între paginile îngălbenite.

După ce aşeză mâna mortului pe carte, aşa cum fusese, Billy mototoli cele două şerveţele în pumn. Se duse în baia care făcea parte din dormitorul principal, apăsă cu şerveţelele pe clapa care declanşa curgerea apei, apoi aruncă şerveţelele în apa care se învolbura în bazinul toaletei.

Se întoarse în dormitor şi rămase lângă fotoliu, nefiind sigur ce trebuie să facă.

Lanny nu merita să fie lăsat acolo singur fără să beneficieze de rugăciuni sau de dreptate. Chiar dacă nu fusese un prieten *apropiat,* fusese totuşi un prieten. În plus, fusese fiul lui Pearl Olsen, iar asta conta mult.

Ar fi fost însă o greşeală să sune la Departamentul Şerifului – chiar şi anonim – ca să anunţe crima. Poliţiştii ar fi vrut să aibă o explicaţie pentru telefonul care fusese dat din această casă la locuinţa lui Billy curând după crimă, iar Billy încă nu decisese ce avea să le spună.

Alte lucruri, unele despre care el nu ştia, ar fi putut să îndrepte degetul bănuielii către el. Dovezi de circumstanţă.

Poate că intenţia finală a ucigaşului era să-l acuze pe Billy de aceste crime şi de altele.

Nu putea nega faptul că ţicnitul vedea toată treaba ca un joc. Dar regulile – dacă existau reguli – îi erau

cunoscute numai lui.

La fel, definiţia *victoriei* era cunoscută doar de el. Câştigarea mizei, luarea regelui, marcarea golului putea să însemne, în acest caz, trimiterea lui Billy la închisoare pe viaţă nu pentru un motiv raţional, nu pentru ca ţicnitul să scape de justiţie, ci ca să se *amuze.*

Având în vedere că nu putea nici măcar să aprecieze forma terenului de joc, Billy nu avea niciun chef să fie interogat de şeriful John Palmer.

Avea nevoie de timp ca să gândească. Măcar câteva ore. Până în zori.

— Îmi pare rău, îi spuse el lui Lanny.

Stinse una dintre veiozele de lângă pat, apoi şi pe a doua.

Cineva avea să remarce faptul că locuinţa lucea în noapte ca tortul de ziua de naştere a unui centenar. Şi avea să se întrebe de ce. Toată lumea ştia că Lanny Olsen se culca devreme.

Casa se afla în locul cel mai înalt şi mai izolat al fundăturii. Practic, nu venea nimeni aici decât dacă venea să-l vadă pe Lanny şi erau mari şanse să nu-l viziteze nimeni în următoarele opt, zece ore.

Miezul nopţii transformase marţea în miercuri. Miercuri şi joi erau zilele libere ale lui Lanny. Până vineri n-o să i se simtă lipsa la serviciu.

Billy se întoarse în celelalte încăperi de la etaj şi, una câte una, stinse toate luminile.

Stinse şi luminile de pe hol, apoi coborî, nesimţindu-se în largul său cu atâta întuneric în spate.

Când ajunse în bucătărie, închise uşa de la verandă şi o încuie.

Intenţiona să ia cu el cheia de rezervă a lui Lanny.

Se mai duse o dată prin încăperile de la parter şi stinse toate luminile, inclusiv buştenii de ceramică alimentaţi cu

gaze din cămin, folosind ţeava revolverului ca să apese pe comutatoare.

Stând pe veranda din faţă, încuie şi uşa de acolo, apoi şterse clanţa.

Se simţi privit, în timp ce cobora treptele. Se uita atent la peluză, la copaci, privi înapoi spre casă.

Toate ferestrele erau negre şi noaptea era neagră, iar Billy ieşi din bezna aceea închisă în bezna deschisă de sub cerul ca tuşul chinezesc, pe care stelele păreau că plutesc, păreau că tremură.

Capitolul 14

Coborî iute panta de-a lungul aleii, gata să se ascundă în tufărişurile de lângă drum dacă ar fi apărut faruri de maşină.

Privea deseori în urmă. Din câte îşi dădea seama, nu-l urmărea nimeni.

Noaptea fără lună era favorabilă celui care pândea. I-ar fi fost favorabilă şi lui Billy, dar acesta se simţea scos în evidenţă de stele.

La casa cu gard înalt până la piept, câinele vizibil doar pe jumătate alergă din nou de-a lungul parilor, salutându-l pe Billy cu un scâncet. Părea disperat.

Billy simţea simpatie faţă de animal şi-i înţelegea starea. Dar situaţia în care se găsea şi nevoia de a-şi face un plan nu-i lăsau timp să se oprească şi să consoleze animalul.

Pe de altă parte, fiecare exprimare de dorinţă de prietenie ascundea muşcături potenţiale. Orice zâmbet scoate la iveală dinţii.

Deci continuă să meargă de-a lungul aleii şi să se uite în urmă, ţinând bine revolverul. Apoi coti la stânga în pajiştea prin care mersese prin iarbă temându-se de şerpi.

O întrebare îl preocupa mai mult decât altele: criminalul era cineva pe care-l cunoştea sau un străin?

Dacă ţicnitul făcuse parte din viaţa lui Billy înainte de primul bilet, fiind în secret un sociopat care nu-şi mai putea stăpâni nevoile ucigaşe, atunci identificarea sa avea să fie dificilă, dar posibilă. Analiza relaţiilor şi cercetarea amintirilor, cu ochii deschişi faţă de anomalii, putea să dezgroape indicii. Un raţionament deductiv şi imaginaţia aveau să deseneze o figură, să descifreze un motiv ţicnit.

În eventualitatea că ţicnitul era un străin care-l alesese pe Billy la întâmplare ca să-l chinuie şi să-l distrugă până

la urmă, atunci munca de detectiv avea să fie mai dificilă. Să-ţi imaginezi o figură pe care n-ai văzut-o niciodată şi să scotoceşti după un motiv în vid putea să se dovedească a nu fi un lucru uşor.

Nu cu mult timp în urmă, în istoria lumii, violenţa cotidiană de rutină – excluzând ravagiile naţiunilor în vreme de război – fusese în mare măsură de natură personală. Ranchiuna, insultele aduse onoarei, adulterul, disputele provocate de bani declanşau impulsul ucigaş.

În lumea modernă, în mai multe cazuri în cea postmodernă şi în majoritatea cazurilor în cea post-postmodernă, multă violenţă devenise impersonală. Terorişti, bande stradale, sociopaţi izolaţi, sociopaţi în grupuri şi dedicaţi unei viziuni utopice omorau oameni pe care nu-i cunoşteau, faţă de care nu aveau motive reale să se plângă, pentru a atrage atenţia, pentru a face o declaraţie publică sau numai de dragul emoţiei.

Ţicnitul acela, fie cunoscut sau necunoscut lui Billy, era un adversar care intimida. Judecând după toate dovezile, era îndrăzneţ, dar nu nesocotit, era psihopat, dar se controla, era deştept, ingenios, şiret, cu o minte barocă şi machiavelică.

În contrast cu el, Billy Wiles îşi croise drum prin lume cât de simplu şi de direct putuse. Mintea sa nu era barocă. Dorinţele sale nu erau complexe. Spera doar să trăiască şi trăia cu speranţa precaută.

În timp ce se grăbea prin iarba înaltă, de culoare deschisă, care-i biciuia picioarele şi care părea să transmită şoapte conspirative de la fir la fir, Billy simţea că are mai multe în comun cu un şoarece de câmp decât cu o bufniţă cu cioc ascuţit.

Marea întindere de stejari era nedesluşită. Când Billy trecu pe sub ea, prezenţe nevăzute fremătară pe crengile de deasupra, agitându-şi aripile, dar niciuna nu-şi luă

zborul.

Dincolo de Ford Explorer, biserica arăta ca o sculptură în gheaţă, făcută din apă cu o urmă de fosfor.

Când se apropie, Billy descuie maşina de teren cu telecomanda şi i se răspunse cu două ciripituri electronice şi cu două fulgerări ale luminilor de avarie.

Billy urcă, închise uşa şi o încuie din nou. Puse revolverul pe scaunul din dreapta sa.

Când încercă să introducă cheia în contact, ceva îl împiedică. O bucată de hârtie împăturită fusese fixată pe coloana de direcţie cu o bucăţică de bandă adezivă.

Un bilet.

Al treilea bilet.

Probabil că ucigaşul stătuse la şosea, supraveghind curba către locuinţa lui Lanny Olsen, ca să vadă dacă Billy o să muşte din momeală. Probabil că observase când Explorerul intrase în parcare.

Vehiculul fusese încuiat. Ţicnitul ar fi putut să intre în el doar spărgând o fereastră. Dar nu era spartă niciuna. Alarma maşinii nu fusese declanşată.

Până acum, fiecare moment al acestui coşmar în stare de veghe păruse foarte real, adevărat ca focul pus pe o mână. Dar descoperirea celui de-al treilea bilet părea să-l împingă pe Billy, printr-o membrană, din lumea adevărată, în cea a fanteziei.

Cu o groază ca în vis, Billy desprinse biletul de pe coloana de direcţie şi îl despături.

Luminile interioare, aprinse automat când urcase în maşină, erau încă aprinse, pentru că abia închisese şi încuiase uşa. Mesajul – o întrebare – era citeţ şi succint:

Eşti pregătit pentru prima rană?

Capitolul 15

EŞTI PREGĂTIT PENTRU PRIMA RANĂ?

De parcă un comutator einsteinian făcuse timpul să curgă cu încetinitorul, biletul alunecă dintre degetele sale şi păru să plutească, să plutească precum un fulg în poala sa. Luminile se stinseră.

Într-o transă a groazei, căutând cu mâna dreaptă revolverul de pe scaunul de lângă el, Billy se întoarse încet spre dreapta, intenţionând să se uite peste umăr, spre bancheta din spate, aflată în întuneric.

Spaţiul de acolo părea să fie prea mic pentru ca să se poată ascunde în el un om, dar Billy urcase în Explorer în grabă, fără să se păzească.

Dibui revolverul care părea că fuge de el, vârfurile degetelor sale atinseră patul zimţat al armei – iar fereastra portierei din dreptul şoferului implodă.

Geamul securit se prăbuşi într-o masă spinoasă pe pieptul şi coapsele sale, revolverul alunecă dintre degetele sale şi căzu pe podea.

Chiar în timp ce geamul cădea şi înainte ca Billy să se poată întoarce şi înfrunta atacul, ţicnitul se întinse în maşină şi-i apucă o mână de păr din creştetul capului, o răsuci şi smuci puternic de ea.

Prins între volan şi scaun, tras fără milă de păr, fără să poată să se strecoare pe scaunul de alături şi să caute revolverul, zgârie mâna care-l ţinea, dar fără nicio eficienţă, pentru că aceasta era protejată de o mănuşă de piele.

Ţicnitul era puternic, rău, neîndurător.

Billy avea impresia că părul era pe cale să-i fie smuls din rădăcină. Durerea era înfiorătoare. I se împăienjeni vederea.

Asasinul voia să-l tragă prin fereastra spartă, să-l tragă

cu capul înainte şi spre spate.

Ceafa lui Billy se freca puternic de rama ferestrei. Altă lovitură puternică îi clănţăni dinţii şi-l făcu să scoată un ţipăt răguşit.

Billy se prinse de volan cu mâna stângă şi cu dreapta de tetiera de pe scaunul şoferului, rezistând. Părul avea să se rupă, într-un mănunchi mare. Părul avea să cedeze, iar el avea să fie liber.

Dar părul nu ceda, iar el nu fu liber şi se gândi la claxon. Dacă claxona, dacă apăsa pe claxon, ar fi putut să-i vină cineva în ajutor şi ţicnitul avea să fugă.

Îşi dădu seama imediat că putea să-l audă doar preotul din prezbiteriu, iar dacă acesta ar fi venit, ucigaşul n-ar fi fugit. Nu, n-ar fi fugit, l-ar fi împuşcat pe preot în faţă, aşa cum îl împuşcase pe Lanny.

Poate că trecuseră zece secunde de când fusese spartă fereastra, iar ceafa lui Billy era trasă inexorabil de-a lungul ramei ferestrei.

Durerea devenise atât de intensă, încât rădăcinile părului păreau să se întindă prin carnea feţei sale – pentru că faţa îl durea şi ea, îl ustura de parcă ar fi fost arsă de-o flacără – şi părea să se întindă şi spre umăr şi braţe, aşa că dacă rădăcinile acelea tenace ar fi fost smulse, acelaşi lucru s-ar fi întâmplat şi cu puterea din muşchii aceia.

Ceafa i se răcise, în contact cu rama ferestrei. Firimituri cleioase de geam securit îi crestară pielea.

Acum capul îi era tras spre spate. Gâtul lui expus putea fi spintecat iute, şira spinării îi putea fi frântă.

Dădu drumul volanului. Se întinse în spate, căutând mânerul portierei.

— Dacă reuşea să deschidă uşa şi s-o împingă cu suficientă forţă, putea să-l dezechilibreze pe cel care-l atacase, să-l dărâme şi să scape din strânsoarea acestuia sau măcar să-şi piardă părul.

Ca să ajungă la mâner – alunecos sub degetele lui transpirate – trebuia să-şi răsucească braţul în spate atât de mult, şi să-şi îndoaie mâna într-un asemenea unghi, încât nu mai avea spaţiu de mişcare ca să acţioneze levierul.

Ca şi cum ar fi simţit intenţia lui Billy, ţicnitul se lăsă cu toată greutatea în uşă.

Acum capul lui Billy era mult ieşit din maşină, iar deasupra lui apăru brusc o faţă, care privea în jos, spre figura sa. O faţă fără trăsături. O fantomă cu glugă.

Billy clipi, ca să-şi limpezească vederea.

Nu era o glugă. Era o mască neagră de schi.

Chiar şi în lumina aceea slabă, Billy putu să vadă privirea febrilă ce lucea prin găurile pentru ochi.

Ceva îi stropi partea inferioară a feţei, de la nas în jos. Ceva ud, rece, usturător, dar dulce, cu miros de medicament.

Billy gâfâi, şocat, apoi încercă să-şi ţină răsuflarea, dar gâfâitul acela unic îi veni de hac. Aburi astringenţi îi arseră nările. Gura i se umplu de salivă.

Figura mascată păru să coboare către el, ca o lună întunecată ce apunea, cu ochii ca nişte cratere.

Capitolul 16

Sedativul îşi pierdu efectul. Durerea îl trase treptat pe Billy din inconştienţă, ca un cablu de macara ce se înfăşoară pe tambur.

Avea în gură un gust de parcă ar fi băut un sirop extrem de dulce şi s-ar fi clătit cu înălbitor. Dulce şi amar. Ca însăşi viaţa.

Pentru un timp nu-şi dădu seama unde se afla. La început nu-i păsă. Ridicat din marea toropelii, se simţea saturat de somn nenatural şi tânjea să se întoarcă înapoi în ea.

Mai târziu, durerea neîncetată îl sili să-i pese, să-şi ţină ochii deschişi, să-şi analizeze senzaţiile şi să se orienteze. Zăcea întins pe spate pe o suprafaţă tare – parcarea bisericii.

Simţea mirosul slab de asfalt, ulei şi benzină. Aroma vagă, picantă, de mucegai, a stejarilor ce se întindeau deasupra, în întuneric. Propria transpiraţie, acră.

Îşi linse buzele şi simţi gust de sânge.

Când îşi şterse faţa, Billy o găsi lipicioasă, acoperită cu o substanţă vâscoasă ce părea un amestec de sudoare şi sânge. În beznă nu putu să vadă ce i se lipise de mână.

Durerea era, în principal, în scalp. La început presupuse că era efectul de durată al faptului că părul îi fusese aproape smuls.

O durere lentă, ce pulsa, punctată de o serie de spasme mai puternice, radia de-a lungul capului, nu din creştet, de acolo de unde părul fusese tras cu putere, ci din frunte.

Când ridică mâna şi, ezitând, căută izvorul durerii, găsi ceva tare şi ţepos ce se zburlea din fruntea sa, la un deget de începutul părului. Deşi atingerea fusese uşoară, dezlănţuise o durere atât de ascuţită, că-l făcu să ţipe.

„Eşti pregătit pentru prima rană?”

Lăsă cercetarea rănii pentru mai târziu, când putea să vadă vătămarea.

Rana nu putea fi mortală. Ţicnitul nu intenţionase să-l omoare, ci doar să-l rănească, poate să-i facă o cicatrice.

Respectul morocănos al lui Billy faţă de adversarul său crescuse atât de mult, încât nu se aştepta ca individul să facă greşeli, cel puţin nu unele importante.

Billy se ridică. Durerea se întinse pe fruntea sa din nou, atunci când se sculă în picioare.

Stătu în picioare, clătinându-se şi privind parcarea. Cel care-l atacase dispăruse.

Sus, pe cer, un ciorchine de stele mişcătoare, luminile ce goneau ale unui avion cu reacţie, se îndreptau bubuind spre vest. Ţinând seama de rută, era, probabil, un transport militar care se îndrepta spre zona de război. Altă zonă de război, diferită de cea de aici.

Billy deschise uşa Explorerului din partea şoferului.

Firimituri de geam securit erau presărate pe scaun. Billy luă o cutie cu şerveţele din bord şi se folosi de ele ca să mături resturile ascuţite de pe tapiţerie.

Căută biletul care fusese lipit peste contact. Era clar că asasinul îl luase.

Găsi cheile căzute sub pedala de frână. Găsi şi revolverul, pe podea, în faţa scaunului din dreapta şoferului.

I se permisese să păstreze arma, pentru jocul care urma. Ţicnitul nu se temea de ea.

Substanţa cu care fusese stropit Billy – cloroform sau alt anestezic – avea un efect remanent. Când se aplecă, Billy ameţi.

Stând la volan, cu uşile închise, cu motorul pornit, se întrebă dacă o să fie în stare să şofeze.

Porni aerul condiţionat, îndreptând două jeturi spre faţa

sa.

În timp ce-şi evalua ameţeala trecătoare, luminile se stinseră automat. Billy le aprinse din nou.

Înclină oglinda retrovizoare, ca să-şi cerceteze faţa. Arăta ca un diavol vopsit: de-un roşu întunecat, dar cu dinţii lucitori; roşu întunecat şi cu albul ochilor nenatural de alb.

Când aranjă încă o dată oglinda, văzu de îndată izvorul durerii sale. Văzu, dar nu crezu imediat. Prefera să creadă că ameţeala remanentă provocată de anestezic era însoţită de halucinaţii.

Închise ochii şi inspiră puternic de câteva ori. Se strădui să şteargă din mintea sa imaginea pe care o văzuse în oglindă şi spera că atunci când avea să se uite din nou nu avea să vadă acelaşi lucru.

Nu se schimbă nimic. Pe frunte, la un deget sub linia părului, trei cârlige mari de pescuit îi găureau carnea.

Vârful fiecărui cârlig ieşea din piele. Şi coada cârligului ieşea în afară. Partea îndoită se afla sub carnea frunţii sale.

Billy se cutremură şi-şi îndepărtă privirea de oglindă. Exista zile de îndoială, mai degrabă nopţi de singurătate, când până şi credinciosul se întreabă dacă va moşteni un regat mai mare decât pământul acesta şi dacă va avea parte de îndurare – sau este doar un animal ca multe altele, care va moşteni doar vânt şi beznă.

Billy avea parte de o asemenea noapte. Cunoscuse şi altele de acelaşi fel. Întotdeauna, îndoielile sale dăduseră înapoi. Îşi spuse că vor da şi acum înapoi, deşi de data asta erau mai reci şi se părea că vor lăsa urme mai profunde ca altă dată.

Ţicnitul păruse la început un individ pentru care asasinatul era un sport. Dar cârligele din fruntea sa nu fuseseră înfipte doar ca o mutare a jocului, iar acesta nu

era un joc.

Pentru ţicnit, asasinatele acelea fuseseră ceva mai mult decât nişte omoruri, dar acest ceva mai mult nu era o formă de şah sau echivalentul pocherului. Omuciderea avea pentru el un înţeles simbolic şi o săvârşea cu un scop mult mai serios decât amuzamentul. Avea un ţel misterios dincolo de uciderea în sine, o ţintă pe care voia s-o atingă.

Dacă *joc* era un cuvânt nepotrivit, atunci Billy trebuia să-l găsească pe cel corect. Până nu ştia cuvântul corect, nu avea să-l înţeleagă pe ucigaş şi nu avea să-l găsească.

Îşi şterse uşor cu şerveţelele de hârtie sângele închegat din sprâncene, şterse cea mai mare parte a celui de pe gene şi de pe pleoape.

Vederea cârligelor de pescuit îi limpezise mintea. Nu mai era ameţit.

Rănile sale trebuiau îngrijite. Aprinse farurile şi ieşi din parcarea bisericii.

Indiferent care era scopul final al ţicnitului, indiferent ce simbolizau pentru el cârligele de pescuit, individul sperase că Billy avea să se ducă la un doctor. Medicul urma să ceară o explicaţie pentru cârlige şi orice răspuns ar fi dat Billy i-ar fi complicat situaţia.

Dacă spunea adevărul, ar fi avut legătură cu uciderile lui Giselle Winslow şi Lanny Olsen. Ar fi devenit suspectul principal.

Fără cele trei bilete, Billy nu putea să ofere nicio dovadă că ţicnitul exista.

Autorităţile nu aveau să considere cârligele o dovadă credibilă, pentru că s-ar fi întrebat dacă nu-i un caz de automutilare. O rană autoprovocată era un mijloc pe care îl foloseau uneori ucigaşii ca să se dea drept victime şi să înlăture astfel bănuielile.

Billy cunoştea cinismul cu care ar fi privit unii poliţişti rănile lui dramatice, bizare, dar superficiale. Îl cunoştea

foarte bine.

Mai mult, Billy era un pescar cu undiţa. Pescuia păstrăvi şi bibani. Cârligele acelea zdravene erau de mărimea folosită pentru prinderea bibanilor mari, dacă foloseai momeala vie în loc de nadă. În cutia sa cu scule de acasă se aflau cârlige identice celor care îi făceau acum sângele să curgă.

Nu îndrăznea să se ducă la un doctor. Trebuia să fie propriul medic.

La trei şi jumătate dimineaţa, avea drumul de ţară numai pentru sine. Noaptea era liniştită, dar în maşina de teren se făcea curent, care bătea prin ferestrele sparte. La lumina farurilor cu halogen, viile de pe terenuri netede, viile de pe pantele colinelor şi înălţimile împădurite rămâneau familiare vederii sale, dar, kilometru după kilometru, deveneau la fel de străine sufletului său ca orice Pustietate din străini.

PARTEA A DOUA

EŞTI PREGĂTIT PENTRU A DOUA RANĂ?

Capitolul 17

În februarie, după extragerea unui molar cu rădăcini înfipte în osul fălcii, Billy primise de la dentistul său o reţetă pentru un calmant, Vicodin. Folosise doar două dintre cele zece tablete.

Eticheta de la farmacie specifica faptul că medicamentul trebuia luat cu mâncare. Billy nu cinase şi nu avea nicio poftă de mâncare.

Avea nevoie ca medicamentul să fie eficient. Luă din frigider o tavă cu ce-i mai rămăsese din nişte lasagna făcută în casă.

Deşi înţepăturile din frunte erau astupate cu sânge coagulat şi sângerarea se oprise, durerea continua fără să se potolească şi făcea ca gândirea coerentă să fie din ce în ce mai dificilă. Billy prefera să nu mai piardă cele câteva minute necesare ca să încălzească tava la microunde. Puse mâncarea rece pe masa din bucătărie.

O etichetă roz de pe sticluţa cu pilule sfătuia să nu se consume băuturi alcoolice când se lua calmantul. La dracu’ cu asta! Nu avea intenţia ca în următoarele ore să conducă maşina sau să lucreze cu utilaje grele.

Înghiţi tableta şi vârî o furculiţă de lasagna în gură, împingând totul la vale cu bere Clephant, o marcă daneză care avea un conţinut de alcool mai mare decât alte beri.

În timp ce mânca, Billy se gândea la profesoara moartă, la Lanny stând pe fotoliul din dormitor, la ceea ce avea să facă în continuare criminalul.

Aceste gânduri nu erau bune pentru pofta de mâncare sau pentru digestie. Profesoara şi Lanny nu mai puteau fi salvaţi şi el nu avea cum să prevadă următoarea mişcare a ţicnitului.

De aceea se gândi la Barbara Mandel, în principal la Barbara aşa cum fusese, nu aşa cum era acum, la

Whispering Pines. Inevitabil, amintirile îl făcură să se gândească la ceea ce va fi în viitor şi începu să se întrebe ce se va întâmpla cu ea dacă el ar muri.

Îşi aminti micul plic pătrat lăsat de medicul ei. Îl pescui din buzunar şi-l deschise.

Numele DR. JORDAN FERRIER era imprimat în relief pe o carte de vizită de culoare crem. Doctorul avea un scris de mână ferm:

Dragă Billy.

Când o să încetezi să-ţi programezi vizitele la Barbara astfel încât să eviţi să treci pe acolo în timpul turelor mele obişnuite o să ştiu că a venit timpul analizei noastre semianuale a stării ei. Te rog să suni la biroul meu ca să stabilim o întâlnire.

Condensul curgea pe sticla de bere Clephant. Billy folosi cartea de vizită a doctorului Ferrier ca suport, ca să-şi protejeze masa.

— De ce nu mă suni *tu* la birou, ca să stabilim o întâlnire? zise Billy.

Tăviţa era plină pe jumătate cu lasagna. Cu toate că n-avea niciun chef de mâncare, Billy hăpăi tot, vârând mâncarea în gură şi mestecând viguros; mânca de parcă mâncatul i-ar fi potolit furia aşa cum potolea foamea.

Până la urmă, durerea din frunte se reduse considerabil. Billy se duse la sculele sale de pescuit din garaj. Luă din trusa de pescar un cleşte pentru tăiat sârmă.

Se întoarse în casă şi, după ce încuie uşa din spate, se duse în baie, unde îşi examină faţa în oglindă. Masca de sânge se uscase. Arăta ca un băştinaş din iad.

Ţicnitul introdusese cele trei cârlige cu grijă. Se părea că încercase să-l vatăme cât mai puţin posibil.

Pentru poliţia bănuitoare, această blândeţe ar fi sprijinit teoria că-şi produsese singur rănile.

Un capăt al cârligului era alcătuit din partea îndoită şi zimţul cu vârful înapoi. La celălalt capăt se găsea un ochi de care putea fi legată guta. Tragerea zimţului ascuţit sau al ochiului prin rană ar fi sfâşiat şi mai rău carnea.

Billy folosi cleştele ca să taie ochiul unui cârlig. Apucă între degetul mare şi arătător capătul zimţat şi extrase acul retezat.

După ce scoase toate cele trei cârlige, făcu un duş, atât de fierbinte cât putu să-l suporte.

După duş, steriliză înţepăturile cât mai bine cu alcool de frecţii şi cu apă oxigenată. Unse cu neosporin[9] şi acoperi rănile cu bucăţi de tifon, lipite cu bandă adezivă.

La ora patru şi douăzeci şi şapte de minute – conform ceasului de pe noptiera sa – se duse în pat. Un pat dublu, cu două seturi de perne. Capul său pe o pernă moale, revolverul greu sub cealaltă.

„Fie ca judecata să nu fie prea grea asupra noastră...”

Când pleoapele i se închiseră, trase în jos de propria greutate, o văzu pe Barbara cu ochii minţii, buzele ei palide formând propoziţii indescifrabile.

„Vreau să ştiu ce spune marea. Ce o face să continue să spună”.

Adormi înainte să treacă o jumătate de oră.

În visul său, zăcea în comă, incapabil să se mişte sau să vorbească, dar conştient de lumea din jurul lui. Doctorii în halate albe şi cu măşti de schi negre se strânseseră şi-i tăiau carnea cu scalpele de oţel, sculptând mănunchiuri de frunze sângerii de acantă.

Durerea reînviată, surdă, dar persistentă, îl trezi la ora opt şi patruzeci de minute, miercuri dimineaţă.

La început nu-şi aminti care dintre recentele lui coşmaruri erau visate şi care erau adevărate. Apoi reuşi.

---

[9] Unguent cu antibiotice, folosit pentru dezinfectarea şi tratarea rănilor (n.tr.).

Voia un alt Vicodin. Dar când ajunse în baie luă două aspirine dintr-o sticluţă.

Dornic să bea nişte suc de portocale după aspirine, se duse în bucătărie. Neglijase să pună tăviţa – murdară de resturile de lasagna – în chiuvetă. Sticla goală de bere Clephant stătea încă pe cartea de vizită a doctorului Ferrier.

Lumina dimineţii inunda încăperea. Jaluzelele erau ridicate. Ferestrele fuseseră acoperite, atunci când se vârâse în pat.

Pe frigider era prinsă cu banda adezivă o bucată de hârtie împăturită, al patrulea mesaj din partea ucigaşului.

Capitolul 18

Ştia foarte sigur că trăsese zăvorul la uşa din spate, când se întorsese din garaj cu cleştele. Acum uşa era descuiată.

Ieşi pe verandă şi privi atent pădurea dinspre vest. Câţiva ulmi în prim-plan, pini în spate.

Soarele dimineţii trăsese toate umbrele copacilor în crâng şi pătrundea în zonele acelea întunecate fără să le lumineze prea mult.

În timp ce parcurgea cu privirea pădurea, cercetând pâlpâirea trădătoare a luminii soarelui prin lentilele binoclului, văzu mişcare. Forme misterioase se mişcau iute, în tăcere, printre copaci, fluide ca umbrele de păsări în zbor, pâlpâind albe când le împestriţa lumina soarelui.

Un simţământ de stranietate îl copleşi pe Billy. Apoi formele se desprinseră dintre copaci şi deveniră doar căprioare: un ţap, două căprioare, un pui.

Billy se gândi că animalele fuseseră speriate de ceva din pădure, dar căprioarele ţopăiră doar câţiva metri, până pe peluză, apoi se opriră. Păşteau iarba moale, liniştite precum căprioarele din eden.

Billy se întoarse în casă, lăsând căprioarele să-şi ia micul dejun, şi încuie uşa din spate, deşi nu mai avea nicio încredere în zăvor. Dacă asasinul nu avea o cheie, atunci avea un şperaclu şi se pricepea să-l folosească.

Lăsând biletul neatins, Billy deschise frigiderul. Luă o cutie cu suc de portocale.

În timp ce bea sucul din cutie, împingând pe gât aspirinele, Billy se uită la biletul prins cu bandă adezivă de frigider. Nu voia să se atingă de el.

Puse două chifle englezeşti în prăjitorul de pâine. Când acestea se rumeniră, le unse cu unt de arahide şi le mâncă la masa din bucătărie.

Dacă nu avea să citească biletul, dacă îl ardea în chiuvetă şi turna apă peste cenuşă, să se ducă în canalizare, ieşea din joc.

Prima problemă în legătură cu această idee era cea care îi zgândărise şi până atunci conştiinţa: inacţiunea era considerată o alegere.

A doua problemă era că el însuşi devenise o victimă a agresorului. Şi i se făgăduise că o să mai aibă parte de agresiuni.

„Eşti pregătit pentru *prima* rană?”

Ţicnitul nu subliniase cuvântul *prima*, nici nu-l scrisese cu italice, dar Billy înţelesese unde fusese pus accentul. Deşi avea lipsurile lui, Billy ştia că autoamăgirea nu făcea parte dintre ele.

Dacă nu citea biletul, dacă încerca să iasă din joc, nu ar fi fost în stare să-şi imagineze, nici măcar cum o făcuse până acum, ceea ce avea să urmeze. Când securea avea să se abată asupra lui, nici măcar nu avea să audă lama spintecând aerul deasupra capului său.

În plus, Billy îşi dăduse seama că nu aşa vedea ucigaşul jocul. Ţicnitul nu avea să-şi ia mingea şi să se ducă acasă, dacă rămânea fără tovarăş de joacă. Avea să continue ceea ce avea în minte.

Lui Billy i-ar fi plăcut să sculpteze frunze de acanta.

Voia să dezlege cuvinte încrucişate. Se pricepea la aşa ceva.

Spălat, muncă în curte, curăţatul burlanelor de scurgere, vopsitul cutiei pentru scrisori: putea să se piardă în truda banală a vieţii cotidiene şi să găsească alinare în ea.

Voia să lucreze la tavernă şi să lase orele să treacă într-o ceaţă de sarcini repetitive şi conversaţii inutile.

Tot misterul care-i trebuia – şi tot dramatismul – putea fi găsit în vizitele sale la Whispering Pines, în cuvintele

zăpăcitoare pe care le rostea uneori Barbara şi în credinţa lui tenace că ea mai avea speranţe. Nu avea nevoie de nimic mai mult. Nu avusese nimic mai mult.

Nu avusese până la chestia *asta,* de care nu avea nevoie şi pe care n-o voia – dar de care nu putea să scape.

După ce termină chiflele, puse farfuria şi cuţitul în chiuvetă. Le spălă, le uscă, le puse la locul lor.

Se duse în baie şi-şi jupui bandajul de pe frunte. Fiecare cârlig îi făcuse două răni. Cele şase găuri arătau roşii şi nevindecate.

Îşi spălă uşor rănile, puse pe ele alcool, apă oxigenată şi neosporin. Îşi făcu un bandaj nou.

Când îşi atinse fruntea, o simţi rece. Dacă vreunul dintre cârlige fusese murdar, infecţia nu putea fi prevenită de precauţiile sale, mai ales dacă vârful cârligului de pescuit zgâriase osul.

Nu avea de ce să se teamă de tetanos. Cu patru ani în urmă, în timp ce renova garajul ca să facă loc şi pentru un atelier de tâmplărie, îşi făcuse o tăietură adâncă la mâna stângă, cu o balama pe care rugina o făcuse sfărâmicioasă şi ascuţită. I se făcuse o injecţie cu un vaccin antitetanos. Tetanosul nu-l îngrijora. Nu avea să moară de tetanos.

Nu avea să moară nici din cauza rănilor infectate. Asta era o îngrijorare falsă, ca să-şi odihnească mintea de ameninţările adevărate, mai grave.

Se duse în bucătărie şi desprinse biletul de pe frigider. Îl mototoli în pumn şi-l duse la coşul de gunoi.

În loc să arunce biletul, îl netezi pe masă şi-l citi.

Rămâi acasă în dimineaţa asta. Un asociat al meu va veni la ora unsprezece, să te vadă. Aşteaptă-l pe veranda din faţă.

Dacă nu rămâi acasă, o să ucid un copil.

Dacă anunţi poliţia, o să ucid un copil.

Pari furios. Nu ţi-am întins mâna prieteniei?

Da, ţi-am întins-o.

„Asociat”. Cuvântul îl tulbură pe Billy. Nu-i plăcu de loc. Sociopaţii asasini lucrau rareori în pereche. Poliţiştii îi numeau „amici în crimă”. Sugrumătorul din Hillside, din Los Angeles, se dovedise a fi o pereche de veri. Ţintaşul din departamentul Columbia fusese doi bărbaţi.

Familia Manson număra mai mult de doi membri.

Un simplu barman putea să spere, în mod raţional, să vină de hac unui psihopat fără milă. Nu la doi.

Billy nu se gândi să se ducă la poliţie. Ţicnitul îşi dovedise de două ori sinceritatea. Dacă nu avea să se supună, individul avea să ucidă un copil.

Măcar de data asta avea posibilitatea unei alegeri care nu însemna selectarea cuiva pentru moarte.

Deşi primele patru rânduri ale biletului erau clare, înţelesul ultimelor două nu putea fi descifrat prea uşor.

„Nu ţi-am întins mâna prieteniei?”

Ironia era evidentă. Billy detecta şi dispreţ, care sugera că informaţia care îi fusese oferită acolo putea să-i fie de folos doar dacă era în stare s-o priceapă.

Citi mesajul de şase ori – de opt, de zece ori –, dar asta nu-l făcu mai clar. Doar mai frustrant.

Având acest bilet, Billy avea din nou o dovadă. Deşi hârtia nu însemna prea mult şi nu avea să impresioneze poliţia, Billy intenţiona s-o ţină într-un loc sigur.

Se duse în camera de zi şi se uită la colecţia sa de cărţi. În ultimii ani nu însemnase nimic pentru el, ajunsese doar ceva ce trebuia şters de praf.

Alese *în vremea noastră*[10]. Strecură biletul ucigaşului între prima şi a doua filă, apoi puse volumul la loc, pe raft.

Se gândi la Lanny Olsen stând mort într-un fotoliu, cu

[10] Colecţie de povestiri de Ernest Hemingway (n.tr.).

un roman de aventuri în poală.

Se duse în dormitor şi înhăţă revolverul Smith & Wesson, de calibrul 38, de sub pernă.

În timp ce luă revolverul în mână, îşi aminti cum făcea acesta când se descarcă. Ţeava voia s-o ia în sus. Banda de pe mâner se întărea în carnea palmei, iar reculul călătorea prin oasele mâinii şi braţului, părând să agite măduva aşa cum agita apa un banc de peşti.

Într-un dulap pentru haine se găsea o cutie cu muniţie. Billy puse trei cartuşe de rezervă în fiecare dintre buzunarele din faţă ale bluzei sale.

Asta părea să fie suficient. Indiferent ce avea să fie, nu avea să fie un război. Va fi ceva violent şi dur, dar scurt.

Netezi cearşafurile, rămase mototolite de peste noapte. Deşi nu folosea o cuvertură, aranjă pernele şi întinse cearşafurile încât acestea ajunseră ca pielea de pe tobă.

Când luă revolverul de pe noptieră, Billy îşi aminti nu numai cum era reculul, ci şi cum este când omori un om.

Capitolul 19

Jackie O'Hara răspunse la telefonul celular pe un ton pe care-l folosea uneori când lucra în spatele barului.

— Ce pot să fac pentru tine?

— Şefu', sunt Billy.

— Hei, Billy, ştii despre ce s-a discutat noaptea trecută în tavernă?

— Despre sport?

— La naiba! Nu suntem un bar afurisit de sporturi!

Billy spuse, uitându-se prin fereastra bucătăriei către pajiştea de pe care dispăruseră căprioarele:

— Scuze.

— Tipii din barurile de sporturi... pentru ei băutura nu contează.

— E doar o metodă să se simtă bine.

— Adevărat. Tipii mai fumează un pic de marijuana sau se îndoapă cu cafea. Noi nu suntem un bar afurisit de spoituri.

Billy mai auzise toate astea, aşa că încercă să schimbe vorba.

— Pentru clienţii noştri, băutul e un soi de ceremonie.

— E mai mult decât o ceremonie. E un ritual, o solemnitate, e aproape un fel de împărtăşanie. Nu pentru toţi, dar pentru majoritatea. *E o împărtăşanie.*

— Bine. Deci au discutat despre Big Foot?

— Mi-aş fi dorit. Cele mai bune, mai intense discuţii dintr-un bar sunt cele despre Big Foot, farfurii zburătoare, continentul dispărut Atlantida, ce s-a întâmplat cu dinozaurii...

— ... ce-i pe faţa nevăzută a lunii, interveni Billy, monstrul din Loch Ness, Giulgiul din Torino...

— ... fantome, Triunghiul Bermudelor, toate chestiile clasice, continuă Jackie. Dar acum nu mai e aşa.

— Ştiu, îl aprobă Billy.

— Discutau despre profesorii de la Harvard, Yale şi Princeton, despre savanţii care spun că vor folosi donarea, celulele stem şi ingineria genetică pentru a crea o rasă superioară.

— Una mai deşteaptă, mai iute şi mai bună decât suntem noi, zise Billy.

— Atât de mai bună decât noi, că n-o să mai fie deloc omenească, spuse Jackie. Scrie în *Time* sau poate în *Newsweek,* savanţii ăia zâmbitori şi mândri de ei înşişi care apar într-o *revistă!*

— Chestia asta e numită viitor postuman, zise Billy.

— Ce-o să se întâmple cu noi când o să ajungem *post?* se întrebă Jackie. Postumanitatea e o păcăleală. *O rasă de stăpâni?* Tipii ăştia n-au auzit de Hitler?

— Ei cred că sunt altfel, spuse Billy.

— N-au oglinzi? Nişte idioţi au încrucişat gene omeneşti cu unele animale ca să creeze noi... noi *făpturi...* Unul dintre tipi voia să creeze un porc care să aibă creier omenesc.

— Ce chestie...

— Revista nu spunea de ce voia să facă un porc, deşi mi se pare evident de ce voia să facă un porc, în loc să facă o pisică, o vacă sau o veveriţă. Pentru numele lui Dumnezeu, Billy, nu-i suficient de greu să fii un creier omenesc într-un trup omenesc? Ce fel de iad ar fi ăla cu un creier omenesc într-un trup de porc?

— Poate n-o să trăim să vedem, îl consolă Billy.

— O să trăieşti, dacă nu plănuieşti să mori mâine. Îmi plăcea mai mult Big Foot. Îmi plăceau şi mai mult Triunghiul Bermudelor şi fantomele. Acum, toată nebunia asta e *adevărată.*

— Te-am sunat ca să-ţi spun că nu pot să vin azi la muncă, zise Billy.

— Hei, ce s-a întâmplat, eşti bolnav? întrebă Jackie, sincer îngrijorat.

— Simt un soi de greaţă.

— După voce, n-aş zice că eşti răcit.

— Nu cred că-i o răceală. Cred că-i o chestie la stomac.

— Uneori o răceală de vară începe aşa. Mai bine ia nişte zinc. Există gelul ăla cu zinc pe care-l tragi pe nas. Are efect. Opreşte orice răceală.

— O să cumpăr.

— E prea târziu pentru vitamina C. Trebuie s-o iei tot timpul.

— O să iau nişte zinc. Am sunat prea devreme, ai închis tu taverna aseară?

— Nu, m-am dus acasă la ora zece. După pălăvrăgeala aia cu porci cu creier omenesc, abia am aşteptat să mă duc acasă.

— Deci a închis Steve Zillis?

— Da. E un băiat demn de încredere. Îmi doresc să nu-ţi fi povestit ce ţi-am spus despre el. E treaba lui dacă vrea să ciopârţească manechine şi pepeni în curtea din spate, cât timp îşi vede de slujbă.

Noaptea de marţi era una potolită în activitatea barurilor. Dacă treaba mergea slab, Jackie prefera să închidă taverna înainte de ora două dimineaţa, ora normală de închidere. Un bar deschis cu puţini clienţi sau fără niciunul la ore târzii era o tentaţie pentru jefuitori şi punea angajaţii în pericol.

— O noapte aglomerată? întrebă Billy.

— Steve spune că după unsprezece era de parcă lumea s-ar fi sfârşit. A deschis uşa din faţă şi s-a uitat afară, ca să fie sigur că localul nu fusese teleportat pe lună sau în altă parte. A stins luminile înainte de miezul nopţii. Slavă Domnului că nu-s două zile de marţi pe săptămână.

— Oamenilor le place să petreacă oarece timp cu

familiile lor, zise Billy. Ăsta-i blestemul unui bar de familie.

— Eşti un tip amuzant.

— De obicei nu sunt.

— Dacă-ţi pui gelul ăla cu zinc în nas şi nu te simţi mai bine, sună-mă şi o să-ţi spun alt lucru cu care să te tratezi, îi propuse Jackie.

— Cred că ai fi fost un preot grozav. Sunt convins de asta.

— Să te faci bine. Clienţii îţi simt lipsa când lipseşti.

— Oare?

— Nu chiar. Dar nu spun că-s încântaţi că ai plecat.

Ţinând seama de circumstanţe, probabil că numai Jackie O'Hara ar fi putut să-l facă pe Billy Wiles să zâmbească.

Billy puse receptorul în furcă. Se uită la ceas. Zece şi treizeci şi unu de minute.

„Asociatul" avea să fie aici în mai puţin de-o oră.

Dacă Steve Zillis părăsise taverna cu puţin înainte de miezul nopţii, ar fi avut destul timp să se ducă la locuinţa lui Lanny, să-l ucidă şi să-i mute trupul pe fotoliul din dormitorul principal.

Dacă Billy ar fi pus pariuri pe suspecţi, i-ar fi acordat mari şanse lui Steve. Dar, din când în când, unul fără nicio şansă câştigă cursa.

Capitolul 20

Pe veranda din faţă se găseau două balansoare din lemn de tec, cu perne de-un verde-închis. Billy avea nevoie rareori de al doilea scaun.

În dimineaţa aceea stătea – îmbrăcat într-un tricou alb şi pantaloni de doc – pe balansoarul mai îndepărtat de treptele verandei. Nu se legăna. Stătea liniştit.

Lângă el se găsea o măsuţă din lemn de tec, pentru băuturi. Pe masă se afla un pahar de coca-cola, pe un suport din plută.

Billy nu bea coca-cola. O pregătise ca decor, ca să-i distragă atenţia şi să nu ia în seamă cutia cu sărăţele Ritz.

Cutia conţinea doar revolverul cu ţeavă scurtă. Singurele sărăţele se aflau în grămada de trei bucăţi de pe masă, de lângă cutie.

Ziua, luminoasă, clară şi fierbinte, era prea uscată ca să fie pe placul viticultorilor, dar lui Billy îi convenea.

De pe verandă putea să vadă, dincolo de cedri, o bucată zdravănă din drumul de ţară care urca panta către casa sa, şi mai departe.

Nu treceau multe maşini. Billy recunoscu unele vehicule, dar nu ştia cui aparţineau.

Din asfaltul încins de soare se iţeau fantome pâlpâitoare, produse de căldură, care bântuiau dimineaţa.

La ora zece şi cincizeci şi trei de minute apăru în depărtare o siluetă, a cuiva care mergea pe jos. Billy nu se aşteptase ca asociatul să vină pe jos la întâlnire. Presupuse că nu era omul pe care-l aştepta.

În primul rând, silueta putea fi un miraj. Căldura de cuptor o distorsiona, o făcea să se onduleze, de parcă ar fi fost o reflectare pe apă. La un moment dat părea că se evaporă, apoi apărea din nou.

În lumina aceea puternică, individul părea înalt şi

subţire, nenatural de subţire, de parcă atârnase până atunci de un par pe un câmp, speriind păsările cu ochii săi din nasturi.

Bărbatul părăsi şoseaua şi merse de-a lungul aleii. Apoi părăsi aleea ca să meargă pe iarbă şi ajunse la capătul scării verandei la zece şi cincizeci şi opt de minute.

— Domnul Wiles? întrebă el.

— Da.

— Cred că mă aşteptaţi.

Tipul avea vocea răguşită a unuia care-şi marinase laringele în whisky şi îl copsese încet, de-a lungul anilor, cu fum de ţigară.

— Cum te numeşti? întrebă Billy.

— Ralph Cottle, domnule.

Billy crezuse că întrebarea sa va fi ignorată. Dacă individul se ascundea în spatele unui nume fals, *John Smith* ar fi fost suficient de bun. *Ralph Cottle* suna a nume adevărat.

Cottle era subţire, aşa cum îl făcuse să pară la distanţă căldura care distorsiona imaginile, dar nu la fel de înalt. Gâtul lui firav părea gata să se rupă sub greutatea capului.

Tipul purta tenişi albi, înnegriţi de vechime şi murdărie. Costumul său de vară, de cafeniul cafelei cu lapte, lucios ici, colo, şi ros la mâneci, atârna pe el la fel de aspectuos ca şi în cazul în care ar fi atârnat de un umeraş de haine. Cămaşa sa de poliester era mototolită, pătată şi-i lipsea un nasture.

Erau haine dintr-un magazin cu preţuri reduse, cele mai ieftine de acolo, iar individul le purtase mult timp.

— Domnule Wiles, pot să vin la umbră?

În timp ce stătea în capul scării, Cottle arăta ca şi cum greutatea luminii soarelui era gata să-l facă să se prăbuşească. Tipul părea prea pirpiriu ca să reprezinte o ameninţare, dar nu se ştie niciodată...

— Există un scaun pentru dumneata, zise Billy.

— Mulţumesc, domnule, apreciez amabilitatea de care daţi dovadă.

Billy se încordă în timp ce Cottle urca scările, dar se relaxă un pic atunci când individul se aşeză pe celălalt balansoar.

Nici Cottle nu se legănă, de parcă punerea în mişcare a scaunului ar fi fost o sarcină mai obositoare decât îşi putea permite el.

— Domnule, vă deranjează dacă fumez?

— Da. Mă deranjează.

— Înţeleg. E un obicei murdar.

Cottle scoase o sticlă de jumătate de litru de Seagram[11]. Mâinile-i osoase tremurau. Nu întrebă dacă putea să bea. Pur şi simplu trase o duşcă.

Se părea că îşi controla suficient viciul nicotinei ca să fie politicos în acea privinţă. În schimb pileala îi spunea când avea nevoie de ea, iar individul nu putea să nu se supună vocii ei lichide.

Billy bănuia că tipul avea ascunse şi alte sticle, în alte buzunare, plus ţigări şi chibrituri – poate şi nişte ţigări cu marijuana, făcute de mână. Asta explica de ce umbla în costum pe o asemenea căldură: nu era doar o haină, ci şi un dulap pentru diversele vicii ale lui.

Tăria nu-i aduse culoare în obraji. Pielea tipului era deja întunecată de la prea mult soare şi roşie de la reţeaua de capilare sparte.

— Vii pe jos de departe? întrebă Billy.

— Doar de la intersecţie. Am făcut autostopul până acolo.

Probabil că Billy arăta sceptic, deoarece Cottle adăugă:

— Mă cunoaşte multă lume în părţile astea. Oamenii

[11] Firmă canadiană, producătoare de băuturi alcoolice, în principal whisky şi gin (n.tr.).

ştiu că-s inofensivi, că-s neîngrijit, dar nu murdar.

Într-adevăr, părul lui blond arăta curat, cu toate că nu era pieptănat. Individul era ras, cu pielea bătătorită suficient de dură ca să reziste tăieturilor chiar şi când briciul era mânuit de o mână atât de tremurătoare.

Vârsta tipului era greu de determinat. Putea să aibă la fel de bine patruzeci sau şaizeci de ani, dar nu treizeci sau şaptezeci.

— Domnule Wiles, e un om foarte rău.

— Cine?

— Cel care m-a trimis.

— Eşti asociatul lui.

— Nu-s asociatul lui, aşa cum nu-s maimuţa lui.

— El a zis că îi eşti asociat.

— Arăt cumva a maimuţă?

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu. Nu vreau să ştiu.

— Cum arată?

— Nu i-am văzut faţa. Sper să n-o văd niciodată.

— O mască de schi? ghici Billy.

— Da, domnule. Şi ochi care privesc din ea reci, ca nişte ochi de şarpe.

Vocea individului tremura la unison cu mâinile sale, iar tipul îşi duse din nou sticla la gură.

— Ce culoare au ochii săi? întrebă Billy.

— Mi s-au părut galbeni ca gălbenuşul de ou, dar era doar lumina lămpii care se reflecta în ei.

Amintindu-şi de întâlnirea din parcarea bisericii, Billy spuse:

— În cazul meu era prea puţină lumină ca să văd culoarea ochilor... doar o sclipire fierbinte.

— Domnule Wiles, eu nu-s un om chiar atât de rău. Nu ca el. Eu sunt un om slab.

— De ce ai venit aici?

— În primul rând pentru bani. Mi-a plătit o sută patruzeci de dolari, în bancnote de zece dolari.

— O sută patruzeci? De ce? Te-ai târguit cu el, mărind suma de la o sută?

— Nu, domnule. E exact suma pe care mi-a oferit-o. A spus că reprezintă câte zece dolari pentru fiecare an al nevinovăţiei dumneavoastră, domnule Wiles.

Billy se uită la individ, în tăcere.

Ochii lui Ralph Cottle fuseseră cândva de-un albastru emoţionant. Poate ca alcoolul îi decolorase, pentru că acum aveau cea mai deschisă culoare pe care o văzuse vreodată Billy, albastrul-deschis al cerului la altitudine ridicată, acolo unde există prea puţină atmosferă ca să dea o culoare mai densă şi unde vidul de dincolo de ea abia este ascuns.

După un timp, Cottle nu-l mai privi în ochi, se uita la curte, la copaci, la drum.

— Ştii ce înseamnă cei paisprezece ani ai mei de nevinovăţie? întrebă Billy.

— Nu, domnule. Şi nu-i treaba mea. El a vrut doar să vă spun asta.

— Ai spus că banii sunt un motiv. Care-i celălalt motiv?

— M-ar fi omorât dacă n-aş fi venit să vă văd.

— Aşa te-a ameninţat?

— Domnule Wiles, el nu ameninţă.

— Aşa am avut impresia.

— El spune ceva şi tu îţi dai seama că-i adevărat. Ori veneam să vă văd, ori eram mort. Şi nu aveam parte de o moarte uşoară, ci de una foarte grea.

— Ştii ce a făcut? întrebă Billy.

— Nu ştiu, domnule. Să nu-mi spuneţi.

— Noi doi ştim că el există cu adevărat. Putem să ne comparăm poveştile.

— Nu vorbiţi aşa.

— Nu vezi că a făcut o greşeală?

— Aş vrea ca eu să fiu greşeala lui, zise Cottle, dar nu sunt. Vă gândiţi prea mult la mine şi n-ar trebui.

— Individul trebuie oprit, zise Billy.

— Nu de mine. Eu nu-s eroul nimănui. Să nu-mi spuneţi ce-a făcut. Să nu îndrăzniţi.

— De ce să nu-ţi spun?

— E lumea dumneavoastră. Nu-i lumea mea.

— Există doar o singură lume.

— Nu, domnule. Există un miliard de lumi. A mea e deosebită de a dumneavoastră şi aşa vor rămâne lucrurile.

— Stăm amândoi pe aceeaşi verandă.

— Nu, domnule. Arată ca o singură verandă, dar sunt două. Ştiţi că-i adevărat. Văd asta la dumneavoastră.

— Ce vezi?

— Văd că sunteţi un pic ca mine.

Billy se înfioră şi zise:

— Nu vezi nimic. Nici măcar nu te-ai uitat la mine.

Ralph Cottle îl privi din nou în ochi pe Billy.

— Aţi văzut figura femeii din borcan, ca o meduză?

Conversaţia se îndepărtase de subiectul principal şi căpătase deodată o turnură bizară.

— Ce femeie? întrebă Billy.

Cottle mai trase o duşcă din sticla sa.

— Spune că o ţine în borcan de trei ani.

— Borcan? Mai bine nu-ţi mai turna din vopseaua aia pentru nas, Ralph. Nu mai vorbeşti logic.

Cottle închise ochii şi se strâmbă, ca şi cum ar fi văzut ceea ce descria:

— E un borcan de un litru, poate mai mare, cu gura lată. El schimbă formaldehida în mod regulat, ca să nu se tulbure.

Dincolo de verandă, cerul era cristalin. Sus, în lumina limpede, un şoim singur se rotea, curat ca o umbră.

— Faţa aceea tinde să se strângă, continuă Cottle, aşa că la început nu-ţi dai seama că e o faţă. E ca o făptură din mare, strânsă, dar vălurită. Aşa că el agită uşor borcanul, roteşte uşor conţinutul, şi faţa... se deschide ca o floare.

Iarba e dulce şi verde pe peluză, dar e mai înaltă şi mai aurie acolo unde o îngrijeşte numai natura. Cele două tipuri de iarbă produc arome diferite, fiecare puternică şi plăcută în felul ei.

— Recunoşti mai întâi urechea, zise Ralph Cottle. Urechile sunt prinse de faţă şi cartilagiul îi dă formă. Există cartilagiu şi în nas, dar acesta n-a păstrat prea bine forma. Nasul e doar o denivelare.

Şoimul cobora din înălţimile lucitoare, într-o spirală tot mai strânsă, descriind curbe tăcute şi armonioase.

— Buzele sunt pline, dar gura e doar o gaură. Şi ochii sunt găuri. Nu există păr, pentru că el a tăiat faţa doar de la o ureche la alta, de la partea de sus a frunţii la partea de jos a bărbiei. Poţi să-ţi dai seama că-i o faţă de femeie, nu una de bărbat. El spune că a fost o femeie frumoasă, dar în borcan nu-i niciun fel de frumuseţe.

— E doar o mască, din latex, un truc, spuse Billy.

— Oh, e adevărată. E adevărată precum cancerul în faza finală. El spune că a fost al doilea act în unul dintre cele mai bune spectacole ale sale.

— Spectacole?

— Are patru fotografii ale feţei femeii. În prima, femeia este vie. Apoi moartă. În a treia, faţa e jupuită parţial. În a patra, capul ei e la locul lui, părul la fel, dar ţesutul moale al feţei a dispărut, au rămas doar oase, a rămas doar craniul care rânjeşte.

Şoimul, trecând de la spirala graţioasă la un plonjon subit, spintecă aerul către iarba înaltă.

Sticla îi spuse lui Ralph Cottle că avea nevoie de un întăritor, iar el bău pentru o temelie noua a curajului său

ce se clătina.

După ce expiră puternic, Cottle zise:

— Poate că în prima fotografie, cea în care era în viaţă, arăta frumoasă, aşa cum spune el. Nu poţi să-ţi dai seama, pentru că... e cuprinsă de groază. E urâtă din cauza groazei.

Iarba înaltă, nemişcată până atunci în căldura toropitoare, se agită brusc într-un singur loc, unde penele izbiră vânatul.

— Faţa din prima poză e mai groaznică decât cea din borcan, spuse Cottle. E mult mai groaznică.

Şoimul ţâşni din iarbă şi se înălţă. Ghearele sale ţineau strâns ceva, poate un şoarece de câmp, care se zbătea îngrozit – sau poate nu se zbătea. La distanţa aceea nu puteai să-ţi dai seama.

Vocea lui Cottle era ca o pilă care pilea un lemn vechi.

— Mi-a promis că, dacă nu fac exact ce mi-a spus să fac, o să pună şi faţa *mea* într-un borcan. Şi că, în timp ce are să mi-o recolteze, are să mă ţină în viaţă, conştient.

Pe cerul luminos, transparent, şoimul care se înălţa era din nou negru şi curat ca o umbră. Aripile sale spintecau aerul sclipitor, iar curenţii termali de înălţime erau ca nişte curenţi dintr-un râu prin care şoimul înota, se micşora şi dispăru, după ce ucisese doar cât îi era necesar să supravieţuiască.

Capitolul 21

Stând nemişcat în balansoar, Ralph Cottle spuse că locuia într-o căsuţă dărăpănată de lângă râu. Locuinţa, compusă din două camere şi o verandă, fusese clădită prin anii 1930 şi de atunci se tot dărăpăna.

Cu mult timp în urmă, indivizi necunoscuţi şi necioplţi folosiseră căsuţa pentru vacanţe de pescuit. Casa nu avea curent electric. O anexă servea drept toaletă. Singura apă curentă era cea care curgea pe râu.

— Cred că era în primul rând un loc în care să fugă de nevestele lor, zise Cottle. Un loc în care să bei şi să te îmbeţi. Şi aşa a rămas.

Un cămin oferea căldură şi permitea gătitul unor mâncăruri simple. Cottle mânca din cutii de conserve încălzite.

Cândva, proprietatea aparţinuse unei persoane particulare. Acum aparţinea districtului. Poate fusese confiscată pentru neplata impozitelor. Era administrată prost, ca multe proprietăţi ale statului. Niciun birocrat sau paznic de vânătoare nu-l deranjase pe Ralph Cottle din ziua când, în urmă cu unsprezece ani, curăţase căsuţa, îşi întinsese aşternutul şi se stabilise acolo.

Nu se afla niciun vecin în apropiere, care să-l vadă sau să-l poată auzi. Căsuţa era un avanpost izolat, lucru care-i convenise lui Cottle.

Până în urmă cu o zi, la ora trei şi patruzeci şi cinci de minute dimineaţa, când fusese trezit de un vizitator cu o mască de schi.

Atunci, ceea ce păruse o intimitate plăcută devenise o izolare groaznică.

Cottle adormise fără să stingă lampa cu gaz la care citea romane western şi bea până adormea. În ciuda acelei lumini, nu zărise niciun fel de amănunt folositor despre

aspectul ucigaşului. Nu putea estima înălţimea sau greutatea individului.

Susţinea că vocea nebunului nu avea nicio caracteristică demnă de ţinut minte.

Billy îşi spuse că Ralph Cottle ştia mai multe, dar îi era frică să vorbească. Groaza care clocotea în ochii lui de-un albastru-deschis era atât de pură şi de intensă, dacă nu la fel de imediată, ca şi groaza pe care o descrisese, cea văzută în fotografia unei femei necunoscute de la care ţicnitul „recoltase" o faţă.

Judecând după lungimea degetelor sale scheletice şi după oasele formidabile ale încheieturilor, Cottle fusese cândva echipat cu ce-i trebuia ca să riposteze. Acum, după cum recunoştea singur, era slab, nu numai emoţional şi moral, ci şi fizic.

Cu toate acestea, Billy se aplecă spre el şi încercă din nou să-l atragă de partea sa.

— Susţine-mă la poliţie. Ajută-mă...

— Domnule Wiles, nu pot să mă ajut nici măcar pe mine însumi.

— Cândva ai fi ştiut cum să faci asta.

— Nu vreau să-mi amintesc.

— Ce să-ţi aminteşti?

— Orice. V-am spus – sunt slab.

— Se pare că aşa vrei să fii.

Cottle îşi duse sticla la buze şi zâmbi subţire. Înainte să bea zise:

— Nu aţi auzit? Cei slabi vor moşteni pământul.

— Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, fă-o pentru mine.

Cottle îşi linse buzele, care crăpaseră rău din cauza căldurii şi a efectului deshidratant al whisky-ului, şi spuse:

— De ce aş face asta?

— Cei slabi nu stau şi se uită cum e distrus alt om. Cei slabi nu-s acelaşi lucru cu cei laşi. Sunt două specii

diferite.

— Nu mă puteţi face să cooperez insultându-mă. Eu nu insult. Mie nu-mi pasă. Ştiu că-s un nimic şi mi-e de-ajuns.

— Faptul că ai venit aici ca să faci ce ţi-a cerut el nu înseamnă că o să fii în siguranţă în căsuţa ta.

Cottle zise, în timp ce scotea dopul de la sticlă:

— O să fiu mai în siguranţă decât dumneavoastră.

— Nici vorbă. Eşti la capătul frânghiei. Poliţia o să-ţi ofere protecţie.

Beţivul scoase un râs sec:

— De aceea v-aţi grăbit să fugiţi la ei – ca să vă asigure *protecţia?*

Billy nu spuse nimic.

Îmboldit de tăcerea lui Billy, Cottle îşi găsi un glas mai tăios, care exprima doar posomoreală:

— Sunteţi ca şi mine, un nimic, dar nu ştiţi asta. Sunteţi un nimic, eu sunt un nimic, noi suntem nimic şi, din partea mea, dacă mă lasă în pace, psihopatul ăla de rahat poate să facă tot ce vrea altora, pentru că şi el e un nimic.

Privind cum Cottle scotea capacul sticlei, pe care abia îl pusese la loc, Billy zise:

— Şi dacă îţi arunc curul pe scările astea şi te scot în şuturi de pe pământul meu? Individul mă sună uneori doar să-mi încerce nervii. Şi dacă atunci când o să sune o să-i spun că erai beat, incoerent şi n-am înţeles nimic din ce-ai spus?

Figura arsă de soare şi injectată de sânge a lui Cottle nu putea să devină palidă, dar gura sa strânsă de autoîncântarea produsă de tirada sa se deschise şi slobozi monedele false ale unei scuze false:

— Domnule Wiles, vă rog să nu vă simţiţi jignit din cauza gurii mele rele. Nu mai pot controla ce iese din ea, aşa cum nu mai pot controla ce torn în ea.

— Tipul voia să fie sigur că aveai să-mi povesteşti

despre faţa din borcan, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— De ce?

— Nu ştiu. Nu se *consultă* cu mine, domnule. Mi-a pus în gură nişte cuvinte ca să vi le spun, iar eu sunt aici pentru că vreau să trăiesc.

— De ce?

— Domnule?

— Uită-te la mine, Ralph.

Cottle îl privi în ochi.

— De ce vrei să trăieşti? îl întrebă Billy.

Se părea că Ralph Cottle nu se mai gândise la asta până atunci, pentru că întrebarea păru să ţintuiască nişte lucruri fâlfâitoare din mintea sa, ca o molie rară într-un insectar, unele aspecte veşnic neliniştite, veşnic nemulţumite şi veşnic amare din sine pe care păru, în cele din urmă, dispus să le ia în consideraţie. Apoi ochii săi deveniră nesiguri şi Cottle strânse ambele mâini, nu numai una, în jurul sticlei de whisky.

— De ce vrei să trăieşti? insistă Billy.

— Există altă posibilitate? zise Cottle, evitând privirea lui Billy şi ridicând sticla cu ambele mâini, de parcă ar fi fost o cupă. Mi-ar prinde bine o înghiţitură, zise el, ca şi cum ar fi cerut voie.

— Dă-i drumul.

Cottle luă o înghiţitură mică, apoi, imediat, mai luă încă una.

— Ţicnitul voia să-mi spui despre faţa din borcan pentru că voia să am această imagine în minte.

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră...

— E vorba de intimidare, de a-mi distruge echilibrul.

— Şi vi l-a distrus?

În loc să răspundă la întrebare, Billy zise:

— Ce altceva ţi-a zis să-mi mai spui?

Ca şi cum ar fi revenit la treburi, Cottle puse dopul sticlei şi vârî sticla în buzunarul hainei.

— Aveţi cinci minute ca să luaţi o decizie.

— Ce decizie?

— Scoateţi-vă ceasul de la mână şi puneţi-l pe balustrada verandei.

— De ce?

— Ca să urmărim cele cinci minute.

— Pot să le urmăresc cu ceasul la încheietură.

— Punerea ceasului pe balustradă e un semnal către el, ca să înceapă numărătoarea inversă.

Păduri la nord, umbroase şi răcoroase în ziua fierbinte. Pajişte verde, apoi iarba înaltă, aurie, apoi câţiva stejari cu coroana bogată, apoi două case, pe panta ce cobora spre est. Spre vest se întindea drumul de ţară, cu copaci şi câmpuri în spatele său.

— El ne urmăreşte, în momentul ăsta? întrebă Billy.

— A promis că o va face, domnule Wiles.

— De unde?

— Nu ştiu, domnule. Vă rog, vă rog scoateţi-vă ceasul şi puneţi-l pe balustradă.

— Şi dacă n-o s-o fac?

— Domnule Wiles, nu vorbiţi aşa!

— Şi dacă n-o s-o fac? insistă Billy.

Vocea de bariton a lui Cottle atinse un registru mai înalt în momentul în care acesta zise:

— V-am spus, o să-mi ia faţa, ţinându-mă treaz în timp ce face asta! *V-am spus!*

Billy cedă, îşi scoase Timexul şi-l puse pe balustradă, astfel încât ceasul să poată fi văzut de pe ambele balansoare.

În timp ce soarele se apropia de zenit, razele sale pătrundeau în peisaj şi în umbrele topite de pretutindeni, cu excepţia pădurii. Copacii cu mantii verzi de conspiratori

nu dezvăluiau niciun secret.

— Domnule Wilers, trebuie să staţi jos.

Lumina cădea din aer şi o luminozitate de-un galben strident acoperea câmpurile şi pământurile arabile, obligându-l pe Billy să-şi mijească ochii ca să se uite la nenumăratele locuri în care putea să stea un om în spaţiul deschis, camuflat doar de razele sclipitoare ale soarelui.

— Nu-l puteţi vedea, spuse Cottle. Şi n-o să-i placă faptul că încercaţi asta. Întoarceţi-vă şi staţi jos.

Billy rămase în picioare, lângă balustradă.

— Aţi irosit o jumătate de minut, domnule Wilis, aţi irosit patruzeci de secunde.

Billy nu se mişca.

— Nu ştiţi în ce situaţie nasoală vă găsiţi, spuse Cottle, cuprins de teamă. Aveţi nevoie de fiecare minut pe care vi l-a dat *ca să gândiţi.*

— Atunci spune-mi ce-i cu situaţia asta nasoală.

— Trebuie să staţi jos. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Wiles! zise Cottle, care-şi frângea vocea aşa cum o femeie bătrână şi speriată şi-ar fi frânt mâinile. El vrea să staţi *pe scaun.*

Billy se întoarse pe balansoar.

— Îmi doresc doar să termin cu treaba asta, spuse Cottle. Vreau doar să fac ce mi-a spus el să fac şi să plec de aici.

— Acum tu eşti cel care iroseşte timpul.

Trecuse unul dintre cele cinci minute.

— Da, bine, zise Cottle. Acum va vorbi el. Înţelegeţi? E el.

— Dă-i drumul.

Cottle îşi linse buzele, nervos. Scoase sticla din haină, dar nu gustă din ea pentru moment, ci o strânse cu ambele mâini, de parcă ar fi fost un talisman cu puterea ocultă de a îndepărta ceaţa whisky-ului care-i întuneca

memoria, asigurându-se că putea să livreze mesajul suficient de limpede pentru a-şi salva faţa de ajungerea în borcan.

— „Vreau să ucid pe cineva pe care-l cunoşti. Îmi vei alege ţinta dintre oamenii din viaţa ta, cită Cottle. Aceasta e şansa ta de a elibera lumea de un tâmpit lipsit de speranţă”.

— Ticălosul ţicnit! exclamă Billy şi descoperi că ambele mâini îi erau strânse în pumn, fără să aibă nimic în care să lovească.

— „Dacă nu alegi o ţintă pentru mine, continuă să citeze Cottle, voi alege *eu* pe cineva din viaţa ta pe care să-l omor. Ai cinci minute să te decizi. Alegerea îţi aparţine, dacă o să ai boaşe s-o faci”.

Capitolul 22

Efortul de a-şi aminti formularea precisă a mesajului îl transformase pe Ralph Cottle într-un stup de nervi ce zumzăiau. Prin el roiau frici nenumărate, care se întrevedeau în privirea sa fixă, în figura strâmbată, în mâinile care-i tremurau. Billy aproape că auzea aripile zăngănitoare ale groazei.

În timp ce Cottle recitase provocarea ţicnitului şi condiţiile puse de acesta, fiind ameninţat de pedeapsa morţii în cazul în care greşea, sticla de jumătate de litru fusese un talisman care-i oferise inspiraţie. Acum avea nevoie de conţinutul ei.

Billy zise, uitându-se la ceasul de pe balustrada verandei:

— N-am nevoie de cinci minute. La naiba, n-am nevoie nici măcar de cele trei care au rămas.

Fără intenţie, doar prin faptul că nu se dusese la poliţie şi nu o implicase, contribuise deja la moartea unei persoane din viaţa sa: Lanny Olsen. Prin inactivitatea sa salvase viaţa unei mame cu doi copii, dar îl ucisese pe prietenul său.

Lanny fusese el însuşi responsabil – măcar parţial, dacă nu într-o mare măsură – de propria moarte. Luase biletele ucigaşului şi le distrusese, ca să-şi salveze slujba şi pensia, cu preţul vieţii sale.

Cu toate acestea, o parte din vină îi aparţinea lui Billy. Simţea deja greutatea acelei vinovăţii, avea s-o simtă întotdeauna.

Ceea ce îi cerea acum ţicnitul era ceva nou şi mai groaznic decât orice îi ceruse până atunci. De data asta Billy trebuia să desemneze pentru moarte pe cineva pe care-l cunoştea, să-l desemneze de data asta nu prin inactivitate, ci cu intenţie conştientă.

— N-o să fac asta, zise el.

După ce trăsese o duşcă, două, Cottle frecă gura udă a sticlei de buze, de parcă se apucase s-o sărute franţuzeşte, în loc să bea. Inhala zgomotos pe nas aburii care se ridicau din ea.

— Dacă n-o veţi face dumneavoastră, o va face el, zise Cottle.

— De ce aş face o alegere? Oricum iese nasol, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Nu vreau să ştiu. Nu-i treaba mea.

— Pe naiba nu-i!

— Nu-i treaba mea, insistă Cottle. Trebuie să stau aici până îmi comunicaţi decizia dumneavoastră, apoi să i-o transmit lui şi după aia nu mai fac parte din povestea asta. V-au mai rămas doar două minute.

— O să mă duc la poliţie.

— E prea târziu pentru asta.

— Sunt în rahat până la brâu, recunoscu Billy, dar mai târziu o să mă cufund şi mai mult.

Când Billy se ridică de pe balansoar, Cottle zise tăios:

— *Staţi jos!* Dacă încercaţi să părăsiţi veranda înainte de plecarea mea, o să fiţi împuşcat în cap.

Beţivii ascund sticle în buzunare, nu arme. Chiar dacă Ralph Cottle ar fi avut un pistol, Billy era convins că putea să i-l ia.

— Nu eu, zise Cottle. *El.* Acum ne priveşte prin luneta unei puşti de mare putere.

Bezna pădurilor din nord, lucirea soarelui pe panta dinspre est, stâncile şi mlaştinile de pe câmpurile din partea de sud a drumului de ţară...

— Poate să vă citească de pe buze, zise Cottle. E cel mai bun ţintaş, are pregătire pentru asta. Poate să vă nimerească de la o mie de metri.

— Poate că asta vreau.

— E dornic să vă facă pe plac. Dar nu crede că sunteţi

gata pentru asta. Spune că mai târziu veţi fi. Zice că la sfârşit îi veţi cere să vă omoare. Dar nu acum.

Chiar copleşit de greutatea vinovăţiei, Billy Wiles se simţi brusc ca o pană şi se temu de bătaia subită a vântului. Se aşeză pe balansoar.

— E prea târziu să vă duceţi la poliţişti, zise Cottle, pentru că el a lăsat dovezi în locuinţa ei, pe trupul ei.

Ziua rămăsese liniştită, dar vântul se pornise.

— De exemplu, nişte păr de-al dumneavoastră în pumnul şi sub unghiile ei.

Billy rămase cu gura căscată.

— Cum a făcut rost de păr de-al meu?

— Din scurgerea duşului.

Ţicnitul fusese în casa lui înainte să fi început coşmarul, pe vremea când Giselle Winslow trăia încă.

Umbra verandei nu mai ţinea de-o parte căldura verii. Billy se simţea ca şi cum ar fi stat pe asfalt, în bătaia soarelui.

— Şi altceva, în afară de păr?

— Nu mi-a spus. Dar nu-i nimic care să permită poliţiei să facă legătura cu dumneavoastră... până când, din vreun motiv oarecare, veţi deveni suspect...

— Lucru care se poate întâmpla.

— Dacă poliţiştii încep să se gândească la faptul că ar putea să vă ceară o probă pentru testul ADN, atunci sunteţi terminat.

Cottle se uită la ceasul de mână.

Acelaşi lucru îl făcu şi Billy.

— A mai rămas un minut, remarcă Ralph Cottle.

Capitolul 23

Un minut. Billy Wiles se uită la ceas de parcă ar fi fost o bombă cu ceas, care număra invers timpul până la detonare.

Nu se gândea la secundele care treceau, nici la dovezile plasate în locul în care fusese ucisă Giselle Winslow, nici la faptul că era în bătaia unei carabine de mare putere.

În loc de asta făcea o listă în minte, cu oamenii din viaţa sa. Figurile se perindau iute prin mintea sa. Cele ale celor pe care-i plăcea. Cele ale celor care-i erau indiferenţi. Cele ale celor pe care nu-i suferea.

Erau mlaştini întunecate. Se putea cufunda în ele. Dar îndepărtarea unor asemenea gânduri se dovedi la fel de grea ca ignorarea unui cuţit ţinut la gâtul său.

Un cuţit de un alt fel, un cuţit al vinovăţiei îl desprinse, în cele din urmă, de asemenea chibzuiri. Dându-şi seama cât de serios calculase valoarea comparativă a oamenilor din viaţa sa, stabilind care dintre ei avea drept mai mic la viaţă decât alţii, nu putu să-şi stăpânească un fior de dezgust.

— Nu, spuse el, cu câteva secunde înainte de terminarea timpului. Nu, n-o să aleg niciodată. Să-l ia dracu’.

— Atunci o să aleagă el în locul dumneavoastră, îi reaminti Cottle.

— Să-l ia dracu’!

— Bine. E treaba dumneavoastră. Domnule Wiles, răspunderea va aparţine. Nu-i treaba mea.

— Acum ce urmează?

— Domnule, o să rămâneţi pe scaun, exact cum sunteţi acum. Eu ar trebui să mă duc la telefonul din bucătărie, să aştept să mă sune şi să-i spun ce decizie aţi luat.

— Mă duc eu înăuntru, replică Billy. Răspund eu la telefon.

— Mă înnebuniţi, zise Cottle, o să faceţi să fim omorâţi amândoi.

— E casa mea.

Când ridicară clondirul la gură, mâinile lui Cottle tremurau atât de tare, încât sticla zăngăni, lovindu-se de dinţi. Whisky-ul se scurse pe bărbia individului.

Acesta zise, fără să-şi şteargă faţa:

— El vrea să staţi pe scaun. Dacă încercaţi să intraţi înăuntru, o să vă zboare creierii înainte să ajungeţi la uşă.

— Şi la ce foloseşte asta?

— O să-mi zboare şi mie creierii, pentru că n-am fost în stare să vă fac să mă ascultaţi.

— N-o să facă asta, îl contrazise Billy, începând să intuiască totuşi ceva din perspectiva ţicnitului. Nu-i gata să pună capăt poveştii, nu în felul acesta.

— De unde ştiţi? Nu ştiţi. Nu ştiţi nimic.

— El are un plan, un scop, ceva ce s-ar putea să nu aibă nicio logică pentru mine, dar care pentru el e ceva logic.

— Eu sunt doar un beţiv nefolositor, dar până şi *eu* ştiu că aţi luat-o razna.

— El vrea ca totul să meargă aşa cum a stabilit el, spuse Billy, adresându-se mai degrabă sieşi decât lui Cottle, nu vrea să termine treaba la mijloc, cu două împuşcături în cap.

Ralph Cottle spuse, privind cu teamă ziua luminată de soare de dincolo de veranda din faţa casei şi împrăştiind scuipat în timp ce vorbea:

— Ticălos încăpăţânat, vrei să mă *asculţi?* Nu *asculţi!*

— Te ascult.

— El vrea, mai mult decât orice, ca lucrurile să se desfăşoare aşa cum a spus el. Nu vrea să discute cu tine.

Ai priceput? Poate că nu vrea să-i auzi glasul.

Asta ar fi avut sens dacă ţicnitul era cineva pe care Billy îl cunoştea.

— Sau poate că nu vrea să-ţi asculte rahaturile, după cum nici eu nu vreau, zise Cottle. Nu ştiu. Mie nu-mi pasă că vrei să răspunzi la telefon ca să-i arăţi cine-i şeful, doar ca să-l enervezi, iar el o să-ţi zboare creierii. Dar atunci o să mă omoare şi pe mine. Şi tu n-ai dreptul să alegi pentru mine. *N-ai dreptul să alegi pentru mine.*

Billy ştia că intuiţia sa era corectă: ţicnitul nu avea să-i împuşte.

— Cele cinci minute ale tale au trecut, zise Cottle îngrijorat, gesticulând către ceasul de pe balustradă. *Şase* minute. Au trecut şase minute. Lui n-o să-i placă asta.

De fapt, Billy nu ştia că *ţicnitul* nu avea să tragă. Bănuia doar că aşa o să fie, intuia, dar nu *ştia.*

— Timpul tău a expirat. Ne apropiem de şapte minute. *Şapte minute.* El se aşteaptă să părăsesc veranda, să intru înăuntru.

Ochii de un albastru-deschis ai lui Cottle fierbeau de teamă. Individul avea puţine lucruri pentru care să trăiască, dar dorea cu disperare să trăiască.

„Există altă posibilitate?” spusese el.

— Du-te, îi zise Billy.

— Poftim?

— Du-te înăuntru. Du-te la telefon.

Ţâşnind de pe balansoar, Cottle scăpă sticla deschisă. Câţiva stropi de whisky se scurseră prin gura neastupată a clondirului.

Cottle nu se opri să-şi salveze comoara. De fapt, în graba sa de a ajunge la uşa din faţă, trase un şut sticlei şi o trimise învârtindu-se pe podeaua verandei.

Când ajunse în pragul casei, privi înapoi şi zise:

— Nu ştiu cât de iute o să sune.

— Ţine minte fiecare cuvânt pe care o să-l spună, îl instrui Billy. Să ţii minte *exact* fiecare cuvânt.

— Bine, domnule, aşa o să fac.

— Şi fiecare intonaţie. Să ţii minte fiecare cuvânt şi *modul în care l-a rostit.* Apoi să vii şi să-mi spui.

— Aşa o să fac, domnule Wiles. Fiecare cuvânt, promise Cottle şi intră în casă.

Billy rămase singur pe verandă. Poate şi în centrul imaginii unei lunete.

Capitolul 24

Trei fluturi, gheişe aeriene, ieşiră dansând din razele soarelui şi pătrunseră în umbră. Chimonourile lor de mătase se lărgeau, se strângeau şi se lărgeau în modificări graţioase de culori, şi, ruşinoşi ca figurile ascunse în spatele cutelor evantaielor pictate de mână, fluturii zburară iute în lumina din care veniseră.

Spectacol.

Poate ca acesta era cuvântul care îl definea pe asasin, care ar fi dus la explicarea acţiunilor sale, iar această înţelegere i-ar fi dezvăluit călcâiul lui Ahile.

După spusele lui Ralph Cottle, ţicnitul se referise la uciderea unei femei şi la jupuirea feţei acesteia ca „al doilea act” al unuia dintre „cele mai bune spectacole” ale sale.

Billy greşise când presupusese că psihopatul considera omuciderea ca un joc palpitant. Elementul sportiv putea fi o parte a poveştii, dar individul nu era motivat în principal sau în primul rând de un simţ pervers al amuzamentului.

Billy nu ştia prea bine cum să interpreteze cuvântul *spectacol.* Poate că pentru acest Nemesis[12] lumea era o scenă, realitatea era o înşelăciune şi totul era o născocire.

Billy nu ştia, nu putea să ghicească modul în care un asemenea punct de vedere explica o asemenea comportare ucigaşă.

Nemesis reprezenta un mod greşit de gândire. Nemesis era un inamic care nu putea fi învins. *Adversar* ar fi fost un cuvânt mai potrivit. Billy nu se lăsase cuprins de speranţă.

Uşa din faţă rămăsese deschisă, deci ţârâitul telefonului s-ar fi auzit pe veranda din faţă. Billy nu-l auzise, încă.

Billy se legăna uşor cu scaunul – nu pentru a fi o ţintă

[12] Zeiţa răzbunării la grecii antici (n.tr.).

mai dificilă, ci pentru a-şi ascunde teama şi a-i răpi asasinului posibilitatea de a simţi vreo satisfacţie datorită acestui lucru – privind stejarul de California cel mai apropiat, apoi pe cel de lângă acesta.

Erau copaci bătrâni, cu coroană lată. Trunchiurile şi ramurile lor păreau negre în lumina strălucitoare a soarelui.

Un ţintaş ar fi putut găsi în arborii aceia umbroşi o ramificaţie a crengilor care să-i slujească drept platformă pe care să se instaleze şi să-şi monteze un trepied pentru carabina sa.

Cele două case de pe panta care cobora, una în partea aceasta a drumului, cealaltă pe cealaltă latură, erau şi ele în limita celor o mie de metri. Dacă nu era nimeni acasă, ţicnitul ar fi putut să pătrundă în oricare dintre locuinţe, prin efracţie; putea să fie acum la oricare fereastră de la etaj.

Spectacol.

Billy nu era în stare să se gândească la vreuna dintre persoanele din viaţa sa pentru care acest cuvânt să aibă o importanţă mai mare decât pentru Steve Zillis. Taverna era o scenă pentru Steve.

Dar era logic că ţicnitul, acest ucigaş în serie cu înclinaţie spre mutilare, să aibă un simţ al umorului atât de simplu şi un concept al teatralului atât de pueril, încât să se preteze la alune trase cu nasul, cozi de cireaşă înnodate cu limba sau bancuri cu blonde proaste?

Billy se uită în repetate rânduri la ceasul de mână de pe balustrada verandei.

Trei minute reprezentau o întârziere rezonabilă, chiar şi patru. Dar când trecură cinci minute, părură prea multe.

Billy începu să se ridice de pe scaun, dar auzi în minte vocea lui Cottle – *N-ai dreptul să alegi pentru mine* – şi greutatea responsabilităţii îl împinse la loc pe scaun.

Probabil că ţicnitul se supărase din cauză că Billy îl ţinuse pe Cottle pe verandă după ce trecuse termenul de cinci minute şi voia să riposteze, făcându-i să aştepte până când aveau să le cedeze un pic nervii, ca să-i înveţe să nu-l mai enerveze pe dulăul cel mare.

Acest gând îl linişti pe Billy timp de un minut. Apoi îi trecu prin minte o posibilitate mai evidentă.

Deoarece Cottle nu intrase în casă exact la termenul de cinci minute, pe care Billy îl depăşise cu două, trei minute, se putea ca ucigaşul să fi considerat această lipsă de punctualitate drept dovadă că Billy refuzase să aleagă o victimă, după cum era cu adevărat cazul.

Făcând această presupunere, ţicnitul decisese, probabil, că nu are niciun motiv să-l sune pe Ralph Cottle. Îşi luase carabina şi plecase din pădure sau din casa de pe pantă.

Dacă selectase o victimă înainte să audă răspunsul lui Billy – lucru pe care mai mult ca sigur că-l făcuse – era dornic să-şi pună planurile în aplicare.

Cea mai importantă persoană dintre oamenii din viaţa lui Billy era, bineînţeles, Barbara, care stătea neajutorată la Whispering Pines.

Independent de orice experienţă sau cunoştinţă care ar fi putut să justifice această încredere, Billy simţea că această dramă bizară ajunsese doar în primul act dintre cele trei care o compuneau. Antagonistul său cel ţicnit era departe de a fi gata să încheie spectacolul; deci Barbara nu era în pericol imediat.

Dacă ţicnitul ştia ceva despre subiectul necazului său – şi părea să ştie multe –, atunci îşi dăduse seama că moartea Barbarei avea să înlăture instantaneu orice putere de luptă din Billy. Rezistenţa acestuia era esenţială pentru dramă. Conflictul. Fără Billy nu avea să existe actul al doilea.

Billy trebuia să ia măsuri s-o protejeze pe Barbara. Dar trebuia să se gândească bine la *modul în care* avea să facă asta şi avea destul timp la dispoziţie.

Dacă greşea, dacă Barbara avea să fie următoarea victimă, atunci această lume avea să devină un scurt şi amarnic purgatoriu înainte ca el să se mute iute într-o încăpere din iad.

Trecuseră şapte minute de când Cottle intrase în casă, şapte minute numărate.

Billy se ridică de pe balansoar. Îşi simţea picioarele moi.

Scoase revolverul din cutia cu sărăţele Ritz. Nu-i păsa dacă-l vedea beţivul.

Când ajunse în pragul uşii deschise, strigă:

— Cottle?

Nu primi niciun răspuns şi zise:

— Cottle, ce naiba!

Intră în casă, traversă camera de zi şi pătrunse în bucătărie.

Ralph Cottle nu era acolo. Uşa din spate rămăsese deschisă şi Billy ştia că o lăsase închisă, încuiată.

Ieşi pe veranda din spate. Cottle nu era nici acolo, nici în curte. Plecase.

Telefonul nu sunase, dar Cottle plecase. Poate că, din cauză că telefonul nu sunase, Cottle interpretase tăcerea ca un semn că asasinul considerase că a dat greş. Fusese cuprins de panică şi fugise.

Billy se întoarse în casă, închise uşa în urma sa şi parcurse bucătăria cu privirea, căutând ceva nepotrivit. Nu avea idee despre ce putea fi vorba.

Totul părea să fie aşa cum fusese, aşa cum trebuia să fie.

Dar nesiguranţa duce la nelinişte, iar nelinişte devine suspiciune. Cottle trebuie să fi luat ceva, să fi adus ceva,

să fi făcut ceva.

Billy trecu din bucătărie în camera de zi, de aici în camera de lucru şi nu găsi nimic neobişnuit, dar în baie îl găsi pe Ralph Cottle. Mort.

Capitolul 25

Lumina puternică, fluorescentă, picta un strat de brumă falsă pe ochii deschişi ai lui Cottle.

Beţivul stătea mort pe scaunul cu capacul pus al toaletei, rezemat de rezervorul cu apă, cu capul lăsat pe spate, cu gura întredeschisă. Dinţii galbeni, putrezi, mărgineau o limbă ce părea de-un roz lăptos şi fisurată vag din cauza deshidratării provocate de ebrietatea continuă.

Billy rămase fără răsuflare, ca tâmpitul, apoi se trase înapoi din baie şi rămase pe hol, privind cadavrul de dincolo de prag.

Nu se retrăsese din cauza mirosului. Cottle nu-şi golise nici măruntaiele, nici vezica în chinurile morţii. Rămăsese neîngrijit, dar fără să fie murdar – singurul lucru cu care păruse că se mândrea oarecum.

Billy nu putea să respire în baie, de parcă tot aerul de acolo fusese aspirat din încăpere, de parcă mortul fusese ucis printr-un vid subit care ameninţa acum să-l sufoce şi pe Billy.

Pe hol îşi recăpătă suflul. Putea să înceapă să gândească.

Remarcă, pentru prima oară, mânerul cuţitului care lipea de Cottle costumul său jerpelit. Un mâner de-un galben-deschis.

Lama fusese înfiptă de jos în sus între coastele din stânga, fusese înfiptă până la mâner. Inima fusese găurită şi oprită.

Billy ştia că lama din trup măsura cincisprezece centimetri. Cuţitul cel galben îi aparţinea. Îl ţinea în trusa sa de pescar, din garaj. Era un cuţit pentru pescuit, ascuţit bine ca să spintece bibani şi păstrăvi.

Ucigaşul nu fusese în pădure sau în mlaştinile din

pajişte, nici în casa unui vecin privindu-l prin luneta unei carabine. Asta fusese o minciună, iar beţivul o crezuse.

Când Cottle se apropiase de veranda din faţă, ţicnitul trebuie să fi intrat prin uşa din spate. În timp ce Billy şi vizitatorul său stătuseră pe balansoare, adversarul său fusese în casă, la câţiva metri de el.

Billy refuzase să aleagă drept următoare victimă pe cineva din viaţa sa. După cum promisese, ucigaşul făcuse alegerea cu o iuţeală uimitoare.

Cu toate că Ralph Cottle îi fusese aproape străin, nu se putea tăgădui că fusese în viaţa lui Billy. Acum era în casa lui. Mort.

În mai puţin de o zi şi jumătate, în doar patruzeci şi una de ore, trei oameni fuseseră ucişi. Toate acestea i se păreau lui Billy că fac parte din primul act; poate că era *sfârşitul* primului act, dar intuiţia îi spunea că urmau evenimente importante.

Iar bunul său simţ şi prudenţa sa erau folosite de ucigaş. Oră după oră, Billy Wiles era târât tot mai departe de orice ţărm sigur.

Undeva, în Napa, dovezile care puteau să-l incrimineze fuseseră plasate în casa în care fusese ucisă Giselle Winslow. Părul luat din scurgerea duşului. Nu ştia şi ce altceva.

Nu se îndoia că fuseseră plasate dovezi şi în casa lui Lanny Olsen. Un lucru era cert: semnul de carte din volumul din mâinile moarte ale lui Lanny era cu siguranţă o fotografie a profesoarei Winslow, făcând legătura între crime.

Acum, în baie zăcea un cadavru din care ieşea un cuţit care îi aparţinea.

Deşi era vară, Billy se simţea ca şi cum ar fi fost pe o pantă acoperită cu gheaţă, cu capătul invizibil dincolo de o ceaţă rece, stând încă în picioare pe un alunecuş teribil,

dar căpătând o viteză care, cu fiecare secundă, îi ameninţa echilibrul.

La început, descoperirea cadavrului lui Cottle îi produsese un şoc lui Billy, provocându-i imobilitate fizică şi mintală. Acum în faţa sa se deschideau mai multe direcţii de acţiune, iar el stătea locului, nehotărât.

Cel mai rău lucru pe care putea să-l facă era să acţioneze pripit. Trebuia să se gândească bine, să încerce să prevadă consecinţele fiecărei opţiuni a sa.

Nu-şi mai putea permite alte greşeli. Libertatea lui depindea de inteligenţa şi de curajul său. Ca şi supravieţuirea sa.

Intră din nou în baie şi remarcă faptul că nu exista nicio baltă de sânge. Poate că asta însemna că Ralph Cottle nu fusese ucis în baie.

Billy nu văzuse nicio urmă de violenţă în altă parte a casei.

Acest lucru îl făcu să se concentreze asupra mânerului cuţitului, în jurul locului de penetrare, sângele negru udase jacheta costumului uşor de vară, dar pata nu era atât de mare pe cât ar fi fost de aşteptat.

Ucigaşul îi venise de hac lui Cottle cu o singură lovitură. Ştiuse exact unde şi cum să înfigă lama subţire între coaste. Inima se oprise la o bătaie sau două după ce fusese rănită, ceea ce redusese sângerarea.

Mâinile lui Cottle zăceau în poala acestuia, una întoarsă în jos, cealaltă cu palma în sus, sub prima, de parcă Ralph Cottle murise aplaudându-şi asasinul. Ceva era prins între mâinile lui, ascuns în mare parte.

Când Billy prinse un colţ al obiectului şi-l eliberă din strânsoarea mortului, descoperi o dischetă de calculator: roşie, de înaltă densitate, de aceeaşi marcă precum cele pe care le folosea el însuşi în zilele în care lucrase pe calculator.

Privi trupul din diferite unghiuri. Făcu încet un cerc complet, căutând în baie orice indiciu pe care ar fi putut să-l lase asasinul, intenţionat sau din neatenţie.

Probabil că, mai devreme sau mai târziu, avea să caute prin buzunarele hainei şi pantalonilor lui Cottle. Discheta îi oferi o scuză ca să amâne această sarcină neplăcută.

În camera de lucru, puse revolverul şi discheta pe birou şi înlătură învelitoarea de plastic de pe calculatorul său. Nu-l folosise de aproape patru ani.

Ciudat, dar nu-l scosese niciodată din priză. Presupuse că asta reprezenta o exprimare inconştientă a speranţei sale încăpăţânate – deşi fragile – că Barbara Mandel îşi va reveni într-o zi.

În al doilea an de colegiu, când îşi dăduse seama că nu prea multe din cele învăţate acolo aveau să-l ajute să devină un scriitor, aşa cum dorea, renunţase la studii. Făcuse munci manuale de diferite feluri, scriind cu zel în timpul liber.

La douăzeci şi unu de ani îşi luase prima slujbă de barman. Munca i se păruse ideală pentru un scriitor. Scotea material pentru povestiri din fiecare beţiv.

Dezvoltându-şi cu răbdare talentul, vându-se diverselor reviste destule povestiri bine primite. Când împlinise douăzeci şi cinci de ani, o editură importantă dorise să le strângă într-o carte.

Cartea se vându-se modest, dar obţinuse aprecierea criticilor, sugerând că munca la bar n-o să fie veşnic ocupaţia sa principală.

Când Barbara intrase în viaţa lui Billy, îi oferise nu numai încurajare, ci şi inspiraţie. Datorită faptului că o cunoscuse, că o iubise, îşi găsise o exprimare mai adevărată şi mai clară în proza sa.

Scrisese primul său roman şi editorul său îi răspunsese cu emoţie. Corecţiile sugerate de redactor erau minore,

reprezentau o lună de muncă.

Apoi o pierduse pe Barbara, care intrase în comă.

Dorinţa de a scrie se îndepărtase de el, ca şi voinţa de a scrie, ca şi interesul de a spune poveşti. Nu mai voia să exploreze condiţia umană în ficţiuni, pentru că avea în lumea reală o experienţă mult mai dură a acesteia.

Timp de doi ani, editura şi redactorul fuseseră răbdători. Dar munca de-o lună la manuscris devenise pentru el o muncă ce dura mai mult de-o viaţă. Nu putea s-o facă. Înapoiase banii primiţi ca avans şi anulase contractul.

Faptul că pornise calculatorul – chiar şi pentru a vedea ce lăsase asasinul în mâna lui Ralph Cottle – i se părea o trădare faţă de Barbara, cu toate că ea ar fi dezaprobat o asemenea gândire, poate chiar şi-ar fi bătut joc de ea.

Fu un pic surprins când calculatorul porni de îndată, deşi nu fusese folosit de atât de multă vreme. Ecranul se lumină şi apăru denumirea sistemului de operare, în timp ce din difuzoare ieşiră acordurile simulate de harpă ale semnalului sonor.

Probabil că aparatul fusese folosit mai recent decât credea el. Faptul că discheta era de acelaşi fel ca şi dischetele nefolosite dintr-unul dintre sertarele biroului sugera că, de fapt, era una dintre dischetele sale şi că ţicnitul îşi compusese ultimul mesaj la tastatura sa.

Ciudat, dar fu mai îngrozit când îşi dădu seama de acest lucru decât atunci când găsise cadavrul în baia sa.

Meniul software, pe care nu-l mai văzuse de mult timp, dar care îi era familiar, apăru pe ecran. Din cauza că îşi scrisese ficţiunile în Microsoft Word, încercă mai întâi acest program.

Alegerea se dovedi corectă. Ucigaşul îşi scrisese mesajul în Word. Fişierul fu încărcat imediat.

Discheta conţinea trei documente. Telefonul începu să

sune înainte ca el să apuce să vadă textul.

Billy îşi imagină că trebuia să fie ţicnitul.

Capitolul 26

Billy ridică receptorul.

— Alo?

Nu era ţicnitul. O femeie zise:

— Cu cine vorbesc?

— Eu cu cine vorbesc? Dumneavoastră m-aţi sunat.

— Billy, mi se pare că-i vocea ta. Aici Rosalyn Chan. Rosalyn era o prietenă a lui Lanny. Lucra la Departamentul şerifului districtului Napa. Venea la tavernă din când în când.

Probabil că trupul lui Lanny fusese găsit, înainte ca Billy să fi fost în stare să decidă ce trebuia făcut cu el.

În clipa în care îşi dădu seama că nu răspunsese femeii, Rosalin spunea:

— Te simţi bine?

— Eu? Da, sunt bine. Căldura asta mă scoate din minţi...

— S-a întâmplat ceva rău la tine acasă?

Billy avu în minte imaginea cadavrului lui Cottle din baie, iar vinovăţia îi răsuci mintea, zăpăcindu-l.

— Rău? Nu. De ce s-ar fi întâmplat?

— Ai sunat aici şi ai închis fără să spui nimic?

Norii înşelăciunilor se îngroşară un moment, apoi se evaporară brusc. Uitase, pentru o clipă, ce făcea Rosalyn în Departamentul Şerifului. Era telefonistă la 911.

Numele şi adresa fiecărui individ care suna la 911 apăreau pe monitorul ei de îndată ce ridica telefonul din faţa sa.

— Când a fost asta. Acum un minut? întrebă el, gândind iute sau încercând s-o facă.

— Acum zece minute, spuse Rosalyn. Ai sunat...

— Am format 911 când am vrut să sun la informaţii.

— Adică ai vrut să suni la 411?

— Am vrut să sun la 411, dar am format 911. Mi-am dat seama de îndată şi am închis.

Ţicnitul era încă în casă. Ţicnitul sunase la 911. De ce făcuse asta, ce sperase să facă – Billy nu-şi putea imagina, cel puţin nu în tensiunea aceea.

— De ce n-ai rămas la telefon? întrebă Rosalyn Chan. Trebuia să-mi spui că-i o greşeală.

— Mi-am dat seama de greşeală imediat şi am închis atât de repede, încât nu mi-a trecut prin minte că se făcuse legătura. A fost o prostie. Îmi cer scuze, Rosalyn. Sunasem la 411.

— Deci totul e bine?

— Sunt bine. Doar căldura asta nebunească...

— N-ai aer condiţionat?

— Am, dar aparatul s-a stricat.

— Nasol.

— Foarte nasol.

Revolverul zăcea pe birou. Billy îl luă. Ţicnitul era în casă.

— Poate că o să mă opresc la tavernă pe la ora cinci, zise ea.

— N-o să fiu acolo. Am ceva la stomac, aşa că am sunat şi am spus că-s bolnav.

— Păi am avut impresia că ai spus că eşti bine.

Era atât de uşor să cadă singur în capcană... Trebuia să-l caute pe intrus, dar trebuia să o convingă pe Rosalyn că-i bine.

— Sunt bine. Sunt în regulă. Nu-i nimic grav. Doar o chestie la stomac. Poate o răceală de vară. Iau chestia aia cu gel nazal.

— Ce chestie?

— Ştii, gelul cu zinc, îl tragi pe nări şi scoate răceala din tine.

— Cred că am auzit de el, spuse femeia.

— E bun. Are efect. Jackie O’Hara mi-a vorbit despre el. Ar trebui să-ţi cumperi şi tu.

— Deci totul e bine? întrebă ea.

— Cu excepţia căldurii şi că-s un pic bolnav, n-ai de ce să-ţi faci griji. 911 nu poate vindeca răceala sau aerul condiţionat. Scuze, Rosalyn. Mă simt ca un idiot.

— Nu-i nimic. Jumătate din apelurile pe care le primim nu-s urgenţe.

— Nu sunt?

— Oamenii sună că li s-a urcat pisica în copac, că vecinii dau o petrecere zgomotoasă, chestii de felul ăsta.

— Asta mă face să mă simt mai bine. Măcar nu-s cel mai mare idiot din cartier.

— Ai grijă de tine, Billy.

— O să am. Şi tu. Ai grijă de tine.

— La revedere, zise ea.

Billy puse receptorul în furcă şi se ridică de pe scaun.

Atunci când Billy fusese în baie, cu cadavrul, ţicnitul se întorsese în casă. Sau poate era deja înăuntru, ascuns într-un dulap sau undeva unde Billy nu căutase.

Tipul avea boaşe. Unele mari, din bronz. Ştia de revolverul calibrul 38, dar se întorsese în casă şi sunase la 911 în timp ce Billy scotea învelitoarea de plastic de pe calculator.

Ţicnitul era încă aici. Ce făcea? Făcea ceva.

Billy traversă camera de lucru ducându-se către uşa pe care o lăsase deschisă. Ieşi iute, cu ambele mâini pe revolver, îndreptând arma spre stânga, apoi spre dreapta.

Ţicnitul nu era pe hol. Era pe undeva.

Capitolul 27

Deşi Billy Wiles nu purta ceasul de mână, ştia că timpul curgea mai iute decât apa dintr-o sită.

Se duse în dormitor şi trase într-o parte una dintre uşile şifonierului. Nimeni.

Spaţiul de sub pat era prea mic. Nimeni n-ar fi ales să se ascundă sub pat, pentru că nu avea cum să iasă iute de acolo – ascunzătoarea aceea ar fi fost o capcană. Mai mult, nicio cuvertură care să atârne deasupra sa nu ascundea locul acela de dedesubt.

Uitatul sub pat ar fi însemnat o pierdere de vreme. Billy se îndreptă spre uşă. Se întoarse lângă pat, se lăsă într-un genunchi. Fusese o pierdere de timp.

Ţicnitul dispăruse. Era nebun, dar nu într-atât de nebun ca să rămână acolo după ce sunase la 911 şi pusese receptorul în furcă.

Ajuns din nou pe hol, Billy se grăbi către pragul băii. Cottle stătea acolo singur.

Perdeaua de la duş era trasă în lături. Dacă ar fi ascuns cada, ar fi fost primul loc în care trebuia să te uiţi.

Un dulap mare de pe hol găzduia boilerul cu motorină. Nu oferea nicio posibilitate de ascundere.

Camera de zi. Un spaţiu deschis, uşor de cercetat dintr-o privire.

Printre dulapurile din bucătărie se afla şi unul înalt şi îngust, pentru mături. Nici acesta nu era bun de ascunzătoare.

Billy deschise brusc uşa de la cămară. Conserve, cutii cu paste, sticle de sos condimentat, provizii pentru casă. Un adult nu avea unde să se ascundă.

Ajuns din nou în camera de zi, Billy vârî revolverul adânc sub o pernă a canapelei. Nu făcuse o umflătură vizibilă, dar cineva care s-ar fi aşezat pe armă ar fi simţit-

o.

Lăsase uşa din faţă deschisă. Ca o invitaţie. Înainte să se grăbească din nou către baie, închise uşa.

Cottle, cu capul lăsat pe spate şi cu gura deschisă, cu mâinile în poală ca şi cum ar fi aplaudat, părea să cânte western swing şi bătea din palme în ritmul muzicii.

Cuţitul se frecă de oase atunci când Billy îl scoase din rană. Lama era mânjită de sânge.

Billy curăţă cuţitul cu câteva şerveţele luate dintr-o cutie de lângă chiuvetă. Mototoli apoi şerveţelele şi le puse pe rezervorul cu apă al toaletei.

Strânse lama în mânerul cel galben şi puse cuţitul lângă chiuvetă.

Când Billy trase cadavrul lângă toaletă, capul căzu în faţă şi de pe buze ieşi un scuipat gazos, de parcă Ralph Cottle ar fi murit în timp ce inspira, iar ultima sa răsuflare rămăsese înţepenită până atunci în gâtul lui.

Billy îşi puse braţele îndoite sub braţele mortului şi-l trase afară din toaletă, încercând să evite partea pătată de sânge a costumului.

Cottle, care urmase o dietă bazată pe alcool, cântărea abia cât un adolescent. Dar căratul lui se dovedi dificil, pentru că tipul era lălău şi cu picioare fusiforme.

Din fericire, nu se instalase încă rigor mortis. Cottle era moale, flexibil.

Mergând cu spatele, Billy trase cadavrul afară din baie. Călcâiele pantofilor mortului scârţâiau şi bocăneau pe podeaua din plăci de ceramică.

Protestară pe podeaua de mahon lustruit din hol şi din camera de lucru, pe tot drumul din jurul biroului, unde Billy lăsă cadavrul pe podeaua de lemn tare.

Billy se auzi respirând greu, nu atât de oboseală, cât de nervozitate.

Timpul gonea înainte, gonea ca un râu într-o cascadă.

După ce trase într-o parte scaunul de lângă birou, vârî cadavrul în spaţiul pentru picioare al biroului. Trebui să îndoaie picioarele cadavrului, ca trupul să intre acolo.

Puse scaunul din nou în faţa calculatorului. Îl împinse cât de mult îi permitea locul pentru picioare.

Biroul era lat şi avea în faţă un panou. Oricine ar fi intrat în încăpere ar fi trebuit să meargă până la calculator şi să se uite special în spaţiul acela ca să vadă cadavrul.

Chiar şi aşa – din cauza scaunului şi în funcţie de unghiul în care privea – o privire normală n-ar fi dezvăluit secretul macabru.

Umbra ar fi ajutat şi ea. Billy stinse lumina de deasupra. Lăsă aprinsă doar veioza de pe birou.

Se întoarse din nou în baie şi văzu o pată de sânge pe podea. Aceasta nu fusese aici înainte să-l mute pe Cottle.

Inima sa era un cal care lovea cu picioarele în zidurile de scânduri ale pieptului său.

O greşeală. Dacă mai făcea una, era terminat.

Perceperea timpului era deformată. *Ştia* că trecuseră doar câteva minute de când începuse să cerceteze prin casă, dar avea impresia că trecuseră zece, cincisprezece minute.

Îşi dori să fi avut ceasul de mână. Nu îndrăznea să piardă timp, ducându-se să-l ia de pe balustrada verandei.

Făcu un ghemotoc de hârtie igienică şi şterse sângele de pe podea. Plăcile se curăţară, dar o uşoară colorare rămase pe o porţiune a tencuielii. Arăta ca rugina, nu ca sângele. Aşa îşi dorea el să fie.

Se duse la toaletă şi aruncă ghemotocul de hârtie, împreună cu şerveţelele cu care ştersese lama cuţitului. Trase apa.

Arma crimei stătea pe placa de lângă chiuvetă. O îndesă în fundul unui sertar cu cosmeticale, în spatele sticlelor cu loţiune pentru ras şi unguent pentru plajă.

Când trânti sertarul atât de iute, atât de tare, încât acesta bubui ca o împuşcătură, Billy îşi dădu seama că trebuia să se stăpânească mai bine.

„Învaţă-ne să ne pese şi să nu ne pese. Învaţă-ne să stăm liniştiţi”.

Ar fi fost mai calm dacă şi-ar fi amintit care era scopul său adevărat. Scopul său adevărat nu era ciclul nesfârşit de idei şi acţiuni, nu era apărarea libertăţii sau chiar a vieţii sale. El trebuia să trăiască pentru ca ea să poată trăi, neajutorată, dar în siguranţă, neajutorată şi dormind şi visând, dar fără să fie supusă nici unei infamii, nici unui rău.

Era un om superficial. Îşi dovedise acest lucru deseori.

În faţa suferinţei nu avusese tăria de caracter ca să-şi folosească în continuare harul cuvântului scris. Respinsese acest har nu numai o dată, ci de nenumărate ori, pentru că talentele dăruite de puterea care i-l dăruise pe acesta sunt oferite continuu şi pot să devină nimic doar dacă sunt refuzate fără încetare.

În suferinţa sa, fusese umilit de limitele limbajului, aşa cum se şi cuvenea. Dar fusese şi *învins* de limitele limbajului, lucru care nu ar fi trebuit să se întâmple.

Era un om superficial. Nu avea capacitatea de a-i păsa profund de cei mulţi, de a accepta fără rezervă în sufletul său orice vecin. *Puterea* compasiunii era la el doar o *abilitate,* iar potenţialul acesteia părea îndeplinit prin faptul că-i păsa doar de o singură femeie.

Din cauza superficialităţii sale, credea că-i un om slab, poate nu atât de slab ca Ralph Cottle, dar nu puternic. Se înfiorase, dar nu fusese surprins când vagabondul spusese „văd că sunteţi un pic ca mine”.

Femeia care dormea, în siguranţă şi visând, era scopul său şi singura sa speranţă de izbăvire. Pentru asta, trebuia să-i pese şi să nu-i pese, trebuia să fie liniştit.

Billy verifică încă o dată baia, mai calm decât atunci când trântise sertarul. Nu văzu nicio dovadă a crimei.

Timpul era încă un râu care curgea, o roată care se învârtea.

Billy parcurse în grabă, dar atent, traseul pe care-l urmase când îl târâse pe mort, căutând pete suplimentare de sânge, asemănătoare celei din baie. Nu descoperi niciuna.

Neavând încredere în sine, trecu iute încă o dată prin dormitor, camera de zi şi prin bucătărie. Încercă să vadă totul cu ochii poliţiştilor bănuitori.

Doar situaţia de pe veranda din faţă mai trebuia rezolvată. Lăsase această sarcină la urmă pentru că era mai puţin urgentă decât nevoia de a ascunde cadavrul.

În cazul în care n-ar fi avut timp să se ocupe de verandă, luă din dulapul din bucătărie sticla de bourbon cu care îşi dresese berea Guinness în noaptea de luni. Sorbi direct din sticlă.

În loc să înghită, plimbă whisky-ul printre dinţi, în jurul gurii, ca şi cum s-ar fi clătit. Cu cât ţinea mai mult alcoolul în gură, cu atât acesta îi ardea mai mult gingiile, limba, obrajii.

Scuipă în chiuvetă înainte să-şi amintească să facă gargară, îşi clăti gura cu altă duşcă, dar pe aceasta o lăsă să se agite în gât, câteva secunde.

Cu un horcăit, dar fără să se înece, scuipă a doua gură în chiuvetă exact când ciocănitul aşteptat se auzi la uşa din faţă, puternic şi prelungit.

Trecuseră vreo patru minute de când pusese receptorul în furcă, după conversaţia cu Rosalyn Chan. Poate cinci. Avea impresia că trecuse o oră. Avea impresia că trecuseră zece secunde.

În timp ce se auzi ciocănitul, Billy dădu drumul la apă rece, ca să spele duhoarea de pileală din chiuvetă. Lăsă

apa să curgă.

În liniştea ce urmă ciocănitului, Billy puse dopul sticlei cu bourbon şi o aşează la loc în dulap.

Se duse din nou la chiuvetă şi opri apa, tocmai când ciocănitul reîncepu.

Dacă ar fi răspuns la primul ciocănit, ar fi părut speriat. Dacă ar fi aşteptat să se bată pentru a treia oară în uşă, ar fi părut că se gândise să nu răspundă.

În timp ce traversa camera de zi, se gândi să-şi privească mâinile. Nu văzu pic de sânge.

Capitolul 28

Când Billy Wiles deschise uşa din faţă, găsi un ajutor al şerifului care stătea prudent, la trei paşi de prag, într-o parte. Mâna dreaptă a poliţistului se odihnea pe pistolul din tocul prins la şold, se odihnea acolo nu ca şi cum omul ar fi fost pregătit să scoată arma, ci normal, precum cineva care stă cu o mână în şold.

Billy sperase să-l cunoască pe poliţist. Nu-l cunoştea.

Pe insigna poliţistului era trecut un nume: SERGENT V. NAPOLITINO.

Lanny Olsen avea, la patruzeci şi şase de ani, acelaşi grad – ajutor de şerif – cu care intrase în poliţie, pe când era tânăr.

V. Napolitino, care avea puţin peste douăzeci de ani, fusese promovat sergent. Avea înfăţişarea de om îngrijit, cu privire limpede, inteligent şi zelos, care avea să ajungă locotenent la douăzeci şi cinci, căpitan la treizeci, comandant la treizeci şi cinci şi şef al poliţiei înainte de patruzeci de ani.

Billy ar fi preferat un exemplar gras, mototolit, plictisit şi cinic. Părea să fie una dintre zilele acelea în care trebuie să stai departe de ruletă, pentru că orice pariu pe culoarea neagră ar fi făcut să iasă un număr roşu.

— Domnul Wiles?

— Da. Eu sunt.

— William Wiles?

— Da, eu sunt Billy.

Sergentul Napolitino îşi împărţi atenţia între Billy şi camera de zi din spatele acestuia.

Figura poliţistului rămăsese inexpresivă. În ochi săi nu se citea nici teamă, nici nelinişte, nici măcar prudenţă, ci doar atenţie.

— Domnule Wiles, vreţi să veniţi până la maşina mea,

cu mine?

Maşina Departamentului Şerifului era pe alee.

— Vreţi să urc în ea? întrebă Billy.

— Nu neapărat, domnule. Doar să veniţi până la maşină un minut, două, dacă nu vă supăraţi.

Cuvintele sunau ca o rugăminte, dar nu erau o rugăminte.

— Sigur, zise Billy. Bine.

O a doua maşină de poliţie veni de pe asfaltul districtului şi pătrunse pe alee, oprindu-se la trei metri de prima.

Când Billy întinse mâna spre clanţă, ca să închidă uşa după el, sergentul Napolitino zise:

— De ce n-o lăsaţi deschisă, domnule?

Tonul vocii ajutorului de şerif nu semăna nici a întrebare, nici a sugestie. Billy lăsă uşa deschisă.

Era clar că Napolitino se aştepta să meargă în faţa lui.

Billy păşi peste sticla de jumătate de litru, peste Seagramul vărsat.

Cu toate că băltoaca era veche de cel mult cincisprezece minute, cam jumătate din ea se evaporase din cauza căldurii. În aerul liniştit, veranda puţea a whisky.

Billy coborî treptele şi ajunse pe peluză. Nu se prefăcea că se împleticeşte. Nu era un actor suficient de bun ca să facă pe beatul şi orice încercare de prefăcătorie i-ar fi pus sinceritatea sub semnul întrebării.

Intenţiona să se bazeze pe mirosul puternic al respiraţiei sale ca să sugereze ebrietatea şi să dea credibilitate poveştii pe care intenţiona s-o spună.

Când din a doua maşină ieşi un ajutor de şerif, Billy îl recunoscu. Sam Sobieski. Şi acesta era sergent, probabil că era cu cinci ani mai mare decât sergentul Napolitino.

Sobieski vizita din când în când taverna, de obicei împreună cu o femeie. Venea mai mult ca să mănânce

decât ca să bea şi limita sa o reprezentau două beri.

Billy nu-l cunoştea bine. Nu erau prieteni, dar faptul că-l cunoştea era mai bine decât să fi avut de-a face cu doi străini.

Stând pe peluza din faţă, Billy se întoarse şi privi înapoi, spre casă.

Napolitino rămăsese pe verandă. Reuşi să ajungă la trepte şi începu să coboare fără să întoarcă spatele nici către uşa deschisă, nici către ferestre, părând însă nepăsător în tot acest timp.

Apoi trecu în faţă şi-l conduse pe Billy în jurul maşinii de poliţie, având grijă ca aceasta să fie între ei şi casă.

Sergentul Sobieski li se alătură.

— Salut, Billy.

— Salut, domnule sergent Sobieski. Ce mai faceţi?

Toată lumea îi spunea barmanului pe numele mic. Billy ştia că în unele cazuri trebuia să răspundă la familiaritate cu familiaritate, în cazul ăsta, nu trebuia.

— Ieri a fost ziua de chili şi am uitat, zise Sobieski.

— Ben face cel mai bun chili, spuse Billy.

— Ben e un zeu al chili-ului, zise Sobieski.

Maşina era un magnet pentru soare, ardea aerul din jur şi ai fi făcut băşici dacă puneai mâna pe ea.

Fiind primul care ajunsese acolo, Napolitino preluă conducerea.

— Domnule Wiles, vă simţiţi bine?

— Sigur. Sunt bine. Presupun că aţi venit din cauza greşelii mele.

— Aţi sunat la 911, zise Napolitino.

— Am vrut să sun la 411.I-am spus lui Rosalyn Chan.

— Nu i-aţi spus asta decât după ce v-a sunat ea.

— Am închis atât de iute, încât nu mi-am dat seama că legătura fusese făcută.

— Domnule Wiles, aţi fost supus vreunei violenţe?

— Violenţă? Ei, nu. Adică dacă avea cineva o armă îndreptată spre capul meu în timp ce vorbeam la telefon cu Rosalyn? Oho!

Ce idee! Nu vă supăraţi, ştiu că se întâmplă asemenea lucruri, dar nu mi s-a întâmplat şi mie.

Billy îşi atrase atenţia să dea răspunsuri scurte. Cele lungi ar fi putut să sune ca o bolboroseală nervoasă.

— Aţi anunţat la serviciu că sunteţi bolnav? întrebă Napolitino.

— Mda, răspunse el, strâmbându-se, dar nu prea teatral, şi ducând o mână la abdomen. Am o chestie la stomac.

Spera că poliţistul putea să-i miroasă răsuflarea. El îşi simţea mirosul. Dacă poliţiştii îi miroseau răsuflarea, ar fi putut să creadă că pretenţia sa că-i bolnav era o încercare jalnică de a ascunde faptul că trăsese un chef.

— Domnule Wiles, cine mai locuieşte aici?

— Nimeni. Doar eu. Locuiesc singur.

— În momentul ăsta e cineva în casă?

— Nu. Nu-i nimeni.

— Niciun prieten sau membru al familiei?

— Nu. Nici măcar un câine. Uneori mă gândesc să-mi iau un câine, dar n-am făcut-o.

Scalpelele nu erau mai tăioase decât ochii negri ai sergentului Napolitino.

— Domnule, dacă e vreun tip rău...

— Nu-i niciun tip rău, îl asigură Billy.

— Dacă cineva la care ţineţi e reţinut acolo cu forţa, cel mai bun lucru pe care puteţi să-l faceţi e să-mi spuneţi.

— Sigur. Ştiu asta. Cine nu ştie asta?

Căldura intensă care venea de la maşina ciocănită de soare îi făcu greaţă lui Billy. Îşi simţea faţa pârjolită. Niciunul din sergenţi nu părea să fie deranjat de aerul clocotit.

— Billy, oamenii iau decizii greşite când sunt sub tensiune, când sunt intimidaţi, zise Sobieski.

— Doamne, exclamă Billy, chiar m-am făcut de rahat închizând după ce am sunat la 911 şi spunându-i ce i-am spus lui Rosalyn!

— Ce i-aţi spus? întrebă Napolitino.

Billy era sigur că sergentul ştia partea importantă din ceea ce spusese, iar el îşi amintea fiecare cuvânt cu o claritate străpungătoare, dar spera să-i convingă pe poliţişti că era prea zăpăcit de băutură ca să-şi amintească cum de ajunsese într-o asemenea situaţie.

— Indiferent ce-am spus, trebuie să fi fost atât de tâmpit încât am făcut-o să creadă că cineva îmi făcea probleme. Violenţă. Omule, e foarte jenant.

Clătină din cap, gândindu-se la o asemenea prostie, scoase un râs sec şi clătină iarăşi din cap.

Sergenţii se mulţumiră să-l privească.

— Nu-i nimeni aici, în afară de mine. N-a fost nimeni aici de zile întregi. Nu-i nimeni aici, în afară de mine. Mă descurc singur, aşa-s eu.

Era suficient. Fusese periculos de aproape să înceapă din nou să bolborosească.

Dacă tipii ştiau de Barbara, atunci ştiau cum era el. Dacă nu aflaseră de Barbara, atunci avea să le spună Rosalyn.

Riscase spunând că nu-l vizitase nimeni de zile întregi. Fie că avea sau nu dreptate, simţea că trebuise să sublinieze că ducea o viaţă retrasă.

Dacă cineva din casele învecinate de pe pantă îl văzuse pe Ralph Cottle mergând pe alee sau îl zărise stând pe verandă, şi dacă sergenţii decideau că-i cazul să discute cu vecinii, Billy avea să fie prins cu minciuna.

— Ce-aţi păţit la frunte? întrebă Napolitino.

Până în clipa aceea, Billy uitase de rănile de cârlig de

pe fruntea sa, dar când sergentul îi puse întrebarea, simţi în ele o durere uşoară, surdă.

Capitolul 29

— Ăla nu-i un bandaj? insistă sergentul Napolitino.

Cu toate că părul des al lui Billy îi cădea pe frunte, nu ascundea complet tifonul şi banda adezivă.

— Am avu un mic accident în timp ce lucram cu fierăstrăul circular, zise Billy, încântat de iuţeala cu care găsise o minciună potrivită.

— Pare să fie ceva serios, zise sergentul Sobieski.

— Nu-i nimic serios. Nu-i nimic. Am un atelier de tâmplărie în garaj. Am făcut toate dulapurile din casă. Azi-noapte lucram ceva, tăiam o scândură de nuc şi a avut un nod în ea. Lama a spart nodul şi câteva aşchii mi-au sărit în frunte.

— Puteai să-ţi pierzi un ochi, zise Sobieski.

— Purtam ochelari de protecţie. Întotdeauna port ochelari de protecţie.

— Aţi fost la doctor? întrebă Napolitino.

— Nu. Nu-i nevoie. Au fost doar nişte aşchii. Le-am scos cu penseta. Singurul motiv pentru care am nevoie de bandaj e că mi-am făcut mai mult rău cu penseta, scoţând aşchiile, decât făcuseră ele pătrunzând în carne.

— Aveţi grijă să nu vă infectaţi.

— Am turnat peste rană alcool şi apă oxigenată. Am uns cu neosporin. O să fie în regulă. Chestii din astea sunt ceva obişnuit.

Billy simţi că le satisfăcuse îngrijorarea. Din punctul lui de vedere, nu vorbise ca un om ameninţat, cu o problemă de viaţă şi de moarte.

Soarele era un cuptor, o forjă, iar căldura care venea dinspre maşină îl cocea mai eficient decât ar fi făcut-o un cuptor cu microunde, dar el era calm.

Când interogatoriul căpătă o turnură negativă, mai agresivă, Billy nu remarcă de îndată schimbarea.

— Domnule Wiles, zise Napolitino, aţi sunat la informaţii?

— Ce să fac?

— După ce aţi format din greşeală 911 şi aţi închis, aţi format 411, aşa cum intenţionaţi?

— Nu, am rămas locului cam un minut, gândindu-mă la ce-am făcut.

— Aţi rămas locului un minut gândindu-vă că aţi format din greşeală 911?

— Ei, nu chiar un minut. Dar a fost destul de mult. Nu voiam să greşesc din nou. Mă simţeam cam ameţit. După cum v-am spus, am probleme cu stomacul. Şi atunci m-a sunat Rosalyn.

— Deci v-a sunat ea, înainte să formaţi 411, la informaţii.

— Exact.

— După conversaţia dumneavoastră cu telefonista de la 911...

— Rosalyn.

— Da. După conversaţia cu ea, aţi sunat la 411?

Compania de telefoane taxa pentru fiecare apel la 411. Dacă ar fi sunat, apelul ar fi fost înregistrat.

— Nu, zise Billy. M-am simţit tâmpit. Aveam nevoie de o băutură.

Referirea la băutură venise în mod natural, nu ca şi cum ar fi încercat să-i mintă, în legătură cu presupusa sa ebrietate. Billy îşi spuse că vorbise curgător, convingător.

— Ce număr aţi fi cerut dacă aţi fi sunat la 411? întrebă Napolitino.

Billy îşi dădu seama că aceste întrebări nu mai erau legate de bunăstarea şi siguranţa sa. Întrebările lui Napolitino căpătaseră o vrăjmăşie voalată, subtilă, dar inconfundabilă.

Billy se întrebă dacă trebuia să recunoască deschis

această modificare şi să-i întrebe ce intenţionau. Nu voia să pară vinovat.

— Steve, spuse el. Aveam nevoie de telefonul lui Steve Zillis.

— El fiind...?

— E barman la tavernă.

— Face şi schimbul dumneavoastră când sunteţi bolnav? întrebă Napolitino.

— Nu. Lucrează în tura următoare. De ce?

— De ce trebuia să-l sunaţi?

— Voiam să-l avertizez că lipsesc, că o să aibă de curăţat mizeria când o să vină, pentru că Jackie o să se ocupe singur de bar.

— Jackie? întrebă Napolitino.

— Jackie O'Hara. E proprietarul tavernei. Îmi ţine locul. Jackie nu face ordine în mod continuu în barul de lucru, în barul de jos, aşa cum ar trebui. Acolo se aglomerează tot felul de chestii murdare, iar tipul care urmează după el trebuie să muncească frenetic vreo cincisprezece minute ca să aibă zona de lucru utilizabilă din nou.

De fiecare dată când Billy dădea un răspuns mai lung, mai explicativ, simţea un tremur în glas. Nu credea că-şi imaginează, credea că şi sergenţii auzeau asta.

Poate că oricine vorbea aşa când avea de-a face, o anumită perioadă de timp, cu poliţişti în misiune. Poate că starea aceea de nesiguranţă era ceva normal.

Dar gesticulaţia nu era normală, mai ales pentru Billy. Acesta se pomeni că în timpul răspunsurilor mai lungi îşi folosea prea mult mâinile, şi că nu putea să le controleze.

Cu un gest de apărare şi încercând să se comporte natural, îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor de doc. Degetele sale găsiră în fiecare buzunar câte trei cartuşe de calibrul 38, muniţia de rezervă.

— Deci doreaţi să-l avertizaţi pe Steve Zillis că o să

aibă parte de mizerie, zise Napolitino.

— Exact.

— Nu ştiaţi numărul de telefon al domnului Zillis?

— Nu-l sun prea des.

Acum nu mai practicau un joc nevinovat de-a întrebarea şi răspunsul. Nu coborâseră încă atât de mult încât să ajungă la nivelul unui interogatoriu, dar erau pe scara rulantă care ducea în jos.

Billy nu înţelegea prea bine de ce se întâmpla asta – exceptând faptul că răspunsurile şi comportarea sa nu fuseseră atât de dezvinovăţitoare pe cât crezuse el.

— Numărul domnului Zillis nu-i în cartea de telefoane?

— Cred că da. Dar uneori e mai comod să suni la 411.

— Cu condiţia să nu formaţi din greşeală 911, zise Napolitino.

Billy decise că ar fi mai bine să nu răspundă, decât să-şi reproşeze ulterior că fusese idiot, aşa cum făcuse mai înainte.

Dacă situaţia avea să se deterioreze atât de mult încât poliţiştii aveau să decidă să-l percheziţioneze, atunci aveau să-i găsească în buzunare cartuşele.

Se întrebă dacă avea să poată explica prezenţa gloanţelor printr-o minciună convingătoare şi găsită uşor. În clipa aceea nu-i venea niciuna în minte.

Însă nu putea să creadă că o să se ajungă la aşa ceva. Ajutoarele de şerif veniseră pentru că fuseseră îngrijorate că ar fi putut să fie în pericol. Trebuia doar să le convingă că era în siguranţă, iar ele aveau să plece.

Ceva din ceea ce le spusese – sau nu le spusese – le lăsase o urmă de îndoială. Dacă putea să găsească vorbele potrivite, cuvintele magice, sergenţii aveau să plece.

Se supără din nou din cauza limitelor limbajului.

Cu toate că schimbarea atitudinii lui Napolitino părea

foarte certă, o parte din Billy susţinea că îşi imagina această schimbare. Străduinţa de a-şi ascunde teama îi afecta receptivitatea, îl făcea un pic paranoic.

Billy se autosfătui să stea liniştit, să aibă răbdare.

— Domnule Wiles, zise Napolitino, sunteţi sigur că aţi format chiar dumneavoastră 911?

Cu toate că Billy putea face o analiză gramaticală a acestei propoziţii, nu reuşi s-o priceapă. Nu înţelegea intenţia din spatele întrebării şi, ţinând seama de tot ce spusese poliţiştilor până atunci, nu ştia ce răspuns aşteptau aceştia de la el.

— Există posibilitatea ca apelul la 911 să fi fost făcut de altcineva din casa dumneavoastră? insistă Napolitino.

Pentru o clipă, Billy crezu că poliţiştii ştiau de ţicnit, apoi înţelese. *Înţelese.*

Întrebarea sergentului Napolitino fusese formulată ţinând seama de o eventuală contestare ulterioară a procedurii poliţieneşti. Ceea ce *dorea* să întrebe sergentul putea fi formulat mai direct astfel: „Domnule Wiles, ţineţi pe cineva cu forţa în casa dumneavoastră, iar femeia aceea s-a eliberat cât să formeze 911, apoi i-aţi smuls telefonul din mână şi aţi închis, sperând că legătura nu fusese stabilită?”

Dar, pentru a formula întrebarea mai direct decât o făcuse, sergentul Napolitino ar fi trebuit să-l informeze mai întâi pe Billy că are dreptul constituţional să tacă şi să fie asistat de un avocat în timpul interogatoriului.

Billy Wiles devenise un suspect.

Erau pe marginea prăpastiei.

Mintea lui Billy nu calculase niciodată atât de febril opţiuni şi consecinţele acestora, conştient că fiecare secundă de ezitare îl făcea să pară şi mai vinovat.

Din fericire, nu fu nevoit să mimeze o expresie de stupefacţie. Fălcile îi căzuseră din încheieturi.

Neavând încredere în capacitatea sa de a imita convingător furia sau chiar indignarea, Billy îşi exprimă surpriza sinceră:

— Doamne, nu credeţi că... Credeţi că eu... Dumnezeule! Sunt ultimul om care s-ar fi aşteptat să fie confundat cu Hannibal Lecter.

Napolitino nu spuse nimic.

Nici Sobieski.

Ochii lor erau ficşi ca axa unui giroscop care se rotea.

— Sigur că trebuia să ţin seama şi de această posibilitate, zise Billy. Înţeleg. Chiar înţeleg. E în regulă. Intraţi înăuntru, dacă vreţi. Aruncaţi o privire.

— Domnule Wiles, ne invitaţi să căutăm în casa dumneavoastră un intrus sau vreun alt individ?

Cu degetele pe cartuşele din buzunare, privind cu ochii minţii forma ca o umbră a lui Cottle, în spaţiul pentru genunchi al biroului...

— Căutaţi orice, le spuse el amabil, ca şi cum ar fi fost uşurat că, în cele din urmă, pricepuse ce doreau de la el. Daţi-i drumul.

— Domnule Wiles, eu nu *vă cer* să percheziţionăm locuinţa, înţelegeţi cum stau lucrurile?

— Sigur. Ştiu despre ce-i vorba. E în regulă. Daţi-i drumul.

Dacă poliţiştii erau invitaţi să intre, orice dovadă găsită de ei putea fi folosită la tribunal. Dacă intrau neinvitaţi, fără un mandat sau fără un motiv serios care să-i facă să creadă că înăuntru se găsea cineva în pericol, tribunalul avea să respingă orice dovadă găsită.

Sergenţii aveau să considere cooperarea lui Billy, oferită cu bucurie, ca sugerând extrem de mult nevinovăţia acestuia.

Dacă era deschis, relaxat, suficient de încurajator, poliţiştii aveau să decidă că nu ascundea nimic. Aveau să

plece fără să se ostenească să cerceteze locuinţa.

Napolitino se uită la Sobieski, iar Sobieski dădu din cap.

— Domnule Wiles, din moment ce v-aţi simţi mai bine dacă am face asta, o să arunc iute o privire prin casă.

Sergentul Napolitino ocoli partea din faţă a maşinii şi se îndreptă către treptele verandei, lăsându-l pe Billy cu Sobieski.

Capitolul 30

„Vinovăţia se împrăştie de teamă să nu fie împrăştiată”, a zis cineva, poate Shakespeare, poate O.J. Simpson. Billy nu-şi amintea cine fixase atât de bine chestia asta în cuvinte, dar îşi dădu seama de adevărul aforismului şi-l simţi pe deplin.

Când ajunse la casă, sergentul Napolitino urcă treptele din faţă şi traversă veranda, păşind peste sticla de jumătate de litru şi whisky-ul vărsat care nu se evaporase.

— Face prea mult pe Joe Friday[13], zise Sobieski.

— Poftim?

— Vince. E prea inexpresiv. Se uita la tine cu ochii ăia goi, cu mutra aia parcă turnată din beton, dar în realitate nu-i atât de dur pe cât crezi.

Sobieski părea că îşi manifestă încrederea în Billy, destăinuindu-i numele de botez al lui Napolitino.

Fiind foarte atent la orice tentativă de înşelătorie şi manipulare, Billy bănui că sergentul nu-i acorda încredere decât în măsura în care un păianjen ar fi salutat cu blândeţe şi fraternitate o insectă care ar fi căzut în capcana sa.

Vince Napolitino dispăru prin uşa din faţă a casei, care rămăsese deschisă.

— Vince are încă prea mult din academie în el, continuă Sobieski. După ce o să se mai adapteze, n-o să se mai vadă atât de mult.

— Îşi face meseria, zise Billy. Înţeleg asta. Nu-i cine ştie ce.

Sobieski rămăsese pe alee pentru că îl mai bănuia un pic pe Billy de vreun delict. Altfel, cele două ajutoare ale şerifului ar fi cercetat casa împreună. Sergentul Sobieski

[13] Jeo Friday, poliţist celebru din piese de teatru radiofonic, ulterior din seriale TV (n.tr..).

stătea acolo ca să-l înhaţe pe Billy dacă acesta ar fi încercat să fugă.

— Cum te simţi?

— Bine, zise Billy. Mă simt prost că v-am dat atâta bătaie de cap.

— Mă refeream la stomacul tău, spuse Sobieski.

— Nu ştiu. Probabil am mâncat ceva stricat.

— Nu poate să fie vorba de chili-ul lui Ben Vernon. Chestia aia e atât de iute încât *vindecă* orice boală cunoscută de ştiinţă.

Dându-şi seama că un om nevinovat, care nu are niciun motiv de teamă, nu s-ar uita îngrijorat la casă, aşteptând ca Napolitino să termine percheziţia, Billy se întoarse şi privi spre vale, la viile ce se micşorau în lumina aurie, către munţii ce se ridicau într-o ceaţă albastră.

— Crabii sunt de vină, zise Sobieski.

— Poftim?

— Crabii, creveţii, homarii – dacă sunt un pic vechi, produc un adevărat prăpăd.

— Aseară am mâncat lasagna.

— Asta pare ceva nevătămător.

— Poate nu şi lasagna *mea,* spuse Billy, încercând să fie pe potriva aparenţei nonşalante a lui Sobieski.

— Hai, Vince, zise sergentul, cu o urmă de nerăbdare. Ştiu ce vrei, *compadre.* Nu trebuie să-mi dovedeşti nimic. Ai o mansardă? îl întrebă el pe Billy.

— Mda.

— O să vrea să verifice mansarda, oftă sergentul.

Dinspre vest apăru un stol de păsări mici, coborând jos şi apoi ridicându-se, coborând din nou jos. Erau ciocănitori, neobişnuit de active pe o asemenea căldură.

— Cauţi aşa ceva? întrebă Sobieski.

Ajutorul de şerif îi oferi capătul deschis al unui pachet cu pastile cu menta pentru împrospătarea respiraţiei.

Pentru o clipă, Billy fu uimit, până îşi dădu seama că ţinea încă mâinile în buzunare, pipăind gloanţele.

Scoase mâinile din buzunarele pantalonilor de doc.

— Cred că-i cam târziu pentru aşa ceva, zise el, dar acceptă pastila cu mentă.

— Cred că-i o deformaţie profesională, zise Sobieski. Ca barman, ai de-a face cu băutura toată ziua.

În timp ce sugea pastila, Billy spuse:

— De fapt, nu beau prea mult. M-am trezit la trei dimineaţa, n-am reuşit să scap de gânduri, fiind preocupat de lucruri pe care nu le pot controla, şi am crezut că o duşcă, două, o să mă dea gata.

— Avem cu toţii nopţi din astea. Eu le zic bâţâieli albastre. Însă nu poţi să scapi de ele cu băutură. O cană cu ciocolată fierbinte te poate vindeca de insomnie, dar n-are efect când e vorba de bâţâieli albastre.

— Cu toate că băutura n-a avut efect, mi s-a părut a fi un mod potrivit de a-ţi petrece noaptea. Apoi dimineaţa.

— Rezişti bine.

— Oare?

— Nu pari pilit.

— Nu sunt. Am redus treptat doza în ultimele ore, încercând să o *elimin,* ca să evit să mă aleg cu o mahmureală.

— Ăsta-i trucul?

— E unul dintre ele.

Era uşor de discutat cu sergentul Sobieski, mult prea uşor.

Ciocănitorile coborâră din nou în direcţia lor, se îngrămădiră brusc, se ridicară şi se îngrămădiră iarăşi, treizeci, patruzeci de păsări care zburau de parcă ar fi avut o singură minte.

— Sunt o adevărată belea, zise Sobieski, referindu-se la păsări.

Ciocănitorile, având ciocuri ascuţite, preferau casele, grajdurile şi bisericile din districtul Napa ca să sfredelească modele complicate ca nişte dantele în cornişele, arhitravele, streşinile, frontispiciile şi colţarele de lemn.

— N-o să-mi deranjeze niciodată locuinţa, zise Billy. E din cedru.

Mulţi oameni găsesc munca distructivă a ciocănitorilor atât de frumoasă, încât căptuşelile de scânduri de pe faţade, care fuseseră vătămate, nu erau înlocuite decât atunci când le dărâmau timpul şi vremea.

— Nu le place cedrul? întrebă Sobieski.

— Nu ştiu. Dar cedrul meu nu le place.

După ce şi-au săpat dantelăria, ciocănitorile plasează ghinde în multe găuri, sus pe clădire, acolo unde soarele le poate încălzi. După câteva zile, păsările se întorc să asculte ghindele. Dacă aud zgomot în unele, nu şi în altele, ciocănesc cu pliscul şi deschid ghindele zgomotoase, ca să mănânce larvele care trăiau în interiorul lor.

Cam atât despre sanctuarul unei case.

Ciocănitorile şi sergenţii îşi fac meseria.

Şi-o fac încet, fără milă.

— Nu-i o locuinţă prea mare, zise Billy, permiţându-şi să pară un pic nerăbdător, aşa cum îşi imagina că ar fi făcut un om nevinovat.

Când sergentul Napolitino se întoarse, nu ieşi prin uşa din faţă. Apăru venind de-a lungul laturii de sud a casei, din direcţia garajului separat.

Nu se apropie ţinând o mână pe pistol. Poate ăsta era un semn bun.

Ca şi cum vederea lui Napolitino le-ar fi speriat, păsările fugiră într-un colţ îndepărtat al cerului.

— Aveţi un atelier de tâmplărie drăguţ, îi spuse sergentul lui Billy. Puteţi să faceţi orice în el.

Modul în care vorbise sergentul cel tânăr sugera că

Billy ar fi putut să folosească fierăstrăul electric ca să dezmembreze un cadavru.

— Aveţi o vedere nemaipomenită de aici, adăugă Napolitino, uitându-se spre vale.

— E drăguţă, spuse Billy.

— E un paradis.

— Este, fu de acord Billy.

— Am fost surprins văzând că aveaţi toate jaluzelele lăsate.

Billy se relaxase prea devreme. Răspunse, doar pe jumătate coerent:

— Când e aşa de cald, le las, soarele...

— Erau lăsate şi în partea casei în care nu bate soarele.

— Într-o zi atât de senină, când te doare capul din cauza whisky-ului, îţi doreşti un întuneric liniştitor, zise Billy.

— I-a tras cu pileala toată dimineaţa, micşorând treptat doza, îi spuse Sobieski lui Napolitino, încercând să rămână treaz şi să evite mahmureala.

— Ăsta-i trucul? întrebă Napolitino.

— Unul dintre ele, răspunse Billy.

— Înăuntru e plăcut şi răcoare.

— Răcoarea ajută şi ea, zise Billy.

— Rosalyn spunea că vi s-a stricat aerul condiţionat.

Billy uitase de minciuna aceea măruntă, un fir mititel în tapiseria enormă a înşelătoriei sale.

— S-a stricat pentru câteva ore, apoi a pornit, după care s-a stricat din nou. Nu ştiu ce are, poate e ceva la compresor.

— S-a anunţat că mâine o să fie arşiţă, spuse Napolitino, încă privind spre vale. Ar fi bine să chemaţi pe cineva să vi-l repare, dacă indivizii nu-s deja ocupaţi până la Crăciun.

— O să arunc ceva mai târziu o privire, zise Billy. Mă

pricep să repar tot felul de lucruri.

— Să nu umblaţi prin aparat până nu vă treziţi complet.

— N-o să umblu. O să aştept.

— Mai ales când e vorba de aparatura electrică.

— O să-mi fac ceva de mâncare. Asta ajută. Poate că o să-mi fie de folos şi în privinţa stomacului.

În cele din urmă, Napolitino se uită la Billy.

— Îmi pare rău că v-am ţinut aici, în soare, deşi vă durea capul.

Sergentul părea sincer şi era pentru prima oară împăciuitor, dar ochii să-i erau reci, negri şi simpli ca ţevile unei perechi de pistoale.

— Toată treaba e din vina mea, zise Billy. Voi n-aţi făcut altceva decât să vă faceţi meseria. Am spus deja de şapte ori că-s un idiot, îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeţi vremea.

— Suntem aici „ca să slujim şi să apărăm”, spuse Napolitino, zâmbind subţire. Aşa scrie şi pe uşa maşinii noastre.

— Mi-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi scris „cea mai bună maşină care poate fi cumpărată cu banii ajutoarelor de şerif, zise sergentul Sobieski, făcându-l pe Billy să râdă, dar obţinând doar o privire uşor plictisită din partea lui Napolitino. Billy, poate că-i timpul să încetezi cu pileala şi să treci pe mâncare.

— Ai dreptate, spuse Billy, dând din cap.

În timp ce mergea către casă, simţea că poliţiştii îl priveau. Nu se uita în urmă.

Inima sa fusese relativ calmă. Acum începu din nou să bubuie.

Nu-i venea să creadă că avusese noroc. Se temea că norocul n-o să dureze.

Când ajunse pe verandă, luă ceasul de pe balustradă şi-l puse la mână.

Se aplecă să ridice sticla de jumătate de litru. Nu văzu capacul. Probabil că se rostogolise în afara verandei sau sub un balansoar.

Se duse la masa de lângă scaunul său şi puse cele trei sărăţele în cutia goală, care conţinuse un timp revolverul său de calibrul 38. Apoi luă paharul cu coca-cola.

Se aştepta să audă motoarele maşinilor de poliţie pornind. Nu porniră.

Fără să se uite în urmă, Billy duse înăuntru paharul, cutia şi sticla. Închise uşa şi se rezemă de ea.

Afară, ziua rămase liniştită şi motoarele tăcute.

Capitolul 31

O superstiţie subită îl avertiză pe Billy că atât timp cât avea să aştepte cu spatele rezemat de uşă, sergenţii Napolitino şi Sobieski nu aveau să plece.

Se duse în bucătărie, trăgând cu urechea. Aruncă în coşul de gunoi cutia cu sărăţele.

Tot trăgând cu urechea, turnă ultimul strop de whisky din sticlă în chiuvetă, apoi vărsă coca-cola din pahar. Puse sticla în coşul de gunoi şi paharul în chiuvetă.

Pentru că nici de data asta nu auzise vreun motor pornind, curiozitatea începu să-l roadă zdravăn.

Casa cu jaluzelele trase devenea tot mai claustrofobică. Poate din cauză că Billy ştia că în ea se află un cadavru, avea impresia că locuinţa se redusese la dimensiunile unui sicriu.

Se duse în camera de zi şi fu tentat să ridice una dintre jaluzele, să le ridice pe toate. Dar nu voia ca sergenţii să creadă că le ridicase ca să-i urmărească şi că prezenţa lor îl îngrijora.

Trase cu grijă de marginea unei jaluzele, îndepărtând-o de rama ferestrei. Din locul în care era nu putea să vadă aleea.

Billy se mută la altă fereastră, încercă din nou şi-i văzu pe cei doi stând în maşina lui Napolitino, acolo unde îi lăsase. Niciunul din ei nu era cu faţa spre casă.

Sergenţii păreau adânciţi în conversaţie. Nu păreau că discută despre baseball.

Billy se întrebă dacă Napolitino se gândise să caute în atelierul de tâmplărie o scândură de nuc, tăiată doar pe jumătate, cu un nod în ea. Sergentul n-ar fi găsit scândura aceea, pentru că nu exista.

Când Sobieski îşi întoarse capul spre casă, Billy dădu drumul imediat jaluzelei. Speră că fusese îndeajuns de

iute.

Billy nu putea să facă nimic până când poliţiştii aveau să plece. Doar să-şi facă griji. Deşi avea o mulţime de motive să fie îngrijorat, era ciudat că ceaţa fricii ce-l cuprinsese se condensă iute pe ideea bizară că trupul lui Ralph Cottle nu mai zăcea sub biroul din camera de lucru, unde îl lăsase.

Ca să mute cadavrul, ucigaşul trebuise să se întoarcă în casă în timp ce ambele ajutoare de şerif discutau cu Billy pe alee, înainte ca acesta să se fi întors el însuşi în locuinţă. Ţicnitul dăduse dovadă că are curaj, dar un asemenea gest ar fi dovedit imprudenţă, dacă nu chiar nechibzuinţă de cel mai rău soi.

Dar dacă trupul fusese mutat, trebuia să-l găsească. Nu-şi putea permite să aştepte până când avea să apară surprinzător, într-un moment nepotrivit şi incriminator.

Billy luă revolverul de calibrul 38 de sub perna canapelei.

Când scoase butoiaşul şi verifică dacă toate cele şase cartuşe erau întregi şi la locul lor, se convinse că era vorba de o bănuială normală, nu un semn că începuse să-l cuprindă paranoia.

Merse de-a lungul coridorului şi neliniştea care începuse să sune uşor prin nervii lui crescu, iar când trecu pragul în camera de lucru ajunsese un semnal zgomotos de alarmă.

Trase scaunul din drum.

Îmbrăţişat din trei părţi de spaţiul pentru genunchi, în faldurile moi ale costumului său uzat şi jerpelit, Ralph Cottle arăta ca un miez de nucă în coaja fructului.

Billy nu şi-ar fi imaginat, cu un minut în urmă, că putea să se simtă *uşurat* găsind un cadavru în casa sa.

Bănuia că mai multe dovezi subtile, dar directe, care făceau legătura între el şi Cottle, fuseseră plasate pe

cadavru. Chiar dacă ar fi avut timp să examineze cu meticulozitate leşul, tot ar fi ratat ceva care să-l incrimineze.

Cadavrul trebuia distrus sau îngropat undeva unde să nu fie descoperit niciodată. Billy nu hotărâse cum să scape de el. Dar în timp ce încerca să facă faţă evenimentelor crizei curente, ce curgeau unul după altul, colţurile întunecate ale minţii sale alcătuiau scenarii macabre.

Când găsi trupul aşa cum îl lăsase, descoperi şi ecranul calculatorului aprins, aşteptându-l. Încărcase discheta pe care o găsise în mâinile moarte ale lui Cottle, dar Rosalyn Chan sunase ca să-l întrebe dacă sunase la 911 înainte să apuce să vadă ce conţineau fişierele de pe dischetă.

Trase din nou scaunul în faţa biroului. Se aşeză în faţa calculatorului, strângându-şi picioarele sub scaun, cât mai departe de cadavru.

Discheta conţinea trei fişiere tip document. Primul avea eticheta DE CE, fără semn de întrebare.

Când accesă documentul, descoperi că acesta era scurt:

Pentru că şi eu sunt un pescar de oameni.

Billy citi rândul de trei ori. Nu ştia ce să priceapă din el, dar rănile provocate de cârlige în fruntea sa îl arseră iarăşi.

Recunoscuse referirea religioasă. Iisus fusese numit pescar de oameni.

Cea mai simplă interpretare era că ucigaşul era un fanatic religios care credea că aude vocea divinităţii cerându-i să omoare, dar interpretările facile erau de obicei greşite. Un raţionament inductiv avea nevoie de mai multe amănunte, nu doar de unul singur, pentru a generaliza.

În afară de asta, ţicnitul avea o înclinaţie spre duplicitate, o capacitate de a zăpăci, un talent de a înşela,

şi era un geniu pentru enigmele executate cu dibăcie. Prefera căile ocolitoare celor directe, drumurile oblice celor drepte.

DE CE.

Pentru că şi eu sunt un pescar de oameni.

Înţelesul adevărat, deplin al acestei declaraţii nu putea fi descoperit după o sută de citiri, în timpul limitat pe care putea să-l dedice atunci Billy analizei sale.

Al doilea document avea eticheta CUM. Se dovedi a fi la fel de misterios ca primul:

Cruzime, violenţă, moarte.

Mişcare, rapiditate, impact.

Carne, sânge, oase.

Deşi fără ritm sau rimă, textul părea o strofă dintr-o poezie. Ca în cele mai obscure poeme, înţelesul nu era la suprafaţă.

Billy avea senzaţia bizară că aceste trei rânduri erau trei răspunsuri şi că de-ar fi ştiut întrebările, ar fi ştiut şi identitatea ucigaşului.

Chiar dacă impresia era a unei intuiţii demne de încredere sau a unei amăgiri, Billy nu avea timp în momentul acela să se gândească bine. Trupul lui Lanny aştepta o decizie finală, ca şi cel al lui Cottle. Billy era pe jumătate convins că dacă s-ar fi uitat la ceasul de la mâna sa ar fi văzut limbile care arătau orele şi minutele rotindu-se ca şi cum ar fi indicat secundele.

Al treilea document de pe dischetă avea eticheta CÂND, iar când Billy îl accesă, mortul din spaţiul pentru genunchi îl apucă de picior.

Dacă Billy ar fi putut să respire, ar fi ţipat. Dar când aerul care rămăsese prins în pieptul său ţâşni pe gâtul lui, Billy îşi dăduse seama că explicaţia era mai puţin supranaturală decât păruse la început.

Nu mortul îl apucase. Din cauza agitaţiei, Billy îşi

întinsese picioarele peste cadavru. Le trase din nou sub scaun.

Pe ecran, documentul cu eticheta CÂND oferea un mesaj care necesita mai puţină interpretare decât documentele DE CE ŞI CUM.

Ultima mea crimă: joi, la miezul nopţii.

Sinuciderea ta: curând după aceea.

Capitolul 32

„Ultima mea crimă: joi, la miezul nopţii.

Sinuciderea ta: curând după aceea”.

Billy Wiles îşi privi ceasul. Era miercuri, câteva minute după ora amiezii.

Dacă ţicnitul se ţinea de cuvânt, *spectacolul* sau ce era acela avea să se încheie peste treizeci şi şase de ore. Iadul era veşnic, dar orice iad de pe pământ era finit, prin definiţie.

Referirea la „ultima” crimă nu însemna neapărat că urma o singură crimă. În intervalul de o zi şi jumătate care abia trecuse, ţicnitul omorâse trei persoane, iar în ziua şi jumătatea care urma nu avea să fie mai puţin ucigaş.

„Cruzime, violenţă, moarte. Mişcare, rapiditate, impact. Carne, sânge, oase”.

Dintre cele nouă cuvinte din al doilea document, unul i se păru lui Billy mai pertinent decât celelalte. *Rapiditate.*

Mişcarea începuse atunci când primul bilet îi fusese lăsat sub ştergătorul Explorerului. *Impactul* avea să vină odată cu ultima crimă, cea care avea să-l facă să se gândească la sinucidere.

Între timp, noi provocări îi erau aruncate lui Billy, într-un ritm tot mai accelerat, dezechilibrându-l. Cuvântul „rapiditate” părea să-i promită că acum avea să urmeze coborârea cea mai lungă şi mai iute a trenuleţului din parcul de distracţii.

Billy nu refuza să creadă nici promisiunea creşterii vitezei, nici nu respingea afirmaţia plină de siguranţă că se va sinucide.

Sinuciderea era un păcat de moarte, dar Billy ştia că era un om superficial, slab din anumite puncte de vedere, cu metehne. În momentul acela nu era capabil să se sinucidă, dar sufletul şi mintea sa puteau fi amândouă

zdrobite.

Nu-i era greu să-şi imagineze ce l-ar fi adus pe marginea prăpastiei. Nu-i era greu deloc.

Moartea Barbarei Mandel nu l-ar fi împins la sinucidere. De patru ani se pregătise pentru decesul ei. Se obişnuise cu ideea de a trăi fără speranţa că ea îşi va reveni.

Dar modul în care ar fi fost ucisă Barbara putea să provoace o tensiune fatală în arhitectura mintala a lui Billy. Fiind în comă, Barbara putea să nu fie conştientă de ceea ce îi făcea asasinul. Însă Billy îşi putea imagina – presupunând că Barbara ar fi fost supusă durerii, unor abuzuri mârşave, unor înjosiri grosolane – că povara ororii ar fi fost atât de mare, încât s-ar fi prăbuşit sub greutatea ei.

„Acesta a fost un om care a bătut o profesoară tânără şi drăguţă până a omorât-o şi care jupuia feţele femeilor”.

Mai mult, dacă ţicnitul intenţiona să aranjeze astfel circumstanţele încât să se creadă că Billy îi omorâse nu numai pe Giselle Winslow, Lanny şi Ralph Cottle, dar şi pe Barbara, atunci Billy nu avea să dorească să fie timp de luni întregi elementul de senzaţie din presa sau personajul principal al unui proces, sau să îndure bănuielile constante cu care ar fi fost privit, chiar dacă tribunalul l-ar fi considerat nevinovat.

Ţicnitul ucidea din plăcere, dar şi având un ţel şi un plan. Indiferent de scopul lui, planul putea fi acela de a convinge poliţia că Billy comisese crimele care conduceau către asasinarea Barbarei în patul ei de la Whispering Pines, iar intenţia sa fusese de a stabili că în district acţiona un ucigaş în serie, înlăturând astfel bănuielile care-l priveau şi îndreptându-le asupra unui psihopat inexistent.

Dacă ţicnitul era deştept – şi era –, autorităţile aveau să înghită teoria aceea de parcă ar fi fost o linguriţă cu îngheţată de vanilie. La urma urmei, din punctul lor de

vedere, Billy avea motive serioase să scape de Barbara.

Îngrijirea ei medicală era plătită de venitul obţinut din investiţii al unui fond de şapte milioane de dolari, stabilit în urma unei sentinţe judecătoreşti şi plătit de corporaţia responsabilă de coma ei. Billy era conducătorul celor trei împuterniciţi care administrau fondul.

Dacă Barbara ar fi murit în timp ce era în comă, Billy ar fi fost singurul moştenitor al averii ei.

Billy nu dorea banii, nu voia nicio centimă din ei şi nu i-ar fi păstrat dacă i-ar fi revenit. Intenţiona să doneze banii, dacă tristul eveniment ar fi avut loc.

Însă n-ar fi crezut nimeni că asta intenţiona.

Mai ales după ce ţicnitul ar fi terminat să-i însceneze ceea ce-i înscena.

Apelul la 911 păruse să sublinieze că avea această intenţie. Făcuse ca Billy să fie în atenţia Departamentului Şerifului într-un context pe care poliţiştii aveau să-l ţină minte... şi să se întrebe ce însemnase.

Billy combină cele trei documente şi le imprimă pe o singură foaie de hârtie:

Pentru că şi eu sunt un pescar de oameni.

Cruzime, violenţă, moarte.

Mişcare, rapiditate, impact.

Carne, sânge, oase.

Ultima mea crimă: joi, la miezul nopţii.

Sinuciderea ta: curând după aceea.

Billy decupă textul cu foarfeca, intenţionând să-l împăturească şi să-l pună în portofel, ca să-l aibă la îndemână.

După ce termină, îşi dădu seama că hârtia părea identică celei pe care fuseseră imprimate primele patru mesaje primite de la ucigaş. Dacă discheta din mâinile lui Cottle fusese făcută pe calculatorul său, se putea ca şi primele patru bilete să fi fost compuse tot acolo.

Ieşi din Microsoft Word, apoi intră în software. Cercetă directorul cu fişiere.

Lista de documente nu era lungă. Folosise programul doar pentru scrierea de ficţiuni.

Recunoscu cuvintele cheie ale titlului singurului său roman şi ale povestirilor pe care le terminase, precum şi ale poveştilor pe care nu le finalizase. Doar un document îi era necunoscut: MOARTE.

Când încărcă acel document, descoperi în el textul primelor patru mesaje primite de la ţicnit.

Ezită, încercând să-şi amintească cum să procedeze. Apoi apăsă pe taste şi obţinu data la care fusese creat documentul, care se dovedi a fi vinerea anterioară, la ora zece şi nouă minute.

În ziua aceea, Billy plecase de la serviciu cu cincisprezece minute mai devreme decât de obicei. Trecuse pe la oficiul poştal ca să expedieze nişte chitanţe.

Cele două bilete lăsate sub ştergătorul de parbriz, cel lipit pe fanta pentru cheia de contact a Explorerului, chiar şi cel găsit pe frigiderul său în dimineaţa aceea fuseseră pregătite pe calculatorul lui cu trei zile înainte de trimiterea primului bilet, fuseseră compuse înainte să înceapă coşmarul, luni seară.

Dacă Lanny n-ar fi distrus primele două bilete ca să-şi salveze slujba, dacă Billy le-ar fi oferit poliţiei ca dovezi, poliţia i-ar fi controlat calculatorul, mai devreme sau mai târziu. Şi ar fi ajuns la concluzia inevitabilă că Billy scrisese el însuşi biletele.

Ţicnitul se pregătise pentru orice situaţie. Fusese prevăzător. Şi avusese încredere că scenariul său avea să funcţioneze aşa cum intenţionase el.

Billy şterse documentul intitulat MOARTE, care ar fi putut fi folosit ca dovadă împotriva sa, în funcţie de felul în care aveau să se desfăşoare evenimentele în continuare.

Bănuia că ştergerea din director nu înlăturase fişierul de pe hard disk. Trebuia să găsească o cale să întrebe despre asta pe cineva pasionat de calculatoare.

După ce închise calculatorul, îşi dădu seama că nu auzise motoarele maşinilor de poliţie pornind.

Capitolul 33

Trăgând jaluzeaua la o parte de la fereastra camerei de lucru, Billy descoperi aleea goală, în razele potopitoare ale soarelui. Fusese atât de absorbit de dischetă, încât nu auzise motoarele maşinilor pornind. Sergenţii plecaseră.

Se aşteptase să descopere pe dischetă o altă provocare: o alegere între două victime nevinovate, un termen scurt ca să ia o decizie.

Nu se îndoia că avea să apară una în scurt timp, dar pentru moment era liber să se ocupe de alte treburi urgente. Avea destule.

Se duse în garaj şi se întoarse cu o bucată de funie şi cu o folie de plastic cu care acoperise mobila atunci când zugrăvise interiorul casei, în primăvară. Despături folia pe podeaua camerei de zi, în faţa biroului.

După ce trase trupul lui Cottle afară din spaţiul pentru genunchi şi-l târî în jurul biroului, îl rostogoli peste folia de plastic.

Perspectiva de a întoarce pe dos buzunarele mortului îl scârbea. Dar făcu ce avea de făcut.

Billy nu căută dovezi plasate care urmau să-l incrimineze. Dacă ţicnitul „asezonase" cadavrul, făcuse treaba asta în mod subtil. Billy nu avea să găsească nimic.

Însă intenţiona să scape de cadavru astfel încât să nu fie găsit niciodată. Din motivul acesta nu-şi făcea griji că lăsa amprente pe folia de plastic.

Haina costumului avea două buzunare interioare. În primul, Cottle ţinuse sticla de whisky pe care o vărsase pe jos. Billy scoase din al doilea o sticlă de rom, pe care o puse la loc.

În alte două buzunare ale hainei, exterioare, se găseau ţigări, o brichetă ieftină cu gaz şi un pachet cu bomboane Life Savers. În buzunarele din faţă ale pantalonilor găsi

şaizeci şi şapte de cenţi în monede, un pachet de cărţi de joc şi un fluier din plastic, în formă de canar.

Portofelul lui Cottle conţinea şase bancnote de un dolar, una de cinci şi paisprezece bancnote de zece dolari. Acestea din urmă proveneau, probabil, de la ţicnit.

„Zece dolari pentru fiecare an al nevinovăţiei tale, domnule Wiles”.

Fiind un om cumpătat, Billy nu dori să îngroape banii împreună cu cadavrul. Se gândi să-i pună în cutia milei de la biserica unde parcase – şi fusese atacat – noaptea trecută.

Prudenţa fu mai puternică decât cumpătarea. Billy lăsă banii în portofel. Aşa cum faraonii morţi erau trimişi în lumea cealaltă cu sare, grâu, vin, aur şi slujitori eutanasiaţi, aşa şi Ralph Cottle avea să treacă dincolo de Styx având bani de cheltuială.

Printre cele câteva obiecte din portofel se aflau două demne de interes, primul fiind un instantaneu ros şi murdar, care-l înfăţişa pe Cottle tânăr. Cottle arăta frumos şi viril, fiind complet diferit de omul zdrobit din ultimii săi ani de viaţă, dar putea fi recunoscut. Alături de el era o femeie tânără şi drăguţă. Cei doi zâmbeau. Păreau fericiţi.

Al doilea obiect era o legitimaţie din 1983, de membru al Societăţii Americane a Scepticilor. RALPH THURMAN COTTLE, MEMBRU DIN 1978.

Billy păstră poza şi legitimaţia, apoi puse toate celelalte lucruri în buzunarul de la şold al lui Cottle.

Înfăşură bine cadavrul în folie. Îndoi capetele şi înfăşură pachetul cu metri întregi de bandă adezivă.

Spera că trupul, fiind în interiorul straturilor multiple de poliuretan opac, putea să treacă drept un covor înfăşurat într-un înveliş protector de plastic. Însă arăta ca un cadavru într-o folie de plastic.

Luă funia şi meşteri un mâner bine legat la un capăt al

leşului ambalat, mâner de care putea să-l tragă.

Nu intenţiona să scape de Cottle înainte de lăsarea întunericului. Spaţiul pentru bagaje din Explorerul său era înconjurat de ferestre. Maşinile de teren erau vehicule utile, dar dacă vrei să transporţi cadavre la lumina zilei e mai bine să foloseşti o maşină cu un portbagaj spaţios.

Din cauză că începea să aibă impresia că prin casa lui se circula ca într-o autogară, Billy târî cadavrul din camera de lucru în camera de zi, unde îl puse în spatele canapelei. În locul acela nu putea fi văzut de la uşa din faţă sau din pragul bucătăriei.

Se duse la chiuveta din bucătărie şi-şi frecă zdravăn mâinile, folosind de mai multe ori săpun lichid şi apă aproape clocotită.

Apoi îşi făcu un sandviş cu şuncă. În timp ce mânca lacom se minuna că putea să aibă poftă de mâncare după treaba macabră pe care tocmai o încheiase.

Nu şi-ar fi închipuit că dorinţa sa de a supravieţui rămăsese atât de puternică în timpul anilor săi de izolare. Se întrebă ce alte calităţi – bune sau rele – avea să redescopere sau să descopere în el însuşi, în următoarele treizeci şi şase de ore.

„Există cineva care-şi aminteşte drumul către uşa ta: poţi să fugi de Viaţă, dar de Moarte nu”.

Capitolul 34

Telefonul începu să sune tocmai când Billy termină sandvişul cu şuncă.

Billy nu voia să răspundă. Nu primea multe telefoane de la prieteni, iar Lanny era mort. Ştia cine trebuia să fie. Se săturase.

Când auzi al doisprezecelea ţârâit, Billy îşi trase scaunul de lângă masă.

Ţicnitul nu spusese niciodată nimic la telefon. Nu voia să i se audă glasul. Nu avea să spună nimic, doar o să-l asculte pe Billy, într-o tăcere batjocoritoare.

La al şaisprezecelea ţârâit, Billy se ridică de la masă.

Apelurile acelea aveau doar scopul de a-l intimida. Nu avea niciun rost să răspundă.

Billy rămase lângă telefon, uitându-se la el. La al douăzeci şi şaselea ţârâit, ridică receptorul.

Indicatorul digital nu dezvăluia identitatea celui care sunase.

Billy nu spuse alo. Asculta doar.

După câteva secunde de tăcere de la celălalt capăt al liniei, un clinchet mecanic fu urmat de un sâsâit. Pocnituri şi râcâituri punctau sâsâitul: sunetul unei benzi audio fără înregistrare pe ea, care trece prin dreptul capului de citire.

Când se auziră cuvintele, erau spuse de o serie de voci, unele de bărbat, unele de femeie. Nicio persoană nu rostea mai mult de trei cuvinte, de cele mai multe ori spunea doar unul.

Judecând după nivelul inegal al volumului şi după alte amănunte, ţicnitul îşi construise mesajul extrăgând fragmente din înregistrări audio existente, probabil cărţi înregistrate, cu mai multe persoane care citeau textul.

— Vreau... să ucid... o roşcată frumoasă. Dacă tu... spui... distruge-o pe târfă... o s-o ucid... iute. Altfel... ea

va... suferi... multe... chinuri. Tu... ai... un minut... ca... să... spui... lichideaz-o pe târfă. Alegerea... îţi... aparţine.

Apoi, din nou, pocnituri şi râcâituri de bandă neînregistrată.

Şarada fusese construită perfect. Nu mai permitea unui om ezitant să mai ezite.

Până atunci Billy fusese cooptat moral doar prin faptul că alegerea victimelor fusese stabilită în urma inacţiunii sale, iar în cazul lui Cottle în urma refuzului său de a acţiona.

În cazul alegerii dintre o profesoară drăguţă şi o femeie în vârstă care se ocupă de acţiuni de caritate, moartea părea la fel de tragică în ambele cazuri – dacă nu erai în favoarea celor tineri şi împotriva celor bătrâni. Luarea unei decizii active avea ca rezultat o tragedie nici mai mică, nici mai mare decât cea provocată de lipsa acţiunii.

Când victima posibilă poate fi un bărbat necăsătorit „a cărui lipsă n-o să fie simţită prea mult de lume” sau o mamă tânără cu doi copii, moartea mamei pare o tragedie mai mare. În acest caz, alegerea fusese stabilită astfel încât refuzul lui Billy de a se duce la poliţie asigura supravieţuirea mamei, răsplătind lipsa de acţiune şi profitând de slăbiciunea lui.

I se cerea încă o dată să aleagă între două rele şi, prin asta, să devină colaboratorul ţicnitului. De data asta, lipsa de acţiune nu mai era o opţiune viabilă. Dacă nu spunea nimic, o condamna pe roşcată la tortură, la o moarte hidoasă şi îndelungată. Dacă răspundea, avea să-i ofere roşcatei un anumit grad de milostenie.

Nu putea s-o salveze.

În ambele cazuri, finalul era moartea.

Dar o moarte avea să fie mai curată decât cealaltă.

Banda audio, care se derula în continuare, emise încă trei cuvinte:

— ... treizeci de secunde...

Billy simţi că nu poate să respire, dar putea. Simţea că avea să se sufoce dacă încerca să înghită în sec, dar nu se sufoca.

— ... cincisprezece secunde...

I se uscase gura. Limba îi deveni ţeapână. Nu credea că-i în stare să vorbească, dar reuşi să spună:

— Lichideaz-o pe târfă.

Ţicnitul puse telefonul în furcă. Billy făcu acelaşi lucru.

Erau colaboratori.

Şunca, pâinea şi maioneza pe care le mestecase se învârtiră în stomacul lui.

Dacă ar fi bănuit că ţicnitul voia să comunice prin telefon, ar fi putut să se pregătească să înregistreze mesajul. Acum era prea târziu.

Dar înregistrarea unei înregistrări n-ar fi convins poliţia, dacă nu se descoperea şi cadavrul unei roşcate. Iar dacă se găsea un asemenea cadavru, atunci dovezi bine plasate aveau să facă legătura dintre el şi Billy.

Aerul condiţionat funcţiona bine, dar aerul din bucătărie părea înăbuşitor, sufocant, i se înţepenea în gât, zăcea greu în plămânii lui.

„Lichideaz-o pe târfă”.

Fără să-şi amintească momentul în care părăsise casa, Billy se pomeni coborând treptele verandei din spate. Nu ştia unde se ducea.

Se aşează pe trepte.

Se uită la cer, la copaci, la curte.

Se uită la mâinile sale. Nu le recunoscu.

Capitolul 35

Părăsi oraşul pe o rută ocolitoare şi nu văzu pe nimeni urmărindu-l.

Neavând în Explorer niciun cadavru înfăşurat ca un buritto, Billy îşi permise să rişte să depăşească limita de viteză în cea mai mare parte a drumului către capătul dinspre sud al districtului. Un vânt fierbinte pătrundea prin geamul spart al portierei din partea şoferului, în timp ce trecu de marginea oraşului Napa, la ora unu şi cincizeci şi două de minute după-amiază.

Napa este un oraş bizar, destul de pitoresc, fiind astfel în mod natural, nu ca urmare a eforturilor politicienilor şi corporaţiilor care conspirau să-l reconstruiască sub forma unui parc tematic după modelul Disneylandului – o soartă pe care o au multe localităţi din California.

Harry Avarkian, avocatul lui Billy, avea biroul în centrul oraşului, în apropiere de tribunal, pe o stradă mărginită de măslini bătrâni. Îl aştepta pe Billy şi-l salută cu o îmbrăţişare de urs.

Harry, care avea vreo cincizeci de ani, era înalt şi solid, cu aspect de unchi, cu figura mobilă şi care zâmbea iute, arăta ca un tip ce făcea reclamă la un medicament minune pentru creşterea părului. Avea capul acoperit cu un păr negru sârmos, atât de des încât părea că frizerul trebuia să-l tundă zilnic, mai avea o mustaţă de morsă şi asemenea tufe de păr negru, creţ, pe dosul mâinilor mari, că părea că se pregătea să hiberneze iarna.

Lucra la un birou vechi, aşa că atunci când Billy se aşeză în faţa lui, relaţia lor nu părea a fi cea dintre avocat şi client, ci a unor prieteni care au o afacere împreună.

După obişnuitul „ce mai faci” şi după discuţiile despre căldură, Harry întrebă:

— Deci ce-i atât de important încât nu se putea rezolva

prin telefon?

— Nu-i ceva ce n-aş fi putut discuta la telefon, îl minţi Billy, iar ceea ce spuse în continuare fu destul de adevărat. A trebuit să vin aici pentru alte lucruri şi mi-am imaginat că aş putea să stau de vorbă personal cu tine despre ceea ce mă tulbură.

— Atunci dă-i drumul la întrebări şi să vedem dacă mă pricep cât de cât la legislaţie.

— E în legătură cu fondul pentru îngrijirea Barbarei.

Harry Avarkian şi Gi Minh „George” Nguyen, contabilul lui Billy, erau ceilalţi doi din comitetul alcătuit din trei membri care gestiona fondul.

— Acum două zile am revăzut declaraţia de venituri pe trimestrul al doilea, zise Harry. Venitul era de paisprezece la sută. Este excelent, ţinând seama de piaţă. După ce scădem cheltuielile făcute pentru Barbara, vedem că avem o creştere continuă a capitalului de bază.

— Am investit cu cap, spuse Billy, aprobator. Dar stau noaptea treaz, întrebându-mă dacă exista o cale să umfle cineva sacul.

— Sacul? Adică banii Barbarei? Dacă vrei să-ţi faci griji în legătură cu ceva, fii preocupat de faptul că un asteroid poate să lovească Pământul.

— Sunt îngrijorat şi n-am ce face.

— Billy, am redactat documentele fondului şi limitările sunt mai strâmte decât un cur de ţânţar. Şi cât timp o să păzeşti tu seiful, n-o să umfle nimeni un bănuţ.

— Mă refeream la cazul în care mi s-ar întâmpla ceva.

— Ai doar treizeci şi patru de ani. Din punctul meu de vedere, abia ai trecut de pubertate.

— Mozart a murit înainte de treizeci şi patru de ani.

— Nu mai suntem în secolul al optsprezecelea şi tu nu cânţi la pian, aşa că această comparaţie n-are nicio logică, zise Harry, după care se încruntă. Eşti cumva bolnav?

— M-am simţit şi mai bine, recunoscu Billy.

— Ce-i cu bandajul ăla pe fruntea ta?

Billy îi spuse povestea cu nodul din scândura de nuc.

— Nu-i nimic grav.

— Arăţi palid pentru vremea asta de vară.

— N-am prea pescuit. Harry, n-am cancer sau ceva de genul ăsta, dar mă poate lovi oricând un camion.

— Te-au hăituit în ultimul timp nişte camioane? A trebuit să te fereşti de ele? De când ai trecut la pesimişti?

— Cum stau lucrurile cu Dardre?

Dardre era sora Barbarei. Cele două erau gemene, dar nu identice. Nu semănau de fel şi erau complet diferite ca fire.

— Tribunalul nu numai că a scos-o din priză, dar i-au luat şi bateriile.

— Ştiu, dar...

— E Puştoaica Stimulativă a Răului, aşa e, dar e deja istorie ca brânza cu iaurt pe care am mâncat-o la prânz acum o săptămână.

Cicily, mama Barbarei şi a lui Dardre, fusese o consumatoare de droguri. Nu ştiuse niciodată cine era tatăl fetelor şi gemenele fuseseră trecute în certificatul de naştere cu numele de fată al mamei lor.

Cicily ajunsese într-un ospiciu pe când fetele aveau doi ani. Copiii fuseseră luaţi din custodia mamei şi plasaţi într-o familie, care să le îngrijească. Cicily murise la unsprezece luni după aceea.

Până la cinci ani, surorile trecuseră prin aceleaşi familii adoptive. După aceea fuseseră despărţite.

Barbara n-o mai văzuse niciodată pe Dardre. De fapt, la vârsta de douăzeci şi unu de ani o căutase şi încercase să restabilească o relaţie cu sora sa, dar fusese refuzată.

Deşi nu era la fel de autodistructivă ca şi Cicily, Dardre moştenise gustul mamei sale pentru chimicalele ilegale şi

viaţa de petreceri. Considera că sora ei cea curată şi treză era plictisitoare şi antipatică.

La opt ani după aceea, după ce presa acordase o atenţie deosebită cazului respectiv, iar compania de asigurări dăduse milioane pentru îngrijirea pe termen lung a Barbarei, Dardre îşi fabricase o afecţiune profundă faţă de sora ei. Fiind singura rudă cunoscută a Barbarei, declanşase o acţiune judecătorească pentru a fi declarată singurul administrator al fondului.

Din fericire – la sfatul lui Harry şi imediat după logodna lor –, Billy şi Barbara întocmiseră şi semnaseră în biroul lui Harry testamente simple, numindu-se unul pe celălalt unic moştenitor şi executor testamentar.

Trecutul lui Dardre, tactica şi lăcomia sa făţişă treziseră dispreţul judecătorului. Acţiunea judecătorească fusese respinsă.

Dardre încercase să găsească alt tribunal ca să reia cazul. Nu avusese succes. Billy şi Harry nu mai auziseră de ea de doi ani.

Acum Billy zise:

— Dar dacă aş muri...

— Ai ales împuterniciţi de rezervă, care să-ţi ia locul. Dacă o să fii călcat de un camion, unul dintre ei îţi va lua locul.

— Înţeleg. Dar...

— Dacă tu, eu şi George Nguyen o să fim călcaţi de camioane, adică, de fapt, dacă noi trei vom fi călcaţi de trei camioane, există candidaţi dornici să fie împuterniciţi, acceptabili din punctul de vedere al tribunalului, şi care sunt gata să preia îndatoririle. Până la instalarea lor în funcţie, treburile de zi cu zi ale fondului vor fi în mâinile unei firme care asigură administrarea fondului.

— Te-ai gândit la toate.

Harry zise, mişcându-şi mustaţa imensă când zâmbi:

— Dintre toate realizările mele, cel mai mândru sunt de faptul că nu am fost încă exclus din barou.

— Dar dacă mi se întâmplă ceva...

— Mă scoţi din minţi.

— ... există cineva în afară de Dardre, care să ne dea motive de îngrijorare?

— Cine?

— Oricine.

— Nu.

— Eşti sigur?

— Da.

— Nu-i nimeni care să poată lua banii Barbarei? Harry zise, aplecându-se în faţă, cu braţele pe birou:

— Despre ce-i vorba? Billy ridică din umeri.

— Nu ştiu. În ultimul timp am fost... cam speriat. După ce tăcu un timp, Harry spuse:

— Poate că ar fi timpul să revii la viaţă.

— Am o viaţă a mea, replică Billy, pe un ton cam tăios, având în vedere că Harry îi era prieten şi că era un tip decent.

— Poţi să ai grijă de Barbara, poţi să fii credincios amintirii ei, dar să ai totuşi viaţa ta.

— Ea nu-i o amintire. E vie. Harry, eşti ultima persoană căreia aş vrea să-i trag un pumn în gură.

Harry oftă.

— Ai dreptate. Nimeni nu-ţi poate spune ce să simtă inima ta.

— Ce naiba, Harry, nu ţi-aş da niciodată un pumn în gură.

— Par speriat?

Billy zise, râzând uşor:

— Tu pari aşa cum eşti. Arăţi ca un Muppet.

Umbra blândă a măslinilor luminaţi de soare se mişcă de pe geamul ferestrei, pătrunzând în cameră. După un

timp, Harry Avarkian spuse:

— Există cazuri în care unii oameni au ieşit din comă botulinică, având majoritatea facultăţilor intelectuale intacte.

— Sunt rare asemenea cazuri, recunoscu Billy.

— Rar nu-i acelaşi lucru cu niciodată.

— Încerc să fiu realist, dar nu vreau cu adevărat să fiu.

— Îmi plăcea supa vichyssoise, zise Harry. Acum, dacă o văd pe rafturile magazinului, mi se face greaţă.

Într-o sâmbătă, pe când Billy lucra în taverna, Barbara deschisese la cină o cutie cu supă. Supa vichyssoise. Îşi făcuse şi un sandviş cu brânză.

Duminică dimineaţa, Billy se dusese la ea în apartament, pentru că nu-i răspunsese la telefon. O găsise inconştientă, pe podeaua din baie.

La spital i se administraseră antitoxine – suficient de prompt ca să fie salvată de la moarte. Iar acum dormea. Şi dormea.

Nu se putea aprecia cu precizie întinderea vătămării creierului decât după ce se trezea – dacă avea să se trezească vreodată.

Fabricantul supei – o campanie cu reputaţie – scosese imediat din magazine întreaga producţie de vichyssoise. Dintre cele peste trei mii de cutii, doar şase au fost găsite contaminate.

Niciuna dintre cele şase cutii nu prezenta semne de umflare, într-un fel, suferinţa Barbarei scutise cel puţin alte şase persoane de o soartă similară.

Billy nu reuşise niciodată să găsească oarecare consolare în acest lucru.

— E o femeie frumoasă, zise Harry.

— E slabă şi zveltă, dar mie mi se pare încă frumoasă, zise Billy. Şi undeva, în interiorul ei, e vie. Spune diferite chestii. Ţi-am mai spus. E vie şi gândeşte.

Se uită la umbrele măslinilor proiectate pe birou de lentilele ferestrelor.

Nu se uita la Harry. Nu voia să vadă mila din ochii avocatului.

După un timp, Harry mai zise din nou ceva despre vreme, iar Billy îi spuse:

— Ai auzit că savanţii de la Princeton – sau, poate, de la Harvard – încearcă să facă un porc cu creier de om?

— Fac rahaturi din astea peste tot, replică Harry. Nu învaţă niciodată nimic. Cu cât sunt mai deştepţi, cu atât sunt mai tâmpiţi.

— Ce oroare!

— Ei nu vând oroarea. Doar gloria şi banii.

— Eu nu văd gloria.

— Ce glorie poate fi văzută la Auschwitz? Dar unii au văzut-o.

Urmă o tăcere mutuală, după care Billy îl privi pe Harry în ochi.

— Ştiu să înveselesc lumea, nu-i aşa?

— N-am mai râs aşa de tare de pe vremea lui Abbott şi Costello.

Capitolul 36

Billy se opri într-un magazin de aparatură electronică din Napa şi cumpără o cameră şi un dispozitiv de înregistrare video. Echipamentul putea fi folosit în modul obişnuit sau putea fi reglat încât să obţină o serie de instantanee, luate la interval de câteva secunde.

Sistemul respectiv, dispunând de un disc făcut special, putea să ofere – în al doilea mod de folosire – supraveghere înregistrata timp de o săptămână, similară celei oferite de echipamentele medii din magazinele de specialitate.

Considerând că fereastra spartă a Explorerului nu-i permitea să ţină în vehicul obiecte de valoare, plăti obiectele şi stabili să se întoarcă după ea peste o jumătate de oră.

De la magazinul de aparatură electronică se duse să caute un automat cu ziare. Găsi unul în faţa farmaciei.

Articolul principal se referea la Giselle Winslow. Profesoara fusese ucisă în primele ore ale dimineţii de marţi, cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă.

Poza ei din ziar era diferită de cea vârâtă în cartea din poala lui Lanny Olsen, dar ambele erau fotografii ale aceleiaşi femei atrăgătoare.

Billy merse cu ziarul în mână până la sediul principal al bibliotecii districtului. Avea calculator acasă, dar nu mai avea de mult timp acces la internet; biblioteca i le oferea pe amândouă.

Era singur în grămada de calculatoare. Alţi vizitatori stăteau la mesele de citit şi scotoceau prin maldărele de cărţi. Poate că, la urma urmei, îmbrăţişarea „alternativei faţă de cărţi” nu se dovedise a fi viitorul bibliotecilor.

Pe când scrisese ficţiune, Billy folosise World Wide Web pentru cercetări. Mai târziu, reţeaua îi oferise distracţii şi

evadare. În ultimii doi ani nu mai navigase de loc pe net.

Între timp, lucrurile se schimbaseră. Accesul era mai rapid. Căutarea se făcea mai iute şi mai uşor.

Billy tastă un şir de caractere, care să reprezinte un element de căutare în reţea. După ce nu obţinu niciun rezultat, modifică şirul de caractere, apoi îl modifică din nou.

Legile referitoare la vârsta de la care se putea consuma alcool difereau de la stat la stat. În multe jurisdicţii, Steve Zillis n-ar fi avut voie să servească la bar decât după ce ar fi împlinit douăzeci şi unu de ani, aşa că Billy scoase „barman” din şirul de căutare.

Steve lucra în tavernă doar de cinci luni. El şi Billy nu făcuseră niciodată schimb de biografii.

Billy îşi aminti vag că Steve fusese la un colegiu. Nu-şi amintea care. Adaugă „student” la şirul de căutare.

Poate cuvântul „crimă” era prea limitativ. Îl înlocui cu „mârşăvie”.

Avu un rezultat. Din *Denver Post.*

Articolul fusese publicat cu cinci ani şi opt luni în urmă. Deşi Billy se autoavertiză să nu vadă în această descoperire mai mult decât conţinea de fapt, informaţia i se păru relevantă.

În anul acela, în noiembrie, dispăruse o studentă de optsprezece ani de la Universitatea Colorado din Denver, numită Judith Sarah Kesselman. Cel puţin la început nu existase niciun semn că ar fi avut loc vreun delict.

În ceea ce părea a fi primul articol de ziar despre tânăra care lipsea, un alt student de la UCD, Steve Zillis, era citat că spusese că Judith era „o fată minunată, care punea suflet şi era prietenă cu toţi”.

Era îngrijorat pentru că „Judi e prea responsabilă ca să dispară două zile fără să spună nimănui ce planuri are”.

Alt şir de caractere de căutare, legat de Judith Sarah

Kesselman, avu ca urmare o grămadă de rezultate. Billy se pregăti să descopere că trupul fusese găsit fără faţă.

Parcurse articolele, citindu-le cu atenţie la început. Când materialele începură să se repete, se mulţumi să le parcurgă în grabă.

Prieteni, rude şi profesori ai lui Judith Kesselman erau citaţi deseori. Steve Zillis nu mai fusese menţionat vreodată.

Judecând după mărturia materialelor disponibile lui Billy, nu se descoperise niciodată vreo urmă a lui Judith. Fata dispăruse fără urmă, de parcă ar fi trecut din acest univers în altul.

Frecvenţa relatărilor din presă scăzuse constant în timpul Crăciunului din anul acela. Scăzu brusc odată cu noul an.

Presa preferă cadavrele femeilor dispărute, preferă sângele misterului. Există întotdeauna violenţa nouă şi aţâţătoare.

Ultimul articol data de la a cincea aniversare a dispariţiei lui Judith. Oraşul ei natal era Laguna Beach din California şi articolul apăruse în *Orange County Register.*

Un reporter, care înţelegea durerea nerezolvată a familiei Kesselman, scrisese în mod mişcător despre speranţa acesteia că Judith era încă vie. Cumva. Undeva. Şi că într-o zi se va întoarce acasă.

Fata avusese talent muzical. Cântase bine la pian şi la chitară. Îi plăcuse muzica gospel. Şi câinii. Şi plimbările lungi pe plajă.

Presa oferise două fotografii ale ei. În ambele arăta poznaşă, amuzantă, blândă.

Cu toate că Billy n-o cunoscuse pe Judith Kesselman, nu putu să suporte soarta figurii ei proaspete. Evita să se uite la fotografiile ei.

Imprimă anumite articole, ca să le revadă ulterior. Le

împături împreună cu ziarul pe care-l luase din automat.

În timp ce părăsea biblioteca, trecând pe lângă mesele de citit, un bărbat zise:

— Billy Wiles. Nu te-am văzut de mult timp. La una dintre mese, pe scaun şi zâmbind cu gura până la urechi, stătea şeriful John Palmer.

Capitolul 37

Deşi purta uniformă, fără pălărie şeriful semăna mai mult a politician decât a poliţist. De fapt, din cauză că postul său era unul obţinut prin alegeri, era atât poliţist, cât şi politician.

Îngrijit de părea afectat, ras neted ca o piersică de sticlă, cu dinţii de-un alb perfect, cu trăsături potrivite pentru o monedă romană, şeriful arăta cu zece ani mai tânăr decât era – şi pregătit pentru camerele de luat vederi.

Cu toate că Palmer stătea la o masă de citit, în faţa sa nu se afla nicio revistă, niciun ziar, nicio carte. Individul arăta de parcă ar fi ştiut deja totul.

Palmer nu se ridică. Billy rămase în picioare.

— Cum merg lucrurile în Vineyard Hills? întrebă Palmer.

— Sunt o grămadă de vii şi de coline, răspunse Billy.

— Mai lucrezi la bar?

— E întotdeauna nevoie de asta. E a treia profesie ca vechime.

— Care-i a doua, după târfe? întrebă Palmer.

— Politicienii.

Şeriful păru amuzat.

— Ai mai scris ceva zilele astea?

— Un pic, minţi Billy.

Una dintre povestirile sale publicate descria un personaj care era un portret uşor modificat al lui John Palmer.

— Faci cercetări pentru scrierile tale? întrebă Palmer.

Din locul în care stătea şeriful, vedea calculatorul la care lucrase Billy, nu şi ce era pe ecranul acestuia.

Poate că Palmer putea să afle ce făcuse Billy la calculator. Un calculator public ţinea o evidenţă a solicitărilor utilizatorului.

Nu. Probabil că nu. Şi existau nişte legi cu privire la intimitate.

— Da, zise Billy. Făceam nişte cercetări.

— Un ajutor al meu te-a văzut parcând în faţa biroului lui Harry Avarkian.

Billy nu zise nimic.

— La trei minute după ce ai plecat de la Harry, timpul din aparatul tău de parcare a expirat.

Se putea să fie adevărat.

— Am pus două monede de-un sfert de dolar în aparat, zise Palmer.

— Mulţumesc.

— Geamul de la portiera şoferului e spart.

— Un mic incident, zise Billy.

— Nu-i o încălcare a legii, dar ar trebui să-l repari.

— Am stabilit o programare pentru vineri, minţi Billy.

— Nu te deranjează? întrebă şeriful.

— Ce să mă deranjeze?

— Faptul că discutăm aşa, spuse Palmer, uitându-se prin bibliotecă; nu era nimeni în apropierea lor. Doar noi doi.

— Nu mă deranjează, zise Billy.

Avea dreptul şi motivul să plece. Dar rămase, hotărât să nu lase impresia că ar fi intimidat.

Cu douăzeci de ani în urmă, pe când avea doar paisprezece ani, Billy Wiles îndurase un interogatoriu dus într-un asemenea mod, încât ar fi putut distruge cariera lui John Palmer de apărător al legii.

În loc de asta, Palmer fusese promovat de la gradul de locotenent la cel de căpitan, apoi ajunsese şeful poliţiei. Ulterior candidase la postul de şerif şi fusese ales. De două ori.

Harry Avarkian avea o explicaţie succintă pentru ascensiunea lui Palmer şi pretindea că o aflase de la

ajutoarele acestuia: rahatul pluteşte.

— Cum se mai simte domnişoara Mandel? întrebă Palmer.

— La fel.

Billy se întrebă dacă Palmer ştia de apelul la 911. Napolitino şi Sobieski nu aveau vreun motiv să întocmească un raport în legătură cu asta, mai ales că se dovedise a fi o alarmă falsă.

Pe de altă parte, cei doi sergenţi lucrau la subsecţia din St. Helena. Deşi şeriful Palmer colinda prin jurisdicţia sa, biroul său se afla aici, în sediul districtului.

— Ce lucru trist, zise Palmer. Billy nu-i răspunse.

— Măcar va avea parte de cea mai bună îngrijire tot restul vieţii, cu atâţia bani...

— O să fie bine. O să iasă din starea asta.

— Crezi?

— Da.

— Cu atâţia bani – sper să ai dreptate.

— Am.

— Ar trebui să aibă ocazia să se bucure de toţi banii aceia. Billy, cu faţa ca de piatră, nu dădu nici cel mai mic semn că ar fi înţeles aluzia directă a lui Palmer.

Căscând, întinzându-se, stând relaxat şi normal pe scaun, Palmer se vedea, probabil, ca o pisică jucându-se cu un şoarece.

— Oamenii vor fi fericiţi să audă că nu eşti terminat, că scrii un pic.

— Ce oameni?

— Oamenii cărora le plac scrierile tale, bineînţeles.

— Cunoşti vreunul? Palmer ridică din umeri.

— Nu fac parte din asemenea cercuri. Dar sunt convins de un lucru...

Pentru că şeriful voia să fie întrebat „ce lucru?” Billy nu-l întrebă nimic.

Fără să ia în consideraţie tăcerea lui Billy, Palmer continuă:

— Sunt sigur că mămica şi tăticul tău s-ar fi mândrit cu asta. Billy plecă de lângă el şi ieşi din bibliotecă.

După aerul condiţionat, căldura verii se năpusti asupra lui. Billy simţea că se sufocă atunci când inspira şi că e strangulat când expira. Poate că nu era căldura, ci trecutul.

Capitolul 38

În timp ce gonea spre nord pe Şoseaua 29, ieşind din bătaia soarelui şi intrând în bătaia soarelui, în timp ce faimoasa şi fertila vale se îngusta, la început imperceptibil şi apoi perceptibil, Billy se gândea cum s-o protejeze pe Barbara.

Administraţia fondului putea să angajeze pază timp de 24 de ore pe zi până când Billy avea să-l găsească pe ţicnit sau până când acesta avea să-i vină de hac. Banii nu reprezentau o problemă.

Însă nu erau într-un oraş mare. Cartea de telefoane nu conţinea pagini întregi cu reclame pentru firme particulare de pază.

Era riscant să explici paznicilor de ce era nevoie de ei. Adevărul ar fi stabilit o legătură între Billy şi trei asasinate de care putea fi făcut ţap ispăşitor.

Dacă se îndepărta prea mult de adevăr, paznicii n-ar fi ştiut cu cine au de-a face. Le-ar fi pus vieţile în pericol.

În plus, majoritatea paznicilor din părţile acelea erau foşti poliţişti sau poliţişti care lucrau în timpul liber. Mulţi dintre ei lucraseră – sau lucrau – pentru John Palmer.

Billy nu voia ca Palmer să afle că Barbara era păzită de paznici plătiţi. Şeriful s-ar fi întrebat de ce. Ar fi pus întrebări.

După câţiva ani în care fusese sub radarul lui Palmer, ajunsese iarăşi în raza de acţiune a acestuia. Billy nu îndrăznea să atragă şi mai mult atenţia asupra sa.

Nu putea cere prietenilor să facă de gardă la patul Barbarei. Riscul pe care şi l-ar fi asumat aceştia ar fi fost prea mare.

Şi nici nu avea prieteni apropiaţi cărora să îndrăznească să le ceară ceva. Oamenii din viaţa sa erau doar *cunoştinţe.*

Reuşise să facă astfel încât lucrurile stăteau aşa. Nu exista viaţă care să nu se desfăşoare în comunitate. Billy ştia asta. Ştia. Dar nu semănase aşa cum trebuia şi acum nu avea ce să secere.

Vântul prin geamul spart îi vorbea despre haos.

Când Barbara avea să fie în momentele de pericol maxim, doar el singur avea s-o apere. Dacă avea să poată.

Barbara merita pe cineva mai bun decât el. Cu trecutul lui, nimeni care ar fi avut nevoie de un paznic n-ar fi apelat în primul rând la el, nici în al doilea rând – n-ar fi apelat deloc.

„Ultima mea crimă: joi, la miezul nopţii”.

Dacă Billy îl înţelesese corect pe ţicnit – şi era sigur că-l înţelesese – uciderea Barbarei avea să fie punctul culminant, după care va fi trasă cortina „spectacolului” plin de cruzime.

„Sinuciderea ta: curând după aceea”.

Mâine-seară, cu mult înainte de miezul nopţii, va sta lângă patul ei.

În seara aceasta nu va fi cu ea. Probabil că sarcinile urgente din agenda sa aveau să-l ţină ocupat până în zori.

Dacă greşea, dacă uciderea ei avea să fie surpriza în al doilea act, atunci valea însorită urma să devină pentru el la fel de întunecată ca vidul din spaţiul cosmic.

Mergând iute, împins înainte de dorul de izbăvire, lumina soarelui lovindu-l din stânga şi având în faţa marele monument al văii, muntele St. Helena, care părea să nu se apropie niciun pic, Billy îşi folosi telefonul celular ca să sune la Whispering Pines, apăsând cifra 1 şi provocând formarea unui număr memorat.

Pentru că Barbara avea o cameră separată cu baie, regulile privind orele de vizită nu se aplicau în cazul ei. Un membru al familiei putea chiar să rămână peste noapte, dacă obţinuse din timp aprobarea.

Billy spera să se oprească la Whispering Pines în drum spre casă şi să aranjeze să rămână cu Barbara de joi seara până vineri dimineaţa. Inventase o poveste justificativă care putea fi acceptată fără să trezească bănuieli.

Secretara care-i răspunse la telefon îl informă că doamna Norlee, directoarea, avea să fie într-o şedinţă până la cinci şi jumătate, dar că după aceea va putea să-l vadă. Billy stabili o întâlnire.

Cu puţin înainte de ora patru, Billy ajunse acasă, aşteptându-se într-o oarecare măsură să vadă maşini ale poliţiei, o duba a medicului legist, un mare număr de ajutoare ale şerifului şi pe sergentul Napolitino pe veranda din faţă, stând în picioare lângă un balansoar pe care se afla cadavrul lui Ralph Cottle, scos în învelitoarea sa. Dar totul era liniştit.

Billy parcă pe alee, în partea din spate a casei, în loc să folosească garajul.

Intră în casă şi cercetă fiecare încăpere. Nu găsi niciun indiciu că în lipsa sa trecuse pe acolo vreun intrus.

Cadavrul stătea încă înfăşurat ca un cocon, în spatele canapelei.

Capitolul 39

Deasupra cuptorului cu microunde, în spatele unor uşi de dulap, se afla un spaţiu adânc care conţinea tăvi de copt, două tigăi perforate pentru pizza şi alte obiecte înguste depozitate vertical. Billy scoase tigăile – şi raftul mobil pe care stăteau acestea – şi le puse în cămară.

În spatele spaţiului care rămăsese acum liber se afla un panou electric cu două prize. În priza de jos era înfipt un ştecăr, iar firul dispărea printr-o deschizătură făcută în peretele din spate al dulapului.

Ştecărul alimenta cuptorul cu microunde. Billy îl scoase din priză.

Apoi se urcă pe o scară şi, cu ajutorul unei maşini electrice de găurit, făcu o gaură în partea de jos a dulapului, prin partea de sus a cuptorului. Acest lucru distruse cuptorul cu microunde, dar lui Billy nu-i păsa.

Folosi burghiul ca şi cum ar fi fost un polizor electric, mişcându-l simultan în jurul perimetrului găurii şi împingându-l în sus şi-n jos, lărgind orificiul. Zgomotul era înfiorător.

Se produse un uşor miros de izolator încins, dar Billy îşi termină treaba înainte ca temperatura provocată de frecare să devină o problemă.

Strânse resturile din cuptorul cu microunde. Puse videocamera în interiorul acestuia.

După ce introduse fişa de la capătul cablului de transmisie video în cameră, Billy scoase celălalt capăt prin gaura pe care o făcuse în partea de sus a cuptorului. Făcu acelaşi lucru cu un fir electric bifurcat la ambele capete.

Billy puse dispozitivul de înregistrare video pe disc în dulapul în care ţinuse anterior tăvile de copt. Introduse capătul liber al cablului de transmisie în aparat, conform instrucţiunilor tipărite.

Puse cablul electric al camerei în priza de sus a panoului din spatele dulapului. Aparatul de înregistrat fu conectat la priza de jos, în care fusese cuptorul cu microunde.

Introduse un disc pentru şapte zile. Reglă aparatul conform instrucţiunilor şi-l porni.

Când închise uşa cuptorului cu microunde, suprafaţa interioară a geamului de supraveghere apăsă marginea de cauciuc a capacului lentilei camerei. Videocamera fusese îndreptată spre uşa din spate a bucătăriei.

Billy putea să vadă camera din interiorul cuptorului doar dacă îşi ţinea faţa aproape de fereastra de supraveghere, deoarece lumina din interiorul cuptorului era stinsă. Ţicnitul nu avea s-o descopere decât dacă intenţiona să-şi facă floricele la microunde.

Din cauza că geamul conţinea un ecranaj fin, laminat între straturile de sticlă, Billy nu ştia dacă imaginea camerei avea să fie clară. Trebuia s-o testeze.

Jaluzelele erau lăsate peste toate ferestrele din bucătărie. Billy le ridică, apoi aprinse lumina din tavan.

Rămase dincolo de uşa din spate doar o clipă, apoi traversă încăperea, fără să se grăbească.

Aparatul de înregistrat avea un miniecran, pentru o vizionare rapidă. Când Billy se căţără pe scară şi urmări înregistrarea de până atunci, văzu o siluetă întunecată. Când aceasta traversă încăperea, rezoluţia se îmbunătăţi şi Billy putu să se recunoască.

Nu-i plăcu să se privească. Pământiu, ursuz şi nesigur, decis să acţioneze, dar cu un scop care-l împiedica s-o facă.

Ca să fie cinstit cu el însuşi, imaginea era în alb şi negru şi un pic grăunţoasă. Aparentul său mers clătinat era, de fapt, efectul înregistrării accelerate.

Ţinând seama de toate astea, Billy vedea o siluetă

neconvingătoare: o formă şi o umbră, dar fără substanţă, ca o fantomă. Părea să fie străin în propria casă.

Porni din nou aparatul. Închise uşa dulapului şi luă scara de acolo.

Se duse în baie şi îşi schimbă pansamentul de pe frunte. Rănile provocate de cârlige erau de-un roşu violent, dar nu arătau mai rău ca înainte.

Se schimbă, îmbrăcând un tricou negru, blugi negri şi pantofi negri. Până la apus erau mai puţin de patru ore, iar după ce avea să treacă şi crepusculul, Billy trebuia să se mişte cât mai neobservat cu putinţă printr-o noapte duşmănoasă.

Capitolul 40

Lui Gretchen Norlee îi plăceau costumele de culoare închisă, nu purta bijuterii şi-şi pieptăna părul pe spate, de la frunte. Privea lumea prin ochelari cu ramă de oţel şi-şi împodobea biroul cu jucării din pluş. Un ursuleţ, o broască, o raţă, un Knuffle Bunny şi un pisoi de-un albastru-negru erau aranjate pe rafturi, într-o colecţie care constase iniţial din câini care salutau vizitatorii cu strălucirea limbilor scoase, limbi de catifea roşii şi roz.

Gretchen conducea Căminul Whispering Pines pentru Convalescenţi, cămin cu 102 paturi, îl conducea cu o eficienţă militară şi cu o compasiune deosebită. Atitudinea sa caldă contraziceau posomoreala vocii ei răguşite.

Nu întruchipa contradicţii mai mari decât oricare altă persoană care găsea un echilibru temporar în această lume foarte vremelnică. Contradicţiile ei erau însă imediat vizibile şi mai demne de îndrăgit.

Gretchen îşi părăsise biroul, ca un semn că privea întâlnirea aceea ca o dovadă de consideraţie personală, nu ca o problemă de afaceri, şi stătea pe un fotoliu în apropierea scaunului pe care stătea Billy.

— Deoarece Barbara ocupă o cameră separată, poate să aibă companie în afara orelor normale de vizită, fără vreun inconvenient pentru ceilalţi pacienţi. Nu văd nicio problemă, deşi de obicei familia stă peste noapte doar când pacientul s-a întors de la un spital.

Cu toate că Gretchen avea prea mult bun-simţ ca să-şi exprime curiozitatea în mod direct, Billy se simţi obligat să-i satisfacă această curiozitate cu o explicaţie, chiar dacă fiecare cuvânt al său era o minciună.

— Grupul de studiu al Bibliei din care fac parte a discutat ce spune Scriptura despre puterea rugăciunii.

— Deci faci parte dintr-un grup de studiere a Bibliei,

zise ea de parcă ar fi fost intrigată, de parcă el ar fi fost un om pe care nu şi l-ar fi putut imagina într-o postură pioasă.

— Există un studiu medical important care arată că atunci când prietenii şi rudele se roagă pentru o fiinţă dragă care e bolnavă, pacientul îşi revine foarte des şi-şi revine mai iute.

Studiul acela controversat provocase discuţii înflăcărate, după ce fusese publicat în ziare. Amintindu-şi de pălăvrăgeala beţivilor – nu a unui grup de studiere a Bibliei – despre studiul acela, Billy se inspirase ca să inventeze o poveste care să-i justifice intenţiile.

— Cred că am citit despre studiul ăla, zise Gretchen Norlee.

— Sigur că mă rog pentru Barbara în fiecare zi.

— Bineînţeles.

— Dar consider că rugăciunea are mai mult înţeles dacă implică şi un soi de sacrificiu.

— Sacrificiu, zise Gretchen, gânditoare.

Billy zâmbi şi-i replică:

— Nu intenţionez să sacrific un miel.

— Aha. Asta o să placă echipei administrative.

— Dar o rugăciune lângă pat, sinceră, nu reprezintă un impediment.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Sigur că rugăciunea va fi mai plină de înţeles şi mai eficientă dacă se face cu un anumit cost personal – cum ar fi renunţarea la somn într-o noapte.

— Nu am interpretat niciodată lucrurile astfel, zise Gretchen.

— Îmi place ca din când în când să stau cu ea toată noaptea cufundat în rugăciune, zise Billy. Dacă n-o ajută pe ea, pe mine mă ajută.

Auzindu-se ce spunea, Billy îşi zise că suna la fel de ciudat ca un evanghelist de la televizor care proclama ca o

virtute a abstinenţei faptul că eşti prins gol, cu o târfă, pe bancheta din spate a limuzinei.

Evident, Gretchen Norlee îl auzea altfel decât se auzea el însuşi. Ochii ei se umeziseră de înţelegere, în spatele ochelarilor cu ramă de oţel.

Noua sa îndemânare îl scârbi şi-l îngrijoră pe Billy. Când un mincinos devine prea priceput în înşelătorii poate să-şi piardă abilitatea de a discerne adevărul şi poate fi el însuşi înşelat mai uşor.

Billy se aştepta să plătească un preţ pentru că-şi bătea joc de o femeie amabilă precum Gretchen Norlee, pentru că totul se plăteşte.

Capitolul 41

În timp ce Billy mergea pe coridorul principal către camera Barbarei din aripa de vest, doctorul Jordan Ferrier, medicul ei, ieşi din încăperea unui alt pacient. Cei doi aproape că se ciocniră.

— Billy!

— Bună ziua, domnule doctor.

— Billy, Billy, Billy!

— Simt că urmează o lecţie.

— M-ai evitat.

— M-am străduit, recunoscu Billy.

Doctorul Ferrier arata mai tânăr decât cei patruzeci şi doi de ani pe care-i avea. Avea părul nisipiu, ochi verzi, era veşnic vesel şi era un intermediar consacrat al morţii.

— Am depăşit cu mai multe săptămâni termenul pentru analiza noastră semianuală.

— Analiza semianuală e ideea dumneavoastră. Eu sunt foarte mulţumit de o analiză la fiecare zece ani.

— Hai s-o vedem pe Barbara.

— Nu, spuse Billy. Nu vreau să discut în faţa ei.

— Bine, spuse doctorul Ferrier, şi îl luă pe Billy de braţ şi-l conduse în sala în care se odihnea în pauze personalul căminului.

Erau singuri în încăpere. Automatele pentru gustări şi băuturi răcoritoare zumzăiau, gata să distribuie trataţii cu multe calorii, multe grăsimi şi multă cofeină lucrătorilor sanitari care cunoşteau consecinţele lăcomiei lor, dar aveau bunul-simţ să nu exagereze cu respectarea regulilor.

Ferrier trase un scaun de plastic alb lângă o masă cu tăblie portocalie. Văzând că Billy nu se aşază, doctorul oftă, împinse scaunul sub masă şi rămase în picioare.

— Acum trei săptămâni am terminat o evaluare a

Barbarei.

— Eu fac câte una în fiecare zi.

— Billy, nu sunt dușmanul tău.

— E greu de spus, în perioada asta a anului.

Ferrier era un medic muncitor, inteligent, talentat şi bine intenţionat. Din nefericire, universitatea care îl pregătise îl infectase cu ceea ce se numea „etică utilitaristă”.

— Barbarei nu-i merge mai bine, zise doctorul Ferrier.

— Dar nici nu-i merge mai rău.

— Orice şansă de a recupera funcţiile cognitive superioare...

— Uneori vorbeşte, îl întrerupse Billy. Ştiţi că vorbeşte.

— Dar e logică? E coerentă?

— Uneori, zise Billy.

— Dă-mi un exemplu.

— Nu pot aşa, brusc. Trebuie să caut în carnetul cu notiţe.

Ferrier avea ochi expresivi. Ştia să şi-i folosească.

— Billy, Barbara a fost o femeie minunată. Nimeni n-o respectă mai mult decât mine. Dar acum duce o viaţă lipsită de sens.

— Pentru mine e plină de sens.

— Nu tu eşti cel care suferă. Ea este.

— Nu pare să sufere, zise Billy.

— Nu putem să ştim exact, nu-i aşa?

— Aşa e.

Barbara îl plăcuse pe Ferrier. Acesta era unul dintre motivele pentru care Billy nu-l înlocuise.

Probabil că Barbara percepea, la un nivel profund, ce se întâmpla în jurul ei. În acest caz, putea să se simtă mai în siguranţă ştiind că era îngrijită de Ferrier, nu de un doctor străin pe care nu-l întâlnise niciodată.

Uneori, această ironie a sorţii era un polizor care

ascuţea sentimentul de nedreptate al lui Billy până avea o lamă de brici.

Dacă Barbara ar fi ştiut despre atracţia lui Ferrier către bioetică, dacă ar fi ştiut că medicul credea că deţine înţelepciunea şi dreptul de a hotărî dacă un prunc cu sindromul Down, un copil cu handicap sau o femeie în comă se bucura de o viaţă care merita trăită, atunci şi-ar fi schimbat medicul. Dar ea nu ştiuse.

— A fost o persoană vibrantă, implicată, zise Ferrier. N-ar fi vrut să zacă aşa, an după an.

— Nu zace pur şi simplu, zise Billy. Nu-i pierdută în fundul mării. Pluteşte în apropiere de suprafaţă. E *chiar aici.*

— Billy, îţi înţeleg durerea. Crede-mă, o înţeleg. Dar tu nu ai cunoştinţele medicale necesare ca să-i evaluezi starea. *Nu* e chiar aici. Nu va fi niciodată.

— Îmi amintesc ce-a spus ziua trecută. „Vreau să ştiu ce zice... marea, ce continuă să zică”.

Ferrier îl privi în aceeaşi măsură cu tandreţe şi cu frustrare.

— Acesta e cel mai bun exemplu al tău de coerenţă?

— „Prima oară nu se pune”, zise Billy.

— Facem rău altor pacienţi irosind resursele limitate pentru cazuri fără speranţă.

— Barbara nu-i fără speranţă. Uneori râde. E *chiar aici* şi dispune de o mulţime de resurse.

— Care ar face mult bine dacă ar fi folosite cum se cuvine.

— Nu vorbeam de bani.

— Ştiu. Nu eşti tipul de om care să cheltuie un bănuţ pentru tine. Dar ai putea să dirijezi aceste resurse către oameni care au un potenţial mai mare decât ea de a avea o viaţă de un nivel acceptabil, oameni care merită mai mult să fie ajutaţi.

Billy îl tolera pe Ferrier şi pentru că medicul fusese atât de eficient în declaraţiile de dinaintea procesului încât fabricantul de supă vichyssoise preferase să se ajungă la o înţelegere cu mult înainte de a ajunge în faţa tribunalului.

— Mă gândesc doar la Barbara, continuă Ferrier. Dacă aş fi în situaţia ei, n-aş fi vrut să trăiesc aşa, an după an.

— Şi v-aş respecta dorinţa, zise Billy. Dar nu ştim ce doreşte ea.

— Nu trebuie să facem nimic ca s-o lăsăm să plece, îi reaminti Ferrier. Trebuie doar să rămânem pasivi. Să-i scoatem tubul de hrănire.

Barbara, în comă, nu avea reflexul de a-şi astupa căile respiratorii şi nu putea să înghită cum trebuia. Hrana i-ar fi ajuns în plămâni.

— Să scoatem tubul de hrănire şi să lăsăm natura să-şi urmeze cursul.

— Să lăsăm înfometarea...

— Nu, doar natura.

Billy o menţinea pe Barbara în îngrijirea lui Ferrier şi pentru că medicul era ferm în credinţa sa în bioetica utilitariană. Alt doctor ar fi avut aceeaşi credinţă, dar ar fi ascuns-o... şi s-ar fi crezut un înger – sau agent – al milei.

De două ori pe an, Ferrier îşi susţinea argumentaţia, dar n-ar fi acţionat fără aprobarea lui Billy.

— Nu, zise Billy. Nu. Nu vom face asta. Vom continua ca şi până acum.

— Patru ani înseamnă un timp îndelungat.

— Moartea e şi mai îndelungată, zise Billy.

Capitolul 42

Soarele de la ora şase, dinspre vii, umplea fereastra cu vara, viaţă şi dărnicie.

Ochii Barbarei Mandel urmăreau, sub pleoapele-i palide, acţiunile unui vis plin de viaţă.

Billy spuse, stând pe scaunu-i înalt, de bar, de lângă patul ei:

— L-am văzut astăzi pe Harry. Zâmbeşte şi acum când îşi aminteşte că ai zis că-i o păpuşă Muppet. Spune că realizarea cea mai mare din viaţa sa e că n-a fost dat afară din barou.

Nu-i mai spuse nimic altceva despre ziua aceea. Restul nu i-ar fi ridicat moralul.

Din punct de vedere al apărării, cele două puncte slabe ale încăperii erau uşa către hol şi fereastră. Baia adiacentă nu avea fereastră.

Fereastra avea un oblon şi un zăvor. Uşa nu putea fi încuiată.

Patul Barbarei avea roţi, ca orice pat de spital. Billy putea s-o scoată de acolo joi noaptea, când se apropia miezul nopţii – pentru că ucigaşul se aştepta s-o găsească în încăperea aceea şi s-o ducă în altă cameră, una mai sigură.

Barbara nu era legată de un sistem de întreţinere a vieţii sau de monitoare. Pompa pentru alimentare atârna într-un rastel fixat de marginea patului.

Din postul de gardă al asistentelor medicale – aflat la mijlocul coridorului principal – nu se putea vedea după colţ, în aripa de vest. Dacă avea noroc, Billy putea s-o mute pe Barbara în penultimul moment, fără să fie văzut, apoi să se întoarcă în încăpere ca să-l aştepte pe ţicnit.

Asta presupunând că se va ajunge la acel moment hotărâtor. Ceea ce însemna o presupunere sănătoasă,

dacă nu optimistă.

Billy o lăsă singură pe Barbara şi se duse în aripa de vest. Se uită în camerele altor pacienţi, controlă un dulap cu materiale, o cameră de baie, imaginându-şi toate posibilităţile.

Când se întoarse în camera Barbarei, aceasta vorbea:

— ... leoarcă de apă... acoperit cu noroi... schilodit de pietre...

Billy îşi uitase carneţelul şi stiloul. Chiar dacă nu le-ar fi uitat, n-ar fi avut timp să stea şi să noteze propoziţiile ei.

— lute! zise ea.

Billy, care stătea lângă patul ei, puse mâna, liniştitor, pe umărul Barbarei.

— Dă-i gura, şopti ea, insistent.

Billy se aştepta, oarecum, ca ochii ei să se deschidă şi să se aţintească asupra lui, dar nu făcură asta.

Când Barbara redeveni tăcută, Billy se ghemui să caute cablul care alimenta mecanismul saltelei reglabile. Dacă trebuia s-o mute pe Barbara în noaptea următoare, trebuia să-l scoată din priză.

Pe podea, chiar sub pat, se afla o poză făcută cu o cameră digitală. Billy ridică fotografia şi o examină la o lumină mai bună.

— ... se târa şi se târa... şopti Barbara.

Billy răsuci poza pe toate părţile înainte să-şi dea seama că reprezenta o călugăriţă, o insectă, ce părea moartă, albă pe scânduri vopsite în alb.

— ... se târa şi se târa... şi l-a despicat...

Brusc, vocea ei şoptită se smuci ca o călugăriţă pe moarte prin încăperile spiralate ale urechilor lui Billy, provocându-i un fior.

În timpul orelor de vizită, familia şi prietenii pacienţilor intrau pe uşa din faţă şi se duceau unde doreau, fără să fie nevoie să fie trecuţi într-un registru.

— ... mâinile mortului... şopti Barbara.

Din cauză că Barbara necesita mai puţină atenţie decât pacienţii conştienţi, cu miliardele lor de reclamaţii şi de cereri, asistentele nu treceau pe la ea la fel de frecvent ca pe la ceilalţi pacienţi.

— ... pietre mari... roşu furios...

Un vizitator tăcut putea să stea aici o jumătate de oră fără să fie zărit lângă marginea patului – sau intrând, sau plecând.

Billy nu voia s-o lase singură pe Barbara, vorbind către o cameră goală, aşa cum trebuie să fi făcut în nenumărate ocazii anterioare. Seara lui Billy, deja cu program complet, se complicase prin adăugarea unei sarcini mai urgente.

— ... lanţuri atârnând... teribil...

Billy vârî poza în buzunar.

Se aplecă şi o sărută pe Barbara pe frunte. Fruntea ei era rece, întotdeauna era rece.

Se duse la fereastră şi coborî jaluzelele.

Nedorind să plece, rămase în uşa deschisă, uitându-se la ea.

Barbara spuse ceva ce-l impresionă, deşi Billy nu ştia de ce.

— Doamna Joe, zise ea. Doamna Joe.

Billy nu cunoştea nicio doamnă Joe sau Joseph, sau Johanson sau Jonas, nu cunoştea pe nimeni cu un nume asemănător celui rostit de Barbara. Şi totuşi, cumva... avea impresia că ştie pe cineva.

Călugăriţa fantomă se smuci din nou în urechea sa. De-a lungul şirei spinării.

Rugându-se la fel de adevărat ca în rugăciunile despre care pomenise în minciunile spuse lui Gretchen Norlee, Billy o lăsă singură pe Barbara în ultima noapte în care aceasta putea fi în siguranţă.

Pe cerul prea uscat ca să îndure vreo urmă de nor

rămăseseră mai puţin de trei ore de lumină a zilei, soarele avea o strălucire termonucleară, iar aerul stătea nemişcat, de parcă anticipa o vijelie cataclismică.

Capitolul 43

Curtea îngrădită din faţa casei nu avea iarba care trebuia tunsă, ci un covor bogat de lacrimi-de-copil[14] şi, sub crengile graţioase ale arborilor de piper, flori-de-dantelă[15].

Un tunel din arbori, împodobit cu viţe de caprifoi, umbrea aleea din faţă. Orchestre de trompete stacojii tăcute îşi îndreptau corolele către soare.

Tunelul cu arcada de zăbrele, o prevestire a crepusculului, ducea într-o curte interioară însorită, în care se găseau ghivece pline cu valeriană de-un roşu granat.

Casa era un bungalow spaniol. Modest, dar elegant. Fusese întreţinut cu delicateţe.

Pe uşa roşie din faţa casei fusese pictată silueta neagră a unei păsări. Aripile loveau aerul pentru ridicare, pasărea era într-un unghi ascendent.

Chiar în timp ce Billy ciocănea, uşa se deschise, ca şi cum ar fi fost aşteptat şi se anticipase sosirea sa.

— Bună, Billy, zise Ivy Elgin, fără să pară surprinsă, de parcă l-ar fi zărit prin fereastra uşii.

Numai că uşa nu avea fereastră.

Ivy era desculţă şi purta un pantalon scurt, croit să se simtă bine în el, şi un tricou larg, roşu, fără nicio reclamă pe el. Chiar dacă ar fi fost înfăşurată într-o mantie cu glugă, Ivy tot ar fi fost o lumânare pentru orice molie în stare să zboare.

— Nu eram sigur că eşti acasă, zise Billy.

— Sunt liberă miercurea, zise ea şi se dădu la o parte din uşă.

Billy rămase ezitând în partea însorită a pragului şi

[14] Plantă perenă, originară din nordul Italiei (n.tr.).

[15] Plantă din America Centrală, cu flori albe (n.tr.).

zise:

— Da. Dar ai şi tu viaţa ta.

— Curăţ fistic în bucătărie.

Ivy se întoarse şi intră în casă, lăsându-l s-o urmeze ca şi cum ar mai fi fost acolo de o mie de ori. Era prima vizită a lui Billy.

Lumina soarelui care pătrundea prin perdelele grele şi o veioză cu abajur cu ciucuri, din mătase de culoarea safirului, ajutau umbrele din camera de zi.

Billy privi podeaua de brad negru, mobila cu mohair albastru-închis, covorul persan. Lucrătura părea de prin anii 1930.

Billy bocănea un pic pe podeaua de lemn tare, dar Ivy nu scotea niciun sunet. Traversase încăperea de parcă tălpile picioarelor sale ar fi fost despărţite printr-o fâşie de aer de scândurile de brad, deplasându-se ca o silfidă care ar fi mers pe un iaz fără să încreţească netezimea de la suprafaţa apei.

Bucătăria din spatele casei se potrivea cu dimensiunile camerei de zi şi a sufrageriei alăturate.

Lambriuri de lemn, uşi de dulapuri cu geamuri franţuzeşti, podea din lespezi albe cu romburi negre încrustate şi o eleganţă inefabilă îl făcură pe Billy să se gândească la Bayou[16] şi la farmecul New Orleansului.

Două ferestre dintre bucătărie şi veranda din spate erau deschise, pentru aerisire. În una din ferestre stătea o pasăre mare, neagră.

Nemişcarea totală a făpturii sugera că era împăiată. Apoi pasărea îşi înclină capul.

Cu toate că Ivy nu spuse nimic, Billy se simţi invitat să se aşeze la masă. Când se aşează, tânăra îi puse în faţă un pahar cu gheaţă. Apoi luă o carafă de pe masă şi-i turnă ceai.

---

[16] Curs de apă, din zona Louisianei (n.tr.).

Pe muşamaua cu pătrate albe şi roşii se găseau un alt pahar cu ceai, o farfurie cu cireşe proaspete, o tavă de copt plină cu nuci necojite şi un castron plin pe jumătate cu fistic dezghiocat.

— Ai o locuinţă drăguţă, zise Billy.

— A fost casa bunicii mele, spuse Ivy, luând trei cireşe din farfurie. Ea m-a crescut.

Ivy vorbea încet, ca de obicei. Nici la tavernă nu ridica glasul niciodată, dar întotdeauna se făcea auzită.

Deşi nu-i plăcea să-şi bage nasul în treburile altora, Billy se pomeni întrebând cu o voce îmblânzită, ca să se potrivească glasului ei:

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— A murit la naştere, zise Ivy, în timp ce înşira cireşele pe pervazul ferestrei, lângă pasăre. Iar tatăl meu a plecat, pur şi simplu.

Ceaiul fusese îndulcit cu nectar de piersici şi avea o urmă de mentă.

Ivy se întoarse la masă, se aşeză şi continuă să descojească nucile. Pasărea se uita la Billy, ignorând cireşele.

— E un animal de casă? întrebă Billy.

— Aparţinem unul celuilalt. Rareori trece de fereastră, iar când o face, respectă regulile mele privind curăţenia.

— Cum îl cheamă?

— Nu mi-a spus încă. Probabil că până la urmă o să-mi spună.

Billy nu se simţise niciodată în viaţa lui, simultan, în largul său şi oarecum dezorientat. Altfel nu s-ar fi pomenit punând o întrebare ciudată:

— Care a apărut prima, pasărea cea adevărată sau cea de pe uşa din faţă?

— Au sosit împreună, zise Ivy, dându-i un răspuns la fel de ciudat ca şi întrebarea.

— Ce e? O cioară?

— E de neam mai nobil, răspunse Ivy. E un corb şi vrea să credem că nu-i mai mult de atât.

Billy nu ştiu ce să zică, aşa că nu spuse nimic. Se simţea bine tăcând şi se părea că şi tânăra se simţea bine.

Billy îşi dădu seama că pierduse simţământul de urgenţă cu care părăsise Whispering Pines. Timpul nu mai părea că se scurge. De fapt, aici timpul părea că nu contează.

În cele din urmă, pasărea se întoarse către cireşe, folosindu-şi pliscul ca să desprindă cu iuţeală şi eficienţă carnea de pe sâmburi.

Degetele lungi şi sprintene ale lui Ivy păreau că lucrează încet, dar tânăra adăuga tot timpul fistic dezghiocat în castron.

— Casa asta e atât de liniştită, zise Billy.

— Pentru că zidurile n-au fost inundate cu ani de discuţii inutile.

— N-au fost?

— Bunica mea era surdă. Comunicam prin semne şi prin cuvinte scrise.

Dincolo de veranda din spate se întindea o grădină cu flori în care toate corolele erau roşii, albastru-închis sau purpuriu regal. Chiar dacă vreo frunză se mişca, chiar dacă vreun greier îşi făcea de lucru, chiar dacă o albină dădea târcoale vreunui trandafir, niciun sunet nu pătrundea prin ferestrele deschise.

— Poate ai vrea să asculţi muzică, zise Ivy, dar eu prefer să nu ascult.

— Nu-ţi place muzica?

— Îmi ajunge cea din tavernă.

— Mie îmi place zydeco. Şi swing western. Texas Top Hands. Bob Wills şi Texas Playboys.

— Oricum, întotdeauna există muzică, dacă stai

suficient de liniştit ca s-o auzi, zise Ivy.

Probabil că Billy nu stătuse suficient de liniştit.

Billy scoase din buzunar fotografia călugăriţei moarte şi o puse pe masă, apoi spuse:

— Am găsit asta pe podeaua din camera Barbarei, la Whispering Pines.

— Poţi s-o păstrezi, dacă vrei.

Billy nu ştiu ce să înţeleagă din vorbele respective.

— Ai vizitat-o?

— Stau cu ea, uneori.

— Nu ştiam.

— Barbara a fost bună cu mine.

— N-ai început să lucrezi în tavernă decât la un an după ce-a intrat în comă.

— O cunoşteam dinainte.

— Adevărat?

— A fost bună cu mine pe când bunica murea în spital. Barbara fusese asistentă medicală, o asistentă bună.

— Cât de des o vizitezi?

— O dată pe lună.

— Ivy, de ce nu mi-ai spus niciodată că o vizitezi?

— Atunci am fi trebuit să discutăm despre ea, nu-i aşa?

— Să discutăm despre ea?

— Să vorbim despre cum se simte, cum suferă... Asta ţi-ar fi adus liniştea?

— Liniştea? Nu. Cum să-mi aducă?

— Amintirea felului cum era înainte de comă îţi aduce linişte? Billy se gândi înainte să răspundă.

— Uneori.

Ivy îşi ridică privirea de la fistic, iar ochii ei minunaţi de culoarea coniacului priviră în ochii lui.

— Atunci nu discuta despre ce-i acum. Doar aminteşte-ţi. După ce termină două cireşe, corbul se opri ca să-şi întindă aripile. Deschise aripile în tăcere şi le strânse în

tăcere.

Când Billy se uită din nou la Ivy, tânăra îşi îndreptase din nou atenţia la mâinile care dezghiocau fistic.

— De ce ai luat poza cu tine când ai vizitat-o? întrebă el.

— Iau cu mine pretutindeni fotografiile cele mai recente ale făpturilor moarte.

— De ce?

— Hieroscopie, îi reaminti ea. Le citesc. Apoi prezic. Billy sorbi din ceai.

Corbul se uita la el cu ciocul căscat, de parcă ţipa. Nu scoase niciun sunet.

— Ce prezic despre Barbara? întrebă Billy.

Seninătatea şi alte câteva calităţi ale lui Ivy dispărură în timpul în care aceasta îşi socoti răspunsul sau în care ezită pentru că gândurile ei erau împărţite între lumea aceasta şi cealaltă lume.

— Nimic.

— Chiar nimic?

Ivy îi dăduse răspunsul său. Nu avea altul.

Călugăriţa care stătea pe masă, în poză, nu-i spuse nimic lui Billy.

— De unde ai luat ideea să citeşti viitorul în făpturi moarte? întrebă Billy. De la bunica ta?

— Nu. Ea nu era de acord cu mine. Era o catolică credincioasă, de modă veche. Pentru ea, a crede în ocultism era un păcat. Îţi pune sufletul nemuritor în pericol.

— Dar n-ai fost de acord.

— N-am fost şi nu sunt, spuse Ivy, mai încet decât de obicei.

După ce corbul termină cea de-a treia cireaşă, sâmburii goi fură lăsaţi unul lângă altul pe pervazul ferestrei, de parcă ar fi fost o recunoaştere a regulilor casei privind

curăţenia şi ordinea.

— N-am auzit niciodată vocea mamei mele, zise Ivy.

Billy nu ştia cum să interpreteze această declaraţie, apoi îşi aminti că mama ei murise la naştere.

— Am ştiut de când eram foarte mică faptul că mama mea trebuia să-mi spună ceva teribil de important.

Billy remarcă pentru prima oară ceasul de pe perete. Nu avea vreo limbă pentru secunde, minute sau oră.

— Casa asta a fost întotdeauna foarte tăcută, zise Ivy. Atât de tăcută... Aici înveţi să asculţi.

Billy asculta.

— Morţii au lucruri de spus, zise Ivy.

Corbul îşi privi stăpâna cu ochi de antracit şlefuit.

— Peretele este aici mai subţire, zise ea. Peretele dintre lumi. Un spirit poate vorbi prin el, dacă doreşte foarte mult.

În timp ce punea cojile goale deoparte şi lăsa miezul nucilor în castron, Ivy scotea cea mai uşoară simfonie de sunete, mai tăcută chiar decât gheaţa topită ce aluneca în paharele cu ceai.

— Uneori, noaptea sau în momente deosebit de tăcute ale după-amiezii sau crepusculului, când orizontul înghite soarele şi-l linişteşte pe deplin, ştiu că ea mă strigă. Aproape că-i aud sunetul glasului... nu şi cuvintele. Încă nu.

Billy se gândi la Barbara vorbind din abisul somnului nenatural, la cuvintele ei fără înţeles pentru oricare altul, dar pline de-un înţeles enigmatic pentru el.

O găsea pe Ivy Elgin la fel de tulburătoare pe cât era de fermecătoare. Billy îşi atrase singur atenţia că, deşi uneori inocenţa ei părea să se apropie de imaculare, în inima ei, ca şi în inima oricărui bărbat sau a oricărei femei, trebuia să existe o încăpere în care nu pătrundea lumina, unde nu se putea obţine o tăcere liniştitoare.

Cu toate acestea, indiferent ce credea el despre viaţă şi moarte, în ciuda oricăror motive impure pe care le-ar fi avut Ivy – dacă avea aşa ceva – Billy simţea că Ivy era sinceră în credinţa ei că mama sa încerca să ajungă la ea, că va continua să încerce şi că până la urmă va reuşi.

Mai mult, Ivy îl impresionase, nu prin raţiune, ci prin judecata subconştientului său adaptabil, dar Billy nu putea s-o caracterizeze ca fiind o simplă excentrică. În casa ei, pereţii dintre lumi puteau să fie teribil de subţiri, roşi de atât de mulţi ani de tăcere.

Prezicerile ei, bazate pe hieroscopie, erau rareori corecte în toate amănuntele. Ivy dădea vina pentru asta pe incompetenţa ei în citirea semnelor şi nu accepta sugestia că hieroscopia în sine era nefolositoare.

Billy nu înţelegea încăpăţânarea ei. Dacă cineva nu poate să citească viitorul din starea aparte a fiecărei fiinţe moarte, atunci s-ar putea să fie adevărat că morţii n-au nimic să ne spună şi că un copil care aşteaptă să audă vocea mamei pierdute n-o s-o audă niciodată, indiferent cât de bine ascultă sau cât de tăcut şi de atent este.

Iar Ivy studia fotografii de oposumi călcaţi pe autostrăzi, călugăriţe moarte sau păsări căzute din cer.

Ieşea în tăcere din casă, curăţa fără zgomot fistic, vorbea încet cu corbul sau nu vorbea deloc, iar uneori liniştea devenea o tăcere perfectă.

O asemenea tăcere se întinsese acum peste ei, dar Billy o întrerupse.

Interesat mai puţin de analiza lui Ivy, cât de reacţia ei, privind-o mai atent decât o făcuse chiar şi pasărea, Billy spuse:

— Uneori ucigaşii psihopaţi păstrează amintiri care să le amintească de victime.

Ca şi cum comentariul lui Billy n-ar fi fost mai straniu decât o referire la căldură, Ivy sorbi o gură de ceai, apoi

reveni la curăţatul fisticului.

Billy bănui că orice i-ar fi spus lui Ivy nu i-ar fi provocat acesteia o reacţie de surpriză, de parcă ea ar fi ştiut întotdeauna care ar fi fost cuvintele încă dinainte de a fi rostite.

— Am auzit de un caz, continuă Billy, în care un ucigaş în serie a jupuit faţa unei victime şi a păstrat-o într-un borcan cu formaldehidă.

Ivy adună cojile de pe masă şi le puse în coşul de gunoi de lângă scaunul ei. Nu le aruncă, ci le *aşează* în coş, astfel încât să nu zăngăne.

Privind-o pe Ivy, Billy nu-şi dădu seama dacă aceasta mai auzise despre hoţul de feţe sau era un lucru nou pentru ea.

— Dacă ai fi găsit acel trup fără faţă, ce-ai fi citit în el? Nu despre viitor, ci despre *el,* despre ucigaş.

— Teatru, spuse ea, fără ezitare.

— Nu cred că am înţeles ce vrei să spui.

— Îi place teatrul.

— De ce spui asta?

— Drama scoaterii feţei, zise ea.

— Nu înţeleg.

Ivy luă o cireaşă din farfuria plată.

— Teatrul e înşelătorie, zise ea. Niciun actor nu se joacă pe sine însuşi.

Billy zise „bine” şi aştepta.

— În fiecare rol, un actor îşi asumă o identitate falsă, spuse Ivy şi-şi vârî cireaşa în gură.

După o clipă, scuipă sâmburele în palmă şi înghiţi fructul.

Indiferent dacă Ivy voise sau nu să spună că sâmburele fusese realitatea finală a cireşei, Billy asta înţelese.

Din nou, Ivy îl privi în ochi.

— Individul nu voia faţa pentru că era o faţă. O voia

pentru că era o mască.

Ochii ei erau mai degrabă frumoşi decât descifrabili, dar Bily nu credea că perspicacitatea ei o înfiora şi pe ea aşa cum îl înfiorase pe el. Poate că atunci când îţi petreci viaţa ascultând vocile morţilor nu te mai înfiorezi uşor.

— Vrei să spui că uneori, atunci când e singur şi are chef de aşa ceva, individul scoate faţa din borcan şi o poartă?

— Poate că da. Sau poate a vrut-o pentru că îi aminteşte de o dramă importantă din viaţa lui, de un spectacol favorit.

Spectacol.

Cuvântul îi fusese transmis de Ralph Cottle. Ivy putea să-l fi repetat ştiind despre ce-i vorba sau din întâmplare. Billy nu-şi dădea seama.

Ivy continuă să-l privească în ochi.

— Billy, crezi că orice faţă e o mască?

— Tu aşa crezi?

— Bunica mea cea surdă, blândă şi amabilă ca o sfântă, îşi avea secretele ei. Erau secrete nevinovate, chiar fermecătoare. Masca ei era transparentă ca sticla – dar bunica mea purta o mască.

Billy nu-şi dădea seama ce-i spunea Ivy, ce voia să-i sugereze prin ce-i zisese. Nu credea că ar fi obţinut un răspuns mai direct dacă ar fi întrebat-o, pur şi simplu.

Asta nu însemna că Ivy voia să-l mintă. Conversaţia ei era în mod frecvent mai degrabă plină de aluzii decât directă, iar acest lucru nu era intenţionat, ci pentru că aşa era ea din fire. Tot ce spunea Ivy suna limpede în ureche, ca nota unui clopot, dar uneori era semiopac, din punct de vedere al interpretării.

Deseori tăcerea ei părea să spună mai mult decât cuvintele pe care le rostea, iar acest lucru părea logic din partea unei fete crescute de o surdă iubitoare.

Dacă Billy o înţelesese măcar pe jumătate, Ivy nu-l minţea în niciun fel. Dar atunci de ce îi sugerase că orice faţă, inclusiv a ei, era o mască?

Dacă Ivy o vizitase pe Barbara doar pentru că Barbara fusese cândva amabilă cu ea, şi dacă luase fotografiile făpturilor moarte la Whispering Pines doar pentru că le lua cu ea pretutindeni, atunci fotografia călugăriţei nu avea nicio legătură cu capcana în care nimerise Billy, iar Ivy nu avea ştiinţă de ţicnit.

În care caz, Billy trebuia să se ridice, să plece şi să facă tot ceea ce trebuia neapărat să facă. Dar rămase la masă.

Ochii ei priviră din nou în jos, spre fistic, iar mâinile ei se întoarseră la munca liniştită şi folositoare de dezghiocare.

— Bunica mea era surdă din naştere, zise Ivy. N-a auzit niciodată un cuvânt rostit şi nu ştia cum să alcătuiască vorbe.

În timp ce-i privea degetele agile, Billy bănuia că zilele lui Ivy erau pline de muncă folositoare – îngrijirea grădinii, întreţinerea casei frumoase în starea de curăţenie perfectă în care era, gătit – şi că tânăra evita cu orice preţ leneveala.

— Nici n-a auzit pe cineva râzând, dar ştia să râdă. Avea un râs minunat şi molipsitor. N-am auzit-o plângând până am împlinit opt ani.

Billy înţelese hărnicia silită a lui Ivy ca o reflectare a propriei sale hărnicii şi o aprobă. O plăcea pe Ivy, chiar dacă se întrebă dacă poate să aibă încredere în ea.

— Când eram mică nu înţelegeam pe deplin ce înseamnă că mama mea a murit născând, zise Ivy. Credeam că, într-un fel, eu am ucis-o şi că sunt vinovată.

Corbul din fereastră îşi întinse din nou aripile, la fel de tăcut ca mai înainte.

— Aveam opt ani când mi-am dat seama că n-am nicio

vină, spuse Ivy. Când i-am transmis prin semne bunicii mele ce pricepusem, am văzut-o pentru prima oară plângând. Pare caraghios, dar presupusesem că atunci când o să plângă o să fie plânsul unui mut perfect, doar lacrimi şi convulsii smucite, în tăcere. Dar suspinele ei erau la fel de normale ca şi râsul ei. În ceea ce privea cele două sunete, bunica nu era o femeie deosebită de cei care puteau auzi şi vorbi, făcea parte din comunitatea lor.

Billy crezuse că Ivy îi vrăjea pe bărbaţi cu frumuseţea şi cu sexualitatea ei, dar vraja pe care o arunca ea avea un izvor mai profund.

Îşi dădu seama ce voia să dezvăluie abia când auzi cuvintele pe care le rosti:

— Când aveam paisprezece ani, i-am împuşcat pe mama şi pe tatăl meu.

Ivy zise, fără să se uite la el:

— Ştiu.

— Mortal.

— Ştiu. Te-ai gândit vreodată că unul din ei ar vrea să-ţi vorbească prin zid?

— Nu. Nu m-am gândit niciodată. Şi, Doamne, sper să n-o facă niciodată.

Ivy dezghioca, el o privea, iar după un timp ea zise:

— Trebuie să pleci.

După tonul ei, se înţelegea că Billy poate să rămână, dar că ea pricepea că el e obligat să plece.

— Da, zise el şi se ridică de pe scaun.

— Ai necazuri, Billy, nu-i aşa?

— Nu.

— Asta-i o minciună.

— Da.

— Şi doar atât o să-mi spui.

Billy nu zise nimic.

— Ai venit aici căutând ceva. Ai găsit ce căutai?

— Nu-s sigur.

— Uneori poţi să asculţi atât de atent sunetele cele mai slabe încât nu le mai auzi pe cele puternice.

Billy se gândi un timp la cele auzite, apoi spuse:

— Mă conduci până la uşă?

— Acum ştii drumul.

— Trebuie să încui în urma mea.

— Uşa se încuie când o închizi.

— Nu-i suficient. Trebuie să tragi zăvorul, înainte să se lase întunericul. Şi să închizi ferestrele astea.

— Nu mi-e teamă de nimic, zise ea. Nu mi-a fost niciodată.

— Mie mi-a fost întotdeauna.

— Ştiu, zise ea. Ţi-e frică de douăzeci de ani.

În timp ce pleca, Billy făcu mai puţin zgomot mergând pe podeaua de lemn tare decât făcuse la venire. Închise uşa din faţă, verifică dacă se încuiase şi merse de-a lungul aleii umbrite de arbori până în stradă, lăsând-o pe Ivy Elgin cu ceaiul şi fisticul ei, având în spate corbul care o privea, în tăcerea bucătăriei în care ceasul nu avea limbi.

Capitolul 44

Steve Zillis închiriase o casă cu un singur nivel, o casă cu un stil arhitectonic nedefinit, pe o stradă unde filosofia predominantă printre vecini părea să fie neglijarea proprietăţii.

Singura clădire bine întreţinută era cea aflată imediat la nord de casa lui Zillis. Acolo locuia Celia Reynolds, prietena lui Jackie O'Hara.

Femeia pretindea că-l văzuse pe Zillis cuprins de furie, ciopârţind în curtea din spatele casei scaune, pepeni şi manechine.

Garajul lipit de casă se afla în partea de sud a clădirii, în afara razei vizuale a Celiei Reynolds. Billy, care condusese aruncând frecvent priviri în oglinzile retrovizoare şi văzând că nu-i urmărit, parcă plin de curaj pe alee.

Între Zillis şi vecinul dinspre sud al acestuia se înălţa un zid de peste douăzeci şi cinci de metri, alcătuit din eucalipţi netunşi, care asigurau intimitate.

Când Billy coborî din Explorer, singura sa deghizare era o şapcă albastră de baseball. O trăsese pe frunte.

Cutia sa cu scule îi oferea legitimitate. Un bărbat cu o cutie de scule, mergând sigur de sine, va fi considerat un instalator şi nu va provoca niciun fel de bănuieli.

Billy, ca barman, avea o figură bine cunoscută în anumite cercuri. Dar nu se aştepta să rămână vizibil prea mult timp.

Merse printre eucalipţii mirositori şi garaj. După cum spera, găsi o uşă laterală de mărimea unui om.

Intrarea era închisă doar printr-o încuietoare simplă, potrivită unei proprietăţi neglijate şi unei chirii reduse. Nu exista zăvor.

Billy folosi carnetul său de şofer laminat în plastic ca să

forţeze încuietoarea. Duse cutia cu scule în garajul încins şi aprinse lumina.

În drumul de la Whispetring Pines către casa lui Ivy Elgin, Billy trecuse pe lângă tavernă. Maşina lui Steve era în parcare.

Zillis locuia singur. Drumul era liber.

Billy deschise garajul, aduse maşina înăuntru, închise uşa. Acţiona normal, nu ca şi cum s-ar fi grăbit să nu fie văzut.

De obicei, în seara de miercuri era multă treabă la tavernă. Steve nu avea să ajungă acasă decât joi dimineaţa, după ora două.

Cu toate acestea, Billy nu putea să piardă şapte ore ca să intre în casă şi s-o scotocească. Trebuia să scape până în zori de două cadavre, bine condimentate cu dovezi împotriva lui.

În garajul împănat de pânze de păianjeni şi praf nu era dezordine. După zece minute, Billy găsise păianjeni, nu şi o cheie de rezervă pentru uşa ce dădea din garaj în casă.

Voia să evite să lase semne de intrare forţată. Iar forţarea unei broaşte nu-i un lucru atât de uşor cum se vede în filme. După cum nu-i nici seducerea unei femei, uciderea unui bărbat sau orice altceva.

Billy, care instalase broaşte noi în casa sa, învăţase nu numai cum să facă treaba bună, ci şi cât de des e făcută prost. Speră să găsească treaba făcută de mântuială şi o găsi.

Poate că uşa fusese montată invers şi meşterii, în loc s-o monteze din nou, ca să se potrivească broasca, montaseră broasca pe dos, cu partea interioară către garaj.

În loc să aibă în faţă o tăblie ce nu putea fi demontată, avea o placă în care erau două şuruburi. Garnitura pentru gaura cheii avea un inel de extragere.

Billy deschise uşa în mai puţin timp decât pierduse căutând o cheie de rezervă. Înainte să treacă mai departe, puse încuietoarea la loc. Curăţă orice semn a ceea ce făcuse şi şterse toate amprentele de pe fierăria uşii.

Puse sculele înapoi în cutie şi luă din aceasta revolverul. Pentru a uşura o plecare în grabă, puse sculele în Explorer.

Pe lângă trusa cu scule, adusese şi o cutie cu mănuşi de cauciuc, îşi vârî mâinile într-o pereche.

Îi mai rămăsese o oră de lumină a zilei. Făcu un tur al casei, aprinzând luminile din tavan, în timp ce mergea.

Multe rafturi din cămară erau goale. Proviziile lui Steve erau un clişeu al burlăciei: supă în cutii, carne în conserve, cartofi prăjiţi, fulgi de porumb, sărăţele Cheez Doodles.

Farfuriile şi cratiţele murdare strânse în chiuvetă erau mai numeroase decât cele curate din dulapuri – majoritatea acestora fiind goale.

Billy găsi într-un sertar o colecţie de chei de rezervă pentru maşină, pentru lacăte, probabil şi pentru casă. Încercă vreo câteva la uşa din spate şi găsi una care se potrivea. O puse în buzunar, înainte de a pune celelalte chei înapoi în sertar.

Steve Zillis dispreţuia mobila. În bucătărie, singurul scaun nu se potrivea cu masa cu tăblie pătată de plastic.

Camera de zi conţinea doar o canapea deşelată, un divan cu pielea crăpată, un televizor şi un DVD-player pe un suport rotativ. Pe podea erau grămădite reviste, iar lângă ele se afla aruncată o pereche de şosete murdare.

Cu excepţia lipsei afişelor, decorul era cel al unui cămin studenţesc. Adolescenţa săracă era patetică, dar nu era un delict.

Dacă o femeie ar fi vizitat vreodată locuinţa aceea, nu s-ar mai fi întors, nici n-ar fi dormit acolo. Faptul că Steve putea să înnoade codiţe de cireşe cu limba nu era suficient

pentru a-i asigura o viaţă de-un romantism fierbinte.

Dormitorul pentru oaspeţi nu conţinea mobilă, ci doar patru manechine. Toate erau femei, goale, fără peruci, chele. Trei erau stricate.

Unul zăcea pe spate, pe podea, în centrul încăperii. Ţinea două cuţite de bucătărie. Fiecare cuţit fusese înfipt în gâtul lui, de parcă s-ar fi înjunghiat singur de două ori.

Între picioare îi fusese făcută o gaură. Tot între picioare era o stinghie cu vârf ca de lance dintr-un gard de fier forjat. Capătul ascuţit al stinghiei fusese înfipt în vaginul conturat sumar.

La capătul picioarelor, manechinul avea o altă pereche de mâini, în loc de labe ale picioarelor. Ambele picioare fuseseră îndoite ca să permită mâinilor suplimentare să prindă şipca de fier.

O a treia pereche de mâini creştea, de la încheieturi, din sâni. Încercau să prindă aerul, lacome şi dornice, de parcă manechinul ar fi fost nesătul.

Capitolul 45

Dacă ai putea să scotoceşti în voie, ai descoperi în destule case dovezi de perversitate, secrete bizare.

Manechinele acelea păreau să reprezinte mai mult decât nişte dovezi de perversitate, având în vedere grija cu care fuseseră modificate şi timpul irosit pentru asta. Reprezentau o exprimare nu a dorinţei, ci a unei pofte nesăţioase, a unei *nevoi* rapace care nu putea fi satisfăcută niciodată pe deplin.

Un al doilea manechin stătea cu spatele rezemat de perete, cu picioarele desfăcute. Avea ochii scoşi. În locul lor fuseseră inseraţi dinţi.

Dinţii păreau să fie de animal, poate dinţi de reptilă, poate dinţi adevăraţi. Colţi încovoiaţi şi incisivi cioturoşi.

Fiecare dinte fusese lipit cu grijă pe marginea orbitei. Se părea că fiecare grup fusese gândit cu grijă, încât să se obţină un ansamblu mai zburlit, mai îngrozitor.

Gura fusese despicată, tăiată larg. Era plină cu dinţi groaznici, neomeneşti.

Urechile erau mărginite de dinţi ascuţiţi, ca petalele unei plante carnivore.

Dinţi ieşeau şi din sfârcuri, şi din buric. Un vagin improvizat avea mai mulţi colţi decât celelalte orificii.

Billy nu ştia dacă silueta aceea macabră reprezenta teama de feminitatea atotdevoratoare sau dacă fusese devorată de propria-i teamă, nu ştia şi nici nu-i păsa.

Voia doar să iasă de acolo. Văzuse destul. Cu toate acestea, continua să privească.

Un al treilea manechin stătea şi el cu spatele la perete. Avea mâinile în poală, ţinând un bol. Bolul era, de fapt, partea superioară a craniului său, care fusese retezat.

Bolul era umplut cu fotografii de organe genitale masculine. Billy nu le atinse, dar vedea suficient ca să

bănuiască faptul că fiecare fotografie reprezenta acelaşi organ genital.

Un buchet alcătuit din fotografii similare – o mulţime de fotografii – răsărea din partea superioară a craniului deschis. Şi mai multe răsăreau din gura manechinului.

Se vedea că Steve Zillis pierduse o grămadă de timp făcând fotografii ale sale, din diferite unghiuri, în diferite stări de excitare.

Mănuşile de cauciuc ale lui Billy aveau încă un scop, în afară de a evita să lase amprente. Fără ele i-ar fi fost scârbă să atingă clanţele, comutatoarele pentru lumină, i-ar fi fost scârbă să atingă orice din casă.

Al patrulea manechin nu fusese încă mutilat. Probabil că Zillis abia aştepta să ajungă la el.

Astea fuseseră gândurile din spatele feţei sale zâmbitoare, în timpul turelor sale din tavernă, în timp ce turna bere de la robinet, spunea glume şi făcea scamatorii.

Dormitorul lui Steve se dovedi a fi la fel de sărăcăcios mobilat ca restul casei. Un pat, o noptieră, o veioză, un ceas. Nicio operă de artă pe pereţi, niciun bibelou, nicio amintire.

Cearşafurile erau răvăşite. O pernă zăcea pe podea.

Se vedea că un colţ al încăperii servea drept coş de rufe pentru spălat. Cămăşi mototolite, pantaloni de doc, blugi şi lenjerie murdară erau îngrămădite aşa cum le aruncase Steve.

Cercetarea dormitorului şi a dulapului scoase la iveală o altă descoperire tulburătoare. Sub pat se aflau vreo zece înregistrări video pornografice, pe ambalajul cărora erau reprezentate femei goale cu cătuşe, în lanţuri, iar pe altele apăreau femei îngrozite, unele cu căluş în gură, altele legate la ochi, ameninţate de bărbaţi sadici.

Nu erau videoclipuri făcute în casă. Aveau ambalaj făcut de profesionişti şi probabil că puteau fi găsite în

magazine video pentru adulţi, fie reale, fie de pe internet.

Billy le puse înapoi în locul în care le găsise şi se întrebă dacă tot ceea ce descoperise era suficient ca să cheme poliţia.

Nu. Nici manechinele, nici pornografia nu dovedeau că Steve Zillis făcuse rău vreunui om adevărat, ci doar că avea fantezii bolnave şi intense.

Iar un mort fusese înfăşurat în plastic, ca să fie aruncat, şi ascuns după canapeaua din casa lui Billy.

Dacă Billy devenise suspect în uciderea lui Giselle Winslow din Napa sau dacă se descoperea cadavrul lui Lanny Olsen, iar Billy devenea suspect în acest asasinat, în cel mai bun caz ar fi fost pus sub supraveghere. Şi-ar fi pierdut libertatea de acţiune.

Dacă poliţia găsea cadavrul lui Cottle, l-ar fi arestat.

Nimeni n-ar fi înţeles, nici n-ar fi crezut în ameninţarea îndreptată împotriva Barbarei. Nimeni nu i-ar fi luat avertismentele în serios. Când eşti suspectul principal, poliţia vrea să audă de la tine ceea ce *se aşteaptă* să audă de la tine, adică o mărturisire.

Billy ştia cum mergea treaba. Ştia *exact* cum mergea treaba.

În timpul celor douăzeci şi patru de ore – sau patruzeci şi opt de ore, sau săptămâna, sau luna, sau anul – necesare pentru stabilirea nevinovăţiei sale, dacă aceasta avea să fie stabilită vreodată, Barbara urma să fie vulnerabilă, fără nimeni care s-o păzească.

Se scufundase prea adânc. Nu-l mai putea salva nimeni, doar el însuşi.

Dacă descoperea faţa în borcanul cu formaldehidă şi alte suvenire macabre, ar fi putut să convingă autorităţile de vinovăţia lui Zillis. Orice mai puţin de atât nu le-ar fi convins.

Ca majoritatea caselor din California, nici aceasta nu

avea pivniţă, dar avea o mansardă. În tavanul din hol se găsea o trapă, manevrată prin intermediul unei funii care atârna.

Când Billy trase trapa în jos, din spatele acesteia se desfăcu o scară pliantă.

Auzi ceva în spatele său. Văzu în minte un manechin cu dinţi în orbite, care se întindea după el.

Se întoarse, apucând revolverul de la cingătoare. Era singur. Probabil auzise un zgomot de aşezare, de casă veche care se aranja la insistenţa gravitaţiei.

La capătul scării găsi un comutator pentru lumină, plasat în rama trapei. Două becuri fără abajur, acoperite de praf, luminau un spaţiu mărginit de grinzi, un spaţiu gol, în care nu era decât miros de lemn putred.

Era clar că ţicnitul fusese destul de deştept ca să-şi păstreze suvenire incriminatoare în altă parte.

Billy bănuia că Zillis locuia în casa aceea închiriată, dar nu *trăia* acolo în adevăratul sens al cuvântului. Locuinţa, cu un minimum de mobilă şi fără elemente decorative, lăsa impresia unui loc de popas. Steve Zillis nu prinsese rădăcini aici. Doar trecea prin locul acela.

Steve lucra în tavernă de cinci luni. Unde fusese între momentul când se aflase la Universitatea Colorado din Denver, cu cinci ani şi jumătate în urmă, atunci când dispăruse Judith Kesselman, şi cel când ajunsese în locul ăsta?

Pe internet, numele lui fusese legat de o singură dispariţie şi nu avusese legătură cu nicio crimă. Dacă îl căutai pe Google, Billy n-ar fi apărut la fel de curat.

Dar dacă dispuneai de o listă a oraşelor în care Steve Zillis se stabilise pentru un timp, dacă ai fi căutat asasinatele şi dispariţiile care avuseseră loc în aceste comunităţi, atunci adevărul ar fi fost mai limpede.

Ucigaşii în serie care avuseseră cel mai mult succes

fuseseră vagabonzi, hoinari care parcurgeau distanţe mari între freneziile lor ucigaşe. Când grupurile de asasinate erau despărţite de sute de kilometri şi de jurisdicţii diferite, atunci erau şanse reduse să se stabilească legături între ele; modele dintr-un peisaj, vizibile dintr-un avion, sunt rareori remarcate de un pieton.

Un barman rătăcitor, care-i un bun specialist în cocteiluri şi se pricepe să-şi încânte clienţii, găseşte de lucru oriunde. Dacă îşi caută de lucru în localurile potrivite, de cele mai multe ori nu i se cere o enumerare oficială a locurilor în care a fost angajat, ci doar numărul asigurării sociale, permisul de şofer şi un cazier curat din partea comisiei statale pentru vânzarea de băuturi alcoolice. Jackie O'Hara, un individ tipic pentru cei din breasla sa, nu telefona la foştii patroni ai celui care solicita o slujbă, lua decizia de a-l angaja bazându-se pe un instinct visceral.

Billy stinse luminile când părăsi casa. Folosi cheia de rezervă ca să încuie în urma sa, apoi o puse în buzunar, pentru că se aştepta să mai revină.

Capitolul 46

Soarele pe moarte arunca o lumină aprigă, sângerie, peste pictura murală imensă, aflată în construcţie dincolo de şosea, vizavi de tavernă.

În timp ce Billy mergea cu maşina spre casă, ca să ia cadavrul lui Cottle, panoul strălucitor îi atrase atenţia. I-o atrase atât de complet, încât trase maşina la marginea drumului şi opri.

Lângă cortul galben cu purpuriu – în care se întâlneau în mod regulat artiştii şi artizanii proiectului ca să prânzească, pentru şedinţe de lucru şi pentru recepţii în cinstea diverşilor demnitari din lumea artistică şi universitara – se strânseseră toţi cei care trebuiau să evalueze acea capodoperă trecătoare.

Lângă cort era parcată o rulotă gigantică, galbenă cu purpuriu, construită pe un şasiu de autobuz şi înnobilată cu numele *Valis,* plină de crom şi oţel, în care soarele putea să scoată la iveală un foc latent. Ferestrele colorate luceau într-un bronz stacojiu, ursuz şi fumuriu, dar incandescent.

Nici cortul festiv, nici rulota de vedetă rock, nici artiştii şi artizanii fermecători care se bucurau de efectele apusului nu fuseseră cei care-l făcuseră pe Billy să se oprească.

La început crezuse că lucirea stacojie-aurie a spectacolului fusese lucrul principal care-l oprise. Această analiză conştientă de sine nu surprinsese adevărul.

Construcţia era de-un cenuşiu-deschis, dar reflectarea furiei soarelui o aurea cu un smalţ lucitor. Lumina sclipitoare şi căldura ce încinsese aerul care se ridica pe suprafaţa pictată, fierbinte, se combinaseră ca să creeze iluzia unui tablou mural în flăcări.

Şi, pentru scurt timp, *asta* păruse să fie ceea ce îl

făcuse pe Billy să tragă maşina pe marginea autostrăzii: această previziune a construcţiei arzând, care într-adevăr avea să fie distrusă după ce avea să fie terminată.

Se produsese aici o previziune ciudată, obţinută printr-o combinaţie norocoasă de lumină a anotimpului şi a condiţiilor atmosferice. Focul ce avea să vină. Până şi cenuşa finală putea fi zărită în cenuşiul care se afla sub flăcările fantomatice.

În timp ce intensitatea acestei vâlvătăi creştea simultan cu distilarea ultimei lumini a soarelui, un motiv mai adevărat al puterii hipnotice a scenei îi deveni mai clar lui Billy. Fusese atras de silueta cea mare prinsă în maşinăria stilizată, bărbatul care se străduia să supravieţuiască printre roţile dinţate gigantice, printre mecanismele care sfâşiau, printre pistoanele care izbeau.

În timpul săptămânilor de construcţie, în timp ce tabloul mural fusese ridicat şi finisat, bărbatul din maşinărie păruse să fie întotdeauna prins în aceasta, exact aşa cum intenţionase artistul. Fusese o victimă a unor forţe mai mari decât el însuşi.

Acum, prin graţia ciudată a soarelui care apunea, bărbatul nu părea să ardă, ca forma maşinăriei din jurul său. El era luminos, da, dar numai luminos, luminos, solid şi puternic, nu consumat de flăcări, ci insensibil la acestea.

Nimic din maşinăria aceea fantasmagorică nu avea vreun sens din punct de vedere ingineresc. Era mai degrabă o adunătură de *simboluri* ale maşinilor, fără scop funcţional.

O maşinărie fără funcţii productive n-are niciun înţeles. Nu poate să slujească nici măcar ca închisoare.

Bărbatul putea să iasă din maşinărie oricând ar fi vrut. Nu era prins în capcană. Doar *credea* că-i ţinut prizonier, o credinţă născută din disperare autoindulgentă şi care se dovedea eronată. Bărbatul putea să plece din lipsă de

noimă, să găsească un înţeles şi din înţeles să extragă un scop pentru care merita să se zbată.

Billy Wiles nu era un om dedicat epifaniilor. Îşi petrecuse viaţa fugind de ele. Înţelegerea şi durerea erau pentru el sinonime.

Dar recunoscuse aici o epifanie şi nu fugi de ea. În loc să fugă reveni pe şosea şi-şi continuă drumul spre casă prin crepusculul ce se întuneca, urcând pe o scară mintală de implicaţii ascendente, ajunse la o cotitură pe scară, urcă mai departe, ajunse la altă cotitură.

Nu-şi dădea seama la ce îi folosea această percepţie intuitivă subită. Nu putea să fie suficient de bărbat ca să obţină ceva demn de interes din asta, dar ştia că va obţine ceva.

Când ajunse acasă, sub un cer indigo cu o pată subţire de sânge rămasă spre vest, Billy ieşi de pe alee şi se opri pe peluza din spatele casei. Parcă, trăgând spatele maşinii lângă treptele verandei, ca să uşureze încărcarea lui Ralph Cottle.

Nu putea fi văzut de pe drumul de ţară sau de pe proprietatea celui mai apropiat vecin. Când ieşi din maşina de teren auzi primul ţipăt al unei bufniţei nocturne. Doar bufniţa îl vedea, şi stelele.

Când intră în casă luă scara din cămară şi verifică aparatul de înregistrat pe disc din dulapul de deasupra cuptorului cu microunde. Rulată cu viteză mărită pe ecranul de verificare, înregistrarea pentru pază dovedi că nu intrase nimeni în casă în lipsa lui Billy, sau măcar că nu trecuse prin bucătărie.

Billy nu se aşteptase să vadă pe cineva. Steve Zillis lucra în tavernă.

După ce puse scara de-o parte, Billy îl târî pe Cottle prin casă, îl duse pe veranda din spate şi-l trase pe trepte, folosind mânerul de funie pe care-l prinsese în jurul

cadavrului înfăşurat în folia de plastic. Încărcarea lui Cottle în partea din spate a Explorerului ceru mai multă răbdare şi muşchi decât se aşteptase Billy.

Se uită spre pădurea neagră de dincolo de curtea din spate, către rândurile ca de soldaţi ale copacilor ce stăteau de santinelă. Nu avea simţământul că-l privea cineva. Se simţea complet singur.

Deşi i se părea fără rost să încuie casa, o încuie, apoi duse Explorerul în garaj.

Văzând fierăstrăul circular, menghina şi sculele, Billy dori în mod iraţional să-şi abată gândurile de la criza curentă. Voia să simtă miros de lemn proaspăt tăiat, să aibă satisfacţia unei îmbinări în coadă de rândunică bine făcute.

În ultimii ani construise mult pentru casă, pentru sine, doar pentru sine. Dacă acum trebuia să construiască pentru alţii, avea să înceapă cu ceea ce era necesar: cu coşciuge. Putea să facă o adevărată carieră în domeniul coşciugelor.

Morocănos, duse în Explorer o altă folie de plastic, un colac de funie rezistentă, bandă adezivă, o lanternă şi alte obiecte necesare. Adăugă câteva pături împăturite şi două cutii goale de carton, pe care le puse peste şi în jurul cadavrului înfăşurat în plastic, ca să-i ascundă forma trădătoare.

În faţa lui Billy se întindea o noapte lungă de moarte şi muncă de gropar, iar lui îi era frică nu numai de asasinul cel ţicnit, dar şi de multele lucruri din întunericul care-l aştepta. Bezna provoacă terori infinite în minte, dar e adevărat că bezna ne aminteşte în acelaşi timp de lumină, iar Billy extrase speranţă din asta. Lumină. Indiferent de ce-l aştepta în orele următoare, Billy credea că avea să trăiască din nou în lumină.

Capitolul 47

Patru ore de somn provocate de Vicodin şi de bere Clephant nu însemnaseră suficientă odihnă.

Trecuseră mai mult de douăsprezece ore pline de activitate de când Billy se rostogolise din pat. Mai avea încă resurse fizice, dar rotiţele minţii sale, care funcţionau de atâta vreme, nu se mai învârteau la fel de iute ca înainte, la fel de repede pe cât avea Billy nevoie să se rotească.

Convins că Explorerul nu arăta a maşină a morţii – după cum era –, Billy opri la un magazin potrivit. Cumpără anacin pentru durerea sa de cap care lua proporţii şi un pachet cu tablete de cofeină No-Doz.

Mâncase două chifle englezeşti drept mic dejun şi, mai târziu, un sandviş cu şuncă. Era în deficit de calorii şi se simţea slăbit.

Magazinul oferea sandvişuri împachetate în vid şi un cuptor cu microunde în care să le încălzească. Din cine ştie ce motiv, doar gândul la mâncare îi provocă o senzaţie de vânzoleală în stomac.

Cumpără şase batoane de ciocolată Hershey pentru zahăr, şase pachete de arahide Planters pentru proteine şi o sticlă de Pepsi ca să se ducă pe gât tabletele No-Doz.

Văzând toate dulciurile acelea, vânzătorul zise:

— Ziua de Sfântul Valentin s-a mutat în iulie sau ce s-a întâmplat?

— S-a mutat cea de Haloween, îi răspunse Billy.

Se urcă în maşina de teren şi luă o doză de anacin şi una de No-Doz.

Pe scaunul de alături zăcea ziarul pe care-l cumpărase în Napa. Nu găsise până atunci timp să citească articolul despre uciderea doamnei Winslow.

Împreună cu ziarul se aflau câteva articole din *Denver*

Post pe care le descărcase din calculatorul bibliotecii. Judith Kesselman, dispărută pentru totdeauna.

În timp ce mânca un baton de Hershey şi un pachet de Planters, citi articolele imprimate. Erau citate oficialităţi ale universităţii, persoane publice şi reprezentanţi ai poliţiei. Toţi, cu excepţia poliţiei, îşi exprimau încrederea că Judith va fi găsită sănătoasă.

Poliţiştii erau reţinuţi în declaraţiile lor. Spre deosebire de universitari, birocraţi şi politicieni, recunoşteau că-s în rahat. Erau singurii cărora părea că le pasă cu adevărat de tânără.

Poliţistul care răspundea de investigaţii era detectivul Ramsay Ozgard. Unii dintre colegii săi îi spuneau Oz.

Ozgard avusese patruzeci şi patru de ani în momentul dispariţiei lui Judith. Până atunci fusese citat de trei ori pentru bravură.

Probabil că la cincizeci de ani făcea încă parte din poliţie, mai mult ca sigur datorită celorlalte informaţii personale menţionate în articole. Pe când avusese treizeci şi opt de ani, Ramsay Ozgard fusese împuşcat în piciorul stâng. I se aprobase pensionarea pentru invaliditate permanentă. O refuzase. Nu şchiopăta.

Billy dorea să discute cu Ozgard. Dar pentru asta nu putea să-şi folosească numele adevărat, nici telefonul.

După ce dulciurile, pepsiul şi pilulele de No-Doz începură să-i ungă volanul minţii, Billy se duse la locuinţa lui Lanny Olsen.

Nu parcă la biserică, mergând de aici pe jos, cum făcuse rândul trecut. Când ajunse la locuinţa izolată de la capătul drumului, se duse în curtea din spate, pe panta ascendentă, trecând pe lângă poligonul pentru pistol, care avea în spate baloturi de fân şi coasta dealului.

Peluza făcu loc ierbii sălbatice, rugilor şi tufişurilor răzleţe. Terenul deveni pietros şi plin de făgaşe.

Billy opri după ce urcase două treimi din pantă, parcă Explorerul şi trase frâna de mână.

Ar fi putut aprinde farurile. Dar la înălţimea aceea a dealului putea fi zărit din locuinţele de jos, de lângă drumul de ţară.

Îngrijorat să nu atragă atenţia şi să nu provoace curiozitate, stinse luminile. Opri motorul.

Merse pe jos, folosind lanterna, şi descoperi iute răsuflătoarea, la vreo şapte metri de maşină.

Înainte să apară viile, înainte de sosirea europenilor, înainte ca strămoşii indienilor americani să traverseze o punte de pământ sau de gheaţă, venind din Asia, valea aceea fusese formată de vulcani. Aceştia îi definiseră viitorul.

Crama Rossi cea veche, acum pivniţe de îmbătrânire pentru Heitz, ca şi alte clădiri din vale, fuseseră construite din riolită, forma vulcanică a granitului, care fusese prelucrată local. Ridicătura pe care se afla locuinţa familiei Olsen era în mare parte din bazalt, o altă rocă vulcanică, neagră şi densă.

Când se termină o erupţie, aceasta lasă uneori canale pentru lavă, tunele lungi prin piatra înconjurătoare. Billy nu ştia suficientă vulcanologie ca să concluzioneze dacă răsuflătoarea inactivă din dealul acela era un asemenea canal sau o fumarolă prin care fuseseră aruncate gaze fierbinţi.

Ştia însă că răsuflătoarea era lată de un metru şi douăzeci de centimetri la gură şi incomensurabil de adâncă.

Proprietatea îi era extrem de cunoscută lui Billy, pentru că, pe când avusese paisprezece ani şi rămăsese singur, Pearl Olsen îi oferise o casă. Ea nu se temuse niciodată de el, ca alţii. Ea ştia să recunoască adevărul, atunci când îl auzea. Inima ei bună se deschisese pentru el şi, în ciuda

cancerului de care suferea, îl îngrijise pe Billy ca şi cum ar fi fost fiul ei.

Diferenţa de doisprezece ani dintre Billy şi Lanny însemnase că ei doi nu fuseseră niciodată ca nişte fraţi, deşi trăiseră în aceeaşi casă. În afară de asta, Lanny fusese întotdeauna nesociabil şi când nu era la serviciu, lucrând pentru Departamentul Şerifului, era ocupat cu desenele lui animate.

Cei doi fuseseră prieteni destul de buni. Iar uneori Lanny putea să fie un unchi onorific captivant.

Într-o asemenea zi, Lanny îl implicase pe Billy într-o tentativă de a determina adâncimea răsuflătorii.

Deşi pe ridicătura plină de mure nu se juca niciun copil, Pearl era îngrijorată până şi pentru siguranţa vreunei potăi ipotetice. Cu ani în urmă, prinsese cu bolţuri o ramă de lemn de sequoia de marginea de piatră a răsuflătorii. Iar pe ramă prinsese în şuruburi un capac de lemn de sequoia.

După ce trăseseră capacul, Lanny şi Billy îşi începuseră cercetarea cu ajutorul unui reflector de poliţie alimentat de motorul unei camionete. Raza luminase pereţii până la adâncimea de o sută de metri, dar nu descoperise fundul.

De la gură, canalul se lăţea, fiind între doi metri şi jumătate şi trei metri. Pereţii erau ondulaţi, spiralaţi şi ciudaţi.

Cei doi legaseră cam o jumătate de kilogram de şaibe de alamă de capătul unei sfori şi o coborâseră în centrul găurii, ascultând zăngănitul aparte al discurilor care aveau să lovească fundul răsuflătorii. Sfoara era lungă de trei sute de metri şi se dovedise insuficientă.

În cele din urmă aruncaseră rulmenţi de oţel în abis, cronometrând căderea până la primul impact şi folosind formule din cărţi ca să calculeze distanţa. Niciun rulment nu lovise solul la o distanţă mai mică de patru sute

cincizeci de metri.

Fundul nu era la patru sute cincizeci de metri.

După o porţiune lungă, verticală, răsuflătoarea cobora mai departe într-un anumit unghi, schimbându-şi probabil de mai multe ori direcţia. După zăngănitul puternic al izbiturii iniţiale, fiecare rulment ricoşase din perete în perete, zdrăngănind, zgomotul neîncetând niciodată, ci doar scăzând în intensitate, scăzând până devenea tăcere.

Billy presupuse că tunelul făcut de lavă era lung de câţiva kilometri şi cobora cel puţin vreo mie de metri sub nivelul văii.

Acum, la lumina lanternei, folosi o şurubelniţă electrică pentru a extrage cele douăsprezece şuruburi cu cap Phillips care fixau capacul din lemn de sequoia – unul mai nou, nu cel pe care-l ridicaseră cu doisprezece ani în urmă. Trase capacul într-o parte.

Din gaură nu se ridica niciun curent de aer. Billy nu simţi niciun miros, doar o aromă slabă de cenuşă, iar sub aceasta o urmă vagă de sare, cu un strop de lămâie.

Gâfâind din cauza efortului, Billy scoase mortul din maşina de teren şi-l târî până la răsuflătoare.

Nu-i păsa de dâra pe care o lăsa prin tufăriş, nici de urma lăsată de Explorer. Natura era elastică. În câteva zile, perturbarea nu avea să mai fie vizibilă.

Deşi se putea ca mortul să nu fie de acord, având în vedere calitatea sa de fost membru al Societăţii Scepticilor, Billy murmură o scurtă rugăciune înainte de a împinge cadavrul în groapă.

Ralph Cottle făcu mult mai mult zgomot în timp ce cădea decât făcuse vreunul dintre rulmenţi. Primele câteva izbituri păreau că zdrobiseră oasele cadavrului.

Apoi folia alunecoasă produse un şuierat ciudat când tunelul se abătu de la verticală şi mumia înfăşurată în plastic aluneca în adâncimi cu o viteză crescândă, poate

mişcându-se în spirală de-a lungul pereţilor tubului pentru lavă, aşa cum un glonţ se mişca în spirală de-a lungul ţevii ghintuite a unei arme.

Capitolul 48

Billy parcă Explorerul pe peluză, în spatele garajului, unde nu putea fi zărit de vreun şofer care ar fi folosit capătul drumului ca să întoarcă. Îşi puse mănuşile de cauciuc.

Pătrunse în casă prin uşa din spate, folosind cheia de rezervă pe care o luase din gaura din buturuga de stejar cu mai mult de nouăsprezece ore în urmă.

Avea cu el folia de plastic, banda adezivă, funia. Şi, bineînţeles, revolverul de calibrul 38.

În timp ce Billy mergea prin încăperile de la parter, aprindea luminile.

Miercuri şi joi erau zilele libere ale lui Lanny, deci nu va fi considerat că lipseşte în următoarele treizeci şi şase de ore. Dar dacă un prieten i-ar fi făcut pe neaşteptate o vizită şi ar fi văzut lumină în casă, dar nu i s-ar fi răspuns după ce sunase la uşă, atunci ar fi urmat numai necazuri.

Billy intenţiona să facă foarte iute tot ce trebuia să facă şi apoi să plece, stingând luminile în urma sa.

Mâinile din desenele animate, care arătau drumul către cadavru, erau încă lipite de pereţi. Avea să le înlăture mai târziu, ca o parte a activităţii de curăţenie.

Dacă trupul lui Lanny fusese impregnat cu dovezi care îl indicau pe Billy, aşa cum spusese Cottle că se întâmplase cu Giselle Winslow, atunci niciuna dintre aceste dovezi nu ar fi putut să fie folosită în tribunal dacă Lanny ar fi zăcut pentru veşnicie la un kilometru şi mai bine sub pământ.

Billy îşi dădu seama, în timp ce elimina dovezile plasate care îl incriminau, că distrugea şi dovezile vinovăţiei asasinului pe care ţicnitul le lăsase în mod neintenţionat. Făcea curăţenie pentru amândoi.

Deşteptăciunea cu care fusese imaginată capcana şi

alegerile anterioare pe care le făcuse Billy în timpul desfăşurării *spectacolului* asiguraseră că el avea să ajungă la această răspântie şi că va acţiona aşa cum acţiona acum.

Lui Billy nu-i păsa. Nu conta nimic, doar Barbara. Trebuia să rămână liber ca s-o apere, pentru că nimeni altul n-ar fi făcut asta.

Dacă Billy ar fi fost bănuit de omucidere, John Palmer l-ar fi închis iute şi zdravăn. Şeriful ar fi căutat să se răzbune condamnându-l pe Billy pentru crimă, iar dacă ar fi obţinut această condamnare, ar fi folosit-o şi ca să încerce să rescrie istoria.

Poliţiştii puteau să-l reţină şi în cazul în care ar fi avut doar o bănuială. Billy nu ştia pentru cât timp. Cu siguranţă că pentru patruzeci şi opt de ore.

Până atunci, Barbara ar fi fost moartă. Sau ar fi dispărut, ca Judith Kesselman, studenta la muzică, iubitoarea de câini, cea căreia îi plăcea să se plimbe pe plajă.

Spectacolul trebuia să se încheie. Probabil că ţicnitul va avea o altă faţă, în alt borcan.

Trecut, prezent, viitor, tot timpul veşnic prezent în aici şi acum, *gonind* – Billy putea să jure că auzea limbile ceasului său *zbârnâind* –, aşa că Billy urcă în grabă scările.

Înainte să ajungă în casa aceea, Billy se temuse că nu va găsi trupul lui Lanny în fotoliul din dormitor, acolo unde îl văzuse ultima oară. Altă mutare în joc, încă o modificare în spectacol.

Când ajunse la capătul scărilor, Billy ezită, oprit de aceeaşi groază. Ezită din nou la uşa dormitorului principal. Apoi trecu pragul şi aprinse lumina.

Lanny stătea pe fotoliu cu cartea în poală, cu fotografia Gisellei Winslow vârâtă în carte.

Cadavrul nu arăta bine. Descompunerea vizibilă nu

apăruse încă, fiind probabil întârziată de aerul condiţionat, dar vasele de sânge din figură începuseră să iasă la iveală, ca nişte vinişoare de marmură de-un verde slab.

Ochii lui Lanny îl urmăriră pe Billy prin încăpere, dar era doar o iluzie provocată de lumină.

Capitolul 49

După ce întinsese folia de poliuretan pe podea, dar înainte să treacă mai departe, Billy se aşează pe marginea patului şi ridică telefonul. Având grijă să nu facă greşeala pe care pretinsese că o făcuse mai devreme în timpul zilei, formă 411. Obţinu, prin intermediul informaţiilor, codul zonal pentru Denver.

Chiar dacă Ramsey Ozgard continua să lucreze ca detectiv în cadrul Departamentului de Poliţie din Denver, putea să nu locuiască în oraş. Putea să locuiască în una dintre multele suburbii, caz în care localizarea sa ar fi fost mai dificilă. Numărul său de acasă putea să nu se afle în cărţile de telefoane.

Când Billy sună la Informaţiile din Denver, avu noroc. Merita şi el un pic de noroc. În cartea de telefoane exista Ozgard, Ramsey G., care locuia în oraş.

În Colorado era ora zece şi cincizeci şi patru de minute, dar ora aceea putea să sugereze că apelul era urgent şi să-l facă mai credibil.

Un bărbat răspunse la al doilea ţârâit, iar Billy întrebă:

— Domnul detectiv Ozgard?

— La telefon.

— Domnule, sunt ajutorul de şerif Lanny Olsen, de la Departamentul Şerifului din districtul Napa, din California. În primul rând vreau să-mi cer scuze că vă deranjez la o asemenea oră.

— Sufăr de insomnie de-o viaţă şi acum am vreo şase sute de canale la televizor, aşa că mă uit la reluările *Insulei lui Gilligan* sau la alte aiureli până la trei dimineaţa. Despre ce-i vorba?

— Domnule, v-am sunat de acasă în legătură cu un caz de care v-aţi ocupat cu ceva ani în urmă. Puteţi să sunaţi la poliţistul de serviciu de la secţia noastră din nordul

districtului, ca să confirme că fac parte din departament şi să vă dea numărul meu de acasă, ca să mă sunaţi.

— Am dispozitiv de identificare a celor care sună, răspunse Ozgard. Pot să văd deja cine sunteţi. Dacă totuşi ceea ce o să-mi cereţi o să mi să pară ciudat, o să fac aşa cum aţi spus. Dar acum să-i dăm drumul.

— Mulţumesc, domnule. Există un caz de persoană dispărută de care v-aţi ocupat care are oarecare asemănare cu o situaţie de aici. Acum cinci ani şi jumătate...

— Judith Kesselman, zise Ozgard.

— V-aţi repezit drept la el.

— Domnule ajutor de şerif, să nu-mi spuneţi că aţi găsit-o! Măcar să nu-mi spuneţi că aţi găsit-o moartă.

— Nu, domnule, n-am găsit-o nici vie, nici moartă.

— Dumnezeu s-o ajute, nu mă aştept să fie *vie,* zise Ramsey. Dar o să am o zi groaznică atunci când o să ştiu cu certitudine că e moartă. Ţin la fata asta.

Surprins, Billy exclamă:

— Domnule?

— N-am întâlnit-o niciodată, dar ţin la ea. Ca la o fiică. Am aflat atât de multe despre Judi Kesselman încât o cunosc mai bine decât pe mulţi oameni din viaţa mea.

— Înţeleg.

— A fost o tânără minunată.

— Aşa am auzit şi eu.

— Am discutat cu mulţi dintre prietenii ei şi cu familia sa. N-am auzit o vorbă rea de la cineva. Poveştile despre ce a făcut pentru alţii, amabilitatea ei... Ştiţi cum te obsedează uneori o victimă, încât nu mai poţi să fii complet obiectiv?

— Bineînţeles, răspunse Billy.

— Eu sunt obsedat de aceasta, zise Ozgard. Era o mare autoare de scrisori. Dacă intra cineva în viaţa ei, atunci ea

se ţinea de el, nu-l uita, ţinea legătura cu el. Am citit sute dintre scrisorile lui Judi, sute.

— Deci aţi lăsat-o să vă pătrundă în suflet.

— N-ai ce face, îţi pătrunde în suflet. Erau scrisorile unei femei care înţelegea imediat oamenii, care îşi dăruia inima oricui. Scrisori *pline de lumină.*

Billy se pomeni uitându-se la gaura făcută de glonţ în fruntea lui Lanny Olsen. Se uita către uşa deschisă ce ducea către casa scărilor.

— Avem aici o anumită situaţie, zise el. Acum nu vă pot da amănunte, pentru că lucrăm încă la dovezi şi nu suntem încă pregătiţi să aducem acuzaţii.

— Înţeleg, îl asigură Ozgard.

— Dar există un nume pe care aş vrea să vi-l spun, să văd dacă trag lozul câştigător.

— Mi s-a zburlit părul de pe ceafă, zise Ozgard. Atât de mult vreau să fie ceva.

— Am căutat individul nostru pe Google şi singurul lucru pe care l-am găsit a fost o legătură cu cazul de dispariţie Kesselman, iar asta a fost mai mult decât nimic.

— Atunci căutaţi-l *prin mine.*

— Steven Zillis.

În Denver, Ramsey Ozgard dădu drumul respiraţiei pe care şi-o ţinuse până atunci, cu un şuierat.

— Vi-l amintiţi, zise Billy.

— Oh, da.

— A fost unul dintre suspecţi?

— Nu în mod oficial.

— Dar dumneavoastră personal aţi simţit...

— M-a făcut să nu mă simt în largul meu.

— De ce?

Ozgard tăcu un timp, apoi zise:

— Nu trebuie să distrugi reputaţia unui om, chiar dacă n-ai bea o bere cu el, nici n-ai vrea să-i strângi mâna...

— E o discuţie neoficială, îl asigură Billy. Spuneţi-mi cât puteţi s-o faceţi ca să vă simţiţi liniştit, pentru mine orice strop contează.

— Chestia e că Zillis are un alibi pe care nu-l poţi neglija, pentru întreaga zi în care Judi a fost răpită – dacă a fost răpită, iar eu cred că a fost – pentru întreaga zi, pentru o perioadă de douăzeci şi patru de ore, chiar şi mai mult.

— Deci l-aţi verificat.

— Fiţi sigur. Dar chiar dacă individul n-ar fi avut un alibi, nu exista nicio dovadă care să-l implice în vreun fel.

— Atunci de ce v-a făcut să nu vă simţiţi în largul dumneavoastră?

— Era prea binevoitor.

Billy nu zise nimic, dar era dezamăgit. Se dusese în târg după certitudine şi Ozgard nu avea aşa ceva de vânzare.

Simţindu-i dezamăgirea, detectivul îi explică imediat ceea ce dorise să spună:

— A venit la mine înainte să-l iau în vizor. Adevărul e că nu l-aş fi luat în vizor dacă n-ar fi venit la mine. Voia prea mult să ajute. Vorbea întruna. Îi păsa de ea prea mult, de parcă i-ar fi fost sora cea iubită, dar *o cunoscuse doar de o lună.*

— Aţi spus că fata era excepţională în stabilirea de relaţii, că înţelegea imediat oamenii, că aceştia se simţeau legaţi de ea.

— Conform spuselor prietenilor ei cei mai buni, nu-l cunoscuse pe Zillis atât de bine. Doar întâmplător.

Jucând fără niciun chef rolul de avocat al diavolului, Billy zise:

— Individul putea să se simtă mai apropiat de ea decât se simţea ea faţă de el. Adică dacă ea avea acel fel de magnetism, de atracţie...

— Ar fi trebuit să-l vedeţi, să vă daţi seama de modul în care se purta cu mine, spuse Ozgard. De parcă voia să-i pun întrebări, să-l verific şi să găsesc acel alibi solid. Şi după ce l-am găsit, a avut o asemenea mulţumire de sine...

Remarcând repulsia din glasul lui Ozgard, Billy spuse:

— Sunteţi încă scos din sărite.

— Sunt. Zillis s-a întors la mine. Pentru un timp, înainte să dispară definitiv, a tot încercat să mă ajute, telefonând, oferind idei; aveam impresia că îşi bătea joc, că juca teatru.

— Că juca teatru. Şi eu am avut această impresie, zise Billy, dar am nevoie de mai multe informaţii.

— E un puţoi. Asta nu înseamnă că-i ceva rău, dar e un puţoi plin de sine. Puţoiul ăla începuse să se poarte de parcă eram amici. Posibilii suspecţi nu fac niciodată asta. Nu-i ceva normal. Ce naiba, ştiţi despre ce vorbesc. Dar individul avea modul ăla facil, de escroc.

— Ce mai faci, Kemosabe.

— Rahat! mai spune încă asta? întrebă Ozgard.

— Mai spune.

— E un puţoi. Ascunde asta cu şarmul lui neghiob, dar e un puţoi.

— Deci a venit pe capul dumneavoastră, apoi a dispărut pur şi simplu.

— Întreaga investigaţie a dispărut. Judi a dispărut de parcă n-ar fi existat niciodată. Zillis s-a retras de la şcoală la sfârşitul anului, era în anul al doilea. Nu l-am mai văzut niciodată.

— Acum e aici, zise Billy.

— Mă întreb unde a fost între cele două date.

— Poate o să aflăm.

— Sper să aflaţi.

— O să vă sun, zise Billy.

— La orice oră, oricând. Domnule ajutor de şerif, aveţi cositor în sânge[17]?

Billy nu se prinse pentru moment, uitase şi cine ar fi trebuit să fie, apoi îşi dădu seama şi găsi răspunsul potrivit:

— Mda. Tata a fost poliţist. A fost înmormântat în uniformă.

— Ca şi tatăl şi bunicul meu, zise Ozgard. Am atâta cositor în sânge că zăngăne în venele mele. Nici n-am nevoie de insignă ca să ştie oamenii cine sunt. Dar Judith Kesselman e în sângele meu, ca şi cositorul. Vreau să se odihnească având parte de respect, nu... să fie aruncată undeva. Dumnezeu ştie că nu există prea multă dreptate, dar în cazul ăsta *treb*uie să fie.

După ce puse receptorul în furcă, Billy nu putu – pentru un timp – să se ridice de pe marginea patului. Rămase uitându-se la Lanny, iar Lanny părea că se uită la el.

Ramsey Ozgard era în viaţă, în plină maree, înotând, nu mergând cu grijă de-a lungul malului. Era *cufundat* în viaţa comunităţii sale, avea obligaţii faţă de aceasta.

Billy auzise implicarea detectivului venind pe fir din Denver, atât de puternic de parcă ei doi ar fi fost în aceeaşi încăpere. Auzindu-l, Billy fusese şocat dându-şi seama cât de completă fusese retragerea sa. Şi cât de periculoasă.

Barbara începuse să ajungă până la el, apoi urmase supa vichyssoise. Viaţa îi trăsese un un-doi deştept: cruzime şi absurditate.

Acum era în valuri, dar nu pentru că aşa alesese. Evenimentele îl *aruncaseră* în apa adâncă şi iute.

Îl apăsa greutatea celor doisprezece ani de emoţii reţinute, de evitare studiată, de izolare defensivă. Acum încerca să înveţe din nou să înoate, dar curentul părea să-l

[17] Aluzie la insigna de poliţist, făcută din cositor (n.tr.).

împingă mai departe de orice comunitate, către o izolare şi mai mare.

Capitolul 50

De parcă ar fi ştiut că avea să se ducă jos, în tunelul pentru lavă, fără să fie jelit sau să aibă parte de un monument funerar, Lanny nu voia să fie înfăşurat.

Împuşcătura nu avusese loc în camera aceea, deci zidurile sau mobila nu fuseseră stropite cu sânge sau creier. Billy spera să păstreze totul curat, pentru că dorea ca Lanny să dispară într-un asemenea fel încât să provoace multă incertitudine şi să nu declanşeze o investigaţie imediată şi intensă.

Luă un braţ de prosoape flauşate din dulapul cu lenjerie. Lanny folosea acelaşi detergent şi acelaşi balsam ca Pearl. Billy recunoscu mirosul limpede, distinct.

Întinse prosoapele pe braţele şi speteaza fotoliului pe care stătea cadavrul. Dacă mai rămăsese ceva ce ar fi putut să curgă prin rana de ieşire a glonţului, din ceafa craniului, atunci ar fi căzut pe prosoapele întinse cu grijă.

Adusese de acasă un sac de plastic folosit pentru golitul coşurilor de gunoi mici din baie. Evitând ochii proeminenţi, acoperiţi cu o peliculă subţire, trase sacul peste capul mortului şi îl prinse cât putu mai bine cu bandă adezivă în jurul gâtului – altă asigurare că nu va face murdărie.

Deşi ştia că nu înnebuneşte nimeni din cauza unei munci îngrozitoare, deşi ştia că oroarea vine după nebunie, nu înainte, se întrebă cât mai putea să aibă de-a face cu morţi înainte să fie un nebun care urlă în timpul fiecărui vis, dacă nu şi în orele de trezie.

Lanny ajunse de pe scaun pe folia de plastic destul de uşor, dar după aceea deveni necooperant. Zăcea pe podea în poziţia unui om care stă pe scaun, iar picioarele lui nu puteau fi întinse.

Rigor mortis. Cadavrul era ţeapăn şi avea să rămână

aşa până când descompunerea va fi destul de avansată ca să înmoaie ţesuturile pe care rigiditatea cadaverică le înţepenise.

Billy nu avea idee cât de mult urma să dureze treaba asta. Şase ore, douăsprezece? Nu putea să aştepte ca să vadă.

Se străduí să-l înfăşoare pe Lanny în folie. Uneori, rezistenţa opusă de mort părea conştientă şi plină de încăpăţânare.

Pachetul final fu închis cu greu, dar în mod adecvat. Billy spera că funia avea să reziste.

Prosoapele erau fără pată. Billy le împături şi le puse la locul lor, în dulapul pentru lenjerie.

Nu mai păreau să miroasă la fel de frumos ca înainte.

Lanny dus până în capul scărilor se dovedi un lucru uşor, dar Lanny în jos pe scări fu ceva greu de suportat pentru auz. Cadavrul, în poziţia sa de fetus, ciocănea şi bocănea în fiecare treaptă, reuşind să sune simultan osos şi gelatinos.

Când ajunse pe palier, Billy îşi aminti că Lanny îl trădase, în încercarea de a-şi salva slujba şi pensia, şi că ajunseseră *amândoi* în situaţia aceea din acel motiv. Acest adevăr, deşi inevitabil, nu făcea coborârea şirului final de trepte mai puţin tulburătoare.

Târâtul cadavrului de-a lungul coridorului de jos, prin bucătărie şi prin veranda din spate fu destul de uşoară. Apoi alte trepte, un şir scurt de data asta, şi ajunseră în grădină.

Se gândi să bage cadavrul în Explorer şi să-l care cât mai aproape de deschizătura cea veche. Dar distanţa nu era mare şi târâtul lui Lanny până la locul de odihnă finală părea să nu necesite mai mult efort decât urcatul lui în maşina de teren şi apoi descărcatul lui.

Pământul înapoia acum căldura acumulată în timpul

zilei, ca un furnal încins, dar dinspre stele începuse să coboare o briză uşoară.

Pe drum, curtea în pantă şi întinderea de iarbă înaltă şi tufăriş până la genunchi se dovediră mai lungi decât îşi imaginase la capătul treptelor verandei că va fi. Braţele începură să-l doară, la fel umerii şi gâtul.

Rănile făcute de cârlige, care nu-l deranjaseră în ultimul timp, începură să pulseze cu o nouă energie.

Cândva, de-a lungul drumului, Billy îşi dădu seama că plângea. Asta îl sperie. Avea nevoie să rămână ferm.

Înţelese care era cauza lacrimilor. Cu cât se apropia mai mult de tubul pentru lavă, cu atât Billy era mai puţin în stare să privească povara sa drept un cadavru care-l incrimina. Deşi nu fusese miruit, nici jelit, acolo se afla Lanny Olsen, fiul bunei femei care-şi deschisese sufletul şi casa pentru băiatul de paisprezece ani, distrus din punct de vedere emoţional.

Ochii adaptaţi la întuneric ai lui Billy zăriră în lumina stelelor movila de rocă tare ce îmbrăţişa tunelul pentru lavă şi i se păru că seamănă din ce în ce mai mult a craniu.

Indiferent ce se afla acolo, un munte de cranii sau o câmpie plină cu cranii, nu putea să se întoarcă şi era clar că nu putea să-l readucă pe Lanny din nou la viaţă, pentru că el era doar Billy Wiles, un barman bun şi un scriitor ratat. În el nu existau miracole, doar o speranţă încăpăţânată şi capacitatea de a da dovadă de perseverenţă oarbă.

Aşa că ajunse la locul ca un craniu, în lumina stelelor şi în briza fierbinte. Acolo nu zâbovi, nici măcar cât să-şi tragă răsuflarea, ci împinse în groapă cadavrul înfăşurat în folie.

Se rezemă de rama de lemn, privind în bezna fără fund, ascultând îndelunga coborâre a trupului, singurul mod în

care îi putea aduce un ultim omagiu.

Când se făcu tăcere, închise ochii în faţa beznei de jos şi zise:

— S-a terminat.

Sigur că doar treaba aceea se terminase şi că-l aşteptau altele, poate la fel de rele, dar cu siguranţă că niciuna nu avea să fie mai groaznică.

Lăsase lanterna şi şurubelniţa electrică lângă tubul pentru lavă. Trase capacul de lemn de sequoia la loc, pescui şuruburile de oţel din buzunar şi fixă capacul.

Când se întoarse în casă, sudoarea îi spălase ultimele lacrimi de pe faţă.

Se duse în spatele garajului şi lăsă şurubelniţa şi lanterna în Explorer. Mănuşile de cauciuc se rupseseră. Le scoase, le puse în sacul de gunoi al maşinii şi-şi puse o pereche nouă.

Se întoarse în casă, s-o cerceteze de sus şi până jos. Nu îndrăznea să lase nimic care să indice că acolo fusese un cadavru sau că fusese el.

În bucătărie nu reuşi să se decidă ce să facă în privinţa romului, colei, lămâii tăiate şi a celorlalte obiecte de pe masă. Îşi lăsă timp să se gândească la ele.

În loc să înceapă de sus, din dormitorul principal, urmă traversa trandafirie întinsă de-a lungul coridorului, până în partea din faţă a casei. Când se apropie de foaier, îşi dădu seama de o lumină neaşteptată în dreapta sa, dincolo de arcada camerei de zi.

Revolverul din mâna sa se transformă brusc dintr-o povară într-un instrument esenţial.

În timpul primei sale treceri prin casă, în drum spre etaj, ca să vadă dacă trupul lui Lanny rămăsese pe fotoliul din dormitor, Billy aprinsese lustra din sufragerie, dar numai pe aceea. Acum erau aprinse toate becurile.

Pe sofa, cu faţa spre arcada, o adevărată dovada a

iraţionalului şi a durabilităţii hainelor din magazinele cu produse ieftine, stătea Ralph Cottle.

Capitolul 51

Ralph Cottle se desfăcuse în mod incredibil din învelitoarea sa de plastic, urcase într-un mod puţin probabil de la o adâncime de peste o mie de metri de sub nivelul văii, ajunsese într-un mod imposibil în casa familiei Olsen, toate acestea în doar patruzeci de minute după ce se dusese vâjâind pe tunelul vulcanic, şi făcuse astea rămânând mort şi sceptic înregistrat.

Atât de zăpăcitoare fusese vederea lui Cottle, încât, pentru o clipă, Billy crezu că Ralph Cottle era viu, că, într-un fel, nu murise *niciodată,* dar în clipa *următoare* îşi dădu seama că primul trup pe care-l aruncase în deschizătura vulcanică nu fusese al lui Cottle, că umplutura burrito-ului cu cadavru fusese înlocuită.

Billy se auzi pe sine însuşi întrebând „Cine?” – ceea ce însemna că întrebă cine fusese în folia de plastic; apoi începu să se întoarcă către coridorul din spatele său, intenţionând să împuşte pe oricine se afla acolo, fără să pună vreo întrebare.

O măciucă umplută cu plumb, sau ceva de felul acela, îl izbi cu precizie în locul potrivit din ceafă, la baza craniului, provocându-i mai puţină durere decât vedere de culori. Scântei strălucitoare, dar de scurtă durată, de-un albastru strident şi de-un roşu ca magma, se răspândiră prin capul său şi izbucniră orbitor în spatele pleoapelor sale coborâte.

Nu simţi podeaua care-i ieşi în întâmpinare. Se prăbuşi într-o cădere liberă ce i se păru că durează ore întregi printr-un tunel vulcanic lipsit de lumină, întrebându-se cum se distrau morţii în inima rece a unui vulcan stins.

Întunericul păru că-l vrea mai mult decât lumina, pentru că se trezi cu întreruperi, cufundându-se înapoi în mod repetat în adâncuri, de îndată ce plutea la suprafaţa cunoştinţei.

De două ori, o voce poruncitoare îi vorbi, sau de două ori o auzi el. În ambele dăţi o înţelese, dar numai a doua oară fu în stare să răspundă.

Deşi era ameţit şi confuz, Billy se atenţiona să asculte vocea, să-şi amintească accentul şi timbrul acesteia, ca s-o poată identifica mai târziu. Identificarea avea să fie dificilă, pentru că nu suna ca o voce omenească. Era aspră, stranie, distorsionată şi punea cu insistenţă o întrebare.

— Eşti pregătit pentru a doua rană?

După ce întrebarea fu repetată, Billy îşi dădu seama că era în stare să răspundă:

— Nu.

Găsindu-şi glasul, se întrebă de ce suna atât de şuierător. Găsi şi puterea să deschidă ochii.

Deşi vederea îi era împăienjenită şi se limpezea prea încet, Billy putu să-l vadă pe individul cu mască de schi şi haine negre stând deasupra sa. Mâinile ţicnitului erau acoperite cu piele neagră, suplă. Avea nevoie de amândouă ca să ţină o armă futuristică.

— Nu, zise Billy din nou.

Zăcea pe spate, jumătate pe traversa cu trandafiri, jumătate pe podeaua de lemn negru, cu braţul drept pe piept, cu cel stâng alături de trup, fără să ţină revolverul în vreuna din mâini.

Când ultima parte a înceţoşării se şterse din vederea sa, Billy văzu că pistolul nu era, de fapt, o dovadă că avea de-a face cu un călător în timp sau cu un vizitator extraterestru. Era doar un pistol portativ pentru bătut cuie, care nu era limitat de lungimea furtunului de la compresor.

Mâna sa stângă zăcea cu palma în sus pe podea, iar individul cu masca i-o prinse în cuie de podeaua de lemn tare.

PARTEA A TREIA

TOT CE AI E CUM TRĂIEŞTI

Capitolul 52

Durerea şi teama tulbură raţiunea, înceţoşează mintea.

Carnea găurită îi provocă un ţipăt lui Billy. O ceaţă paralizantă de teroare îi încetini gândurile când îşi dădu seama că era prins cu un cui de podea, fiind imobilizat în prezenţa ţicnitului.

Durerea poate fi suportată şi învinsă doar dacă e acceptată. Dacă e negată sau provoacă teamă, atunci creşte, măcar ca percepere, dacă nu şi în realitate. Cel mai bun răspuns la teroare este furia justificată, încrederea în dreptatea finală, refuzul de a fi intimidat.

Aceste gânduri nu-i treceau în mod ordonat prin minte lui Billy. Erau adevăruri păstrate în inconştientul său adaptat, bazat pe o experienţă dură, iar Billy acţiona ca şi cum acestea ar fi fost instincte înnăscute, incluse în carnea şi sângele său.

Când căzuse, scăpase revolverul. Se părea că nu-i la ţicnit. Arma trebuia să fie în apropierea sa.

Billy îşi întoarse capul, privind în coridor. Pipăi cu mâna liberă podeaua din partea sa dreaptă.

Ţicnitul îi aruncă ceva în faţă.

Billy tresări, aşteptându-se la mai multă durere. Era doar o fotografie.

Nu putu să vadă imaginea. Clătina din cap, ca să dea poza de pe figura sa.

Fotografia îi alunecă pe piept. Îi trecu brusc prin minte că ţicnitul avea s-o ţintuiască acolo.

Nu. Ucigaşul merse de-a lungul coridorului, către bucătărie, ducându-şi pistolul cu cuie. Folosise un singur cui, bine plasat. Îşi terminase treaba aici.

Să obţină o imagine a lui. S-o congeleze în memorie. Înălţimea şi greutatea aproximativă. Avea umeri laţi sau nu? Avea şolduri late sau înguste? Avea ceva distinct în

mers, graţios sau nu?

Durere, teamă, vedere înceţoşată, dar mai mult decât toate unghiul din care privea – Billy zăcea pe spate, ucigaşul era în picioare – împiedica încercarea sa de a construi un profil fizic al individului, în cele câteva secunde în care îl văzuse.

Ţicnitul dispăru în bucătărie. Umbla pe acolo, făcând zgomot. Căuta ceva. Făcea ceva.

Billy descoperi lucirea clară a oţelului prelucrat pe podeaua de lemn tare, de culoare închisă a foaierului – revolverul. Arma zăcea în spatele lui, într-un loc unde nu putea să ajungă.

După ce fusese în locul ca un craniu, după ce-l aruncase pe Lanny în tunelul pentru lavă, Billy îşi consumase capacitatea de a se îngrozi, sau crezuse că o consumase, până îşi dădu seama că trebuia să încerce cuiul, ca să vadă cât de puternic fusese prins de podea. Îi era silă să-şi mişte mâna.

Durerea era constantă, dar tolerabilă, era puternică, dar nu atât de groaznică pe cât şi-ar fi imaginat. Însă încercarea de a mişca mâna, de a încerca să desprindă cuiul era ca şi cum ar fi încercat să mestece caramele cu un dinte care avea un abces.

Îi era silă nu numai să-şi mişte mâna, dar şi să se uite la ea. Deşi ştia că imaginea creată în minte ar fi fost mai groaznică decât cea din realitate, stomacul i se crispă atunci când întoarse capul şi îşi privi rana.

Cu excepţia faptului că avea mai multe degete, mănuşa chirurgicală din cauciuc alb făcea ca mâna sa să arate ca mâna lui Mickey Mouse, ca mâinile din desene animate lipite pe pereţi şi arătând drumul către scaunul pe care fusese aşezat Lanny, ţinând în poală una dintre cărţile mamei sale. Mai mult, manşeta mănuşii fusese un pic rulată.

O târâre ca de păianjen pe încheietura sa se dovedi a fi un firicel de sânge ce se scurgea, amintind de o comedie macabră.

Billy se aşteptase ca sângerarea să fie mai puternică. Cuiul împiedica scurgerea. Când avea să-l scoată...

Billy îşi ţinu răsuflarea şi ascultă. Nu se auzea niciun zgomot în bucătărie. Se părea că ucigaşul plecase.

Billy nu voia să-l audă ţicnitul ţipând din nou, nu voia să-i ofere această satisfacţie.

Cuiul. Capul nu fusese înfipt până la piele. Se afla cam la un centimetru de palmă. Billy putea să vadă urmele lăsate în oţel de dispozitivul de prindere, din fabrică.

Nu avea de unde să ştie care era lungimea cuiului. Judecând după diametrul lui, Billy aprecie că măsura cel puţin şapte centimetri, de la vârf până la cap.

Dacă scădea atât porţiunea de deasupra palmei sale cât şi cea care trecea prin aceasta, cuiul fusese înfipt în podea cam vreo patru centimetri. După ce penetrase lemnul tare al podelei şi căptuşeala de sub acesta, rămăsese prea puţin din cui ca să ajungă până într-o grindă.

Dar dacă era lung de *zece* centimetri, atunci se înfipsese zdravăn într-o grindă. Scoaterea lui ar fi fost cu trei centimetri mai neplăcută.

Pe vremea când fusese construită casa aceea, casele erau făcute zdravăn. Căptuşeala de sub podea era sprijinită pe bucăţi de cherestea de cinci centimetri pe zece, sau cinci pe cincisprezece, dar cele mai mari şanse erau să fie sprijinită pe bucăţi de cincizeci de centimetri.

Cu toate acestea, şansele sale erau mari. Dintr-o porţiune de treizeci şi cinci de centimetri de lăţime de podea, numai zece aveau dedesubt o grindă.

Dacă baţi la întâmplare zece cuie în podea, numai trei vor nimeri în grinzi. Celelalte şapte vor penetra spaţiul gol

dintre bucăţile de cherestea.

Când Billy încercă să-şi îndoaie mâna stângă, ca să-i încerce flexibilitatea, reuşi să-şi înăbuşe urletul de durere, transformându-l într-un mârâit. Nu reuşise să-l înăbuşe pe deplin.

Nu se auzi niciun râset din bucătărie, iar acest lucru îi întări bănuiala că ţicnitul plecase.

Brusc, Billy se întrebă dacă ucigaşul formase 911, înainte de a pleca.

Capitolul 53

Ţeapăn şi atent cum numai un cadavru poate fi, Ralph Cottle stătea de santinelă pe canapea.

Ucigaşul pusese piciorul drept al mortului peste cel stâng şi-i aşezase mâinile în poală, dându-i o poziţie obişnuită. Cottle părea că aşteaptă răbdător să apară gazda cu o tavă cu cocteiluri – sau să apară sergenţii Napolitino şi Sobieski.

Cu toate că Ralph Cootle nu fusese mutilat sau sprijinit cu proptele, Billy se gândi la manechinele macabre aranjate cu atâta grijă, aflate în casa lui Steve Zillis.

Zillis servea la bar. Billy îi văzuse maşina acolo, ceva mai devreme, când se oprise pe autostradă vizavi de tavernă, ca să privească soarele care apunea luminând uriaşul tablou mural.

Cottle – mai târziu. Zillis – mai târziu. Acum avea să se ocupe de cui.

Billy se întoarse cu grijă pe partea stângă, cu faţa către mâna găurită.

Prinse capul cuiului între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte. Încerca să-l mişte uşor înainte şi înapoi, sperând să descopere un oarecare joc al acestuia, dar cuiul rămase rigid, fiind înfipt adânc.

Dacă ar fi avut un cap mic, îngust, Billy ar fi încercat să-şi smulgă mâna din el, trăgând-o în sus, lăsând cuiul înfipt în podea.

Capul era lat. Chiar dacă ar fi îndurat durerea când l-ar fi tras prin mână, ar fi provocat vătămări incredibile în timpul trecerii capului cuiului prin carne.

Când trase mai puternic de cui, durerea încercă să pună stăpânire pe el. Billy strânse durerea între dinţi, o strânse atât de tare, încât molarii îi scrâşniră în fălci.

Dar cuiul nu scrâşni în lemn şi se părea că Billy avea

să-şi piardă dinţii înainte să extragă cuiul. Apoi cuiul se mişcă.

Prins ca într-un cleşte între degetul lui mare şi arătător, cuiul se mişcă, nu prea mult, dar perceptibil. Şi în timp ce se mişca în lemnul podelei, se mişca şi în carnea mâinii sale.

Durerea era o lumină. Ca un fulger, se răspândea în el, strălucea şi lumina.

Simţi tija cuiului frecându-se de os. Dacă fierul crăpase sau ciobise un os, atunci avea să necesite îngrijire medicală cât mai curând.

Deşi în casă era aer condiţionat, nu i se păruse mai devreme că ar fi fost frig. Acum transpiraţia părea că se transformă în gheaţă pe pielea sa.

Billy trase de cui, iar lumina de durere din interiorul lui crescu tot mai mult, până când Billy crezu că devenise transparent, că lumina ar fi putut să fie văzută în timp ce ieşea din el, dacă ar fi fost cineva acolo – în afară de Cottle – să-l privească.

Deşi şansele erau mici ca un cui înfipt la întâmplare să nimerească într-o grindă, acesta găurise nu numai podeaua şi căptuşeala de sub ea, ci şi o bucată tare de cherestea. Primul adevăr macabru al ruletei disperării: dacă joci roşu, iese negru.

Cuiul ieşi. Într-o izbucnire de triumf şi furie, Billy aproape că-l azvârli departe de el, în sufragerie. Dacă ar fi făcut asta, ar fi trebuit să-l găsească, pentru că pe el era sângele său.

Îl puse pe podea, alături de gaura pe care o făcuse în lemn.

Vâlvătaia de durere se potoli, devenind jăratic pâlpâitor, iar Billy descoperi că se putea ridica în picioare.

Mâna stângă îi sângera prin rana de intrare şi cea de ieşire, dar nu curgea şuvoi. Fusese împuns, nu găurit cu

sfredelul, iar rana nu era largă.

Ţinându-şi mâna dreaptă sub cea stângă, ca să evite picurarea sângelui pe traversa din hol şi pe podeaua de lemn de lângă aceasta, Billy se duse în grabă în bucătărie.

Ucigaşul lăsase uşa din spate deschisă. Individul nu era pe verandă, probabil că nu era nici în curte.

Când ajunse la chiuvetă, Billy deschise un robinet şi-şi ţinu mâna stângă sub şuvoi, până deveni pe jumătate amorţită din cauza apei reci.

Curând, şuvoiul de sânge se reduse la o picurare. Billy scoase prosoape de hârtie dintr-un pachet şi le înfăşură în mai multe straturi în jurul mâinii.

Se duse pe veranda din spate. Îşi ţinu răsuflarea, ascultând, nu să-l audă pe ucigaş, ci sunetul sirenelor care se apropiau.

După un minut, decise că de data asta nu se sunase la 911. Ţicnitul, *actorul,* care se mândrea cu deşteptăciunea sa, nu intenţionase să repete un truc.

Billy se întoarse în partea din faţă a casei. Văzu fotografia pe care i-o aruncase ucigaşul în faţă şi de care uitase. O ridică de pe podeaua coridorului.

Femeia era o roşcată frumoasă. Privind spre aparatul de fotografiat. Îngrozită.

Billy n-o mai văzuse până atunci. Asta nu conta. Femeia era fiica dragă a cuiva. Cineva o iubea.

„Lichideaz-o pe târfă”.

Cuvintele acelea, care i se repetau în memorie, aproape că-l făcură pe Billy să se prăbuşească în genunchi.

Timp de douăzeci de ani, nu numai că-şi stăpânise emoţiile. Unele dintre ele fuseseră negate. Îşi permisese să simtă doar ce i se păruse că-i aducea siguranţă.

Îşi permisese furie doar cu moderaţie şi nu-şi permisese să urască pe cineva. Îi fusese teamă că, prin

administrarea unui strop de ură, putea să dezlănţuie torente furioase care aveau să-l distrugă.

Dar reţinerea în faţa răului nu era o virtute, iar ura faţă de un ţicnit ucigaş nu era un păcat. Era o patimă dreaptă, mai vehementă decât sila, mai luminoasă decât durerea care păruse că-l transformase într-un bec cu incandescenţă.

Ridică revolverul. Lăsându-l pe Cottle în camera de zi, Billy urcă scările, întrebându-se dacă avea să-l mai găsească pe mort pe canapea, atunci când avea să se întoarcă.

Capitolul 54

Billy găsi în dulapul cu medicamente din baia lui Lanny un pachet nedeschis cu bandaj lichid[18] şi un grup de sticluţe farmaceutice cu capac, pe care era scris Atenţie! A nu se distribui copiilor!

Cuiul, fiind curat, nu era în sine un agent de infecţie. Dar putea să transporte bacterii de la suprafaţa pielii în interiorul rănii.

Billy turnă alcool în mâna stângă făcută căuş, sperând că va pătrunde în rană. După un moment, începu să-l usture.

Din cauză că fusese atent să nu-şi îndoaie mâna mai mult decât era necesar, sângerarea aproape că încetase. Alcoolul n-o porni din nou.

Era o sterilizare imperfectă. Billy nu avea nici timp, nici resurse să facă o treabă mai bună.

Dădu cu bandaj lichid atât pe rana de intrare, cât şi pe cea de ieşire. Pelicula avea să împiedice murdăria să pătrundă în gaură.

Mai important, bandajul lichid – care se transforma într-o peliculă flexibilă, ca de cauciuc, după ce se usca – avea să împiedice o sângerare ulterioară.

Fiecare dintre multele sticluţe farmaceutice conţinea câteva tablete sau capsule. Se vedea că Lanny fusese un pacient care nu termina niciodată un tratament, dar care păstra o porţie cu care să se trateze singur în viitor.

Billy găsi două reţete pentru un antibiotic – Cipro, 500 mg. O sticlă conţinea trei tablete, cealaltă cinci.

Le strânse pe toate opt într-o sticluţă. Desprinse eticheta şi o aruncă în coşul de gunoi.

Se temea de inflamaţie mai mult decât de infecţie.

[18] Substanţă care se toarnă pe rană şi formează o peliculă izolatoare; uneori conţine antiseptice. (n.tr.).

Dacă mâna i se umfla şi înţepenea, atunci ar fi fost dezavantajat în orice confruntare care ar fi putut să urmeze.

Descoperi printre medicamente Vicodin. Acesta nu avea să prevină inflamarea, dar avea să înlăture durerea, dacă devenea prea puternică. Rămăseseră patru tablete, iar Billy le adăugă celor de Cipro.

O durere împungea în mâna sa rănită, păstrând ritmul cu pulsul său. Când se uită din nou la fotografia roşcatei, îl cuprinse o altfel de durere, una mai degrabă emoţională decât fizică.

Durerea este un dar. Omenirea n-ar fi cunoscut niciodată teama sau mila, de n-ar fi fost durerea. Fără teamă, n-ar fi existat umilinţa, iar oamenii ar fi fost nişte monştri. Recunoaşterea fricii şi durerii la alţii ne provoacă milă, iar în milă se află umanitatea noastră, ispăşirea noastră.

În ochii roşcatei se citea teroare pură. Pe figura ei se citea recunoaşterea jalnică a sorţii care o aştepta.

Billy nu fusese în stare s-o salveze. Dar dacă ţicnitul îşi jucase jocul conform propriilor reguli, atunci femeia nu fusese torturată.

Atenţia lui Billy se îndreptă apoi de la faţa femeii la încăperea din spatele ei şi recunoscu baia sa. Roşcata fusese ţinută captivă în casa lui Billy. Fusese ucisă acolo.

Capitolul 55

Stând pe marginea căzii din baia lui Lanny şi ţinând în mână fotografia roşcatei, Billy încerca să stabilească cronologia asasinatului.

Psihopatul îl sunase – când? – probabil pe la douăsprezece şi jumătate la amiază, în aceeaşi zi, mai devreme, după ce sergenţii plecaseră şi Cottle fusese înfăşurat în plastic, ca să fie aruncat. Îi pusese lui Billy înregistrarea care îi oferise două opţiuni: roşcata să fie torturată până moare; roşcata să fie ucisă cu o singură împuşcătură sau lovitură de cuţit.

În momentul acela, ucigaşul o ţinea captivă. Mai mult ca sigur că o lăsase să asculte banda în timp ce era redată la telefon.

La ora unu, Billy plecase spre Napa. După aceea, ucigaşul o adusese pe femeie în casă, făcuse poza şi o omorâse iute.

Când ţicnitul îl descoperise pe Ralph Cottle înfăşurat în folia de plastic şi vârât în spatele canapelei, dorise să se amuze. Făcuse schimb, înlocuindu-l pe beţiv cu tânăra.

Billy o aruncase pe roşcată în tunelul pentru lavă, fără să ştie de ea, lipsind astfel familia acesteia de singura consolare pe care ar fi putut s-o aibă – aceea de a-i înmormânta trupul.

Schimbul de cadavre era o chestie în stilul lui Zillis: umor de adolescent, naturaleţea cu care putea acesta să spună un banc prost.

Steve nu se dusese la slujbă decât la ora şase. Ar fi fost liber să acţioneze.

Dar în momentul acela, jigodia *era* în tavernă. Nu putuse să-l proptească pe Cottle pe canapea şi să folosească pistolul cu cuie.

Billy se uită la ceasul de mână. Unsprezece şi patruzeci

şi unu de minute.

Se sili să se uite din nou la roşcată, pentru că se gândi că va pune fotografia împreună cu alte dovezi şi va arunca totul în tunelul vulcanic. Dorea să şi-o amintească, se simţea obligat să-şi fixeze figura ei în memorie pentru totdeauna.

Când ţicnitul îi pusese mesajul înregistrat la telefon, se putea ca femeia, legată, cu căluş în gură şi ascultând – dacă fusese acolo – să fi auzit răspunsul lui Billy: „Lichideaz-o pe târfă”.

Aceste cuvinte o scutiseră de tortură, dar acum ele îl torturau pe Billy.

Nu putea să-i arunce fotografia. Dar păstrarea pozei n-ar fi fost un gest prudent, era unul periculos. Cu toate acestea, împături instantaneul, având grijă să nu-i mototolească faţa, şi îl puse în portofel.

Fără vlagă, se duse la Explorer. Îşi zise că avea să ştie dacă ţicnitul se mai afla în apropiere, pândind. Noaptea părea sigură şi curată.

Billy aruncă mănuşa de cauciuc găurită în punga pentru gunoi şi-şi puse una nouă. Îşi scoase din priză telefonul celular şi-l luă cu el.

Se duse din nou în casă, trecu prin toate încăperile, de sus şi până jos, punând toate dovezile într-un sac de plastic pentru gunoi, inclusiv fotografia lui Giselle Winslow (pe care nu voia s-o păstreze), mâinile din desenele animate, cuiul...

Când termină, puse sacul lângă uşa din spate.

Luă un pahar curat. Turnă un pic de coca-cola caldă, din sticla de pe masă.

Din cauză că lucrase, durerea din mână devenise mai puternică. Billy luă o tabletă de Cipro şi una de Vicodin.

Decise să înlăture toate dovezile chiolhanului prietenului său. Casa nu trebuia să ofere nimic neobişnuit

la care să se uite poliţia.

După ce Lanny avea să lipsească suficient de mult, poliţiştii urmau să vină aici, să ciocănească la uşă, să se uite pe ferestre.

Aveau să intre înăuntru. Dacă aveau să vadă că-i trăsese cu rom, urmau să bănuiască faptul că fusese deprimat şi că se sinucisese.

Cu cât ajungeau mai devreme la o concluzie macabră, cu atât mai devreme aveau să scotocească prin toate cotloanele proprietăţii. Dacă trecea timp mai îndelungat, care să permită tufişurilor călcate în picioare să-şi revină, existau mai puţine şanse să acorde vreo atenţie tunelului pentru lavă, acoperit în mod sigur.

Când totul fu curat şi sacul de gunoi cu dovezi fu legat la gură, când doar Ralph Cottle mai rămăsese de rezolvat, Billy îşi folosi telefonul celular ca să sune la numărul de la bar al tavernei.

Îi răspunse Jackie O’Hara.

— Aici Taverna.

— Ce mai fac porcii cu creier omenesc? îl întrebă Billy.

— Beau în alt local.

— Pentru că această tavernă este un bar de familie.

— Exact. Şi aşa va fi întotdeauna.

— Ascultă, Jackie...

— Urăsc să aud „ascultă, Jackie”. Asta înseamnă că o să urmeze ceva nasol.

— O să-mi iau liber şi mâine.

— Ştiam eu că-i ceva nasol.

— Nu-i adevărat, eşti melodramatic.

— Nu pari să fii bolnav.

— Nu-i un guturai. E o chestie la stomac.

— Pune-ţi telefonul la burtă şi lasă-mă să ascult.

— Ai devenit brusc un dur.

— Nu dă bine ca proprietarul să lucreze atât de mult la

cep.

— E atât de multă lume că Steve nu poate să se descurce singur cu mulţimea de la miezul nopţii?

— Steve nu-i aici, sunt numai eu.

Mâna lui Billy înţepeni pe telefon.

— Am trecut pe lângă local mai devreme. Maşina lui era parcată în faţă.

— E ziua liberă a lui Steve, nu-ţi aminteşti?

Billy uitase.

— Nu puteam să mă descurc singur în tura ta, aşa că Steve a venit de la trei la nouă să mă salveze. De ce te plimbi cu maşina, dacă eşti bolnav?

— Am avut o întâlnire cu doctorul. Steve te-a ajutat numai şase ore?

— Are destule de făcut înainte şi după tură.

Cum ar fi să omoare o roşcată înainte de tură şi să-i bată un cui în mâna lui Billy, după tură.

— Ce-a spus doctorul? întrebă Jackie.

— Că-i un virus.

— Aşa spun întotdeauna când nu ştiu despre ce-i vorba.

— Nu, cred că-i vorba cu adevărat de un virus de patruzeci şi opt de ore.

— Parcă un virus ştie ce-s patruzeci şi opt de ore, zise Jackie. Dacă o să te trezeşti cu un al treilea ochi în frunte, doctorii o să spună că-i un virus.

— Îmi pare rău, Jackie.

— O să supravieţuiesc. La urma urmei, e o tavernă. Nu-i un război.

Billy Wiles apăsă pe butonul END ca să încheie convorbirea, simţind că el lua parte la un război.

Pe o masă din bucătărie se aflau portofelul lui Lanny, cheile de la maşină, mărunţiş, telefonul celular, pistolul de serviciu, de calibrul 9 mm. Acolo unde fuseseră din seara anterioară.

Billy luă portofelul. Când avea să plece, urma să ia şi telefonul celular, pistolul şi tocul Wilson Combat al acestuia.

Căută în sertarul pentru pâine şi alese o jumătate de pâine din făină integrală, într-o pungă ermetică de plastic.

Ieşi afară şi, stând în capătul dinspre est al verandei, aruncă feliile de pâine pe peluză. Păsările dimineţii aveau să se ospăteze.

Se duse din nou în casă şi căptuşi punga goală de plastic cu o cârpă pentru vase.

În camera de lucru se afla un dulap pentru arme, cu uşă de sticlă. În sertarele de sub uşi Lanny ţinea cutii cu muniţie, spray-uri Mace lacrimogene şi o centură poliţienească de rezervă.

Centura avea buzunare pentru încărcătoare de rezervă, pentru un spray Mace, pentru o armă Taser cu electroşocuri, o pereche de cătuşe, un toc pentru chei, un toc pentru stilou şi un toc de armă. Era gata să fie folosită.

Billy luă din centură un încărcător plin. Mai luă cătuşele, spray-ul Mace şi Taserul. Puse obiectele în punga pentru pâine.

Capitolul 56

Prezenţe înaripate iuţi – probabil lilieci care se hrăneau cu molii în primele ore ale dimineţii de joi – plutiră jos prin grădină, trecând pe lângă Billy, apoi se înălţară. Când acesta urmări sunetul a ceea ce nu putea să vadă, privirea sa se înălţă către aşchia subţire, argintie, a lunii noi.

Cu toate că aceasta trebuia să fi fost acolo mai devreme, în drumul ei spre vest, Billy nu observase până în momentul acela secera plăpândă. Nu era ceva surprinzător. De la căderea nopţii nu avusese timp să se uite la cer, atenţia sa fusese îndreptată spre pământ.

Ralph Cottle, cu membrele înţepenite în unghiuri incomode din cauza rigidităţii cadaverice, înfăşurat într-o pătură, pentru că nu găsise nicio învelitoare de plastic, era legat cu întreaga colecţie de cravate a lui Lanny – trei bucăţi –, dar nu putea fi târât cu uşurinţă prin curtea în pantă către tufărişuri.

Cottle spusese că nu era eroul nimănui. Şi cu siguranţă că murise ca un laş.

Dorise să-şi continue existenţa jalnică deoarece – „Ce altceva e aici?” – nu putea să-şi imagineze că putea să năzuiască sau să accepte ceva mai bun.

În momentul în care lama i se strecurase între coaste şi-i oprise inima, îşi dăduse seama că de viaţă poţi fugi, dar de moarte, nu.

Billy simţea un soi de simpatie solemnă pentru individ, a cărui disperare fusese mai profundă decât a lui Billy şi ale cărui resurse fuseseră mai reduse.

Iar când tufărişul şi buruienile se agăţară de pătura moale şi făcură târârea cadavrului prea dificilă, Billy ridică trupul şi-l puse pe umeri, fără repulsie şi fără să se plângă. Se împletici sub povară, dar nu se prăbuşi.

Se întorsese cu câteva minute mai devreme să mute

încă o dată capacul de pe rama de lemn de sequoia. Deschizătura aştepta.

Cottle spusese că nu există o singură lume, ci un miliard, iar prin asta se deosebea de Billy. Dar, indiferent dacă era adevărat sau nu, aici lumile lor deveneau una singură.

Trupul înfăşurat căzu. Se lovi. Se rostogoli. Şi căzu. În beznă, golul căzând în gol.

Când se făcu tăcere, sugerând că scepticul atinsese odihna profundă, împreună cu fiul cel bun şi cu femeia necunoscută, Billy trase capacul la loc, folosi lanterna ca să fie sigur că găurile se potriveau şi îl prinse încă o dată în şuruburi.

Spera să nu mai revadă niciodată locul acela. Bănuia însă că nu va avea de ales şi că se va întoarce.

În timp ce se îndepărta de casa familiei Olsen, nu ştia încotro să se ducă. Mai târziu avea să-l înfrunte pe Steve Zillis, dar nu imediat, nu încă. Mai întâi trebuia să se pregătească.

În alte vremuri, oamenii se duceau la biserică în ajun de bătălie, ca să se pregătească spiritual, intelectual, emoţional. Se duceau pentru tămâie, pentru lumina lumânării, pentru umilinţa pe care le-o impunea umbra Mântuitorului.

În zilele acelea, fiecare biserică era deschisă zi şi noapte, oferind un sanctuar necondiţionat.

Vremurile se schimbaseră. Acum unele biserici rămâneau deschise fără încetare, dar multe funcţionau conform orarului afişat şi-şi încuiau uşile cu mult înainte de miezul nopţii.

Unele renunţau la sanctuarul permanent din cauza costurilor pentru încălzire şi electricitate. Bugetul era mai puternic decât misiunea.

Altele erau bântuite de vandali cu spray-uri cu vopsea

şi de necredincioşi care, din spirit batjocoritor, veneau să se reguleze acolo şi lăsau în urmă prezervative.

În perioadele precedente de ură ascendentă, o asemenea intoleranţă fusese întâmpinată cu hotărâre, cu învăţăminte şi prin cultivarea remuşcărilor. Acum consensul clericilor era că încuietorile şi sistemele de alarmă acţionau mai bine decât remediile mai blânde de dinainte.

În loc să colinde din biserică în biserică, încercându-le uşile şi găsind sanctuar doar prin programare prealabilă, Billy se duse acolo unde erau îndrumaţi majoritatea oamenilor moderni care aveau nevoie de un liman pentru meditaţie: la un popas pentru camioane.

Întrucât prin district nu trecea nicio autostradă interstatală, instituţia disponibilă de pe Autostrada statală 29 era modestă, în conformitate cu standardele lanţului Little America, lanţ care se ocupa de popasuri de mărimea unor oraşe mici. Dar conţinea şiruri de pompe de combustibil cu o lumină ce rivaliza cu aceea a zilei, un magazin cu de toate, duşuri gratuite, acces la internet şi masă la orice oră, în orice zi, care oferea orice se putea prăji şi cafea care să-ţi zburlească părul pe cap.

Billy nu voia cafea sau colesterol. Căuta doar freamătul activităţii raţionale care să echilibreze iraţionalitatea cu care avea de-a face şi un loc atât de public, încât să nu existe riscul de a fi atacat.

Parcă într-un loc de lângă restaurant, sub un felinar cu becuri atât de puternice încât putea să citească la lumina care pătrundea prin parbriz.

Luă din bordul maşinii câteva pachete cu şerveţele umede şi le folosi ca să-şi cureţe mâinile.

Şerveţelele fuseseră inventate să te speli după ce mâncai în maşină un Big Mac cu cartofi prăjiţi, nu să sterilizeze mâinile după ce scăpai de un cadavru. Dar Billy

nu era în situaţia – şi nici în dispoziţia – să caute nod în papură.

Îşi simţea mâna stângă – în care se bătuse un cui şi pe care o scosese din ţeapă – fierbinte şi un pic ţeapănă. O îndoi uşor, cu grijă.

Din cauza Vicodinului nu simţea durere. Asta putea să nu fie bine. O problemă crescândă a mâinii, pe care acum n-o simţea, putea să se manifeste printr-o pierdere subită a puterii de a strânge mâna şi, care putea să apară în orice moment al unei crize în care ar fi avut nevoie de putere.

Înghiţi încă două anacin, cu pepsi cald, care aveau acelaşi efect ca un antiinflamator. Motrin ar fi fost mai bun, dar el avea anacin.

Doza corectă de cofeină putea să compenseze cumva faptul că dormise prea puţin, dar prea multă ar fi putut să-l enerveze şi să-l împingă să acţioneze pripit. Pentru orice eventualitate, mai luă un No-Doz.

Trecuseră ore întregi, în care fusese ocupat, de când mâncase batonul de ciocolată Hershey şi alunele Planters. Mai mâncă o porţie din fiecare.

Dovezile împotriva lui Zillis păreau copleşitoare. Dar erau numai de circumstanţă.

Asta nu însemna că avea un caz nesigur. Jumătate sau mai mult de jumătate din condamnările obţinute în tribunale se bazau pe reţeaua convingătoare a dovezilor de circumstanţă şi mai puţin de unu la sută dintre ele reprezentau erori judiciare.

Ucigaşii nu lasă în mod obligatoriu dovezi directe la locul delictelor lor. Mai ales în era comparării ADN-ului, fiecare delincvent care are televizor poate să se uite la serialul *CSI* şi să înveţe singur paşii simpli pe care trebuie să-i facă pentru a evita să se autoincrimineze.

Totul, de la antibiotice la zydeco, avea reversul său, iar

Billy cunoştea prea bine pericolele dovezilor de circumstanţă.

Îşi reaminti că problema nu fusese dovada. Problema fusese John Palmer, acum şerif, pe atunci un tânăr locotenent ambiţios, care caută să fie avansat căpitan.

În noaptea în care Billy se făcuse singur orfan, adevărul fusese groaznic, dar limpede şi uşor de aflat.

Capitolul 57

Billy Wiles cel de paisprezece ani fusese trezit – dintr-un vis erotic – de voci ridicate, care răcneau furioase.

La început fu zăpăcit. I se păruse că a trecut dintr-un vis frumos în altul, mai puţin plăcut.

Îşi puse o pernă pe cap şi-şi îngropă faţa în a doua pernă, încercând să se împingă înapoi în fanteziile lui erotice.

Realitatea intervine. Realitatea *insistă.*

Vocile sunt ale mamei şi tatălui său. Se auzeau de la parter, atât de puternic, încât podeaua dintre el şi ei le amortizează prea puţin.

Miturile noastre sunt pline cu vrăji cu cântece: sirene care cântă şi-i fac pe marinari să se lovească de stânci, Circe care transformă bărbaţii în porci, cântăreţi din fluier care duc copii la pieire. Acestea sunt metafore pentru nevoia secretă şi sinistră de autodistrugere care a fost alături de noi de la prima muşcătură din primul măr.

Billy este propriul său cântăreţ din fluier, permiţându-şi să fie tras din pat de vocile discordante ale părinţilor săi.

Certurile nu-s obişnuite în casa aceea, dar nici ceva rar. De obicei, neînţelegerile rămân tăcute, intense şi scurte. Dacă amărăciunea dura mai mult, era exprimată prin tăcerea ursuză pe care o vindeca timpul, sau se părea că o vindecă.

Billy nu credea că părinţii săi erau nefericiţi în căsătorie. Se iubeau. El ştia că se iubesc.

Desculţ, gol până la brâu, doar în pantaloni de pijama, trezindu-se în timp ce mergea, Billy Wiles urmă coridorul, coborî scările...

Nu se îndoia că părinţii săi îl iubeau. În felul lor. Tatăl lui exprima o afecţiune rigidă. Mama sa oscila între neglijenţa binevoitoare şi crize de dragoste maternă, care

erau pe atât de sincere, pe cât erau de exagerate.

Natura frustrării dintre părinţii săi îi rămânea misterioasă lui Billy şi părea să nu aibă nicio consecinţă. Până atunci.

Când ajunse în sufragerie, de unde se vedea uşa bucătăriei, Billy fu cufundat fără voia sa – sau cu voia sa? – în adevărurile reci şi sinele secrete ale celor pe care credea că-i cunoaşte cel mai bine din lume.

Nu-şi imaginase niciodată că tatăl său putea să manifeste o furie atât de puternică. Nu numai volumul sălbatic al vocii, ci şi tonul biciuitor şi duritatea limbajului dovedeau un resentiment înăbuşit de prea multă vreme ce ajunsese un drog care se dovedea un combustibil ideal pentru mânie.

Tatăl său o acuza pe mama sa că-l trădase sexual, o acuza de adulter în serie. O numea târfă, îi spunea lucruri din ce în ce mai rele, trecând de la mânie la furie.

Billy, imobilizat de revelaţie, rămase în sufragerie, încercând să priceapă acuzaţiile azvârlite mamei sale. Părinţii săi păruseră asexuaţi, atrăgători, dar indiferenţi faţă de asemenea dorinţe.

Dacă Billy s-ar fi întrebat cum fusese conceput, ar fi atribuit acest lucru datoriei matrimoniale şi dorinţei de a avea o familie, nu pasiunii.

Mai şocantă decât aceste acuzaţii fusese recunoaşterea mamei sale a faptului că erau adevărate – şi contraatacurile ei, care dovedeau că tatăl lui era atât un bărbat, cât şi, simultan, ceva mai puţin decât un bărbat. Îşi manifesta dispreţul faţă de soţul ei şi-l batjocori, folosind un limbaj mai usturător decât cel care-i fusese adresat.

Batjocura ei acceleră furia bărbatului, transformând-o într-o furie de nestăpânit. Sunetul de carne lovind carne sugera pălmuirea cu putere a unei feţe.

Femeia ţipa de durere, dar zise imediat:

— Nu mă sperii, nu poţi să mă sperii!

Lucruri zăngănind, trosnind, zuruind, ricoşând – apoi un sunet mai groaznic, un sunet brutal, de izbire cu măciuca, *feroce.*

Femeia răcni îndurerată, terorizată.

Billy se pomeni în bucătărie, fără să-şi amintească momentul în care părăsise sufrageria, se pomeni strigând la tatăl lui să se oprească, dar tatăl său nu părea să-l audă sau măcar să-şi dea seama de prezenţa lui.

Tatăl lui era înrobit, hipnotizat, *posedat* de puterea hidoasă a ciomagului pe care-l mânuia. Era o cheie tubulară cu coadă lungă.

Pe podea, mama zdrobită a lui Billy se târa ca un gândac strivit, fără să mai fie în stare să ţipe, ci scotea doar sunete chinuite.

Billy văzu alte arme zăcând pe masa din bucătărie. Un ciocan. Un cuţit de măcelărie. Un revolver.

Se părea că tatăl lui aranjase acolo instrumentele acelea ucigătoare ca s-o intimideze pe mama lui.

Probabil că femeia nu se lăsase intimidată, probabil crezuse că bărbatul era laş, prost şi incapabil. Tipul era cu certitudine un laş, atacând cu o cheie tubulară o femeie fără apărare, dar ea îi apreciase greşit capacitatea de a face rău.

Billy înhaţă revolverul, ţinându-l cu ambele mâini, şi răcni la tatăl lui să se oprească, să se oprească pentru numele lui Dumnezeu, iar când avertismentul său rămase fără rezultat, trase un foc în tavan.

Reculul neaşteptat îl izbi prin umeri şi-l făcu să se împleticească, surprins.

Tatăl său se întoarse spre Billy, dar nu cu dispoziţie să se supună. Cheia tubulară era un avatar al beznei care controla omul, cel puţin la fel de mult pe cât controla el obiectul.

— A cui sămânţă eşti tu? îl întrebă tatăl său. Al cui fiu am hrănit atâţia ani, al cui bastard?

Teroarea crescu în mod incredibil, iar când înţelese că trebuia să ucidă sau să fie ucis, Billy apăsă o dată pe trăgaci, apăsă a doua oară, apăsă şi a treia oară, cu braţele săltând din cauza reculului.

De două ori rată şi o dată nimeri în piept.

Tatăl său se zgudui, se împletici, căzu înapoi în momentul în care glonţul îi făcu o butonieră de sânge în piept.

Cheia tubulară, scăpată din mână, produse zăngănituri – şi crăpături – pe podeaua din plăci de gresie, iar după aceea nu mai fură răcnete, nici cuvinte furioase, doar răsuflarea lui Billy şi exprimarea mută a chinului mamei lui.

Apoi femeia zise:

— Tăticule?

Vocea ei era nedesluşită şi deformată de durere.

— Tăticule Tom?

Tatăl ei, militar de carieră, din infanteria marină, fusese ucis în misiune pe când ea avea zece ani. Tăticul Tom era tatăl ei vitreg.

— Ajută-mă, zise ea, cu glas mai gros, modificat în mod tulburător. Ajută-mă, tăticule Tom.

Tăticul Tom, un om fără vlagă, cu părul de culoarea prafului, avea ochii de-un galben-cafeniu ca gresia. Buzele lui erau veşnic arse şi râsul lui atrofiat scotea din sărite pe orice-l auzea.

Cineva i-ar fi cerut ajutorul tăticului Tom doar în cele mai deosebite circumstanţe şi nimeni nu s-ar fi aşteptat să-l primească.

— Ajută-mă, tăticule Tom.

Nemaivorbind că bătrânul locuia în Massachusetts, la distanţă de un continent de districtul Napa.

Urgenţa situaţiei pătrunse prin starea de şoc imobilizant a lui Billy şi compasiunea îngrozită îl făcu să se mişte către mama sa.

Femeia părea să fie paralizată, degetul mic de la mâna ei dreaptă tresărea, tresărea, dar nimic altceva nu se mişca de la gât în jos.

Forma craniului său era ca o ceramică spartă şi cârpită, planurile feţei ei arătau aiurea, complet deformate.

Ochiul ei deschis, acum unicul ei ochi, era aţintit asupra lui Billy. Femeia spuse:

— Tăticule Tom.

Femeia nu-şi recunoştea fiul şi credea că este bătrânul din Massachusetts.

— Te rog, zise ea, cu vocea deformată de durere.

Figura zdrobită sugera vătămări ireparabile ale craniului, de o extindere ce-l făcu pe Billy să suspine.

Privirea singurului ei ochi se plimba de la figură la pistolul din mâna băiatului.

— Te rog, tăticule Tom. *Te rog.*

El are doar paisprezece ani, până de curând a fost un copil, iar acum trebuie să facă o alegere ce n-ar trebui să i se ceară.

— Te rog.

Este vorba de-o alegere menită să smerească un adult, iar el nu poate să aleagă, nu vrea să aleagă. Oh, dar durerea ei... Teama ei... *Suferinţa* ei...

Ea îl imploră, cu o limbă înţepenită:

— Oh, Doamne, oh, Doamne, unde sunt? Cine eşti tu? Cine se târăşte aici, cine e ăsta? Cine eşti tu, care mă sperii? *Mă sperii!*

Uneori inima ia decizii pe care mintea nu le poate lua şi, deşi ştim că inima e cea mai înşelătoare dintre toate, ştim că în momente deosebite de încordare şi de pierdere profundă poate fi purificată prin suferinţă.

În anii care aveau să vină, Billy nu va şti niciodată dacă încrederea în ce-i spunea inima fusese o alegere corectă. Dar făcu ceea ce-i spusese ea.

— Te iubesc, zise el şi-şi împuşcă mama, omorând-o.

Locotenentul John Palmer fusese primul poliţist sosit la locul faptei.

Ceea ce păruse iniţial sosirea îndrăzneaţă a unui oficial de nădejde îi va părea ulterior lui Billy năvala grăbită a unui vultur asupra unui hoit.

În timp ce aşteptase poliţia, Billy nu fusese în stare să iasă din bucătărie. Nu se îndura să-şi lase mama singură.

Simţea că aceasta nu plecase pe deplin, că spiritul ei zăbovea şi că-i făcea plăcere prezenţa lui. Sau poate că nu simţea nimic, dar dorea să fie adevărat.

Cu toate că nu mai putea să se uite la ea, la ceea ce devenise, rămase în apropiere, cu privirea în altă parte.

Când intră locotenentul Palmer, când Billy nu mai fu singur şi nu mai avu nevoie să fie tare, stăpânirea de sine se risipi. Începu să tremure atât de tare, că fu gata să se prăbuşească în genunchi.

— Fiule, ce s-a întâmplat aici? întrebă locotenentul Palmer.

Din cauza celor două decese, Billy nu mai este copilul nimănui şi simte singurătate în oase, pustietate în suflet şi teamă de viitor.

Dar când aude cuvântul „fiule” i se pare că-i mai mult decât un simplu cuvânt, i se pare o mână întinsă, o speranţă care-i este oferită.

Billy se îndreptă către John Palmer.

Pentru că locotenentul era un om calculat sau pentru că, la urma urmei, era om, îşi deschise braţele.

Tremurând, Billy se lăsă în braţele acelea, iar John Palmer îl strânse la piept.

— Fiule, ce s-a întâmplat aici?

— El o bătea. L-am împuşcat. O bătea cu cheia tubulară.

— L-ai împuşcat?

— O bătea cu cheia tubulară. L-am împuşcat pe el. Am împuşcat-o pe ea.

Alt bărbat ar fi ţinut seama de vârtejul emoţional al tânărului său martor, dar prima grijă a locotenentului era că nu ajunsese încă la gradul de căpitan. Este un om ambiţios. Şi nerăbdător.

Cu doi ani în urmă, un băiat de şaptesprezece ani din districtul Los Angeles, mult mai la sud de Napa, îşi împuşcase părinţii, omorându-i. Pledase nevinovat, pe motiv de abuz sexual îndelungat.

Procesul, care se terminase doar cu două săptămâni înainte de acea noapte crucială din viaţa lui Billy Wiles, se încheiase cu o condamnare. Deştepţii preziseseră că băiatul avea să fie eliberat, dar detectivul care răspundea de caz fusese atent şi acumulase o cantitate de probe convingătoare, care dovedeau că făptaşul turna minciună după minciună.

În ultimele două săptămâni, neobositul detectiv fusese un erou al presei. I se oferise o grămadă de timp la televizor. Numele lui era mai cunoscut decât cel al primarului din Los Angeles.

Având în vedere că Billy recunoscuse fapta, John Palmer nu vedea o ocazie de a afla adevărul, ci vedea *o ocazie.*

— Pe cine ai împuşcat, fiule? Pe el sau pe ea?

— L-am împuşcat pe el. Am împuşcat-o pe ea. El o bătuse atât de rău cu cheia tubulară, că a trebuit să-i împuşc pe amândoi.

În timp ce în depărtare se auzeau alte sirene, locotenentul Palmer îl scoase pe Billy din bucătărie şi-l conduse în camera de zi. Îl duse pe băiat să se aşeze pe

canapea.

Întrebarea lui nu mai era „Ce s-a întâmplat aici, fiule?” întrebarea lui era acum „Ce ai făcut, băiete? Ce ai făcut?”

Mult timp, tânărul Billy Wiles nu sesiză diferenţa.

Aşa începură şaizeci de ore de iad.

La paisprezece ani nu putea fi judecat ca adult. Nemaifiind în joc pedeapsa cu moartea şi închisoarea pe viaţă, presiunea interogatoriului trebuia să fie mai redusă decât în cazul unui făptaş adult.

Dar John Palmer era hotărât să-l zdrobească pe Billy, să scoată de la el mărturisirea că el însuşi îşi bătuse mama cu cheia tubulară şi că-şi împuşcase tatăl când acesta încercase să-şi apere soţia, apoi o lichidase şi pe ea cu un glonţ.

Pentru că pedeapsa pentru delincvenţi juvenili este mult mai puţin severă decât pentru adulţi, sistemul le păzeşte uneori acestora drepturile cu mai puţină grijă decât ar trebui. De exemplu, dacă suspectul nu ştie că trebuie să ceară un avocat, nu va fi informat despre acest drept în momentul potrivit.

Dacă din lipsă de bani suspectul are nevoie de un avocat din oficiu, există întotdeauna şansa ca individul care-i este repartizat să fie un nepriceput. Sau un prost. Sau mahmur în ultimul hal.

Nu orice avocat este la fel de nobil ca aceia care îi apără pe cei oprimaţi în dramele de la televizor, aşa cum oprimaţii înşişi sunt rareori nobili în viaţa cea adevărată.

Un poliţist experimentat precum John Palmer, cu cooperarea unor superiori aleşi cu grijă, mânat de o ambiţie nemiloasă şi dornic să-şi rişte cariera, avea mâneca plină de trucuri cu care să-l ţină pe suspect departe de asistenţă juridică şi să-l aibă disponibil pentru un interogatoriu fără restricţii în orele imediate luării în custodie.

Una dintre metodele cele mai eficiente era să-l transforme pe Billy într-un „băiat al autobuzului”. Un avocat din oficiu soseşte la arestul din Napa şi descoperă că, din cauza spaţiului limitat din celule sau din alt motiv inventat, clientul său a fost mutat la secţia din Calistoga. Când ajunge în Calistoga, avocatul află că a fost făcută o eroare regretabilă: băiatul a fost dus de fapt la St. Helena. Iar cei din St. Helena îl trimit pe avocat înapoi în Napa.

Mai mult, un vehicul care transportă un suspect are uneori probleme mecanice. O oră de drum se transformă în trei sau patru ore, în funcţie de reparaţiile necesare.

În timpul acestor două zile şi jumătate, Billy trecu printr-o grămadă de birouri plicticoase, camere de interogare şi celule, întotdeauna emoţiile sale erau curate, teama sa, constantă, şi mesele, neregulate, dar momentele cele mai rele aveau loc în maşina de poliţie, pe drum.

Billy stătea în spate, dincolo de grilajul de securitate. Mâinile îi erau încătuşate, iar cătuşele erau prinse cu un lanţ de un inel fixat de podea.

Şoferul nu avea niciodată nimic de spus. În ciuda regulamentului care interzicea acest lucru, John Palmer împărţea bancheta din spate cu suspectul.

Locotenentul era un om solid, iar suspectul era un băiat de paisprezece ani. În spaţiul acela redus, diferenţa dintre dimensiunile lor era intimidantă.

În plus, Palmer era un expert al intimidării. Vorbea fără încetare şi întrebările erau întrerupte doar de tăceri acuzatoare. Prin priviri calculate, prin cuvinte alese cu grijă, prin schimbări de dispoziţie de rău augur, rodea spiritul aşa cum un aparat electric de lustruit roade lemnul.

Atingerea era cea mai rea.

Palmer stătea uneori mai aproape decât în alte dăţi.

Câteodată stătea atât de aproape pe cât ar fi vrut un băiat să stea lângă o fată, cu latura sa stângă apăsată de cea dreaptă a lui Billy.

Ciufulea părul lui Billy cu afecţiune evident falsă. Îşi lăsa o mână mare când pe umărul lui Billy, când pe genunchiul lui, când pe şoldul lui.

— Billy, uciderea lor nu-i o crimă, dacă ai avut un motiv serios. Dacă tatăl tău te-a molestat ani de zile şi mama ta a ştiut, nimeni n-o să te poată învinovăţi.

— Tatăl meu nu m-a atins niciodată aşa. De ce tot spuneţi că a făcut-o?

— Nu spun, Billy. Te întreb. N-are de ce să-ţi fie ruşine dacă ţi-a tras-o când erai mic. Asta te face *victimă,* nu-ţi dai seama? Şi chiar dacă ţi-a plăcut...

— Nu mi-ar fi plăcut.

— Chiar dacă ţi-a plăcut, n-ai niciun motiv să-ţi fie ruşine, zise locotenentul, punându-i mâna pe umăr. Tot eşti victimă.

— Nu sunt. N-am fost. Nu mai spuneţi asta.

— Unii bărbaţi fac lucruri groaznice băieţilor neajutoraţi şi unora dintre băieţi ajunge să le placă, continuă Palmer, punându-i mâna pe şold. Dar asta nu-l face pe băiat mai puţin nevinovat. Billy, băiatul cel blând e încă nevinovat.

Billy mai că-şi dorea ca Palmer să-l lovească. Atingerea, atingerea blândă şi insinuările sunt mai rele decât o lovitură pentru că se pare că pumnul o să izbească oricum, dacă pipăitul dă greş.

În câteva rânduri, Billy era aproape gata să mărturisească, numai ca să scape de ritmul înnebunitor al vocii locotenentului John Palmer, ca să scape de pipăit.

Începu să se întrebe de ce... După ce pusese capăt suferinţelor mamei sale, de ce chemase poliţia în loc să-şi vâre ţeava revolverului în gură?

Billy fu salvat în cele din urmă de treaba buna făcută

de medicul legist şi de criminaliştii care examinaseră locul crimei, precum şi de faptul că alţi poliţişti – care-l lăsaseră pe Palmer să se ocupe de caz cum voia – se răzgândiseră. Dovezile îl indicau drept vinovat pe tată, niciuna nu-l indica pe fiu.

Singura amprentă de pe revolver era a lui Billy, dar pe mânerul lung al cheii tubulare din oţel lustruit exista o amprentă digitală clară şi una parţială a palmei tatălui lui Billy.

Ucigaşul rotise cheia cu mâna stângă. Spre deosebire de tatăl său, Billy era dreptaci.

Hainele lui Billy fuseseră pătate de o cantitate mică de sânge, dar nu de o împroşcare abundentă. O ţâşnitură de sânge dungase cu puncte mânecile cămăşii tatălui.

Femeia încercase să se apere de soţul ei cu unghiile. Sângele şi pielea lui fuseseră găsite sub unghiile ei, nu ale lui Billy.

După un timp, doi membri ai departamentului fuseseră siliţi să demisioneze, iar altul fusese concediat. Când fumul se împrăştiase, locotenentul John Palmer rămăsese, nu se ştie cum, fără să păţească nimic.

Billy se gândise să-l acuze pe locotenent, dar se temuse să depună mărturie şi, mai mult decât orice se temuse de consecinţele faptului că nu va fi convingător în faţa tribunalului. Prudenţa îi sugerase să dea înapoi.

Stai pitit, stai liniştit, fă lucruri simple, nu te aştepta la mult, bucură-te de ce ai. Mişcă-te.

Uimitor, dar mişcatul însemnase, până la urmă, să se mute la Pearl Olsen, văduva unui ajutor de şerif şi mama altui ajutor de şerif.

Femeia se oferise să-l salveze pe Billy din limbul custodiei pentru ajutatul copiilor, iar la prima lor întâlnire, băiatul ştiuse instinctiv că femeia aceea nu va fi niciodată mai mult sau mai puţin decât *părea* să fie. Cu toate că

avea doar paisprezece ani, Billy învăţase că armonia dintre realitate şi aparenţă poate fi un lucru mai rar decât îşi imaginează un copil şi era o calitate pe care spera s-o aibă el însuşi.

Capitolul 58

Stând în lumina puternică a popasului pentru camioane, afară din restaurant, Billy Wiles mânca un baton de ciocolată Hershey, mâncă alune Planters şi se gândi la Steve Zillis.

Dovezile împotriva lui Zillis, deşi de circumstanţă, păreau să justifice bănuielile sale mai mult decât orice folosise John Palmer ca să-şi justifice faptul că-l bănuise pe Billy.

Cu toate acestea, Billy era îngrijorat că ar putea să acţioneze împotriva unui om nevinovat. Manechinele, pornografia înrobitoare şi starea generală a locuinţei lui Zillis dovedeau că individul era o jigodie, poate chiar sărit de pe fix, dar nimic nu dovedea că ar fi ucis pe cineva.

Experienţa pe care o trăise Billy când fusese pe mâna lui Palmer îl făcea să dorească lucruri certe.

Sperând să descopere vreun fapt care să-i întărească bănuielile, chiar şi ceva subţire precum aşchia de semilună de deasupra restaurantului, Billy luă ziarul pe care-l cumpărase în Napa şi pe care nu avusese timp să-l citească. Articolul de pe prima pagină era despre uciderea lui Giselle Winslow.

Speră prosteşte că poliţiştii descoperiseră lângă cadavru o codiţă înnodată de cireaşă.

În loc de asta, din articol se repezi la el, *zburătă* la el iute ca un liliac după o molie, faptul că mâna dreaptă a lui Giselle Winslow fusese retezată. Ţicnitul îşi luase un suvenir, de data asta nu o faţă, ci o mână.

Lanny nu menţionase asta. Dar când Lanny venise în parcarea tavernei, tocmai când Billy lua al doilea bilet de sub ştergătorul Explorerului, trupul lui Giselle Winslow abia fusese descoperit. Pe linia fierbinte a Departamentului Şerifului nu fuseseră comunicate toate amănuntele.

Inevitabil, Billy îşi aminti de biletul care fusese lipit de frigiderul său cu şaptesprezece ore în urmă şi pe care-l ascunsese în exemplarul său din *în vremea noastră.* Mesajul îl avertizase: „Un asociat al meu are să vină să te vadă la ora unsprezece. Aşteaptă-l pe veranda din faţă”.

Văzu în minte ultimele două rânduri ale acelui bilet, care îi fuseseră neclare atunci, dar care nu mai erau acum.

„Pari furios. Nu ţi-am întins mâna prieteniei? Da, ţi-am întins-o”.

La prima citire, rândurile îi păruseră batjocoritoare, sarcastice. Acum îl dojeneau, îl provocau să accepte faptul că fusese învins fără speranţă.

Mâna retezată aştepta undeva, în casă, să fie descoperită de poliţie.

Capitolul 59

Un bărbat şi o femeie, un cuplu de camionagii în blugi, tricouri şi cu şepci de baseball – pe al lui scria PETERBILT[19], pe al ei scria ZEIŢA ŞOSELELOR – ieşi din restaurant. Bărbatul îşi curăţa incisivii cu o scobitoare, în timp ce femeia căsca, îşi mişca umerii şi-şi dezmorţea braţele.

Stând la volanul Explorerului, Billy se pomeni privind mâinile femeii, gândindu-se cât de mici erau, cât de uşor putea fi ascunsă una din ele.

În mansardă. Sub o scândură din podea. În spatele cazanului. În fundul unui dulap. În spaţiul de sub o verandă, cea din faţă sau cea din spate. Poate în garaj, în sertarul atelierului de tâmplărie. Păstrată în formaldehidă sau nu.

Dacă una din mâinile victimei fusese ascunsă pe proprietatea sa, de ce n-ar fi fost ascunsă şi altă parte a altei victime? Ce luase ţicnitul de la roşcată şi unde ascunsese chestia aia?

Billy era tentat să se întoarcă imediat acasă, să scotocească prin casă, de sus şi până jos. Probabil că avea să caute tot restul nopţii şi toată dimineaţa până să găsească ororile acelea incriminatoare.

Şi dacă nu avea să le găsească, avea să-şi petreacă după-amiaza căutând? Cum ar putea să nu facă asta?

Odată începută căutarea, ar fi fost obligat, ar fi fost obsedat să continue până avea să descopere Graalul sinistru.

Conform ceasului său, era ora unu şi treizeci şi şase de minute dimineaţa, joi. Miezul nopţii cel deosebit se afla la mai puţin de douăzeci şi două de ore.

„Ultima mea crimă: joi, la miezul nopţii”.

---

[19] Peterbil Motors Company - producător de camioane mijlocii şi grele din Denton, Texas (n.tr.).

Billy funcţiona deja pe bază de cofeină şi ciocolată, Anacin şi Vicodin. Dacă îşi petrecea ziua într-o căutare frenetică de bucăţi de cadavru, dacă la apus nici nu-l identificase pe ţicnit, nici nu se odihnise deloc, ar fi fost epuizat fizic, mintal şi emoţional. În aceste condiţii, n-ar fi fost un paznic de nădejde pentru Barbara.

Nu trebuia să piardă timpul căutând mâna.

Pe lângă asta, atunci când citi articolul din ziar a doua oară îşi aminti de altceva, în afară de biletul lipit de frigiderul său. De manechinul cu şase mâini.

Acesta ţinea în pumnii de la capătul braţelor cuţite de bucătărie care erau înfipte în gâtul său.

Picioarele manechinului fuseseră înlocuite cu mâini, ca să apuce mai bine stinghia de fier cu vârf de lance cu care se abuza singur.

O a treia pereche de mâini fusese *retezată* de la un manechin donator. Acestea ieşeau din sânii specimenului cu şase mâini, de parcă acesta ar fi fost o redare obscenă a zeiţei hinduse Kali.

Cu toate că celelalte trei manechine din încăpere aveau numărul obişnuit de mâini, cel cu şase mâini sugera că Zillis putea să aibă un fetiş pentru mâini.

În fotografiile de pe cutiile videocasetelor pornografice, mâinile femeilor fuseseră legate în multe cazuri. Cu cătuşe. Cu funii. Cu fâşii de piele bine strânse.

Faptul că lui Giselle Winslow îi fusese retezată o mână părea nu numai condamnabil, ci şi plin de importanţă.

Billy se chinuia, dar nu avea cu ce să-l prindă în laţ pe Steve Zillis.

„Nu ţi-am întins mâna prieteniei? Da, ţi-am întins-o”.

Umor grosier, juvenil. Billy mai că-l vedea pe Zillis rânjind afectat, îl auzea rostind cuvintele acelea. Îl auzea spunându-le cu vocea lui încrezută, glumeaţă, de barman-actor.

I se păru brusc că o mare parte din activitatea lui Zillis la tavernă implica folosirea mâinilor. Zillis era neobişnuit de îndemânatic. Jongla cu măsline şi cu alte obiecte. Ştia trucuri cu cărţi, care ţineau de iuţeala mâinilor. Putea să facă o monedă să „meargă” pe încheieturile degetelor, să o facă să dispară.

Nimic din toate acestea nu-l ajutau pe Billy să facă un laţ mai bun.

Curând avea să fie ora două. Dacă urma să se ducă după Zillis, prefera s-o facă la adăpostul întunericului.

Bandajul lichid de pe rănile de la mână fusese supus unui test dur. Crăpase la margini, se desprinsese.

Billy deschise sticla şi puse un alt strat peste primul, întrebându-se dacă avea vreo semnificaţie faptul că a doua rană care îi fusese promisă constase din înfigerea unui cui în *mâna* sa.

Dacă se ducea după Zillis, trebuia mai întâi să aibă o conversaţie cu acesta. Nimic mai mult. Nimic mai rău. Doar o discuţie serioasă.

În cazul în care Zillis era ţicnitul, întrebările trebuiau puse sub ameninţarea pistolului.

Sigur, dacă se dovedea că Zillis era doar o jigodie bolnavă la cap, dar nu un ucigaş, nu avea să fie înţelegător; avea să se enerveze. Putea să vrea să-l reclame pentru că intrase cu forţa.

Singura cale de a-l face să stea liniştit era să-l intimideze. Numai că nu părea un tip care să se lase intimidat, decât dacă Billy avea să-i facă rău în mod serios, suficient cât să-i atragă atenţia şi să creadă că urma s-o păţească şi mai rău dacă avea să cheme poliţia.

Înainte să se ducă după Zillis, Billy trebuia să fie sigur că avea capacitatea de a ataca un om nevinovat şi de a-l brutaliza, ca să-l facă să tacă.

Îşi îndoi şi deschise mâna stângă, care era uşor

ţeapănă. O îndoi şi o deschise.

Avea de făcut o alegere care nu-i era complet impusă. Putea să adopte o poziţie din care să facă rău şi să intimideze un om nevinovat – sau să amâne, să aştepte desfăşurarea evenimentelor, iar prin asta s-o pună pe Barbara într-un pericol şi mai mare.

„Alegerea îţi aparţine”.

Întotdeauna îi aparţinuse. Întotdeauna avea să-i aparţină. Să acţioneze sau să nu acţioneze. Să aştepte sau să meargă. Să închidă o uşă sau s-o deschidă. Să se retragă din viaţă sau să pătrundă în ea.

Nu avea la dispoziţie ore sau zile ca să analizeze impasul în care se afla. Oricum, dacă ar fi avut timp, l-ar fi pierdut cufundându-se în analiză.

Căuta înţelepciunea învăţată din această experienţă dură şi care se potrivea acestei situaţii, dar nu găsi nimic. Singura înţelepciune este cea a umilinţei.

Până la urmă avea să-şi ia decizia bazându-se doar pe puritatea motivelor sale. Iar adevărul deplin al motivului putea să nu fie cunoscut.

Porni motorul. Plecă din popasul pentru camioane.

Nu putu descoperi luna, feliuţa albă şi subţire a lunii. Trebuia să fie în urma sa.

Capitolul 60

La ora două şi nouă minute dimineaţa, Billy parcă pe o stradă liniştită dintr-un cartier rezidenţial, la două cvartale şi jumătate de casa lui Steve Zillis.

Crengile de jos ale dafinilor indieni atârnau sub felinarele stradale, peste trotuarele îngălbenite de becuri, iar umbra frunzelor era împrăştiată ca o comoară din monede negre.

Billy mergea fără grabă, de parcă ar fi suferit de insomnie de-o viaţă şi se plimba în mod regulat în aceste ore moarte.

Ferestrele caselor erau întunecate, luminile din verande erau stinse. Nu trecea nicio maşină.

Între timp, pământul cedase o mare parte din căldura înmagazinată în timpul zilei. Noaptea nu era nici fierbinte, nici rece.

Gâtul răsucit al pungii pentru pâine fusese înfăşurat în jurul centurii sale, iar punga, căptuşită cu o cârpă de vase, atârna în partea sa stângă. În ea se aflau cătuşele, cutia mică cu Mace şi Taserul.

De centură, în partea dreaptă, atârna tocul Wilson Combat, în care era pistolul încărcat.

Îşi scosese tricoul din blugi, lăsându-l să atârne liber. Tricoul ascundea, cumva, pistolul. De la o distanţă mai mare de câţiva paşi, nimeni n-ar fi recunoscut conturul armei.

Când ajunse la locuinţa lui Zillis, părăsi trotuarul pentru alee, apoi urmă zidul de eucalipţi până la garaj.

Din faţă, casa fusese întunecată în spatele jaluzelelor trase, dar luminile străluceau uşor la unele ferestre din spate. La dormitorul lui Zillis, la baia acestuia.

Billy rămase în curtea din spate, cercetând proprietatea, atent la fiecare nuanţă a nopţii. Lăsă ochii să

i se dezobişnuiască de felinarele din stradă şi să se adapteze cât mai complet la întuneric.

Îşi vârî din nou tricoul în blugi, pentru ca tocul pistolului să-i fie accesibil.

Scoase din buzunar o pereche de mănuşi de cauciuc şi-şi vârî mâinile în ele.

Vecinătatea era tăcută. Casele nu erau prea depărtate una de alta. Trebuia să fie atent să nu facă zgomot, când avea să intre înăuntru. Ţipetele puteau fi auzite, ca şi un foc de armă care n-ar fi fost bine amortizat cu o pernă.

Părăsi curtea, intrând în curtea interioară acoperită, în care se afla un singur scaun din aluminiu. Nu era nicio masă, niciun grătar, nicio plantă în ghiveci.

Prin geamurile uşii din spate putea să vadă bucătăria luminată doar de două ceasuri digitale, unul pe cuptor şi unul pe cuptorul cu microunde.

Scoase punga de pâine de la centură şi extrase din ea cutia de Mace. Căptuşeala alcătuită din cârpa de vase reduse zgomotul cătuşelor care se mişcau. Răsuci capătul pungii şi îl înfăşură din nou strâns în jurul centurii.

În timpul primei sale vizite furase o cheie de rezervă dintr-un sertar din bucătărie. Introduse cu grijă cheia în broască, o răsuci uşor, îngrijorat că încuietoarea ar fi putut să fie zgomotoasă şi că sunetul ar fi putut să se audă foarte bine în casa aceea mică.

Uşa se deschise. Balamalele şoptiră din cauza ruginii, dar nu scârţâiră.

Billy intră şi închise uşa în urma sa.

Apoi nu se mişcă, timp de un minut. Ochii săi se adaptaseră bine cu întunericul, dar trebuia să se orienteze.

Inima îi bătea iute. Poate că, în parte, acest lucru se datora acţiunii tabletelor de cafeină.

Billy traversa bucătăria, tălpile de cauciuc ale pantofilor săi scârţâind uşor pe plasticul de pe podea. Billy tresări,

dar merse mai departe.

Camera de zi avea covor pe jos. Billy făcu doi paşi tăcuţi, înainte de a se opri ca să se orienteze.

Dispreţul lui Zillis pentru mobilă era o binecuvântare. Nu avea multe obstacole care să reprezinte motive de îngrijorare în întuneric.

Billy auzi voci slabe. Ascultă, alarmat. Nu pricepea ce spuneau.

Se aşteptase să-l găsească pe Zillis singur şi se gândi să se retragă. Dar trebuia să afle mai multe.

O lumină slabă însemna intrarea în coridorul care ducea din camera de zi către cele două dormitoare şi către baie. Lustra din coridor era stinsă, dar o lumină blândă pătrundea în capătul îndepărtat al acestuia prin uşile deschise ale ultimelor două încăperi.

Aceste încăperi erau faţă în faţă, pe coridor. Din câte ţinea minte Billy, cea din stânga era baia, iar dormitorul lui Zillis se afla în dreapta.

Judecând după înălţime şi timbru, Billy presupuse că erau două voci, una de bărbat şi una de femeie.

Luă spray-ul Mace în mâna dreaptă, ţinând degetul mare sub siguranţă, apăsat pe buton.

Instinctul îi şoptea că ar trebui să schimbe spray-ul cu pistolul. Dar nu orice instinct era mai vrednic de încredere decât raţiunea.

Dacă începea prin a-l împuşca pe Zillis, nu mai avea unde să se ducă. Trebuia să-l scoată din circulaţie, nu să-l rănească.

În timp ce mergea pe coridor, trecu pe lângă simulacrul de abator, unde manechinele aveau parte de o mutilare fără vărsare de sânge.

Cu cât le auzea mai bine, cu atât i se părea că vocile au ceva artificial. Erau nişte actori într-un spectacol de proastă calitate. O oarecare stridenţă sugera că vocile

ieşeau din difuzoarele unui televizor ieftin.

Femeia strigă brusc, îndurerată, dar senzual, ca şi cum durerea i-ar fi făcut plăcere.

Billy ajunsese aproape de capătul coridorului când Steve Zillis ieşi din baie, din stânga sa.

Era desculţ, dezbrăcat până la brâu, purta pantaloni de pijama şi-şi freca dinţii cu o periuţă, grăbindu-se să vadă ce era la televizorul din dormitor.

Ochii lui se măriră când îl zări pe Billy. Spuse, cu periuţa în gură:

— Ce n-ai...

Billy îi trase o porţie de Mace.

Spray-ul Mace folosit de poliţie are efect zdravăn până la o distanţă de şapte metri, deşi cinci metri e distanţa ideală. Steve Zillis se afla la doi metri de Billy.

O porţie de Mace în gură şi în nas îl paralizează uneori pe atacator. Poţi să-l opreşti iute şi serios doar dacă îl stropeşti abundent în ochi.

Şuvoiul scăldă ambii ochi, din apropiere, şi-i inundă nările.

Zillis scăpă periuţa de dinţi, îşi acoperi ochii cu mâinile, dar prea târziu, şi se întoarse orbeşte să fugă de Billy. Se izbi imediat de zidul de la capătul coridorului. Scoase un văicărit disperat, se aplecă, încercă să vomite şi scoase din el spuma de pastă de dinţi, de parcă era un câine turbat.

Arsura din ochii săi era infernală, pupilele se deschiseseră atât de mult încât putea să vadă doar o luminozitate fără formă, nu zărea nici măcar silueta atacatorului său, nici măcar o umbră. Şi gâtul îl ardea din cauza chimicalelor care îi coborâseră pe nas, iar plămânii să-i încercau să respingă aerul viciat pe care-l inspira.

Billy se aplecă, apucă un crac al pijamalei şi-i trase individului piciorul stâng de sub el.

Zillis spintecă aerul cu mâinile, în căutarea unui perete, a unei uşi, a ceva care să-i ofere un sprijin, nu găsi nimic şi se prăbuşi atât de greoi, încât făcu scândurile podelei să vibreze.

Printre gemete şi horcăituri, printre accese de tuse, Zillis ţipă ceva în legătură cu ochii săi, cu durerea, cu lumina care-l înţepa.

Billy scoase pistolul de calibrul 9 şi-l izbi puternic într-o latura a capului cu ţeava, suficient de tare ca să-l doară.

Zillis urlă, iar Billy îl avertiză:

— Potoleşte-te, sau te lovesc din nou, mai tare.

Zillis îl înjură, iar Billy îl izbi încă odată cu pistolul, nu atât de tare cum îi promisese, dar individul pricepu.

— Bine, zise Billy. Bine. N-o să vezi ca lumea vreo douăzeci de minute, o jumătate de oră...

Zillis, care inspira tot cu gâfâieli iuţi şi expira înfiorându-se, îl întrerupse pe Billy:

— Doamne, am orbit, am...

— E doar Mace.

— Ai *înnebunit?*

— E Mace. Nu te vatămă permanent.

— Am orbit, insistă Zillis.

— Stai locului.

— Am orbit.

— N-ai orbit. Nu te mişca.

— Rahat! *DOARE!*

Un fir de sânge se scurse din scalpul lui Zillis. Billy nu-l lovise tare, dar pielea plesnise.

— Ascultă ce-ţi spun, nu te mişca, îi spuse Billy, cooperează şi o să trecem cu bine prin asta, o să fie totul bine.

Billy îşi dădu seama că încerca să-l consoleze pe Zillis, ca şi cum nevinovăţia omului era o concluzie care se impunea.

Până atunci, păruse că putea să facă tot ce intenţiona. Chiar dacă se dovedea că Steve Zillis nu era ţicnitul. Să facă şi apoi să plece, cu consecinţe minime.

Dar în imaginaţia sa, înfruntarea nu fusese atât de violentă. Un jet de Mace. Zillis era scos imediat din circulaţie, devenea ascultător. Totul era uşor, când plănuiai...

Treaba fusese însă de la început dură, iar situaţia părea scăpată de sub control.

Străduindu-se să pară încrezător, Billy zise:

— Dacă nu vrei s-o păţeşti, stai acolo jos până o să-ţi spun ce să faci în continuare.

Zillis horcăia.

— M-ai auzit? întrebă Billy.

— La naiba, da, cum să nu te aud?

— Ai înţeles?

— Sunt orb, nu surd.

Billy se duse în baie, opri apa ce curgea în chiuvetă şi se uită în jur.

Nu văzu ceea ce căuta, dar văzu ceva ce nu voia să vadă: reflexia sa în oglindă. Se aştepta să arate violent, chiar periculos, şi aşa şi arăta. Se aştepta să arate speriat, şi aşa şi arăta. Nu se aştepta să vadă potenţial pentru rău, dar văzu.

Capitolul 61

La televizorul din dormitor, un bărbat gol cu o mască neagră biciuia, cu un mănunchi de curele din piele, pieptul unei femei.

Billy opri televizorul.

— Mă gândesc că umbli cu mâinile prin lămâile pe care le tai felii pentru băuturi şi-mi vine să borăsc!

Zillis, care zăcea scos din circulaţie, dincolo de uşa deschisă, nu-l auzi sau se făcuse că nu-l auzise.

Patul nu avea tăblii la capăt sau la picioare. Salteaua şi arcurile erau pe o ramă de metal pe roţi.

Din cauză că Zillis nu se sinchisea de fineţuri precum cuverturi de pat, rama era la vedere.

Billy scoase cătuşele din punga pentru pâine. Prinse una din brăţări de stinghia de jos a ramei patului.

— Ridică-te în patru labe, zise el. Târăşte-te către locul de unde vine vocea mea.

Zillis rămase pe podeaua de pe coridor, respirând mai uşor, dar încă zgomotos, şi scuipa zdravăn pe covor. Lacrimile care-i curgeau şuvoi duseseră stropii de Mace la buzele sale, iar gustul amar îi pătrunsese în gură.

Billy se duse la el şi-i apăsă ţeava pistolului în ceafă.

Zillis înţepeni, horcăind uşor.

— Ştii ce-i ăsta? întrebă Billy.

— Omule!

— Ţi-am spus să te târăşti în dormitor.

— Rahat!

— Vorbesc serios.

— Bine.

— Du-te la capul patului.

Cu toate că singura lumină din încăpere provenea de la veioza slabă de lângă pat, Zillis îşi miji ochii în timp ce se târa spre pat, din cauza luminii orbitoare, înţepătoare.

Billy fu silit să-l direcţioneze de două ori. Apoi îi zise:

— Aşază-te pe podea, cu spatele lipit de marginea patului. Aşa-i bine. Pipăie cu mâna stângă lângă tine. O pereche de cătuşe atârna de rama patului. Ai nimerit-o.

— Omule, nu-mi face asta, se ruga Zillis, în timp ce ochii îi lăcrimau copios, iar lichidul îi bolborosea în nări. De ce? Ce-i asta?

— Pune încheietura stângă în brăţara goală.

— Nu-mi place, zise Zillis.

— Nu trebuie să-ţi placă.

— Ce-ai de gând să-mi faci?

— Depinde. Pune-ţi cătuşa.

După ce Zillis îşi făcu de lucru cu cătuşele, Billy se aplecă să încerce încuietoarea dublă, care se închisese. Zillis nu vedea suficient de bine ca să-l lovească sau ca să încerce să-i ia pistolul.

Steve n-avea decât să târască patul prin încăpere, dacă voia. Putea să-l răstoarne dacă se străduia, putea să arunce salteaua şi cutia în care erau prinse arcurile, putea să demonteze, cu răbdare, rama prinsă în şuruburi până reuşea să elibereze cătuşa. Dar nu putea să se mişte iute.

Covorul părea murdar. Billy nu avea de gând să se aşeze sau să îngenuncheze pe el.

Se duse în nişa unde se afla masa din bucătărie şi se întoarse cu singurul scaun cu spetează din casă. Îl aşeză în faţa lui Zillis, într-un loc în care acesta nu ajungea, şi se aşeză.

— Billy, mor aici!

— Nu mori.

— Mi-e teamă pentru ochii mei. Încă nu pot să văd.

— Vreau să-ţi pun nişte întrebări.

— Întrebări? Eşti nebun?

— Într-un fel, da, recunoscu Billy.

Zillis tuşi. Tusea izolată deveni un acces de tuse, apoi

individul începu să se înăbuşe îngrozitor. Nu se prefăcea. Billy aşteptă.

Când Zillis putu să vorbească, vocea sa era răguşită şi tremurătoare:

— M-ai speriat groaznic, Billy.

— Foarte bine. Vreau să-mi spui unde-ţi ţii pistolul.

— Pistol? Ce să fac cu un pistol?

— Cel cu care l-ai împuşcat.

— L-am împuşcat? Pe cine am împuşcat? N-am împuşcat pe nimeni. Ce naiba, Billy!

— L-ai împuşcat în frunte.

— Nu. Nici vorbă, omule, nu l-am împuşcat eu.

Ochii lui înotau îl lacrimile provocate de Mace, deci nu se putea citi în ei dacă minte. Billy clipi şi clipi, încercând să vadă.

— Omule, dacă asta-i o glumă tâmpită...

— Tu eşti glumeţul, zise Billy. Nu eu. Tu dai spectacole. Zillis nu reacţionă auzind cuvântul.

Billy se duse la noptieră şi trase sertarul.

— Ce faci? întrebă Zillis.

— Caut pistolul.

— Nu există niciun pistol.

— N-a fost mai devreme, cât n-ai fost aici, dar acum trebuie să fie aici. Îl ţii în apropierea ta.

— Ai fost aici mai devreme?

— Te bălăceşti prin tot felul de murdării, nu-i aşa, Steve? O să fac duş cu apă clocotită după ce-o să plec.

Billy deschise uşa din partea de jos a noptierei şi scotoci înăuntru.

— Ce-o să faci dacă nu găseşti un pistol?

— Poate o să-ţi ţintuiesc mâna de podea şi o să-ţi tai degetele, unul câte unul.

Zillis părea că-i gata să plângă cu adevărat.

— Oh, omule, nu mai spune lucruri nebuneşti de felul

ăsta! Ce-am făcut? Nu ţi-am făcut nimic.

Billy zise, în timp ce deschidea uşa şifonierului:

— Stevie, unde ai ascuns mâna retezată, atunci când ai fost în casa mea?

Zillis scoase un geamăt, apoi începu să clatine din cap: nu, nu, nu, nu.

Poliţa din şifonier, de deasupra hainelor atârnate, se afla la nivelul ochilor. În timp ce scotocea după pistol, Billy spuse:

— Şi ce ai mai ascuns în casa mea? Ce ai tăiat din roşcată? O ureche? Un sân?

— N-are nicio logică, zise Zillis, cu glas tremurător.

— N-are?

— Pentru numele lui Dumnezeu, eşti Billy Wiles!

Billy se întoarse la pat, căutând pistolul. Scotoci între saltea şi cutia cu arcuri, lucru pe care n-ar fi avut curaj să-l facă dacă n-ar fi purtat mănuşi.

— Eşti *Billy Wiles,* repetă Zillis.

— Şi ce crezi că înseamnă asta? Că nu ştiu să am grijă de mine?

— Billy, n-am făcut nimic. *N-am făcut.*

În timp ce se ducea în cealaltă parte a patului, Billy spuse:

— Ştiu cum să am grijă de mine, chiar dacă nu-s plin de energie.

Recunoscându-şi propriile cuvinte, Zillis replică:

— N-am vrut să spun nimic cu asta. Crezi că a fost o insultă? N-am intenţionat aşa ceva.

Billy scotoci din nou între saltea şi cutia cu arcuri. Nimic.

— Billy, spun tot felul de lucruri. Ştii cum sunt eu, glumesc mereu. Mă cunoşti. Billy, ce naiba, sunt un tâmpit. *Ştii* că sunt un tâmpit, vorbesc tot timpul, şi jumătate din timp nu mă ascult.

Billy se întoarse la scaun şi se aşeză din nou.

— Stevie, mă vezi mai bine?

— Nu, nu văd prea multe. Am nevoie de nişte şerveţele.

— Şterge-te cu cearşaful de pe pat.

Zillis pipăi cu mâna liberă şi eliberă pătura subţire prinsă sub piciorul patului. Scoase un colţ al cearşafului, îşi şterse faţa cu el, îşi suflă nasul.

— Ai un topor? întrebă Billy.

— Oh, Doamne!

— Stevie, ai un topor?

— Nu.

— Stevie, spune-mi adevărul.

— Billy, nu face asta!

— Ai un topor?

— Nu face asta!

— Stevie, ai un topor?

— Da, recunoscu Zillis, scoţând un suspin îngrozit.

— Sau eşti un actor al naibii de bun sau eşti cu adevărat doar Steve Zillis cel tâmpit, zise Billy, iar cea de-a doua posibilitate începu să-l îngrijoreze.

Capitolul 62

— Când ciopârţeai manechinele în curtea din spate, visai că-s femei adevărate? întrebă Billy.

— Sunt doar manechine.

— Îţi place să ciopârţeşti pepeni pentru că sunt roşii înăuntru? Stevie, îţi place să vezi cum explodează carnea roşie?

Zillis păru uluit.

— Poftim? Individa ţi-a povestit despre asta? Ce ţi-a spus?

— Despre ce individă vorbeşti, Stevie?

— De târfa aia bătrână de alături, Celia Reynolds.

— Nu eşti în situaţia în care îţi poţi permite să faci pe cineva târfă bătrână, zise Billy. Eşti într-o situaţie în care nu poţi să faci nimic.

Zillis păru că acceptă dojana. Dădu din cap, grăbindu-se să fie de acord.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze. E doar o femeie singură. Ştiu asta. Dar, Billy, e o bătrână care-şi vâră nasul peste tot. Nu-şi vede de treaba ei. Întotdeauna stă la fereastră, zgâindu-se din spatele jaluzelelor. Nu poţi să te duci în curte fără să te spioneze.

— Şi există o grămadă de lucruri pe care nu poţi să permiţi oamenilor să le vadă, nu-i aşa, Stevie?

— Nu. N-am făcut nimic. Voiam doar un pic de intimitate. Aşa că de două ori i-am dat un spectacol cu toporul. Am făcut pe nebunul. Doar ca s-o sperii.

— S-o sperii.

— Doar ca s-o fac să-şi vadă de treaba ei. Am făcut treaba asta doar de trei ori, iar a treia oară am făcut-o *să ştie* că era un spectacol, i-am arătat că am văzut-o privindu-mă.

— Cum ai făcut-o să ştie?

— Nu-s mândru de ce-am făcut.

— Stevie, sunt sigur că există o grămadă de lucruri de care nu eşti mândru.

— I-am arătat degetul mijlociu, zise Zillis. A treia oară am ciopârţit un manechin şi un pepene – despre care *nu visez* că ar fi altceva decât sunt –, apoi m-am dus la gard şi i-am arătat degetul mijlociu.

— O dată ai ciopârţit un scaun.

— Mda. Am ciopârţit un scaun. Şi ce dacă?

— Cel pe care stau este singurul scaun pe care-l ai.

— Aveam două. Aveam nevoie doar de unu. Era doar *un scaun.*

— Îţi place să vezi femei bătute, zise Billy.

— Nu.

— Să nu-mi spui că ai găsit în seara asta filmele porno de sub pat. Stevie, le-a adus acolo vreun spiriduş? Să sunăm la Orkin[20] şi să cerem să ne trimită un exterminator de spiriduşi?

— Nu-s femei adevărate.

— Nu-s manechine.

— Adică nu li se face rău cu adevărat. Joacă un rol.

— Dar îţi place să priveşti.

Zillis nu spuse nimic. Îşi lăsă capul în jos.

Într-un fel, era mai uşor decât se aşteptase Billy să fie. Crezuse că punerea de întrebări complet neplăcute şi ascultarea unui alt om care se umilea autojustificându-se în mod jalnic ar fi fost un lucru atât de deprimant, încât n-ar fi fost în stare să conducă un interogatoriu care să aibă rezultate. În loc de asta, avea un simţământ de putere, care-i dădea încredere. Şi satisfacţie. Uşurinţa acestui lucru îl surprinse. Uşurinţa acestui lucru îl sperie.

— Stevie, sunt filme foarte dezgustătoare. Sunt bolnăvicioase.

---

[20] Orkin – firmă celebră de deratizare (n.tr.).

— Da, răspunse încet Zillis. Sunt. Ştiu.

— Ai făcut vreun film cu tine în timp ce făceai rău femeilor în felul acela?

— Nu. Doamne, nu!

— Vorbeşti în şoaptă, Stevie.

Individul îşi ridică bărbia din piept, dar nu se uită către Billy.

— N-am făcut niciodată rău unei femei în felul acela.

— Niciodată? N-ai făcut niciodată rău unei femei în felul acela?

— Nu. Jur.

— Stevie, le-ai făcut rău?

— Niciodată. Nu pot.

— Eşti un băiat din corul bisericii, da?

— Îmi place... să privesc.

— Să priveşti cum li se fac lucruri rele femeilor?

— Îmi place să privesc. Dar mi-e ruşine.

— Nu cred că ţi-e ruşine niciun pic.

— Ba da. Mi-e ruşine. Nu întotdeauna în timp ce se întâmplă, dar întotdeauna după aceea.

— După ce?

— După... ce privesc. Nu e... Oh, omule. Nu-i ceea ce voiam să fiu.

— Stevie, cine vrea să fie ceea ce eşti tu?

— Nu ştiu.

— Numeşte-mi o persoană. O persoană care ar vrea să fie ceea ce eşti tu.

— Probabil că nimeni, zise Zillis.

— Cât de ruşine îţi e? insistă Billy.

— Am aruncat înregistrările video. De multe ori. Chiar le-am distrus. Dar, ştii... după un timp, am cumpărat altele noi. Am nevoie de ajutor ca să mă opresc.

— Stevie, ai cerut vreodată ajutor? Zillis nu-i răspunse.

— Ai cerut vreodată ajutor? insistă Billy.

— Nu.

— Dacă voiai cu adevărat să te opreşti, de ce n-ai cerut ajutor?

— Am crezut că pot să mă opresc singur. Am crezut că pot să fac asta.

Zillis începu să plângă. Ochii îi erau încă lucioşi din cauza spray-ului Mace, dar lacrimile acelea erau adevărate.

— Stevie, de ce ai făcut chestiile alea manechinelor din cealaltă cameră?

— N-o să înţelegi.

— Da, eu sunt bătrânul şi plicticosul Billy Wiles, care n-are vână, dar poţi să încerci să-mi explici.

— Ceea ce le-am făcut nu înseamnă nimic.

— Ai consumat o grămadă de timp şi de energie pentru ceva ce nu înseamnă nimic.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu despre asta, spuse Zillis, nu atât refuzându-l, cât implorându-l. Nu vreau.

— Te face să roşeşti? îţi jigneşte sensibilitatea?

Zillis plângea acum fără încetare. Nu cu suspine. Ci cu lacrimile continue, fierbinţi, ale umilinţei, ale ruşinii.

— Făcutul unui lucru nu-i la fel ca vorbitul despre el, zise Zillis.

— Te referi la ceea ce ai făcut manechinelor, lămuri lucrurile Billy.

— Poţi... să-mi zbori creierii, dar n-o să vorbesc despre asta. *Nu pot.*

— Stevie, când mutilai manechinele erai excitat? îţi creştea *enorm* din cauza excitării?

Zillis clătină din cap, privind în jos.

— E o diferenţă atât de mare între făcutul a ceea ce ai făcut şi vorbitul despre asta? întrebă Billy.

— Billy, *te rog.* Nu vreau să mă aud, să mă aud vorbind

despre asta.

— Pentru că atunci când făceai asta, era doar ceva ce făceai. Dar dacă vorbeşti despre asta, atunci este vorba despre ceea ce *eşti.*

Expresia lui Zillis confirmă faptul că Billy înţelesese esenţa problemei.

Nu se putea obţine prea mult insistând pe tema manechinelor. Manechinele erau ceea ce erau. Să-l bagi pe Steve Zillis cu botul în perversiunea sa putea să se dovedească un lucru nerentabil.

Billy nu obţinuse ceea ce avea nevoie, lucrul pe care dorise să-l dovedească venind aici.

Era, în acelaşi timp, obosit şi încordat, avea nevoie de somn, dar era ameţit de cofeină. Uneori, mâna străpunsă îl durea – Vicodinul începuse să-şi piardă efectul.

Din cauza oboselii stăpânite cu ajutorul chimicalelor, nu mai putea să conducă interogatoriul cu suficientă inteligenţă.

Dacă Zillis era ţicnitul, atunci individul era un geniu al falsului emoţional.

Dar tocmai asta erau sociopaţii: păianjeni lacomi cu un talent deosebit de a proiecta o imagine convingătoare a unei fiinţe umane complexe, care ascundea realitatea insectiformă a calculelor reci şi a intenţiilor macabre.

— Când făceai ceea ce făceai manechinelor, când priveai filmele acelea scârboase, te gândeai la Judith Kesselman?

În timpul întâlnirii lor, Zillis fusese surprins nu o singură dată, dar această întrebare îl şoca. Ochii lui, injectaţi din cauza efectului rezidual al spray-ului Mace, se holbară. Figura îi albi şi i se pleoşti, de parcă ar fi încasat o palmă.

Capitolul 63

Zillis era încătuşat de pat. Billy stătea fără grijă pe scaun, dar cu un simţământ crescând că era prins în plasa răspunsurilor evazive ale prizonierului său.

— Stevie, ţi-am pus o întrebare.

— Ce-i asta? se interesă Zillis cu aparentă sinceritate şi chiar cu urma potrivită de reacţie a unui om care se simte jignit.

— Cum adică ce?

— De ce ai venit aici? Billy, nu înţeleg *ce faci aici.*

— Te gândeşti la Judith Kesselman? insistă Billy.

— De unde ai aflat de ea?

— De unde crezi că am aflat?

— Îmi răspunzi la întrebări prin întrebări, iar eu ar trebui să dau răspunsuri corecte la orice.

— Sărmanul Stevie! Ce ştii despre Judi Kesselman?

— I s-a întâmplat ceva.

— Ce i s-a întâmplat, Stevie?

— Era pe vremea când urmam colegiul. Acum cinci ani, cinci ani şi jumătate.

— Stevie, ştii ce i s-a întâmplat?

— Nimeni nu ştie.

— Cineva ştie, zise Billy.

— A dispărut.

— Ca într-un spectacol de magie?

— A dispărut, pur şi simplu.

— Era o fată drăguţă, nu-i aşa?

— Toată lumea o plăcea, răspunse Zillis.

— O fată atât de frumoasă, atât de nevinovată! Cele nevinovate sunt cele mai delicioase, nu-i aşa, Stevie?

Zillis se încruntă şi întrebă:

— Delicioasă?

— Cele nevinovate sunt cele mai suculente, cele care

oferă cele mai mari satisfacţii. Ştiu ce s-a întâmplat cu ea, spuse Billy, dorind să sugereze că ştia că Zillis o răpise şi o ucisese.

Un fior cutremură tot trupul lui Steve Zillis, un fior atât de puternic, încât cătuşele zăngăniră frecându-se de rama de metal a patului.

Încântat de reacţie, Billy adăugă:

— Ştiu, Stevie.

— Ce anume? Ce ştii?

— Totul.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Da. Ştiu totul.

Zillis stătea cu spatele rezemat de pat, cu picioarele întinse pe podea în faţa sa. Îşi trase brusc genunchii la piept.

— Oh, Doamne!

Slobozise un geamăt care exprima un chin abject.

— Ştiu chiar totul, zise Billy.

Vocea lui Zillis deveni tremurătoare.

— Să nu-mi faci rău.

— Stevie, ce crezi că aş putea să-ţi fac?

— Nu ştiu. Nu vreau să mă gândesc.

— Ai atât de multă imaginaţie, eşti atât de *talentat* când e vorba să visezi la căile prin care poţi face rău femeilor, şi deodată nu vre*i să te gândeşti?*

Zillis, care tremura acum fără încetare, zise:

— Ce vrei de la mine, ce pot să fac eu?

— Vreau să-mi vorbeşti despre ce i s-a întâmplat lui Judith Kesselman.

Când Zillis începu să suspine ca un băieţel, Billy se ridică de pe scaun. Simţea că urma ceva important.

— Stevie?

— Pleacă de aici.

— Ştii că n-o să plec. Hai să discutăm despre Judi

Kesselman.

— Nu vreau.

— Cred că o să vrei, spuse Billy, fără să vină mai aproape de Zillis, dar ghemuindu-se în faţa acestuia, lăsându-se la acelaşi nivel cu el. Cred că vrei foarte mult să vorbeşti despre asta.

Zillis clătină violent din cap.

— N-o să vorbesc. N-o să vorbesc. Dacă o să discutăm despre asta, o să mă omori.

— De ce spui asta, Stevie?

— Ştii tu de ce.

— De ce spui că o să te omor?

— Pentru că atunci o să ştiu prea multe, nu-i aşa? Billy se uită la prizonier, încercând să-l priceapă.

— I-ai făcut-o, zise Zillis, scoţând un geamăt.

— Ce i-am făcut?

— Ai ucis-o şi nu ştiu de ce, nu înţeleg de ce, iar acum o să mă omori şi pe mine.

Billy trase puternic aer în piept şi se strâmbă.

— Ce-ai făcut?

Drept răspuns, Zillis suspină.

— Stevie, ce ţi-ai făcut ţie?

Zillis îşi trăsese genunchii la piept. Acum îşi întinse din nou picioarele.

— Stevie?

Prohabul pijamalei lui Stevie era ud de urină. Individul se scăpase pe el.

Capitolul 64

Unii monştri sunt mai degrabă patetici decât ucigaşi. Bârlogul lor nu este bârlog în adevăratul sens al cuvântului, pentru că ei nu stau acolo, aşteptând. Stau în vizuini prost întreţinute, cu un minimum de mobilier şi cu obiectele simţământului lor deformat al frumuseţii. Speră să-şi îndeplinească fanteziile lor mutante şi să trăiască vieţile lor monstruoase în cât de multă pace pot găsi, ceea ce înseamnă teribil de puţină, pentru că ei se chinuie singuri chiar şi când restul lumii îi lasă nestingheriţi.

Billy ajunsese la concluzia că Steve Zillis făcea parte din rasa aceea patetică.

Dar ca să accepte că Zillis nu era un psihopat ucigaş, Billy trebuia să accepte că timpul lui preţios fusese irosit în urmărirea unui lup, presupus fioros, şi care era, de fapt, doar o potaie.

Mai rău, dacă Zillis nu era ţicnitul, Billy nu ştia încotro să-şi continue cercetările. Toate dovezile păruseră să conducă la o singură concluzie. Dovezile de circumstanţă.

Iar lucrul cel mai rău era că, dacă ucigaşul nu se afla acum în faţa sa, atunci se dedase la brutalităţi fără niciun folos.

Ca urmare, continuă pentru un timp să-l interogheze şi să-l hărţuiască pe captivul său, dar înfruntarea dintre ei părea să fie, odată cu trecerea timpului, mai puţin o înfruntare şi mai mult un act de opresiune. Un matador nu găseşte nicio glorie atunci când taurul, împănat de banderillas şi împuns cu lancea de picador, îşi pierde tot curajul şi nu mai acordă nicio atenţie muletei roşii.

După un timp, Billy se aşează încă o dată pe scaun, ascunzându-şi disperarea crescândă, şi puse întrebarea finală, sperând să sară iepurele de unde se aştepta cel mai puţin.

— Steve, unde ai fost în noaptea asta, ceva mai devreme?

— Ştii unde. Nu ştii? Am fost la bar, am lucrat în schimbul tău.

— Doar până la ora nouă. Jackie mi-a spus că ai lucrat între trei şi nouă, pentru că ai avut treabă înainte şi după asta.

— Am avut. Am treabă.

— Unde ai fost între ora nouă şi miezul nopţii?

— Are vreo importanţă?

— Are, îl asigură Billy. Unde ai fost?

— O să-mi faci rău... o să mă omori oricum.

— N-o să te omor. N-am omorât-o pe Judith Kesselman. Sunt sigur că tu ai ucis-o.

— *Eu?*

Uluirea lui părea la fel de adevărată ca orice altă reacţie pe care o avusese de când începuse toată povestea.

— Eşti bun la aşa ceva, îi spuse Billy.

— Bun la ce? La omorât oameni? Eşti complet ţicnit! N-am omorât niciodată pe nimeni.

— Steve, dacă poţi să mă convingi că ai un alibi solid între ora nouă şi miezul nopţii, atunci s-a terminat totul. Eu o să plec şi tu o să fii liber.

Zillis păru că nu-l crede.

— Scap atât de uşor?

— Da.

— După toate astea, se termină totul atât de uşor?

— Se poate. Depinde de alibi.

Zillis începu să se gândească la răspunsul pe care să-l dea.

Billy începu să creadă că-l inventa.

Apoi Zillis zise:

— Dacă o să-ţi spun unde am fost şi se dovedeşte că

de aceea eşti aici, pentru că ştiai deja unde am fost şi voiai să mărturisesc, atunci o să mă baţi zdravăn.

— Nu pricep, spuse Billy.

— Bine. În regulă. Am fost cu cineva. N-am auzit-o niciodată menţionându-ţi numele, dar dacă simţi ceva pentru ea, ce-o să-mi faci?

Billy îl privi neîncrezător.

— Ai fost cu o femeie?

— N-am fost *cu* ea în pat. A fost doar o întâlnire. O cină târzie, care a trebuit să fie târzie pentru că am lucrat în locul tău. A fost a doua întâlnire a noastră.

— Cu cine?

Zillis îşi strânse tot curajul ca să îndure furia plină de gelozie a lui Billy şi zise:

— Amanda Pollard.

— Mandy Pollard? O cunosc. E o fată drăguţă.

— Asta-i tot? „E o fată drăguţă”? zise fără vlagă Zillis.

Familia Pollard deţinea o vie de succes. Cultiva struguri în baza unui contract cu unul dintre cei mai buni viticultori din vale. Mandy avea vreo douăzeci de ani, era frumoasă, prietenoasă. Lucra la firma familiei. Judecând după toate aparenţele, era suficient de normală ca să pară că provenea dintr-o eră mai bună decât aceasta.

Billy îşi plimba privirea prin dormitorul uzat, de la teancul de casete pornografice care zăcea pe podea lângă televizor, la grămada de rufe murdare dintr-un colţ.

— N-a fost niciodată aici, zise Zillis. Ne-am întâlnit doar de două ori. Caut o locuinţă mai bună, un apartament drăguţ. Vreau să scap de toate chestiile astea. Să am un nou început.

— E o fată decentă.

— Este, se grăbi Zillis să-l aprobe. Cred că dacă ar fi lângă mine, aş putea să-mi curăţ comportarea, s-o iau de la început, să fac ceea ce se cuvine.

— Mandy ar trebui să-ţi vadă locuinţa.

— Nu, nu. Billy, pentru numele lui Dumnezeu! Acesta nu sunt cel care vreau să fiu. Vreau să fiu mai bun, pentru ea.

— Unde aţi fost la cină?

Zillis îi spuse numele restaurantului. Apoi adăugă:

— Am ajuns acolo pe la nouă şi douăzeci. Am plecat pe la unsprezece şi un sfert, pentru că la ora aceea rămăseserăm numai noi în local.

— Şi după aceea?

— Ne-am plimbat cu maşina. O plimbare plăcută. Adică nu ne-am oprit. Ea nu-i de soiul acela. Doar am mers, am vorbit, am ascultat muzică.

— Până când?

— Am dus-o acasă puţin după ora unu.

— Şi te-ai întors aici.

— Da.

— Şi ai pus un film porno cu un tip care biciuia o femeie.

— Bine. Ştiu ce sunt, dar ştiu şi ce pot să fiu.

Billy se duse la noptieră şi ridică telefonul. Avea un fir lung. I-l întinse lui Zillis.

— Sun-o.

— *Acum?* Billy, e trei dimineaţa!

— Sun-o. Spune-i cât de mult ţi-a plăcut seara, cât de deosebită este ea. N-o să se supere că ai trezit-o pentru asta.

— Nu avem încă o asemenea relaţie, se îngrijoră Zillis. O să creadă că-s ciudat.

— O s-o suni şi o să mă laşi să ascult, zise Billy. Sau o să-ţi pun pistolul la tâmplă şi o să-ţi zbor creierii. Ce zici?

Mâna lui Zillis tremura atât de tare, încât individul greşi de două ori numărul. A treia oară reuşi să-l formeze corect.

Stând pe vine lângă captivul său, cu ţeava pistolului

apăsată de coastele lui Zillis, ca acesta să nu aibă vreo idee deşteaptă, Billy asculta cum Mandy Pollard răspunde la telefon şi-şi exprimă surpriza auzindu-l pe noul ei curtezan la o asemenea oră.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Mandy lui Zillis. Nu m-ai trezit. Stăteam întinsă, uitându-mă în tavan.

Vocea lui Zillis tremura, dar Mandy presupusese, probabil, că Steve era nervos pentru că o sunase la o oră atât de târzie şi pentru că-şi exprimase afecţiunea mai direct decât o făcuse până atunci.

Timp de câteva minute, Billy îi ascultă recapitulându-şi noaptea – cina, plimbarea – apoi îi făcu semn lui Zillis să încheie.

Mandy Pollard îşi petrecuse seara cu individul ăla, iar ea nu era o tipă care căuta emoţii anormale şi despre care s-ar fi ştiut că umbla cu băieţi răi.

Întrucât cinase cu Mandy, Steve Zillis nu putea să fie ţicnitul care pusese cadavrul lui Ralph Cottle pe canapeaua din camera de Zi a lui Lanny şi care prinsese cu un cui mâna lui Billy de podeaua coridorului.

Capitolul 65

În timp ce vâra pistolul în toc, Billy zise:

— O să te las prins cu cătuşele de pat.

Steve Zillis păru uşurat, văzând punerea în toc a armei, dar rămase precaut.

Billy smulse firul telefonului din perete şi din aparat, îl înnodă şi-l puse în punga pentru pâine.

— Nu vreau să suni pe cineva până n-o să treacă suficient timp ca să te potoleşti şi să te gândeşti la ce-o să-ţi spun.

— Chiar n-o să mă omori?

— N-o să te omor. O să las cheia de la cătuşe pe masa din bucătărie.

— Bine. În bucătărie. Şi la ce o să-mi folosească asta?

— După ce-o să plec, poţi să scoţi salteaua şi cutia cu arcuri din ramă. Aceasta e prinsă în piuliţe şi şuruburi, nu-i aşa?

— Da. Dar...

— Poţi să desfaci şuruburile cu degetele.

— Poate sunt ruginite...

— Te-ai mutat aici acum şase luni. N-au ruginit în şase luni. Dacă au înţepenit, îndoaie bucata de ramă, încearcă să obţii un pic de joc în articulaţie. O să găseşti tu o soluţie.

— O să găsesc, sunt convins, dar tot nu pot să-mi imaginez de ce naiba ai făcut asta. Nu se poate să crezi că am ucis-o pe Judith Kesselman, după cum ai spus. Ştiu că nu crezi aşa ceva. Ce naiba a fost asta?

Billy zise, în timp ce punea spray-ul Mace în punga pentru pâine:

— N-o să-ţi explic nimic şi tu n-ai vrea să ştii nimic. Crede-mă, n-ai vrea.

— Uită-te la mine, scânci Zillis. Ochii mă dor încă.

Pentru numele lui Dumnezeu, zac într-o baltă. E umilitor. Billy, m-ai lovit cu pistolul, mi-ai spart capul, mi-ai *făcut rău.*

— Ar fi putut să fie şi mai rău, îl asigură Billy. Ar fi putut să fie mult mai rău.

Luând cuvintele lui drept o ameninţare, Zillis deveni împăciuitor.

— Bine. În regulă. Am înţeles. Mă potolesc.

— În funcţie de cât de bine sunt strânse şuruburile, o să ai nevoie de cel puţin o oră, probabil două, ca să te eliberezi de pat. Cheia pentru cătuşe o să fie în bucătărie. După ce-o s-o foloseşti, apucă-te de împachetat.

Zillis clipi şi exclamă:

— Poftim?

— Sună-l pe Jackie şi spune-i că-ţi dai demisia.

— Nu vreau să-mi dau demisia.

— Fii serios, Steve. N-o să ne mai vedem în fiecare zi, după ce ştiu eu despre tine şi după ce ştii tu despre mine. Trebuie să pleci.

— Unde?

— Nu-mi pasă unde. Numai să nu mai fi în districtul Napa.

— Îmi place aici. Şi nu-mi pot permite să plec tocmai acum.

— Să te duci la taverna vineri seară, ca să-ţi iei ultimul salariu, îi zise Billy. O să-i las lui Jackie un plic pentru tine. O să conţină zece mii de dolari, bani gheaţă. Asta ca să poţi s-o iei de la început, în altă parte.

— N-am făcut nimic, dar întreaga mea *viaţă* e întoarsă pe dos? Nu-i corect.

— Ai dreptate. Nu-i corect. Dar aşa merg lucrurile. Mobila ta nu face un ban. Poţi s-o arunci. Să-ţi iei lucrurile personale şi să pleci din oraş vineri seară.

— Pot să chem poliţia, să te pun sub acuzare.

— Serios? Vrei să vină poliţiştii să vadă locul delictului, să scotocească pe aici, să vadă filmele pornografice şi manechinele din camera alăturată?

Deşi era încă speriat, lui Zillis i se făcu milă de sine însuşi şi se îmbufnă.

— Dumnezeu a murit şi te-a lăsat în locul lui?

Billy clătină din cap.

— Steve, eşti patetic. Ia cele zece mii, bucură-te că ai rămas în viaţă şi pleacă. Încă un lucru – să n-o mai suni niciodată pe Mandy Pollard.

— Stai o clipă. Nu poţi...

— Să n-o mai suni, să n-o mai întâlneşti. Niciodată.

— Billy, ea putea să mă facă să mă schimb.

— E o fată drăguţă. E o fată decentă.

— Asta spun şi eu. Ştiu că aş putea să mă schimb dacă ea...

— O femeie bună poate să schimbe un bărbat, spuse Billy. Dar nu un bărbat decăzut atât de mult ca tine. Dacă o s-o suni sau o s-o întâlneşti măcar o dată, o să aflu. Şi o să te găsesc. Mă crezi?

Zillis nu spuse nimic.

— Şi dacă *te atingi* de ea, jur că o să te omor, zise Billy.

— Nu-i drept, protestă Zillis.

— Mă crezi? Steve, ai face bine să mă crezi.

Când Billy puse mâna pe mânerul pistolului pus în toc, Zillis zise:

— Hei, bine, te-am auzit.

— Bine. Acum plec.

— Oricum nu-mi plăceau locurile astea, spuse Zillis. *District viticol* e doar un alt termen pentru *zonă agricolă.* Nu-s un băiat de la ţară.

— Nu, nu eşti, zise Billy, din prag.

— Nu-i nimic interesant pe aici.

— Nu-i nici*o vână,* fu de acord Billy.

— Să te ia dracu’.
— Drum bun, Kemosabe, zise Billy.

Capitolul 66

Când ajunse doar la un kilometru de locuinţa lui Zillis, Billy începu să tremure atât de puternic, încât fu silit să tragă maşina pe marginea drumului, să oprească Explorerul şi să se stăpânească.

Din cauza presiunii, devenise făptura pe care o detesta cel mai mult. Pentru scurt timp, devenise John Palmer.

Faptul că-i dădea lui Zillis zece mii de dolari nu-l făcea să fie mai puţin precum Palmer.

Când tremurăturile încetară, nu porni maşina, pentru că nu ştia unde să se ducă. Simţea că-i pe marginea prăpăstiei. Nu poţi să mergi cu maşina peste o prăpastie.

Voia să se ducă acasă, dar nimic de acolo nu putea să-l ajute să găsească o soluţie pentru enigmă.

Voia să se ducă acasă doar *ca să fie* acasă. Recunoscu nevoia familiară de izolare. Odată ajuns acasă, putea să stea la bancul lui de lucru, sculptând bucăţi de stejar, iar lumea putea să se ducă dracului.

Numai că de data asta avea să se ducă dracului şi el, odată cu ea. Nu putea s-o ia pe Barbara acasă cu el, iar dacă ar fi lăsat-o singură în faţa primejdiei, ar fi distrus singura sa scuză că trăia.

Evenimentele îl obligaseră să acţioneze, îl târâseră în curentul vieţii, iar acum se simţea izolat şi mai mult decât disperat.

Un timp îndelungat nu semănase nimic cum se cuvine, iar acum nu avea nimic de cules. Prietenii săi erau simple cunoştinţe. Cât despre viaţa în comunitate, el nu avea nicio comunitate.

De fapt, situaţia era mai rea decât în cazul unei simple izolări. Prietenii care nu erau decât simple cunoştinţe nu mai erau acum nici măcar cunoştinţe, ci posibili suspecţi. Îşi croise pentru sine o singurătate din paranoia de cea

mai bună calitate.

Pornind maşina, Billy plecă fără să aibă în minte vreo destinaţie – una de care să fie conştient. Se lăsă dus, ca o pasăre, de curenţii nopţii, dornic doar să rămână în înalturi şi să nu se prăbuşească într-o disperare totală înainte să apară vreo lucire de speranţă.

Aflase mai multe despre Ivy Elgin în timpul scurtei vizite pe care o făcuse în casa acesteia decât se obosise să afle în decursul anilor în care lucraseră împreună. Şi, deşi o plăcea pe Ivy, o găsea mult mai misterioasă acum decât atunci când ştia mult mai puţine despre ea.

Nu credea că Ivy avea vreo legătură cu ţicnitul care comisese asasinatele acelea. Dar experienţa sa, în legătură cu mama şi tatăl său, îi amintea că nu poţi să fii sigur de nimeni.

Harry Avarkian era un om drăguţ şi un avocat bun – dar şi unul dintre cei trei administratori care controlau şapte milioane de dolari, o ispită care nu putea fi ignorată. Înainte de Barbara, Billy fusese în casa lui Harry o singură dată. Barbara îl făcuse să fie sociabil. Se duseseră la Harry, la cină, de vreo şase ori pe an – dar, după ce Barbara intrase în comă, Billy nu-l mai vizitase pe Harry decât la birou.

Îl ştia pe Harry Avarkian. Dar nu-l *cunoştea.*

Mintea lui Billy se îndreptă apoi spre doctorul Ferrier. Asta era o prostie. Medicii proeminenţi ai comunităţii nu umblă aiurea, omorând oameni.

Cu excepţia faptului că doctorul Ferrier dorea ca Billy să coopereze cu el pentru uciderea Barbarei Mandel. Să-i scoată din stomac tubul care o hrănea. S-o lase să moară. S-o lase să moară de foame, în coma ei.

Dacă vrei să hotărăşti pentru altul – pentru cineva care nu avea dureri evidente – că felul lui de viaţă nu justifica nici măcar consumul de resurse de care avea nevoie,

atunci n-ar fi fost uşor să faci pasul de la scoaterea unui aparat din priză la apăsarea pe un trăgaci?

Ridicol. Însă nu-l cunoştea pe Ferrier nici măcar în parte atât de bine cum îl cunoscuse pe tatăl său. Şi, încălcând tot ce gândise Billy despre el, tatăl lui izbise cu cheia aceea tubulară din oţel şlefuit cu un soi de *bucurie* plină de răutate.

John Palmer. Era un individ a cărui dragoste de putere era vizibilă pentru oricine, dar al cărui peisaj intern rămânea la fel de enigmatic ca o planetă străină.

Cu cât Billy se gândea mai mult la oamenii pe care-i cunoştea, cu cât medita mai mult la posibilitatea ca ucigaşul să fie un străin, cu atât devenea mai agitat fără niciun motiv.

Îşi spuse să-i pese şi să nu-i pese, să stea liniştit.

„Ca să deţii ceea ce nu deţii, trebuie să nu deţii nimic.

Iar ceea ce nu ştii e singurul lucru pe care-l ştii”.

În timp ce şofa şi se apropia de acea linişte interioară, ajunse, fără intenţie conştientă, la popasul pentru camioane. Parcă acolo unde parcase şi înainte, în faţa restaurantului.

Mâna stângă îl durea. Când strânse pumnul şi îl deschise, simţi că începuse să se umfle. Vicodinul nu mai avea efect. Nu ştia dacă trebuie să mai ia o pastilă, dar putea să ia un Motrin.

Îi era foame, dar gândul la alt baton de ciocolată îl făcu să-i treacă pofta de mâncare. Avea nevoie de nişte cofeină, dar nu sub formă de pastile.

După ce vârî pistolul şi revolverul sub scaunul din faţă – în ciuda faptului că fereastra spartă făcea ca vehiculul să nu fie sigur intră în local.

La ora trei şi patruzeci de minute dimineaţa, avea la dispoziţie o grămadă de separeuri goale.

Patru camionagii stăteau pe scaune la tejghea, bând

cafea şi mâncând plăcintă.

Erau serviţi de o chelneriţă solidă, cu gât de jucător de fotbal american şi cu faţă de înger. Individa purta fundiţe galbene în grămada ei de păr, vopsită într-un negru lucios, precum crema de ghete.

Billy se aşează la tejghea.

Capitolul 67

Conform ecusonului prins de uniforma sa, numele chelneriţei era Jasmine. Îi spuse lui Billy „scumpule” şi-i servi cafeaua neagră şi plăcinta cu lămâie pe care le comandase.

Jasmine şi camionagii erau prinşi într-o conversaţie încinsă, atunci când Billy se aşează pe un scaun lângă ei. Din schimbul de cuvinte, Billy află că unul dintre bărbaţi se numea Curly, iar celălalt Arvin. Niciunul din ei nu se adresa celui de-al treilea decât cu „tu”, iar al patrulea avea un dinte de sus din aur, chiar în partea din faţă a gurii.

La început discutaseră despre continentul dispărut Atlantida. Arvin presupunea că distrugerea acestei civilizaţii celebre fusese provocată de faptul că atlanţii se implicaseră în inginerie genetică şi prăsiseră monştri care îi nimiciseră.

Acest lucru provocă schimbarea imediată a subiectului de la Atlantida la clonare şi la cercetări în domeniul ADN-ului, iar curând după aceea Curly menţionă faptul că la Princeton – sau Yale, sau Harvard, în unul sau în altul din locurile alea infernale – savanţii încercau să creeze un porc cu creier omenesc.

— Nu-s convinsă că-i un lucru nou, zise Jasmine. Daţi-mi voie să vă spun că în decursul anilor am întâlnit o grămadă de porci omeneşti.

— Care ar fi scopul unor porci umanizaţi? se întrebă Arvin.

— Doar pentru că e aici, spuse Tu.

— Poftim?

— Ca un munte care e aici, îl lămuri Tu. Aşa că unii oameni trebuie să se caţăre pe el. Alţi oameni vor să facă porci umanizaţi doar pentru că pot să facă asta.

— Şi ce muncă o să facă porcii? întrebă Dinte de Aur.

— Nu cred că savanţii s-au gândit să le dea ceva de lucru, zise Curly.

— O fac ca să facă ei *ceva,* spuse Dinte de Aur.

— Sunt sigură de un singur lucru, zise Jasmine. Activiştii o să înnebunească complet.

— Ce activişti? întrebă Arvin.

— Unii sau alţii, răspunse femeia. Din moment ce o să ai porci cu creier omenesc, s-a terminat cu mâncatul şuncii sau slăninei.

— Nu înţeleg de ce, zise Curly. Şunca şi slănina vor proveni în continuare de la porcii care n-au fost umanizaţi.

— E o chestie prin simpatie, prezise Jasmine. Cum veţi justifica mâncatul şuncii şi slăninei când copiii voştri vor merge la şcoală cu porci deştepţi şi-i vor invita acasă, să rămână peste noapte?

— N-o să se întâmple niciodată asta, zise Tu.

— Niciodată, fu de acord şi Arvin.

— O să se întâmple, spuse Jasmine, dacă nebunii ăia o să se joace cu gene umane. O să facă o tâmpenie şi o să ne omoare pe toţi.

Niciunul dintre cei patru camionagii n-o contrazise. Nici Billy.

Dinte de Aur credea în continuare că savanţii se gândeau la un anumit soi de muncă pentru porcii umanizaţi.

— N-o să cheltuiască milioane de dolari doar ca să se distreze. Nu oamenii de felul ăla.

— Oh, ba da, îl contrazise Jasmine. Banii nu înseamnă nimic pentru ei. Nu-s ai lor.

— Sunt banii contribuabililor, zise Curly. Ai tăi şi ai mei.

Billy făcu şi el un comentariu, două, dar mai mult asculta, obişnuit cu ritmul acestor conversaţii şi, într-un mod ciudat, simţindu-se bine ascultându-le.

Cafeaua era grozavă. Plăcinta avea gust minunat de

lămâie şi era unsă deasupra cu mering.

Billy era surprins descoperind cât de calm se simţea. Doar pentru că stătea la tejghea, doar pentru că asculta.

— Dacă vreţi să discutaţi despre o risipă completă de bani, zise Dinte de Aur, atunci uitaţi-vă la monstruozitatea aia prostească pe care o construiesc pe şosea.

— Aia de vizavi de tavernă, chestia care o să fie incendiată de îndată ce-o să fie terminată? întrebă Arvin.

— Oh, dar aia e *artă,* le reaminti iute Jasmine.

— Nu văd de ce ar fi artă, zise Tu. Arta nu trebuie să *dureze?*

— Tipul o să facă milioane vânzându-şi desenele cu ea, le spuse Curly. Are o sută de posibilităţi de comercializare.

— Oricine poate să-şi zică artist? întrebă Dinte de Aur. Nu trebuie să treacă un test sau ceva de genul ăsta?

— Spune că-i un soi deosebit de artist, zise Curly.

— Deosebit precum fundul meu, spuse Arvin.

— Scumpule, replică Jasmine, nu vreau să te jignesc, dar posteriorul tău nu mi se pare deosebit.

— El îşi spune un artist *al spectacolului,* zise Curly.

— Adică?

— Adică e vorba de o artă care nu durează. E creată ca să facă întâi ceva, iar după ce face acel ceva s-a terminat, le explică atotştiutorul Curly.

— Şi cu ce o să fiu umplute muzeele peste o sută de ani? se întrebă Tu. Cu spaţii goale?

— Nu vor mai exista muzee, zise Jasmine. Muzeele sunt pentru oameni. Nu vor mai exista oameni. Doar porci umanizaţi.

Billy rămăsese foarte tăcut. Stătea cu ceaşca de cafea la buze, cu gura căscată, dar incapabil să soarbă o înghiţitură.

— Scumpule, are ceva băutura? îl întrebă Jasmine.

— Nu. Nu, e bună. De fapt, aş mai vrea o ceaşcă.

Serviţi şi în căni?

— Avem o porţie triplă, într-un recipient din plastic. Îi Injecţie Mare.

— Dă-mi una din asta, zise Billy.

Capitolul 68

O nişă din restaurant servea drept internet-cafe. Şase calculatoare ofereau legături cu reţeaua mondială.

La unul dintre calculatoare stătea un camionagiu, care acţiona tastatura şi mouse-ul fixate de ecran. Poate verifica programul de transport al companiei sale, sau juca un joc pe internet, sau căuta o pagină porno.

Calculatorul era prins de o masă care lăsa loc şi pentru mâncare. Injecţia Mare a lui Billy fusese aşezată într-un suport tăiat în masă.

Billy nu ştia numele paginii web a lui Valis, aşa că începu cu pagini despre arta spectacolului în general şi-şi găsi legături către www.valisvalisvalis.com.

Artistul întreţinea o pagină complicată şi atrăgătoare. Billy parcurse înregistrări video pline de culoare ale podului australian de care Valis legase douăzeci de mii de baloane roşii. Le privi cum explodaseră toate deodată.

Parcurse declaraţiile artistului despre proiecte individuale. Acestea erau exagerate şi semicoerente, împănate de jargonul nefamiliar al artei moderne.

Valis zicea, într-un interviu fără conţinut, că fiecare mare artist era „un pescar de oameni”, pentru că voia „să atingă sufletul, chiar să *captureze* sufletul” celor care îi vedeau lucrările.

Valis îi ajuta pe admiratori să înţeleagă mai bine intenţiile din fiecare proiect al său, oferindu-le trei rânduri de „îndrumare spirituală”. Fiecare rând conţinea trei cuvinte. Billy chibzui la unele dintre ele.

Scoase din portofel hârtia pe care erau imprimate cele şase rânduri care fuseseră conţinute în cele trei documente de pe discheta roşie pe care o găsise în mâinile strânse ale lui Ralph Cottle. Despături hârtia şi o întinse pe masă.

Primul rând – „Pentru că, şi eu, sunt un pescar de oameni”.

Al cincilea rând – „Ultima mea crimă: joi la miezul nopţii”.

Al şaselea rând – „Sinuciderea ta: curând după aceea”.

Al doilea, al treilea şi al patrulea rând erau teribil de identice cu „îndrumările spirituale” pe care Valis le oferea ca să-şi ajute admiratorii să ajungă la o apreciere mai deplină a operelor sale.

Primul rând al acestor îndrumări se referea la *stilul* proiectului, la *spectacol.* În acest caz, stilul era „Cruzime, violenţă, moarte”.

Al doilea rând rezuma *tehnicile* prin care artistul intenţiona să execute lucrarea de artă. În cazul lui Billy, tehnica fusese „Mişcare, rapiditate, impact”.

Al treilea rând descria *mediul sau mijlocul de comunicare* în care Valis îşi propunea să creeze. În spectacolul curent, mediul era „Carne, sânge, oase”.

Uneori, ucigaşii în serie cu succes erau vagabonzi, hoinari fără o anumită destinaţie, care parcurgeau distanţe mari între activităţile lor ucigaşe.

Ţicnitul nu părea să privească asasinatul ca un joc. Doar parţial vedea această activitate ca un spectacol. Pentru el, esenţială era *arta* din această activitate.

De pe paginile web despre arta-spectacol, Billy află că acest artist al morţii se ferise întotdeauna să fie filmat. Valis pretindea că el crede că arta trebuie să fie mai importantă decât artistul. Fusese fotografiat rareori.

O asemenea filosofie îi permitea celebritate şi bogăţie – şi un anumit nivel de anonimitate.

Site-ul www.valisvalisvalis.com oferea un portret oficial. Acesta se dovedi a fi nu o fotografie, ci un desen în peniţă realist şi amănunţit, făcut chiar de artist.

Poate intenţionat, portretul nu era complet fidel

înfăţişării prezente a lui Valis, dar Billy îl recunoscu. Era băutorul de Heineken, care în după-amiaza zilei de luni ascultase cu răbdare amuzată povestea cu care îl delectase Ned Pearsall, despre uciderea lui Henry Friddle de un pitic din grădină.

„Eşti un individ interesant, Billy barmanule”.

Încă de atunci, ţicnitul cunoştea deja numele de familie al lui Billy, deşi se prefăcuse că-l ignoră. Trebuie să fi ştiut deja aproape totul despre el. Din motive pe care doar Valis le înţelegea, Billy Wiles fusese identificat, studiat şi ales pentru acel *spectacol.*

Acum, pe lângă alte opţiuni din meniul de sub portret, Billy remarcă una, numită Salut, Billy.

Deşi nu mai putea fi surprins de nimic de multă vreme, Billy se uită un timp la opţiunea aceea.

În cele din urmă mută cursorul mouselui şi apăsă pe buton.

Portretul dispăru, iar pe ecran apărură instrucţiuni: Nivel privat – introdu parola.

Billy sorbi din cafea, tastă WILES, apoi apăsă tasta ENTER.

Primi imediat răspuns: Eşti demn de respect.

Cele patru cuvinte rămaseră în faţa sa timp de zece secunde, apoi ecranul se goli.

Atât şi nimic mai mult.

Reapăru portretul în peniţă. Opţiunile de sub el nu mai includeau Salut, Billy.

Capitolul 69

Niciun bec nu lumina tabloul mural masiv. Roţile, volanţii, mecanismele, bilele, şuruburile, ţevile şi armăturile bizare se ascundeau în întuneric.

Silueta omenească gigantică – chinuită, asediată – era învăluită în întuneric, în strădania ei tăcută.

Cortul galben cu purpuriu stătea în strălucirea luminii chihlimbarii – umbrită, dar atrăgătoare – a ferestrelor rulotei imense.

Billy opri mai întâi la marginea şoselei şi privi vehiculul de la distanţă.

Cei şaisprezece artişti şi artizani care construiau tabloul mural sub conducerea lui Valis nu locuiau pe şantier. Erau cazaţi pentru şase luni la hanul Vineyard Hills.

Dar Valis locuia acolo pe toată durata lucrărilor. Rulota fusese conectată la electricitate şi apă.

Rezervoarele ei imense cu apă de deversare erau golite de două ori pe săptămână de Glen’s Reliable Septic Service. Glen Gortner era mândru de celebritatea sa prin asociaţie, chiar dacă era de părere că tabloul mural reprezenta „ceva care ar fi trebuit şi el golit”.

Nefiind sigur dacă trebuie să se oprească sau să treacă mai departe, Billy plecă de pe marginea şoselei şi se duse la un loc uşor taluzat de pe pajişte. Ocoli capătul îndepărtat al rulotei.

Uşa cabinei şoferului era deschisă. Lumina cădea în jos pe trepte şi picta un covor de primire pe sol.

Billy se opri. Pentru un timp, rămase locului cu motorul pornit, cu un picior pe frână, cu celălalt pus pe acceleraţie.

Majoritatea ferestrelor nu erau acoperite. Dar nu putu să vadă pe nimeni în spaţiul de dincolo de ele.

Doar ferestrele din spate, care, probabil, erau cele ale băii, aveau perdele. Luceau şi acolo becuri, filtrate de o

stofă aurie.

Inevitabil, Billy deduse că era aşteptat.

Nu era dornic să accepte invitaţia. Voia să plece. Nu avea unde să se ducă.

Rămăseseră mai puţin de douăzeci de ore până la miezul nopţii, atunci când fusese anunţat că va avea loc „ultima ucidere”. Barbara era încă în primejdie.

Din cauza dovezilor pe care se putea să le fi plasat Valis, pe lângă cele care fuseseră pe cadavre, Billy rămânea un potenţial suspect în dispariţiile care vor fi cunoscute curând de poliţie: Lanny, Ralph Cottle, tânăra roşcată.

Undeva, în casa sa sau în garaj, sau îngropată în curte, se afla mâna lui Giselle Winslow. Cu siguranţă că mai existau şi alte suvenire.

Parcă Explorerul, stinse farurile, dar nu opri motorul.

Lângă cortul întunecat se afla un Lincoln Navigator. Era clar că asta folosea Valis pentru deplasările locale.

„Eşti demn de respect”.

Billy îşi puse o pereche nouă de mănuşi de cauciuc.

Simţi în mâna stângă o oarecare înţepenire, dar nu şi durere.

Îşi dori să nu fi luat un Vicodin în locuinţa lui Lanny. Spre deosebire de majoritatea sedativelor, Vicodinul lasă mintea limpede, dar Billy era îngrijorat că, dacă percepţiile şi reflexele sale erau reduse cu măcar o jumătate de procent, diferenţa aceea ar fi putut să însemne moarte pentru el.

Poate tabletele de cofeină şi cafeaua aveau să compenseze această reducere. Şi plăcinta de lămâie.

Opri motorul. În primul moment de după aceea, noaptea păru tăcută ca o casă a unui surd.

Având în vedere impredictibilitatea adversarului său, Billy se pregăti pentru acţiuni atât letale, cât şi de alt fel.

Ca alegere a unei arme ucigătoare, Billy prefera revolverul său de calibrul 38, pentru că îi era familiar. Mai omorâse cu aşa ceva.

Ieşi din Explorer.

Cântecul greierilor împrăştie tăcerea, ca şi glasul broaştelor. Flamurile cortului şopteau la cea mai uşoară răsuflare a brizei.

Billy se duse la uşa deschisă a rulotei. Rămase în lumină, dar ezită să urce treptele.

Din interior, o voce – cu toate stridenţele înlăturate de difuzoarele de înaltă calitate ale sistemului de sunet al rulotei, care se părea că funcţiona şi ca interfon – zise:

— S-ar putea ca Barbarei să i se permită să trăiască.

Billy urcă treptele.

Cabina găzduia două fotolii elegante, rotative, pentru şofer şi copilotul acestuia. Păreau să fie tapiţate cu piele de struţ.

Comandată de la distanţă, uşa se închise în urma lui Billy. Acesta presupuse că uşa se încuiase.

În vehiculul făcut la comandă, un perete etanş despărţea cabina de zona locuibilă. O altă uşă deschisă îl aştepta.

Billy pătrunse într-o bucătărie uluitoare. Totul era în nuanţe de smântână şi miere: podeaua de marmură, dulapurile din arţar cu contururi sinuoase, rotunjite, ca ale dulapurilor de pe un vapor. Excepţiile erau constituite de tăbliile din granit negru şi ornamentele din oţel inoxidabil.

Vocea plăcută şi irezistibilă a lui Valis se auzi în difuzoarele din tavan, făcând o propunere:

— Aş lua un mic dejun matinal, dacă eşti de acord.

Podeaua de marmură ducea într-o sufragerie în care încăpeau uşor şase sau opt persoane.

Tăblia mesei de arţar avea inserţii din palisandru african, negru ca abanosul, din carneol şi stejar verde, alb

ca osul, într-un motiv ca o panglică împletită – o operă de artă spectaculoasă şi scumpă.

Billy trecu printr-o arcadă din alt perete etanş şi pătrunse într-o cameră de zi întinsă.

Niciun material de acolo nu costa mai puţin de cinci sute de dolari metrul pătrat, iar covorul de două ori mai mult. Mobila de comandă era contemporană, dar numeroasele bronzuri japoneze reprezentau exemplare nepreţuite ale celor mai bune opere din perioada Meiji.

Conform spuselor unor obişnuiţi ai tavernei, care citiseră despre rulotă pe internet, vehiculul costase peste un milion şi jumătate de dolari. Probabil că în preţul ăsta nu erau incluse şi bronzurile.

Uneori, vehiculele de felul acesta erau numite „iahturi de uscat”. Termenul nu era o hiperbolă.

Uşa închisă de la capătul camerei de zi ducea, fără îndoială, către dormitor şi către baie. Probabil că era încuiată.

Valis trebuia să fie în această redută finală. Ascultând, privind, şi bine înarmat.

Billy se întoarse către un zgomot uşor din spatele său.

În partea dinspre camera de zi, peretele care despărţea încăperea de sufragerie fusese împodobit cu împletituri circulare din fâşii înguste de bambus. Panourile acelea alunecau încet în sus şi-n jos, scoţând la iveală vitrine secrete.

Apoi jaluzele din oţel inoxidabil şlefuit coborâră şi acoperiră toate ferestrele, scoţând un *sunet* pneumatic.

Billy nu credea că jaluzelele aveau doar rol decorativ. Era dificil, chiar imposibil, să treci de ele şi să ieşi pe fereastră.

În timpul proiectării şi a fazei de montare, jaluzelele acelea fuseseră numite, probabil, dispozitive de „securitate”.

În timp ce panourile împletite continuau să scoată la iveală tot mai multe vitrine, din difuzoare se auzi din nou vocea lui Valis:

— O să-mi vezi colecţia. Puţini au văzut-o. Şi vei reprezenta un caz unic, pentru că ai şansa să pleci de aici în viaţă după ce o s-o vezi. Bucură-te de ocazie.

Capitolul 70

Interiorul tapiţat al dulapurilor din spatele panourilor împletite din bambus era căptuşit cu mătase neagră. Colecţia era ţinută în borcane de sticlă transparentă, borcane de două mărimi.

Baza fiecărui borcan era fixată într-o nişă decupată în raft. O clamă neagră era prinsă de capac, fixându-l de partea inferioară a raftului de deasupra.

Recipientele nu s-ar fi mişcat, chiar şi când rulota ar fi fost în mişcare. Nici n-ar fi zăngănit.

Fiecare borcan era luminat de câte un filament de fibră optică plasat sub el, astfel încât conţinutul lucea, în contrast cu fundalul de mătase neagră. Şi pentru că lampadarul din camera de zi îşi redusese intensitatea, ca să sporească efectul expunerii, Billy se gândi la un acvariu.

Fiecare dintre borcanele acelea mici nu conţinea peşti, ci amintirea unui asasinat. În lichidul conservant pluteau figuri şi mâini.

Fiecare faţă era fantomatică, ca o insectă albă, o călugăriţă care înota veşnic, trăsăturile unui figuri distingându-se cu greu de ale altora.

Mâinile erau diferite una de cealaltă, spuneau mai mult despre fiecare victimă decât spuneau feţele, şi erau mai puţin îngrozitoare decât presupusese Billy, erau eterice şi bizare.

— Nu sunt minunate? zise Valis, cu o voce cumva asemănătoare calculatorului HAL 9.000 din filmul 2*001: O odisee spaţială.*

— Arată trist, spuse Billy.

— Ce cuvânt ciudat ai ales, zise Valis. Pe mine mă încântă.

— Pe mine mă umplu de disperare.

— Disperarea e bună, spuse Valis. Disperarea poate fi

punctul cel mai de jos al unei vieţi şi punctul de pornire pentru ascensiunea în altă viaţă, una mai bună.

Billy nu întoarse spatele colecţiei, cu teamă sau repulsie. Presupuse că era urmărit prin camere de luat vederi cu circuit închis. Reacţia sa părea să fie importantă pentru Valis.

Fără a mai pomeni că vitrina aceea, care inspira disperare, avea o eleganţă hidoasă, exercita o anumită fascinaţie.

Colecţionarul nu fusese atât de vulgar ca să includă printre exponate organe genitale sau sâni.

Billy bănuia că Valis nu ucidea pentru vreun fel de gratificaţie sexuală, că nu le viola pe victimele sale femei – poate pentru că dacă ar fi făcut asta ar fi recunoscut că avea în comun cu omenirea măcar acest singur aspect. Individul părea să se considere o făptură deosebită.

Artistul din el nu deformase colecţia cu chestii ţipătoare sau groteşti. Nici globi oculari, nici organe interne.

Feţe şi mâini, feţe şi mâini.

În timp ce se uita la borcanele iluminate, Billy se gândi la oamenii îmbrăcaţi complet în negru, cu figuri pudrate cu alb şi având în mâini mănuşi albe.

Aici acţionase o minte de estet, chiar dacă era perversă.

— Un simţ al echilibrului, zise Billy, descriind vitrina aspectuoasă. O armonie a liniei, sensibilitate a formei. Poate – cel mai important lucru –, o sobrietate care este pură, dar nu pretenţioasă.

Valis nu zise nimic.

Ciudat, dar stând faţă în faţă cu Moartea şi nelăsându-se stăpânit de teamă, Billy nu mai fugea în niciun fel de viaţă, ci o accepta.

— Am citit cartea ta de povestiri, zise Valis.

— Criticându-ţi opera, nu te invitam s-o critici pe a

mea, îi replică Billy.

Valis scoase un râs scurt, surprins, un râs cald, după cum îl transmiseră difuzoarele.

— De fapt, consider că ficţiunea ta e fascinantă şi puternică.

Billy nu răspunse.

— Sunt povestirile unui căutător, zise Valis. Tu cunoşti adevărul vieţii, dar te învârţi în jurul fructului, te tot învârţi, refuzând să-l recunoşti, să-l guşti.

Billy întoarse spatele colecţiei şi se duse la cel mai apropiat bronz Meiji, o pereche de peşti, ondulaţi, simpli, dar foarte detaliaţi, bronzul fiind finisat cu meticulozitate ca să imite tonul şi textura fierului ruginit.

— Puterea, zise Billy. Puterea e o parte a adevărului vieţii.

Dincolo de uşa încuiată, Valis aştepta.

— Şi deşertăciune, zise Billy. Vidul. Abisul.

Se duse la un alt bronz: un învăţat în robă şi o căprioară stând unul lângă celălalt, învăţatul cu barbă şi zâmbind, cu roba împodobită cu încrustaţii din aur.

— Alegerea este haos sau control, zise Billy. Cu puterea putem crea. Cu puterea şi intenţii pure putem crea arta. Şi arta este singurul răspuns pentru haos şi vid.

După o tăcere, Valis zise:

— Un singur lucru te ţine legat de trecut. Pot să te eliberez de el.

— Prin încă o crimă? întrebă Billy.

— Nu. Ea poate să trăiască, iar tu poţi să intri într-o viaţă nouă... când o să ştii.

— Şi ce ştii tu, iar eu nu ştiu?

— Barbara trăieşte în Dickens, zise Valis.

Billy auzi o respiraţie puternică, a sa, o exprimare a surprizei şi recunoaşterii.

— Billy, când am fost în casa ta am parcurs carneţelul

de notiţe pe care l-ai umplut cu lucrurile pe care le-a spus ea în timpul comei.

— Te-ai uitat?

— Unele fraze, unele construcţii verbale au rezonat în mine. Pe rafturile din camera ta de zi se află operele complete ale lui Dickens – acestea îi aparţineau ei.

— Da.

— Ea are o pasiune pentru Dickens.

— A citit toate romanele lui, le-a citit pe fiecare de mai multe ori.

— Dar tu nu le-ai citit.

— Doar două sau trei, recunoscu Billy. Dickens nu mi se potriveşte.

— Bănuiesc că din cauză că e prea plin de viaţă, zise Valis. Pentru tine e prea plin de credinţă şi de exuberanţă.

— Probabil.

— Barbara ştie poveştile acelea atât de bine, încât *le trăieşte* în visele ei. Cuvintele pe care le rosteşte în comă se află, în acea ordine, în anumite capitole.

— Doamna Joe, zise Billy, amintindu-şi cea mai recentă vizită făcută Barbarei. Am citit romanul acela. Soţia lui Joe Gargery, sora lui Pip, scorpia neruşinată. Pip îi spunea „doamna Joe”.

— *Marile speranţe,* confirmă Valis. Barbara trăieşte toate cărţile acelea, dar de cele mai multe ori aventurile mai uşoare şi doar rareori ororile din *Povestea celor două oraşe.*

— Nu-mi dau seama...

— Se pare că sunt şanse mai mari să viseze *o colindă de Crăciun* decât momentele cele mai sângeroase ale Revoluţiei Franceze, îl asigură Valis.

— Eu nu mi-am dat seama, iar tu ţi-ai dat.

— Oricum, ea nu cunoaşte teama sau durerea, pentru că fiecare aventură e un drum bine cunoscut, o plăcere şi

o încântare.

Billy merse prin camera de zi, către un alt bronz, apoi trecu de acesta.

— Barbara nu are nevoie de nimic ce-i poţi da, spuse Valis, şi nu are nevoie de mai mult decât are. Ea trăieşte în Dickens şi nu cunoaşte teama.

Intuind ce voia să facă în continuare artistul, Billy puse revolverul pe masa unui altar şintoist, din stânga uşii dormitorului. Apoi se întoarse în mijlocul camerei de zi şi se aşeză într-un fotoliu.

Capitolul 71

Valis intră; arăta mai frumos decât autoportretul în peniţă care putea fi văzut pe pagina sa de pe web.

Zâmbind, luă revolverul de pe masa altarului şi-l examină.

Lângă altarul pe care stătea Billy, pe o măsuţă, se afla un alt bronz japonez din perioada Meiji: un câine dolofan, zâmbitor, ţinut în lesă de o ţestoasă.

Valis se apropie cu arma. Mergea cam în felul în care se mişca Ivy Elgin, mergea cu graţia unui dansator, ca şi cum gravitaţia nu putea să-i oblige tălpile pantofilor să stea lipite de podea.

Părul său des, negru ca funinginea, era presărat cu cenuşiu la tâmple. Avea un zâmbet fermecător. Ochii săi cenuşii arătau luminoşi, limpezi, direcţi.

Avea prestanţa unei vedete de cinematograf. Siguranţa unui rege. Seninătatea unui călugăr.

Stând în faţa fotoliului, îndreptă revolverul spre figura lui Billy.

— Aceasta este arma.

— Da, zise Billy.

— L-ai împuşcat pe tatăl tău cu ea.

— Da.

— Cum te-ai simţit?

Billy se uită în ţeava revolverului şi răspunse:

— Îngrozit.

— Şi pe mama ta, Billy?

— Exact.

— Ţi s-a părut drept s-o împuşti?

— În momentul acela, în clipa aceea, da, răspunse Billy.

— Şi mai târziu?

— N-am mai fost la fel de sigur.

— Greşeala e corectă. Dreptatea e greşită. Totul ţine

de perspectivă, Billy.

Billy nu zise nimic.

„Ca să ajungi la ceea ce nu eşti, trebuie să mergi pe calea în care nu eşti”.

Uitându-se la el de-a lungul ţevii armei, Valis zise:

— Pe cine urăşti, Billy?

— Cred că pe nimeni.

— Asta-i bine. Asta-i sănătos. Ura şi dragostea epuizează mintea, împiedică gândirea limpede.

— Îmi plac foarte mult bronzurile astea, zise Billy.

— Nu-s minunate? Poţi să te bucuri de formă, de textură, de îndemânarea imensă a artistului şi să nu-ţi pese niciun pic de filosofia din spatele lor.

— Mai ales peştele, zise Billy.

— De ce în mod deosebit peştele?

— Iluzia de mişcare. Aparenţa vitezei. Par atât de liberi...

— Billy, duci o viaţă lentă. Poate eşti gata pentru ceva mişcare. Eşti gata pentru viteză?

— Nu ştiu.

— Cred că eşti gata.

— Sunt gata pentru ceva.

— Ai venit aici cu intenţii violente, zise Valis.

Billy ridică mâinile de pe braţele fotoliului şi se uită la mănuşile din cauciuc. Le scoase.

— Billy, chestia asta ţi se pare ciudată?

— În totalitate.

— Poţi să-ţi imaginezi ce o să se întâmple în continuare?

— Nu foarte limpede.

— Îţi pasă, Billy?

— Nu atât de mult cât am crezut că o să-mi pese.

Valis trase un foc. Glonţul găuri speteaza lata a fotoliului, la două degete de umărul lui Billy.

În mod inconştient, ar fi trebuit să-şi dea seama că avea să urmeze o împuşcătură. Văzu în minte corbul de pe fereastră, corbul cel liniştit, tăcut şi atent. Apoi se auzi bubuitura, iar el nu fugi, nici măcar nu tresări, ci rămase într-o indiferenţă zen.

Valis lăsă arma în jos. Se aşeză într-un fotoliu, în faţa lui Billy.

Billy închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate.

— Aş fi putut să te omor în două feluri, fără să părăsesc dormitorul, spuse Valis.

Mai mult ca sigur că spunea adevărul. Billy nu-l întrebă cum putuse să-l omoare.

— Trebuie să fii foarte obosit, zise Valis.

— Foarte.

— Cum e mâna ta?

— Bine. Am luat Vicodin.

— Şi fruntea?

— Extraordinar.

Billy se întrebă dacă ochii i se mişcau sub pleoape, aşa cum făcea uneori Barbara în visele ei. Ochii îi stăteau locului.

— Am plănuit o a treia rană pentru tine, spuse Valis.

— Nu putem s-o lăsăm pe săptămâna viitoare?

— Eşti un tip amuzant, Billy.

— Nu mă simt amuzant.

— Te simţi uşurat?

— Mmmmrn.

— Eşti surprins de asta?

— Mda, spuse Billy şi deschise ochii. *Tu* eşti surprins?

— Nu, zise artistul. Am văzut potenţialul din tine.

— Când?

— L-am văzut în povestirile tale. Înainte să te întâlnesc, spuse Valis şi puse revolverul pe o masă de lângă fotoliul său. Potenţialul tău e atât de explicit în scris... Iar când ţi-

am cercetat viaţa, potenţialul a devenit şi mai clar.

— Împuşcarea părinţilor mei.

— Asta n-a contat atât de mult. Pierderea încrederii.

— Înţeleg.

— Fără încredere, nu există o odihnă senină a minţii.

— Nu există odihnă, zise Billy. Nu există pace adevărată.

— Fără încredere, nu poate exista credinţă. Nu poate exista credinţă în bunătate. Sau în integritate. În nimic.

— Ştii mai multe despre mine decât ştiu eu însumi.

— Da, sunt mai bătrân, spuse Valis. Şi am experienţă mai bogată.

— Apropo de experienţă, zise Billy. De cât timp ai plănuit acest spectacol? Nu l-ai plănuit luni, în bar.

— De săptămâni de zile, spuse Valis. Arta măreaţă cere pregătiri.

— Ai acceptat comanda tabloului mural pentru că eu eram aici, sau comanda a fost prima?

— Împreună, zise Valis. A fost o întâmplare fericită. Lucrurile sunt deseori aşa.

— Uluitor. Iar noi suntem aici.

— Da, suntem aici.

— Mişcare, rapiditate, impact, spuse Bily, citând rezumatul lui Valis al stilului său de lucru.

— În lumina a ceea ce se transformă spectacolul, cred că aş schimba asta în „mişcare, rapiditate, libertate”.

— Ca peştii.

— Da. Ca peştii. Billy, vrei libertate?

— Da.

— Eu sunt complet liber.

— Cât timp ai fost... întrebă Billy.

— Treizeci şi doi de ani. De când aveam şaisprezece ani. Cele câteva de la început au fost jenante. Măcel curat. Fără control. Fără tehnică. Fără *stil.*

— Dar acum...

— Acum am devenit ceea ce sunt. Îmi cunoşti numele?

Billy privi în ochii aceia cenuşii, lucioşi.

— Da, răspunse Valis pentru el. Văd că-l cunoşti. Ştii cum mă cheamă.

Prin mintea lui Billy trecu un gând. Se aplecă uşor în faţă, în fotoliu, curios.

— Ceilalţi din echipa proiectului sunt...

— Ce să fie?

— Sunt... succese anterioare ale tale? Valis zâmbi.

— Oh, nu. Niciunul dintre ei nu mi-a văzut colecţia. Oameni ca tine şi ca mine... suntem rari, Billy.

— Cred că da.

— Probabil că ai o grămadă de întrebări în legătură cu asta.

— Poate după ce o să dorm un pic.

— Cu puţin timp în urmă am fost în casa ajutorului de şerif Olsen. Ai lăsat-o curată ca un pahar.

Billy se strâmbă.

— Sper că n-ai plasat nimic altceva acolo.

— Nu, nu. Ştiam că ne apropiem de acest moment, nu mai era nevoie să te mai chinui. Am mers doar prin casă, admirând modul în care funcţionează mintea ta, cât de *direct* eşti.

Billy căscă.

— Dovezi de circumstanţă. Mi-e teamă de ele.

— Trebuie să fii foarte obosit.

— Sunt dărâmat.

— Am doar un dormitor, dar eşti bine-venit pe canapea.

Billy clătină din cap.

— Chestia asta mă uluieşte.

— Faptul că-s ospitalier?

— Nu. Faptul că sunt *aici.*

— Billy, arta transformă.

— O să mă simt deosebit când o să mă trezesc?

— Nu, zise Valis. Ţi-ai făcut alegerea.

— Alegerile alea însemnau ceva.

— Ţi-au dat ocazia să-mi înţelegi potenţialul.

— Canapelele astea arată atât de curate, iar eu sunt murdar.

— Eşti cum trebuie, spuse Valis, iar canapelele sunt acoperite cu Scotchgard[21].

În timp ce se ridicau simultan de pe fotolii, Billy scoase spray-ul Mace de sub tricou.

Valis, aparent surprins, încerca să-şi întoarcă faţa.

Erau la o distanţă de vreo trei metri unul de celălalt, iar Billy îl stropi în ochi.

Orbit, Valis luă pe dibuite revolverul de pe masă, dar îl scăpă pe podea.

Billy se aplecă lângă el, ridică arma, iar Valis spintecă aerul cu mâinile, încercând să-l găsească.

Billy îl ocoli pe ţicnit, ajungând în spatele acestuia, şi-l izbi în ceafă cu patul revolverului, apoi îl izbi din nou.

Valis se prăbuşi pe podea, cu faţa în jos, fără graţia sa obişnuită. Billy se lăsă în genunchi, ca să fie sigur că ţicnitul leşinase. Leşinase.

Valis purta cămaşa vârâtă în pantaloni. Billy o scoase şi o trase peste capul individului, alcătuind un soi de glugă, legând pulpanele împreună.

Scopul lui nu era să-l lege la ochi pe Valis, ci să alcătuiască un bandaj pentru cazul în care scalpul individului ar fi început să sângereze în locul în care îl lovise arma. Billy voia să evite să lase pete de sânge pe covor.

---

[21] Substanţă care se pulverizează pe suprafaţa unor pânze, mobile, obiecte din piele etc., pentru a împiedica praful şi murdăria să se prindă de ele (n.tr.).

Capitolul 72

Billy îşi puse mănuşile de cauciuc. Avea de lucru.

Dormitorul era şi mai somptuos decât restul rulotei. Baia lucea şi strălucea, o bijuterie din marmură, sticlă, oglinzi înclinate şi ornamente placate cu aur.

Fixat într-o parte, pe o masă de lucru dintr-o fâşie de marmură, un ecran cu senzori pentru atingere permitea comanda sistemelor electronice, de la cel pentru muzică până la cel pentru securitate.

Se părea că aceste comenzi puteau fi folosite doar introducând un cod de acces. Din fericire, Valis lăsase sistemul deschis, după ce-l folosise ca să ridice lambriurile din bambus şi să coboare jaluzelele de oţel la ferestre.

Toate comenzile aveau etichete ca să le priceapă şi idioţii. Billy descuie uşa din faţă.

Valis stătea ţeapăn şi inconştient în camera de zi, cu capul înfăşurat în cămaşă.

Billy îl trase afară din cameră, îl duse prin sufragerie şi bucătărie, până în cabina şoferului. Îl târî pe trepte şi-l scoase din rulotă.

Mai rămăsese doar o oră de întuneric. Luna, ca o seceră subţire, recolta acum stele, dincolo de orizontul dinspre apus.

Billy parcase Explorerul între cort şi rulotă, unde nu putea fi văzut de pe şosea. Nu trecea nicio maşină.

Îl târî pe Valis până la automobilul de teren.

Nu locuia nimeni în apropiere. Taverna de dincolo de şosea avea să fie pustie, încă mai multe ore.

Când Valis trăsese focul de armă în fotoliu, nu-l auzise nimeni.

Billy deschise uşa din spate. Despături una dintre păturile vătuite cu care acoperise trupul înfăşurat în folie de plastic al sărmanului Ralph Cottle. O întinse pe podeaua

spaţiului pentru depozitare.

Pe sol, Valis se mişcă. Începu să geamă.

Billy se simţi brusc fără vlagă, mai puţin din cauza oboselii fizice, cât din cauza epuizării mintale şi sufleteşti.

„Lumea se transforma şi lumea se schimba, dar un lucru nu se schimba. Oricât l-ai ascunde, acest lucru nu se schimba: lupta veşnică dintre Bine şi Rău”.

Luând o altă pătură, Billy îngenunche lângă renumitul artist. Puse revolverul în pătura împăturită şi vătuită – folosind-o ca un amortizor de sunet – şi trase cele cinci gloanţe rămase în pieptul ţicnitului.

Nu îndrăzni să aştepte ca să vadă dacă bubuitul armei fusese auzit. Despături imediat pătura fumegândă, o întinse pe pământ şi înfăşură mortul în ea.

Urcarea cadavrului în Explorer se dovedi un lucru mai dificil decât se aşteptase. Valis era mai greu decât slăbănogul de Ralph Cottle.

Dacă l-ar fi filmat cineva pe Billy, ar fi avut în faţa camerei o piesă clasică de comedie macabră. Acela a fost unul dintre momentele în care Billy îşi puse întrebări în legătură cu Dumnezeu; nu se îndoi de existenţa Lui, doar îşi puse întrebări în legătură cu El.

După ce Valis fu înfăşurat şi încărcat în maşină, Billy trânti uşa din spate şi se întoarse în rulotă.

Glonţul pe care îl trăsese Valis trecuse prin fotoliul tapiţat şi ieşise prin spatele acestuia. Ricoşând, se înfipsese în lambriul din perete. Billy încercă să-i dea de urmă acolo.

Pentru că tatăl şi mama sa fuseseră împuşcaţi cu revolverul de calibrul 38, exista profilul înregistrat al armei. Billy nu credea că existau prea multe şanse să se descopere asemănarea, dar nu intenţiona să rişte nimic.

În câteva minute, descoperi glonţul sub o măsuţă. Îl puse în buzunar.

Poliţia avea să recunoască faptul că gaura din fotoliu fusese făcută de un foc de armă. Poliţiştii aveau să-şi dea seama că fusese descărcată o armă. Şi nu puteau să facă nimic mai mult.

Nu aveau de unde să ştie dacă focul de armă fusese tras de Valis sau fusese tras *în el.* Fără sânge, nu puteau să deducă dacă fusese săvârşită vreo violenţă şi asupra cui.

Parcurgând încet un cerc complet, concentrându-se asupra momentului, Billy încercă să-şi amintească dacă atinsese ceva în scurtul timp în care nu purtase mănuşile, vreo suprafaţă pe care să rămână amprentele sale. Nu. Locul era curat.

Lăsă jaluzelele de oţel coborâte. Lăsă lambriurile din bambus ridicate, ca să expună colecţia de feţe şi de mâini.

Nu închise uşa, atunci când ieşi din rulotă. Fiind deschisă, te invita să intri.

Ce surpriză pentru echipa fermecătoare de artişti şi artizani!

Nicio maşină nu apăru pe şosea în timpul în care se îndepărtă de rulotă, ieşi de pe pajişte şi ajunse pe asfalt.

Modelul pe care îl imprimaseră anvelopele în praf – dacă imprimaseră ceva – avea să fie şters peste câteva ore, atunci când avea să sosească echipa.

Capitolul 73

Ajunse încă o dată la tunelul pentru lavă, de data asta pe o altă rută, ca să evite să calce în picioare aceleaşi tufişuri ca şi rândul trecut.

Când Billy înlătură capacul din lemn de sequoia, rana îngustă a răsăritului plin de sânge ce se apropia se deschise de-a lungul conturului munţilor dinspre est.

O rugăciune nu părea potrivită.

Ca şi cum gravitaţia sa specifică ar fi fost mai mare decât cea a celorlalte trei cadavre, Valis păru să cadă mai iute în groapa flămândă decât morţii care îl precedaseră.

Când sunetele coborârii leşului se transformară în tăcere, Billy zise:

— Pe dracu' mai în vârstă şi cu mai multă experienţă!

Apoi îşi aminti să arunce portofelul lui Lanny în deschizătură, după care puse capacul la loc.

În timp ce noaptea se împotrivea fără succes luminii purpurii a începutului de zi, Billy opri Explorerul în curtea din spatele garajului lui Lanny. Intră în casă.

Era joi, adică doar a doua zi liberă a lui Lanny. Nimeni nu avea să se întrebe ce-i cu el – sau să vină să-l caute – până vineri.

Deşi Valis negase că ar fi plasat dovezi suplimentare înainte de vizita precedentă a lui Billy, Billy decise să mai scotocească locuinţa încă o dată. Nu poţi să ai încredere în anumiţi oameni.

Începu de la etaj, mişcându-se cu prudenţa oboselii extreme, şi până când se întoarse în bucătărie nu găsise nimic incriminator.

Însetat, luă un pahar dintr-un dulap şi-şi turnă apă rece de la robinet. Pentru că purta încă mănuşi, nu era îngrijorat că ar putea lăsa amprente.

După ce-şi potoli setea, clăti paharul, îl şterse cu o

cârpă şi îl puse la loc în dulapul din care îl luase.

Ceva nu părea în regulă.

Bănuia că ignorase un amănunt care avea puterea să-l distrugă. Estompată de oboseală, privirea sa trecuse peste o afurisită de dovadă, fără să-i recunoască importanţa.

Se duse din nou în camera de zi şi făcu ocolul canapelei pe care Valis pusese cadavrul lui Ralph Cottle. Niciun fel de pată nu mânjise mobila sau covorul din jurul ei.

Billy ridică pernele, să vadă dacă nu căzuse între ele ceva din buzunarele lui Cottle. Deoarece nu găsi nimic, puse pernele la loc.

Chinuit încă de simţământul neliniştitor că ignorase ceva, se aşeză să se gândească. Pentru că era murdar, nu riscă să murdărească un scaun şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea, scoţând un oftat de oboseală.

Tocmai omorâse un om – sau ceva ca un om –, dar era încă preocupat de tapiţeria din salon. Rămăsese un băiat politicos. Un mic sălbatic atent faţă de ceilalţi.

Contradicţia i se păru atât de caraghioasă, încât izbucni în hohote de râs. Cu cât râdea mai mult, cu atât i se părea mai caraghioasă grija lui pentru tapiţerie, iar apoi râse de râsul lui, amuzat de veselia sa nepotrivită.

Ştia că era un râs periculos, care putea să dezlege nodul legat cu grijă al echilibrului său. Se întinse pe covor, pe spate, şi respiră profund şi îndelung, ca să se liniştească.

Râsul se potoli, respiră mai puţin profund şi, cumva, îşi permise să adoarmă.

Capitolul 74

Billy se trezi dezorientat. Pentru o clipă, în timp ce se uita la picioarele scaunelor şi canapelei din jurul său, se gândi că adormise în holul unui hotel şi se minuna de grija pe care o manifestase conducerea hotelului ca să nu-l deranjeze nimeni.

Amintirile îl făcură să se trezească pe deplin.

Ca să se ridice în picioare, se prinse de braţul canapelei cu mâna stângă. Fu o greşeală. Rana provocată de cui se inflamase. Billy ţipă de durere şi fu gata să se prăbuşească, dar nu se prăbuşi.

Ziua de dincolo de ferestrele acoperite cu perdele părea foarte luminoasă şi ora destul de înaintată.

Când se uită la ceasul de la mână, văzu că era ora cinci şi două minute, după-amiaza. Dormise aproape zece ore.

Îl cuprinse panica, iar inima îi bubuia ca nişte aripi frenetice. Îşi spuse că absenţa sa neexplicată îl transforma în suspectul principal în cazul dispariţiei lui Valis.

Apoi îşi aminti că telefonase ca să-şi ia o învoire pe caz de boală şi pentru a doua zi. Nimeni nu-l aştepta nicăieri. Şi nimeni nu ştia că avea vreo legătură cu artistul mort.

Dacă poliţia ar fi dorit să găsească pe cineva, atunci l-ar fi căutat în primul rând pe Valis, ca să-i pună nişte întrebări tăioase în legătură cu conţinutul borcanelor din camera lui de zi.

Billy se duse în bucătărie şi luă un pahar dintr-un dulap. Îl umplu de la robinet.

Scotoci în buzunarul blugilor şi găsi două tablete de Anacin şi le înghiţi, cu o duşcă de apă. Mai înghiţi o tabletă de Cipro şi una de Vicodin.

Pentru un moment i se făcu greaţă, apoi simţământul acela trecu. Poate că toate medicamentele acelea interacţionau într-un mod ucigător şi aveau să-l omoare

subit, dar nu avea de gând să vomite.

Nu-l mai tulbura grija că ar putea să lase în casă dovezi care să-l incrimineze. Teama aceea fusese un simptom al oboselii. Acum era odihnit şi, revăzând precauţiile pe care le luase, ştiu că nu ignorase nimic.

După ce încuie casa, puse cheia de rezervă la locul ei, în gaura din buturuga copacului.

Având avantajul luminii zilei, deschise uşa din spate a Explorerului şi verifică podeaua spaţiului pentru încărcătură, să vadă dacă exista sânge al lui Valis. Nu se scursese nimic prin pături, iar păturile ajunseseră în tunelul pentru lavă, împreună cu cadavrul.

Plecă din locuinţa lui Olsen plin de uşurare, cu un optimism prudent, cu un simţământ crescând de triumf.

Locul în care se realiza proiectul lui Valis arăta ca un magazin de automobile în care se vindeau numai maşini de poliţie.

O grămadă de uniforme se învârteau în jurul rulotei, a cortului, a tabloului mural. Şeriful John Palmer trebuia să fie una dintre ele, pentru că erau acolo şi camionete ale emisiunilor de ştiri de la televiziune, îndesate una în alta pe marginea şoselei.

Billy îşi dădu seama că purta încă mănuşile de cauciuc. Foarte bine. Nicio problemă. Nu putea să-l vadă nimeni, ca să-l întrebe de ce le purta.

În parcarea tavernei nu rămăsese nici măcar un loc disponibil. Ştirea despre Valis şi colecţia sa înfiorătoare adusese atât clienţii obişnuiţi, cât şi unii noi, care aveau un subiect nou de discutat, pe lângă porcii cu creier omenesc. Un lucru bun pentru Jackie.

Când Billy îşi văzu casa, simţi că se încălzeşte. Acasă. Artistul fiind mort, încuietorile nu mai trebuiau schimbate. Avea să aibă din nou siguranţă şi intimitate.

Când ajunse în garaj, curăţă Explorerul, puse gunoiul în

sac, puse la locul lor şurubelniţa electrică şi celelalte scule.

Undeva, pe proprietatea sa, erau suvenire incriminatoare, deci trebuia făcut un pic de curăţenie.

Când trecu pragul bucătăriei, se lăsă condus de instinct. Valis nu adusese aici mâna lui Giselle Winslow într-un borcan cu formaldehidă. Un asemenea recipient ar fi fost prea greu de mânuit şi prea fragil ca să-i permită să acţioneze iute şi pe furiş. Instinctul îi sugera soluţia cea mai simplă.

Se duse la frigider şi deschise sertarul congelatorului, de deasupra. Printre recipientele cu îngheţată şi pachetele cu resturi de mâncare erau două obiecte învelite în folie de aluminiu, pe care nu le recunoscu.

Desfăcu pachetele pe podea. Două mâini, fiecare de la o femeie diferită. Probabil că una din ele aparţinea roşcatei.

Valis folosise folie nouă, care nu se lipea. Fabricantul ar fi fost încântat să afle că folia se comportase conform afirmaţiilor din reclame.

Billy nu se putu împiedica să nu tremure în timp ce reambala mâinile. Pentru un timp, crezuse că devenise imun la oroare. Nu devenise.

Până la sfârşitul zilei trebuia să arunce tot conţinutul congelatorului. Nu se contaminase nimic, dar numai *gândul* că aşa ceva ar fi putut să se întâmple îl scârbea. Trebuia să arunce şi frigiderul.

Voia ca mâinile să dispară din casă. Nu se aştepta ca poliţia să-i bată la uşă, cu un mandat de percheziţie, dar voia ca mâinile să dispară.

I se părea o idee proastă să le îngroape undeva, pe proprietatea sa. Până la urmă le-ar fi visat ieşind afară din micul lor mormânt şi târându-se noaptea prin casă.

Până când avea să se decidă ce avea să facă, puse mâinile congelate într-un răcitor mic, pentru picnic.

Scoase din portofel poza împăturită a lui Ralph Cottle de când era tânăr, legitimaţia acestuia de membru al Societăţii Americane a Scepticilor, şi fotografia roşcatei. Le păstrase având ideea vagă să inverseze rolurile cu ţicnitul şi să plaseze nişte dovezi asupra *lui.* Le aruncă în răcitor, împreună cu mâinile.

Mai avea telefonul celular al lui Lanny. Ezita să-l adauge celor din răcitor. De parcă mâinile ar fi putut să iasă din giulgiul de folie şi să formeze 911. Puse telefonul pe masa din bucătărie.

Ca să scoată mâinile din casă, duse răcitorul în garaj şi-l puse în Explorer, pe podea, în faţa scaunului din dreapta şoferului. Apoi încuie garajul în urma sa.

După-amiaza fierbinte se potolise. Era ora şase şi treizeci şi şase de minute.

Sus, un şoim îşi efectua ultima vânătoare a zilei.

Billy privi cum pasărea descrise o spirală largă.

Apoi intră în casă, dornic să facă un duş lung, cât de fierbinte putea să suporte.

Poate avea să se întoarcă la popasul pentru camioane, ca să cineze. Simţea că-i datora chelneriţei Jasmine un bacşiş mai mare decât cel pe care i-l lăsase anterior.

În timp ce mergea pe coridor, îndreptându-se spre baie, Billy văzu o lumină în biroul său. Când se uită de dincolo de uşă, văzu jaluzelele coborâte, aşa cum le lăsase.

Nu-şi amintea să fi lăsat veioza de pe birou aprinsă, dar plecase în grabă, dornic să scape de Cottle. Stinse veioza, fără să mai ocolească biroul.

Deşi Cottle nu mai stătea pe toaletă, Billy şi-l amintea uşor fiind acolo. Dar era singura sa baie şi dorinţa de a face duş se dovedi mai puternică decât scârba sa.

Apa fierbinte îi topi treptat durerile din muşchi. Săpunul mirosea nemaipomenit.

De două ori, simţi că-l cuprinde claustrofobia în spatele

perdelei duşului şi deveni pe jumătate convins că juca rolul lui Janet Leight, într-o versiune cu genuri inversate a filmului *Psycho.*

Din fericire, reuşi să nu se facă de râs dând la o parte perdeaua. Termină duşul fără să fie înjunghiat.

Se întrebă cât timp trebuia să treacă înainte să scape de nervozitatea aceea excesivă. Probabil că tot restul vieţii...

După ce se şterse şi se îmbrăcă, îşi puse un bandaj nou pe rănile de cârlige de pe frunte.

Se duse în bucătărie, deschise o bere Clephant şi o folosi ca să împingă pe gât o pereche de tablete de Motrin. Îl îngrijora un pic inflamaţia mâinii stângi.

Stând la masă, având în faţă berea şi obiectele de prim-ajutor, încerca să introducă tinctură de iod în rana făcută de cui, apoi aplică un bandaj lichid proaspăt.

Dincolo de ferestre se apropia crepusculul.

Intenţiona să se ducă la Whispering Pines şi să petreacă acolo câteva ore. Stabilise să petreacă noaptea într-o veghe de rugăciune; dar, în ciuda somnului de zece ore, nu credea că va fi în stare să rămână treaz atât de mult timp. Valis fiind mort, miezul nopţii nu mai însemna nimic.

După ce Billy îşi îngriji rana făcută de cui şi rămase la masă ca să-şi termine berea, atenţia îi fu atrasă de cuptorul cu microunde. Sistemul video de securitate.

În tot acest timp, se înregistrase pe el însuşi stând la masă. Apoi îşi dădu seama că se înregistrase şi scoţând mâinile din congelator. Camera avea lentile cu unghi larg de înregistrare, dar nu credea că surprinsese activitatea sa macabră suficient de bine pentru ca acest lucru să servească drept dovadă.

Totuşi...

Scoase scara mobilă din cămară. Se urcă pe ea şi

deschise dulapul de deasupra cuptorului cu microunde.

Parcurgând înregistrarea în sens invers, se uita pe micul ecran de control, privindu-se pe sine însuşi mergând cu spatele prin bucătărie. Unghiul camerei nu scosese la iveală mâinile retezate.

Îngrijorat brusc dacă Valis vizitase casa, cu cine ştie ce scop, în intervalul de timp dintre momentul în care Billy plecase de acasă, în ziua precedentă, şi cel al întâlnirii lor la rulotă, Billy continuă să privească derularea inversă de dinainte de întoarcerea sa, la puţin timp după ora şase.

Nu trebui să parcurgă toată ziua precedentă. La ora trei şi şapte minute, *în aceeaşi zi,* pe când Billy dormea în locuinţa familiei Olsen, un bărbat ieşi cu spatele din camera de zi, traversă bucătăria către uşă şi ieşi cu spatele din casă.

Intrusul nu era Valis, pentru că Valis era mort.

Capitolul 75

Billy nu-şi amintea numărul. Folosi telefonul celular al lui Lanny şi ceru informaţiile din Denver, iar cei de acolo îi făcură legătura cu detectivul Ramsey Ozgard.

Billy se plimba prin încăpere, în timp ce telefonul suna în întunericul din Munţii Stâncoşi.

Poate că Valis fusese convins de convertirea lui Billy pentru că reuşise şi înainte să îngenuncheze pe cineva, în loc să-l distrugă. Niciunul dintre cei şaisprezece membri ai echipei sale nu era ca el, dar asta nu însemna că artistul era un vânător singuratic.

Ramsey Ozgard răspunse la al cincilea ţârâit, iar Billy se prezentă drept Lanny Olsen. Ozgard zise:

— Domnule ajutor de şerif, simt sânge în glasul dumitale. Spune-mi că l-ai prins pe individ.

— O să fiu scurt, spuse Billy. Am o situaţie de urgenţă. Trebuie să ştiu dacă în anul în care a dispărut Judith Kesselman exista la universitate un profesor care-şi spunea Valis.

— Nu era profesor, zise Ozgard. Era un artist detaşat pentru şase luni. La sfârşitul acestei perioade a făcut lucrul acela pe care-l numea artă-spectacol, a înfăşurat două clădiri ale campusului în mii de metri de mătase albastră şi a atârnat de ele...

Billy îl întrerupse.

— Steve Zillis avea un alibi perfect.

— Foarte solid, îl asigură Ozgard. Pot să ţi-l descriu, dacă dispui de zece minute.

— Nu dispun. Spuneţi-mi – dacă vă amintiţi – care era materia principală de studiu a lui Zillis?

— Studia arta.

— Ticălosul!

Nu era de mirare că Zillis nu voise să discute despre

manechine. Acestea nu erau doar expresia viselor bolnave ale unui ucigaş sociopat – erau *arta* sa.

În momentul acela, Billy nu descoperise încă termenii cheie care aveau să dezvăluie identitatea ţicnitului – *arta-spectacol.* Ştia doar termenul *spectacol,* iar Zillis, din instinct, nu voise să-i ofere restul, din moment ce juca atât de bine rolul perversului nevătămător şi chinuit.

— Jigodia aia merită un premiu Oscar, zise Billy. Am plecat de la el simţindu-mă ca un rahat, pentru modul în care m-am purtat cu el.

— Domnule ajutor de şerif?

— Faimosul şi respectatul Valis a garantat pentru Steve Zillis, nu-i aşa? A spus că Steve a fost cu el undeva, în ziua în care a dispărut Judith Kesselman.

— Ai dreptate. Dar dacă deduci de aici că...

— Domnule detectiv Ozgard, uitaţi-vă la ştirile de seară. În momentul în care a dispărut Judi Kesselman, Steve şi Valis lucrau împreună. Fiecare dintre ei *era alibiul celuilalt.* Trebuie să plec.

Billy îşi aminti să apese pe butonul END înainte să lase pe masă telefonul lui Lanny.

Mai avea încă pistolul lui Lanny şi Taserul. Prinse tocul de armă Wilson Combat de centura sa.

Luă din dulapul din dormitor o haină sport şi o îmbrăcă rapid, ca să ascundă pistolul, cât de bine se putea.

Vârî Taserul în buzunarul interior al hainei.

Ce făcuse Steve aici, în timpul după-amiezii? în momentul acela trebuie să fi ştiut că mentorul său fusese scos din circulaţie, iar colecţia de mâini şi de feţe, descoperită. Probabil că bănuia că Valis fusese ucis.

Billy îşi aminti că găsise lumina din camera de lucru aprinsă. Se duse acolo, de data asta merse până în spatele biroului şi găsi calculatorul în aşteptare. Nu-l lăsase pornit.

Când mişcă mouse-ul, apăru un document.

„Tortura poate să trezească pe cineva din comă?

Sângele ei, mutilarea ei va fi a treia rană a ta”.

Billy goni prin casă. Sări peste treptele verandei din spate, se împletici când ateriză, apoi goni mai departe.

Se lăsase noaptea. O bufniţă ţipa. Aripi împotriva stelelor.

Capitolul 76

La ora nouă şi şase minute, în parcarea din faţa sanatoriului Whispering Pines mai era doar o singură maşină. Orele de vizită se terminau la ora nouă.

Aşezământul nu închisese încă uşa din faţă. Billy intră înăuntru şi trecu pe lângă postul principal al asistentelor medicale.

Două asistente stăteau în spatele biroului. Billy le cunoştea pe amândouă. Le zise:

— Am aranjat să rămân...

Luminile din tavan se stinseră. Şi cele din parcare. Holul principal era aproape la fel de întunecos ca şi tunelul pentru lavă.

Billy lăsă asistentele într-o stare de confuzie şi merse de-a lungul coridorului, către aripa de vest.

La început se grăbi, dar după vreo zece paşi se lovi în întuneric de un scaun cu rotile, se prinse de el, îl pipăi.

De pe scaun, o femeie în vârstă, speriată, îi zise:

— Ce s-a întâmplat? Ce faci?

— Totul e în regulă, o să fie bine, o asigură el şi merse mai departe.

Nu mai mergea la fel de iute şi ţinea braţele în faţa sa, ca un orb care pipăie obstacolele.

Luminile de urgenţă, montate pe pereţi, se aprinseră, apoi se stinseră, porniră din nou, după care muriră.

O voce masculină autoritară striga, calmă:

— Vă rog să rămâneţi în camerele dumneavoastră. Vom veni la dumneavoastră. Vă rog să rămâneţi în camerele dumneavoastră!

Luminile de urgenţă încercară să funcţioneze din nou. Dar aveau doar o treime din luminozitatea obişnuită şi se aprindeau la întâmplare.

Luminile acelea şi umbrele mişcătoare dezorientau, dar

Billy putea să vadă suficient de bine ca să evite oamenii de pe coridor. Altă asistentă medicală, un infirmier, un bătrân în pijama, care părea speriat...

O alarmă de incendiu scoase un vaiet electronic. O voce înregistrată începu să dea instrucţiuni de evacuare.

O femeie în trening îl interceptă pe Billy când se apropie de ea şi-l prinse de mânecă, solicitând informaţii.

— Totul e sub control, o asigură el, grăbindu-se să treacă mai departe.

Dădu colţul şi ajunse în aripa de vest. Camera era chiar în faţă, în dreapta. Uşa era deschisă.

În încăpere era întuneric. În ea nu exista nicio lumină auxiliară. Trupul lui împiedica pătrunderea slabei lumini ce exista în coridorul din vest.

Uşi trântite, o cacofonie de uşi trântite, care nu erau uşi, ci bubuitul inimii sale.

Îşi dibui drumul către pat. Ar fi trebuit să ajungă la el. Făcu încă doi paşi. Patul nu era acolo.

Se răsuci orbeşte, spintecând aerul cu braţele. Găsi numai scaunul înalt de bar.

Patul Barbarei era pe rotile. Cineva îl mutase de acolo.

Se întoarse pe coridor, se uită în stânga, se uită în dreapta. Câţiva dintre pacienţii ambulatorii ieşiseră din camerele lor. O asistentă medicală îi conducea către o ieşire de serviciu.

Prin dansul luminilor şi umbrelor, Billy văzu un bărbat care împingea un pat, la capătul coridorului, îndreptându-se iute către o inscripţie care pâlpâia în culoarea roşie: IEŞIRE.

Billy o luă la goană, evitând pacienţi, asistente şi fantome alcătuite din umbre.

Uşa de la capătul coridorului bubui, deschizându-se, când bărbatul împinse patul prin ea.

O asistentă îl prinse pe Billy de braţ, oprindu-l. El

încercă să se elibereze, dar ea îl ţinea bine.

— Ajută-mă să împing afară pe câţiva dintre cei ţintuiţi la pat, îi ceru ea.

— Nu e niciun incendiu.

— Trebuie să fie. Trebuie să-i evacuăm.

— Soţia mea are nevoie de ajutor, afirmă el, deşi el şi Barbara nu fuseseră căsătoriţi niciodată.

Se eliberă din strânsoarea asistentei, aproape trântind-o pe jos, apoi se grăbi către inscripţia pâlpâitoare.

Ieşi pe uşă, pătrunzând în noapte. Lăzi de gunoi, automobile şi maşini de teren, într-o parcare a personalului.

Pentru o clipă, Billy nu văzu bărbatul, nici patul.

Acolo. O ambulanţă aştepta la zece metri de el, în stânga, cu motorul pornit. Uşa lată din spate era deschisă. Tipul cu patul aproape că ajunsese la ea.

Billy scoase pistolul de 9 mm, dar nu îndrăzni să-l folosească. Putea s-o nimerească pe Barbara.

În timp ce traversa spaţiul asfaltat, puse pistolul în toc şi scoase Taserul din buzunarul interior.

În ultima clipă, Steve îl auzi pe Billy venind. Nebunul avea pistol. Trase de două ori, în timp ce se întorcea.

Billy se aruncase deja sub nivelul braţului lui Steve. Arma bubui deasupra capului său.

Billy înfipse capătul Taserului în abdomenul lui Steve şi apăsă pe trăgaci. Ştia că o să acţioneze prin îmbrăcămintea subţire – o cămaşă – dar nu se asigurase că arma avea baterii încărcate.

Zillis fu cuprins de spasme, când descărcarea electrică îi făcu praf sistemul nervos. Nu scăpă arma, ci *o aruncă.* Genunchii i se înmuiară. Căzu şi se izbi cu capul de bara de direcţie a ambulanţei.

Billy îi trase un şut. Încercă să-l lovească în cap cu piciorul. Îi mai trase un şut.

Aveau să vină pompierii. Poliţia. Mai devreme sau mai târziu, şeriful John Palmer.

Puse mâna pe faţa Barbarei. Îi simţi respiraţia în palmă. Barbara părea să fie bine. Îi simţi ochii mişcându-se sub pleoape, în timp ce visa Dickens.

Se uită înapoi spre Whispering Pines şi văzu că nimeni nu fusese evacuat prin ieşirea din aripa de vest.

Împinse patul Barbarei într-o parte.

Pe sol, Steve se zbătea, făcând „Unnn, unnn, unnn”, într-o imitaţie proastă a unei crize de epilepsie.

Billy îi mai trase o încărcătură din Taser, apoi puse arma cu şocuri electrice în buzunar.

Îl apucă pe nebun de centură şi de gulerul cămăşii, îl târî afară din zona asfaltată. Nu credea că are puterea de a-l ridica şi de a-l vârî pe Steve în ambulanţă, dar panica îl inundase cu adrenalină.

Încheieturile degetelor de la mâna dreaptă a nebunului loveau incontrolabil podeaua ambulanţei, aşa cum făcea şi ceafa lui.

Billy trânti uşa, apucă scurt capătul de la picioare al patului Barbarei şi o împinse pe aceasta către Whispering Pines.

Când avea mai puţin de trei metri până la uşă, aceasta se deschise şi apăru un infirmier, conducând un pacient în trening.

— E soţia mea, îi explică Billy. Am scos-o afară. Vrei să ai grijă de ea în timp ce o să-i ajut pe alţii?

— E un lucru rezolvat, îl asigură infirmierul. Ar fi mai bine s-o duc la o distanţă mai sigură, dacă are loc un incendiu.

Cerându-i bărbatului în trening să se ţină după el, infirmierul o împinse pe Barbara departe de clădire, dar şi de ambulanţa care aştepta.

Când Billy urcă la volan şi închise uşa şoferului, îl auzi

pe nebun bocănind cu călcâiele în ceva şi scoţând nişte sunete sugrumate, care puteau să fie înjurături fragmentate.

Billy nu ştia cât timp avea să dureze efectul şocului electric al Taserului. Poate că greşea dacă se ruga să fi provocat un atac de epilepsie, dar se rugă.

Trase frâna, vârî în viteză şi se duse către partea din faţă a clădirii. Parcă lângă Explorer.

Din clădire ieşeau oameni care intrau în parcare. Erau prea ocupaţi ca să le pese de el.

Mută răcitorul cu mâinile retezate în ambulanţă şi plecă din locul acela. Parcurse două cvartale înainte să poată localiza butonul pentru luminile de urgenţă şi sirenă.

Când trecu pe lângă maşinile pompierilor, care veneau dinspre Vineyard Hills, ambulanţa avea şi glas, şi lumini.

Billy judecă astfel: cu cât atrăgea mai mult atenţia asupra sa, cu atât trezea mai puţine bănuieli. Depăşi viteza maximă în timp ce trecea prin partea de nord-est a oraşului, apoi coti spre est, pe drumul statal care ducea către locuinţa familiei Olsen.

Când se afla la trei kilometri de oraş, având vii în ambele părţi ale drumului, îl auzi pe nebun mormăind mai coerent şi bocănind – evident, încerca să se ridice.

Billy trase pe marginea drumului, dar lăsă luminile pâlpâind. Se duse în spatele ambulanţei, strecurându-se printre scaune.

Zillis era în genunchi, ţinându-se de cilindrul de oxigen prins într-un suport, şi se străduia din greu să se ridice. Avea ochii lucitori, ca ai unui coiot în timpul nopţii.

Billy îl curentă din nou, iar Zillis se prăbuşi, se crispă, dar un Taser nu era o armă ucigătoare.

Dacă l-ar fi împuşcat pe ţicnit, sângele ar fi stropit tot echipamentul de menţinere a funcţiilor vitale, ar fi făcut o mizerie nemaipomenită. Şi ar fi lăsat dovezi.

Pe targa pe roţi se aflau două perne groase, din spumă. Billy le înhăţă.

Zillis zăcea pe spate, rostogolindu-şi capul dintr-o parte în alta, fără să aibă control asupra muşchilor săi.

Billy se aşeză pe pieptul lui cu amândoi genunchii, nelăsându-l să respire şi rupându-i cel puţin o coastă, apoi îi puse pernele pe faţă.

Deşi nebunul lupta să-şi salveze viaţa, luptă fără nicio eficienţă.

Billy mai că nu fu în stare să-l termine. Se sili să se gândească la Judith Kesselman, la ochii ei vioi, la zâmbetul ei de spiriduş, şi se întrebă dacă Zillis înfipsese în ea o ţepuşă de gard din fier, cu vârf ca de lance, sau dacă îi tăiase partea superioară a craniului – în timp ce ea trăia încă – şi i-o oferise ca pe o cupă de băut.

Apoi totul se termină.

Suspinând, dar nu din cauza lui Zillis, Billy urcă încă o dată la volan. Se întoarse pe şosea.

La trei kilometri de cotitura spre locuinţa familiei Olsen, Billy opri luminile de urgenţă şi sirena. Încetini sub viteza maximă.

Pentru că alarma de la Whispering Pines fusese falsă, echipa Departamentului de Pompieri nu avea să zăbovească acolo. Când avea să aducă ambulanţa înapoi, parcarea pentru personal avea să fie din nou goală.

Lăsase şurubelniţa electrică acasă. Era convins că Lanny avea una. O s-o împrumute. Lanny n-o să se supere.

Când ajunse la casă, văzu secera lunii, un pic mai groasă în noaptea asta decât în cea anterioară, şi cu lama argintie parcă mai ascuţită.

Capitolul 77

Valea este, tot timpul anului, sediul turturelelor de stâncă, a porumbeilor care stau în grup, a vrăbiilor cântăreţe şi a altor făpturi cu ochii negri, chiar mai muzicale decât ele.

Şoimul cu aripi lungi şi coadă lungă, cunoscut drept vânturelul american, stă şi el tot anul. Penajul lui distinct e luminos şi vesel. Chemarea sa, limpede, sună ca şi cum ar spune *killy-killy-killykilly*[22] lucru care n-ar trebui să fie plăcut urechii, dar care este.

Billy îşi cumpărase un frigider nou. Şi un cuptor cu microunde.

Dărâmase un perete, combinând camera de lucru cu cea de zi, pentru că plănuia să folosească spaţiul altfel decât îl folosise înainte.

După ce alesese o culoare veselă, de-un galben untos, zugrăvise fiecare cameră.

Aruncase covoarele şi mobila şi cumpărase numai lucruri noi, pentru că nu ştia unde stătuse sau zăcuse roşcata atunci când fusese strangulată – sau ucisă altfel.

Se gândise să dărâme casa şi s-o reconstruiască, dar îşi dăduse seama că locuinţa nu era bântuită. *Noi* suntem bântuiţi şi, indiferent de arhitectura cu care ne înconjurăm, fantomele noastre vor rămâne împreună cu noi până când vom ajunge noi înşine fantome.

Când nu lucra – la casă sau în spatele barului din tavernă –, Billy stătea în camera din Whispering Pines sau pe veranda din faţa casei sale, citind romanele lui Dickens, ca să înţeleagă mai bine unde trăia Barbara.

Odată cu venirea toamnei, nagâţii de pădure pleacă din vale, iar cântecul lor – *pee-didip, pee-didip* – nu se mai aude până primăvara. Majoritatea muscarilor cenuşii de

[22] Kill – a ucide (n.tr.).

salcie migrează şi ei, deşi câţiva se adaptează şi rămân.

În timpul toamnei, Valis rămăsese un subiect important al ştirilor, mai ales în tabloide şi emisiuni de televizor care considerau colportarea isprăvilor unor ţicniţi drept jurnalism de investigaţie. Emisiunile astea aveau să se hrănească din el cel puţin un an, aşa cum ciocănitorile se hrănesc cu larvele din ghindele care fac zgomot, deşi natura nu le-a creat acest instinct obligatoriu, cum a făcut în cazul ciocănitorilor.

Se stabilise că Steve Zillis acţionase împreună cu Valis. Perechea fusese văzută – deghizată, dar uşor de recunoscut – în America de Sud, în Asia, în mai multe regiuni sinistre din fosta Uniune Sovietică.

Se presupunea că Lanny Olsen era mort, dar că fusese, într-un mod misterios, un erou. Nu fusese detectiv, doar un simplu ajutor de şerif, şi până atunci nu acţionase ca un poliţist *motivat;* dar telefoanele pe care i le dăduse lui Ramsey Ozgard, de la Departamentul de Poliţie din Denver, indicau că avusese motive să-l bănuiască pe Zillis şi, în final, şi pe Valis.

Nimeni nu putea explica de ce Lanny nu-şi dezvăluise bănuielile unui superior al său. Şeriful Palmer a spus doar că Lanny a fost întotdeauna „un lup singuratic care a făcut unele dintre cele mai bune acţiuni ale sale în afara căilor obişnuite” şi, nu se ştie de ce, nimeni n-a râs, nici nu l-a întrebat pe şerif despre ce naiba vorbea.

O teorie – apreciată în bar – spunea că Lanny îl împuşcase şi-l rănise pe Valis, dar că Steve Zillis intervenise şi-l ucisese pe Lanny. Apoi Steve plecase cu trupul lui Lanny, ca să scape de el, şi cu artistul rănit, ca să-l ducă într-o ascunzătoare unde să-l îngrijească şi să-l vindece, din moment ce toţi medicii înregistraţi erau obligaţi să anunţe orice rană de armă.

Nimeni nu ştia cu ce vehicul fugise Steve, pentru că

propria maşină se afla în garajul din locuinţa sa. Era evident că furase maşina cuiva. Nu luase rulota, pentru că n-o mai condusese niciodată şi probabil că se temea că va atrage atenţia, după ce avea să fie anunţată dispariţia lui Valis.

Psihopaţii şi criminaliştii care aveau cunoştinţe despre comportarea sociopată au contrazis ideea că un psihopat ucigaş ar fi fost înclinat să îngrijească şi să vindece un alt psihopat ucigaş. Dar ideea celor doi monştri care acţionau cu grija plină de dragoste unul faţă de celălalt plăcuse atât presei, cât şi publicului. Dacă monstrul lui Frankenstein şi contele Dracula ar fi fost buni prieteni – aşa cum fuseseră în două filme vechi –, atunci Zillis ar fi fost îmboldit să-l ajute pe mentorul său artistic, grav rănit. Nimeni nu remarcase că Ralph Cottle dispăruse, în mod sigur, roşcata fusese declarată dispărută, dar se putea să fie de felul ei dintr-o zonă îndepărtată a ţării şi să fi fost răpită de pe drum, în timp ce trecea prin districtul vinului. Dacă existaseră în alte state articole despre dispariţia ei, acestea nu făcuseră nicio legătură cu cazul Valis, iar Billy nu-i află niciodată numele.

Oamenii dispar în fiecare zi. Emisiunile de ştiri naţionale nu au suficient spaţiu sau timp ca să anunţe căderea fiecărei vrăbii.

Deşi nagâţii de pădure şi majoritatea muscarilor de salcie pleacă odată cu vara, becaţa obişnuită apare atunci când toamna se apropie de iarnă; la fel face şi scatiul cu cap roşu, care are un cânt limpede, plăcut, înalt, alcătuit din multe fraze muzicale.

În cercurile rafinate, în care gândurile cele mai simple sunt profunde şi până şi cenuşiul are nuanţe, apăru o mişcare pentru completarea tabloului mural neterminat. Şi ca acesta să fie ars, aşa cum se plănuise la început. Poate că Valis fusese nebun, dar, se susţinea de aceleaşi cercuri,

arta e artă oricum şi trebuie să fie respectată.

Incendierea atrase o asemenea mulţime entuziastă de îngeri ai Iadului, anarhişti organizaţi şi nihilişti sinceri, încât Jackie O'Hara închise uşile în weekendul acela. Nu voia ca asemenea indivizi să intre într-o tavernă de familie.

Spre sfârşitul toamnei, Billy părăsi slujba de barman şi o aduse pe Barbara acasă. Camera de zi extinsă servea atât ca dormitor al ei, cât şi ca birou al lui. Descoperi că, în tovărăşia ei tăcută, putea din nou să scrie.

Deşi Barbara nu avea nevoie de dispozitive de menţinere a vieţii, ci doar de o pompă care să asigure un flux continuu de hrană în stomacul ei, Billy depinsese la început de ajutorul neîntrerupt al asistentelor medicale calificate. Dar învăţă s-o îngrijească şi, după câteva săptămâni, avu nevoie de o asistentă doar noaptea, când el dormea.

Îi schimba sacul cateterului, îi schimba scutecele, o curăţa, o îmbăia şi nu i se făcea niciodată silă. Se simţea mai bine făcând aceste lucruri decât dacă ar fi lăsat nişte străini să le facă. De fapt, nu se aşteptase ca îngrijind-o în acest fel pe Barbara, aceasta să i se pară mai frumoasă, dar aşa se întâmplase.

Ea îl salvase o dată, înainte să-i fie luată, iar acum îl salvase din nou. După teroare, violenţă brutală, asasinat, ea îi dăduse ocazia să se reobişnuiască iarăşi cu compasiunea şi să găsească în el însuşi o blândeţe care, altfel, ar fi fost pierdută pentru totdeauna.

Ciudat, dar prietenii începuseră să-l viziteze. Jackie, Ivy, bucătarii Ramon şi Ben, Shirley Trueblood. Harry Avarkian venea deseori din Napa. Soseau însoţiţi uneori de membri ai familiilor lor, ca şi de prieteni ai lor, care deveneau prietenii lui Billy. Se părea că oamenilor începea să le placă din ce în ce mai mult să stea în locuinţa familiei

Wiles. Se strânseseră o grămadă de Crăciun.

Primăvara, când nagâţii de pădure şi muscarii de salcie se reîntoarseră în mare număr, Billy lărgise deja uşa din faţă şi făcuse o rampă la prag, ca să poată să scoată patul Barbarei pe verandă. În urma unei prelungiri a firului electric – pentru ca pompa ei pentru hrană să continue să funcţioneze şi pentru a-i permite reglarea saltelei –, Barbara putea să stea într-o poziţie ridicată, cu faţa spre briza caldă a primăverii.

Stând pe verandă, Billy citea, uneori cu voce tare. Şi asculta cântecul păsărilor. Şi o privea visând *Un colind de Crăciun.*

A fost o primăvară bună, o vară şi mai bună, o toamnă frumoasă, o iarnă plăcută. A fost anul în care oamenii au început să-i spună Bill, nu Billy, şi, într-un fel, el însuşi n-a observat acest lucru decât atunci când numele cel nou devenise ceva obişnuit.

Într-o zi din primăvara anului următor, în timp ce stătea împreună cu Barbara pe verandă, Bill citea în rând, când ea zise:

— Rândunici de şură.

Bill nu mai ţinea de multă vreme un carnet cu ce spunea ea, pentru că nu mai era îngrijorat că Barbara e speriată, că-i rătăcită şi că suferă. Ea nu se rătăcise.

Când îşi ridică privirea din carte, Bill descoperi un stol de rândunici de şură, care se mişcau la unison, descriind modele graţioase deasupra curţii de lângă verandă.

Se uită la Barbara şi văzu că aceasta ţinea ochii deschişi, părând că se uită la rândunici.

— Sunt mai graţioase ca alte rândunici, zise el.

— Îmi plac, spuse ea.

Păsările erau elegante, cu aripile lor lungi, subţiri, ascuţite, şi cu cozile lor lungi, despicate. Aveau spatele de-un albastru întunecat şi pieptul portocaliu.

— Îmi plac foarte mult, spuse ea, şi închise ochii.

După ce-şi ţinu răsuflarea un timp, Bill zise:

— Barbara?

Ea nu-i răspunse.

„I-am spus sufletului meu, stai liniştit şi aşteaptă fără speranţă, pentru că speranţa poate însemna să speri într-un lucru greşit”.

Speranţă, dragoste şi credinţă se găsesc toate în aşteptare. Puterea nu-i adevărul vieţii; dragostea de putere e dragostea de moarte.

Rândunicile de şură zburară în altă parte. Bill se întoarse la cartea pe care o citea.

Ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla. Există timp pentru miracole cât timp mai există timp, iar timpul nu are sfârşit.

Notă

În momente de încordare şi nehotărâre, în mintea lui Billy Wiles apar cuvinte înţelepte, iar el se lasă îndrumat de ele. Deşi Billy nu le atribuie cuiva, aceste cuvinte sunt luate din opera lui T.S. Eliot.

Capitolul 9: „Apără-mă de duşmanul care are ceva de câştigat şi de prietenul care are ceva de pierdut”. Şi tot în acest capitol: „Învaţă-ne să ne pese şi să nu ne pese. Învaţă-ne să stăm liniştiţi”.

Capitolul 13: „Singura înţelepciune pe care putem spera s-o câştigăm este înţelepciunea umilinţei”.

Capitolul 17: „Fie ca judecata să nu fie prea grea asupra noastră”.

Capitolul 33: „Există cineva care-şi aminteşte drumul către uşa ta: poţi să fugi de Viaţă, dar de Moarte, nu”.

Capitolul 66: „Ca să deţii ceea ce nu deţii, trebuie să nu deţii nimic. Iar ceea ce nu ştii e singurul lucru pe care-l ştii”.

Capitolul 71: „Ca să ajungi la ceea ce nu eşti, trebuie să mergi pe calea în care nu eşti”.

Capitolul 72: „Lumea se transformă şi lumea se schimbă, dar un lucru nu se schimbă. Oricât l-ai ascunde, acest lucru nu se schimbă: lupta veşnică dintre Bine şi Rău”.

Capitolul 77: „I-am spus sufletului meu, stai liniştit şi aşteaptă fără speranţă, pentru că speranţa poate însemna să speri într-un lucru greşit”.

Departamentul Şerifului din districtul Napa, din această ficţiune, nu are nicio asemănare cu extraordinara organizaţie pentru apărarea legii cu acelaşi nume din lumea adevărată, nici nu există vreo persoană din această carte care să fie inspirată în vreun fel de vreo persoană reală din districtul Napa, California.

Cea mai misterioasă declaraţie a Barbarei – „Vreau să ştiu ce spune, marea. Ce tot continuă să spună” – face parte din romanul *Dombey şi Fiul.*